

Dịch giả: Dennis Q

Làm ebook: Dân Lê

hốt
nhiên
chi
gian

Xem
như
anh
lợi hại,
đồ
Xấu
xa!

*"Cho em hạnh phúc,
là hạnh phúc lớn nhất của anh."*

Xem như anh lợi hại, đồ xấu xa

Xem như anh lợi hại, đồ xấu xa

Tác giả: Hết Nhiên Chi Gian

Người dịch: Dennis Q

Kích thước: 16 x 24 cm

Số trang: 508

Ngày xuất bản: 07/01/2014

Giá bìa: 125.000 đ

Công ty phát hành: Bách Việt

Nhà xuất bản: NXB Thời Đại

Chụp pic: darknessflower98

Type

ttd: 1-12

ruak0n22109x: 13-25

jdramaholic: 26-37

lamyenvi: 38-52

nmm96: 53-hết

Beta: dahoquan1503

Tạo prc: Dầu Lê

Nguồn: luv-ebook.com

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

DTV

Giới thiệu

Cố Tịch nhớ rằng dì đã từng coi bói cho cô, nói trước năm hai mươi bảy tuổi cô khỏi phải yêu đương gì, bởi vì tất cả đều sẽ kết thúc một cách vô cố, chân mệnh thiên tử của cô sẽ từ trên trời rơi xuống vào năm cô hai mươi bảy tuổi.

Cố Tịch ban đầu không tin.

Năm hai mươi hai tuổi, cô yêu một chàng trai, ba tháng sau chia tay, bạn trai gương vỡ lại lành với thanh mai trúc mã của anh ta.

Hai mươi ba tuổi, cô yêu lần nữa, hai tháng sau chia tay, cô bị kẻ khác cướp mất. Đúng, vì bạn trai của cô và kẻ thứ ba rất tâm đầu ý hợp, nên cô đã “bị cướp bạn trai” một cách vô tội.

Hai mươi tư tuổi, cô lại cố chấp yêu thêm người nữa, ai đó trước đêm tốt nghiệp đã thản nhiên nói với cô rằng, anh ta vì muốn xuất ngoại mà phải đính hôn với con gái của giáo sư.

Dì ơi, cái miệng quạ của dì có thể nào chuẩn hơn được không!

Tốt nghiệp xong, Cố Tịch không dám lại gần đàn ông. Mấy anh chàng đẹp trai đều trở thành những bông hoa trong mắt, cảm giác thèm ả trong miệng, không dám hy vọng xa vời nữa.

Vậy là, khi ngày cuối cùng của tuổi hai mươi bảy tới, cô vẫn cô đơn.

Đúng lúc Cố Tịch đang định gào thét với dì rằng cái miệng thần cũng có lúc tính sai, thì không ngờ, trước mấy tiếng đồng hồ khi bước sang tuổi hai mươi tám, cô đã gặp phải kẻ đó, một sinh vật bụng dạ chứa đầy mưu mô, cô bắt đầu suy sụp!

Tác giả

Hốt Nhiên Chi Gian

Thích dùng những từ ngữ đơn giản, mượt mà để biểu đạt nội tâm với những cảm xúc mãnh liệt, ngòi bút và lối viết của cô như bày ra trước mắt chúng ta những câu chuyện tràn ngập ấm áp và hạnh phúc, khiến chúng ta thêm quý trọng những gì mình đang có.

Các tác phẩm tiêu biểu đã được BachvietBooks xuất bản:

- Mờ ám (Xuất bản Quý II/2011)

- Chỉ yêu cây kẹo bông nhỏ (Xuất bản Quý I/2012)

- Sự dạn dày chết tiệt (Xuất bản Quý I/2013)

- Xem như anh lợi hại, đồ xấu xa! (Xuất bản Quý I/2014)

Mục lục

[Chương 1: Mối quen](#)

[Chương 2: Gương, gao](#)

[Chương 3: Điều kiện](#)

[Chương 4: Đùa giỡn](#)

[Chương 5: Bối rối](#)

[Chương 6: Tin đồn](#)

[Chương 7: Đáng hận](#)

[Chương 8: Tật Cố](#)

[Chương 9: Tặng ca](#)

[Chương 10: Liếc trộm](#)

[Chương 11: Cảm ơn](#)

[Chương 12: Viên cố](#)

[Chương 13: Phơi bày](#)

[Chương 14: Tiết khải](#)

[Chương 15: Hát karaoke](#)

[Chương 16: Tình ca](#)

[Chương 17: Sắp xếp](#)

[Chương 18: Chấn động](#)

[Chương 19: Vì em](#)

[Chương 20: Khăn quàng cổ](#)

[Chương 21: Pháo hoa](#)

[Chương 22: Quay lại](#)

[Chương 23: Tô tình](#)

[Chương 24: Đi dạo quanh hồ](#)

[Chương 25: Sưởi ấm](#)

[Chương 26: Quan tâm](#)

[Chương 27: Tài bếp núc](#)

[Chương 28: Tiêu rồi](#)

[Chương 29: Thừa nhân](#)

[Chương 30: Khống Diễm](#)

[Chương 31: Đợi chờ](#)

[Chương 32: Tập thể dục](#)

[Chương 33: Tác hợp](#)

[Chương 34: Ra mắt](#)

[Chương 35: Đại Liên](#)

[Chương 36: Dã thú](#)

[Chương 37: Phu huynh](#)

[Chương 38: Cầu hôn](#)

[Chương 39: Phim ma](#)

[Chương 40: Nhân](#)

[Chương 41: Biển cỏ](#)

[Chương 42: Thất sát](#)

[Chương 43: Cảnh báo](#)

[Chương 44: Tranh tuyến](#)

[Chương 45: Lạc Tĩnh](#)

[Chương 46: Y Liên](#)

[Chương 47: Phật ý](#)

[Chương 48: Đế tâm](#)

[Chương 49: Phản kích](#)

[Chương 50: Lập mưu](#)

[Chương 51: Ngừa bài](#)

[Chương 52: Nghịch lừa](#)

[Chương 53: Điều đồng](#)

[Chương 54: Hãm sủng](#)

[Chương 55: “Thay máu”](#)

[Chương 56: Ảnh cưới](#)

[Chương 57: Đùa nghịch](#)

[Chương 58: Chúc phúc](#)

[Chương 59: Hôn lễ](#)

[Chương 60: Đông phòng](#)

[Chương 61: Chiêm bao](#)

[Chương 62: Tuần trăng mật](#)

[Chương 63: Mang thai](#)

[Chương 64: Ai xấu bụng nhất](#)

[Chương 65: Phân kết](#)

[Ngoại truyện: Ăn cá](#)

Chương 1: Mới quen

Cố Tịch mặt mày đau khổ từ nhà vệ sinh khách sạn bước ra, cảm giác buồn nôn lại ập đến. Cô rửa thầm một câu rồi dựa vào tường, hơi cúi xuống định nôn hết những thứ khác lạ trong dạ dày ra. Nhưng cái cảm giác vướng mắc ở cổ họng, không lên không xuống được ấy lại khiến cô càng thêm khó chịu.

Biết sớm thế đã không ăn nhiều như vậy. Nhưng thấy đồ ăn ngon mà không ăn thì chẳng phải có lỗi với danh xưng “Mỹ thực tiểu bá vương” của cô hay sao? Hơn nữa Phương Phi còn ăn nhiều gấp mấy lần cô, sao cô nàng không bị gì, lẽ nào cô đã ăn quá nhiều hải sản? Cố Tịch bực bội bước vào thang máy, yếu ớt dựa lên vách tường, chịu đựng cảm giác bị cả bụng lẫn dạ dày hành hạ.

Cố Tịch nhìn đèn thang máy từ từ thay đổi, nghĩ đến chuyện hôm nay không chỉ là ngày công ty tổ chức ăn tất niên, mà trùng hợp cũng là sinh nhật đón chào tuổi hai mươi tám của cô. Mọi năm công ty mở tiệc vào cuối tháng Mười hai, nhưng năm nay do Tết đến muộn, mà cuối tháng Mười hai nhiệm vụ kinh doanh quá nặng nên mọi người đều tập trung tinh thần hoàn thành nhiệm vụ. Vì thế Tổng giám đốc Mã vĩ đại đã dời tiệc tất niên trễ hơn một tháng. Kết quả là bữa tiệc được định vào ngày mừng Tám tháng Mười hai.

Lúc đó, Phương Phi vừa nghe tin này xong liền nháy mắt với cô, “Cậu lời rồi, năm nay công ty làm sinh nhật giúp cậu đó!”. Cố Tịch ngoài mặt thì tỏ vẻ không tình nguyện: “Sinh nhật mà, phải để dành còn mừng với người đặc biệt chứ”, nhưng trong lòng lại vui chết đi được. Hơn nữa nghe nói tiệc

vẫn là kiểu buffet ở Hoa Mỹ Đạt, Cố Tịch chỉ nghĩ thôi mà đã bắt đầu chảy nước miếng. Đối với người thích ăn ngon như cô, ăn được những món ngon tuyệt đỉnh đã là chuyện hạnh phúc nhất cuộc đời rồi.

Quả nhiên cô còn chưa dứt lời, Phương Phi đã liếc một cái đầy vẻ kỳ thị, “Xin hỏi Cố mỹ nữ, người đặc biệt mà cậu nói đã ra đời chưa?”. Cố Tịch vội lau mép, kìm lại nước dãi sắp chảy ra, dịu dàng cười với Phương Phi, “Người đặc biệt nhất của tớ đương nhiên là Phi Phi cậu rồi”. Phương Phi trừng mắt, “Cậu còn bám riết lấy tớ thì sang năm tớ vẫn chưa ra khỏi bảng được đâu! Chỗ nào vui thì rút ra chỗ đó mà chơi đi”. Cố Tịch cười nịnh bợ, ôm cổ Phương Phi, “Chúng ta là chị em tốt, đương nhiên phải đồng cam cộng khổ, cùng tiến thoái. Yên tâm, đợi tớ ra khỏi bảng rồi, sẽ nhường cậu ngôi đầu bảng”. Bảng này, không biết là tên biến thái nào trong công ty đã xếp hạng, gọi là “Bảng gái ế Lương Thịnh”, mà bất hạnh hơn là Cố Tịch và Phương Phi đều vinh hạnh đứng đầu. Phương Phi mỗi lần nhắc đến đều nghiêng răng nghiêng lợi, rõ ràng họ là mỹ nữ, nhưng lại bị gọi là gái ế, thật không cam tâm. Cố Tịch thì hoàn toàn không quan tâm, không phải cô không muốn yêu, mà thực sự là có nỗi khổ bất đắc dĩ.

Cố Tịch thấy thang máy sắp đến tầng cuối, cô chống vào vách đứng thẳng dậy, cảm giác khó chịu ở dạ dày lại dâng trào, cô nôn khan mấy lần mà vẫn không đỡ hơn.

Vừa ra khỏi khách sạn thì bị cơn gió lạnh ùa tới, Cố Tịch run lấy bẫy. Hôm nay lạnh thật! Trời đang lất phất mưa, tí ta tí tách như muốn ngấm vào trong tim. Cô do dự chẳng biết có nên về thẳng nhà hay không. Năm nay công ty thật rộng rãi, không chỉ mở tiệc buffet mà còn đặt phòng ở bar Hồi Quy để nhân viên được chơi bời một phen thoải mái. Cố Tịch không mặn mà lắm, vốn đã nói ăn xong sẽ về nhà nhưng Phương Phi lại muốn đi.

Lúc này Cố Tịch vẫn đang đau khổ giải quyết trong toilet, Phương Phi đã gọi điện đến giục loạn cả lên. Cô đành bảo cô nàg đi trước, còn mình sẽ gọi taxi đến sau. Nhưng lúc này khi đứng trước cửa khách sạn, cô nhận ra mình đã sai lầm nghiêm trọng. Phương Phi đã mang theo cả áo khoác và túi xách của cô đi. Đồng phục nhân viên của cô chỉ là một chiếc áo len mỏng thêm áo sơ mi, thắt cà vạt. Cô không chỉ lạnh đến run lẩy bẩy mà trên người còn chẳng có xu nào, bi thảm hơn, chìa khóa nhà của cô lại ở chỗ Phương Phi! Cố Tịch thầm rủa trong lòng, xem ra cô phải chạy đi tìm Phương Phi rồi.

Cố Tịch bước nhanh ra bãi đậu xe, lúc này không thể bắt được taxi ở cửa khách sạn, cô định qua con đường đối diện để vẫy xe.

Cố Tịch đứng bên vệ đường, nhìn dòng xe chạy nhanh trong mưa, không chiếc taxi nào còn trống. Cô không ngừng run rẩy, chết tiệt, hôm nay chỉ có 7°C, mà cô lại mặc quần áo phong phanh đứng dầm mưa thế này. Phi Phi chết tiệt, chỉ biết chơi, không nghĩ rằng cô có khả năng sẽ bị đông cứng mà chết! Cố Tịch khó khăn lắm mới trông thấy từ xa một chiếc taxi còn trống, vội vàng vẫy tay điên cuồng. Nhưng bất hạnh là khi chiếc xe sắp đến gần, bên đường bỗng xuất hiện một người đàn ông nhảy ra chặn xe lại. Cố Tịch trợn mắt nhìn chiếc xe lướt qua mình, gã đàn ông kia còn ngồi trong xe vẫy tay bye bye cô nữa chứ! Hừ, chẳng có phong độ gì cả!

Mưa càng lúc càng nặng hạt, hạt mưa tuy nhỏ nhưng mỗi lúc một mau, nước bắt đầu lăn từ thái dương xuống. Cố Tịch xoa mũi, giậm giậm chân, hôm nay không bệnh mới lạ. Nhưng có lẽ là vì lạnh nên cảm giác khó chịu trong dạ dày hình như không còn nhiều nữa.

Cuối cùng, một chiếc taxi trống đi đến, Cố Tịch vừa huơ huơ tay vừa chạy tới. Taxi dần đậu lại ven đường, đúng lúc cô đang mở cửa xe định

ngồi vào thì bị tiếng khóc sau lưng làm cho giật mình. Cố Tịch quay lại nhìn, gần đó là hai mẹ con, người mẹ bế đứa con gái bé bỏng căng dù đứng bên đường, cô bé chỉ khóc oa oa, người mẹ đành vừa an ủi vừa cuống quýt nhìn Cố Tịch. Cô nhìn họ, do dự, tài xế bực bội thúc giục, “Có đi hay không?”.

Cố Tịch sứt sứt mũi, nói lớn với hai mẹ con đang tới gần, “Hai người định đi đâu?”. Người mẹ nghe thấy Cố Tịch gọi thì vội vàng chạy lúp xúp: “Đến bệnh viện Số Sáu, con gái tôi sốt”. Cố Tịch nghe thế thì nhú mày, không thuận đường. Đành vậy, không thể để cô bé bị cảm lạnh trong mưa được. Cô lùi ra sau, ra hiệu cho họ lên xe, người mẹ cảm kích rồi rít cảm ơn, đến khi vào trong xe rồi mà vẫn không ngừng lẩm nhẩm, “Người tốt còn nhiều lắm”. Cố Tịch đóng cửa xe lại, nhìn chiếc xe chạy xa dần.

Cố Tịch tiếp tục đứng bên đường đợi xe, điện thoại của Phương Phi mãi không gọi được, có lẽ đang ở trong quán bar nên không nghe thấy. Mưa làm nhòa mắt, Cố Tịch dụi mắt trái, tẹt quá, chớp chớp mắt, chỉ thấy mắt trái mờ nhòe. Khóc không ra nước mắt, cô đã dụi bay mất kính sát tròng mắt trái rồi, Cố Tịch cúi xuống nhìn vũng nước dưới chân, không phải chứ! Đúng là nhà dột còn gặp mưa dầm, có chuyện gì thảm hơn nữa không? Sinh nhật mừng tuổi hai mươi tám của cô lẽ nào phải đứng trong mưa gió lạnh lẽo, mở tròng mắt nhìn người khác cướp taxi? Phi Phi, tởm hận cậu! Cố Tịch vừa thềm rửa vừa nheo nheo đôi mắt mờ tịt vẩy tay liên tục, bây giờ chỉ có thể chờ đợi bác tài hảo tâm nào đó cứu vớt cô thôi.

Cuối cùng Thượng đế đã phái một bác tài tốt bụng đến trước mặt cô, một chiếc taxi từ từ dừng lại bên cạnh. Cố Tịch đang định kéo cửa ngồi vào trong thì cửa sau đã tự động mở ra. Cô giật mình lùi lại, đôi mắt mờ nhòe chỉ trông thấy một người đàn ông thò đầu ra, giọng nói trầm trầm vang lên, “Cô là nhân viên của Lương Thịnh phải không?”.

Cố Tịch ngó ra ba giây rồi gật đầu thật nhanh. Thị lực tuy không rõ lắm nhưng vẫn có thể nhận ra người ngồi trong xe cũng mặc đồng phục nhân viên màu đen giống cô, trên cổ thắt cà vạt của Lương Thịnh. Cố Tịch lúc này chợt cảm thấy cà vạt của Lương Thịnh thật là đẹp, nhớ lại ban đầu cô đã vô cùng đau khổ khi thắt cái cà vạt này, vì cảm thấy cà vạt hoa hòe hoa sói đó xấu kinh khủng. Người này là đồng nghiệp trong Lương Thịnh, Cố Tịch rút ra kết luận.

“Lên xe đi, tôi cũng đang định đến bar Hồi Quy đây”, người đàn ông ngồi sâu vào bên trong, bảo cô nhanh lên xe.

Cố Tịch không do dự nữa, chui vào trong xe, lúc này cứ đứng bên ngoài chịu lạnh là kẻ ngốc. Tuy trong lòng cô vẫn đang lăm bằm, người này sao mình chưa từng gặp? Nhưng bộ đồng phục trên người anh ta chắc không biết nói dối, vì hình như cô còn nhìn thấy bảng tên của anh ta trên ngực áo cũng giống của cô. Tuy thị lực không tốt, căn bản không nhìn rõ tên, nhưng chí ít có thể chắc chắn người này không phải kẻ xấu bắt cóc thiếu nữ. Hừm... tuy cô không thể tự xưng là thiếu nữ, nhưng mẹ đã nói, không được có cái tâm hại người, nhưng không thể không đề phòng người khác.

Cửa xe vừa đóng lại, Cố Tịch bỗng được không khí ấm áp trong xe vây quanh. Có lẽ do chịu lạnh quá lâu bỗng nhiên được sưởi ấm khiến cô không quen nên hắt xì liền ba cái. Cố Tịch bịt miệng, ngại ngừng gật đầu với người bên cạnh. Anh chàng đó vẻ mặt tỉnh bơ lấy trong túi ra một bịch khăn giấy, rút một tờ đưa cho cô.

Cố Tịch vội nhận lấy lau mũi, nước trên mặt liền thấm ướt miếng khăn giấy, cô ngại ngừng lau mặt, nhưng tay cũng ướt nước, càng lau càng ẩm. Người đàn ông lại đưa một tờ khác, Cố Tịch vội vàng lau mặt. Khi cô nắm chặt tờ giấy thứ hai ướt đẫm trong tay, nước từ tóc vẫn tiếp tục nhỏ xuống

khuôn mặt, Cố Tịch cảm thấy bản thân thật thê thảm. Chính lúc cô đang do dự có nên xin thêm khăn giấy nữa không thì người đàn ông lại đưa cả bịch khăn cho. Cố Tịch chỉ thấy mặt nóng lên, vội vàng nhận lấy, lau mặt và tóc, khi cuối cùng đã lau hết nước, Cố Tịch mới nhận ra cô vẫn chưa biết tên người ta.

Cố Tịch mở đôi mắt lơ mờ của mình nhìn người ấy, hai bên thị lực không cân bằng hại cô nhìn đồ vật nào cũng đều thấy như có hai cái. Gương mặt người ấy trở thành những hình ảnh chông chéo dao động trước mắt, cô nuốt nước bọt mở miệng, “Chào anh, tôi là Cố Tịch, phòng Kế hoạch. Anh thuộc phòng nào thế?”. Nhân viên trong công ty, cô thường có ấn tượng, nhưng người này cô chưa từng gặp.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Người ấy trả lời đơn giản, “Tôi là Vi Đào, người mới”. Cố Tịch ngẩn ra, công ty dạo trước có một đợt nhân viên mới, nghe nói đang trong quá trình đào tạo, có thể vẫn chưa chia bộ phận.

“Cảm ơn anh, nếu không có anh tôi chắc đã chết cồng rồi”, Cố Tịch vẫn không quên cảm kích. Nhưng không biết là vì trong xe quá ấm, hay do cửa xe đóng quá kín, cô cảm thấy dạ dày lại bắt đầu đảo lộn. Ôi, làm ơn đừng, cô lại muốn ói rồi.

Cố Tịch bụm miệng, cố gắng nén cảm giác khó chịu xuống.

Vi Đào nhìn cô không nói gì, cũng giữ im lặng.

Chiếc xe lao nhanh trên đường, Cố Tịch lau lớp sương mờ bám trên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Sắp tới rồi, cô thầm mong xe đến nhanh, cô sắp không chịu nổi nữa, thứ trong dạ dày như đã lên đến cổ họng, nghẹn lại

không cho cô nuốt xuống. Cô bịt miệng, ra sức đè nén cảm giác buồn nôn, cố gắng quýt muốn chết.

Cố Tịch không dám nhìn Vi Đào ngồi cạnh, chỉ có thể bịt miệng, vẻ mặt nhăn nhó khó coi tới cùng cực. Cô biết bộ dạng này của mình chắc chắn rất quái dị.

Cuối cùng chiếc xe dừng trước cửa bar Hồi Quy. Cố Tịch bịt miệng, ngại ngần nhìn Vi Đào, tay chỉ chỉ vào tài xế, sau đó quay người mở cửa ra ngoài thật nhanh. Thật xấu hổ, không phải cô không muốn trả tiền xe, nhưng thực sự cô không thể mở miệng, cảm thấy dạ dày sắp lộn tung lên rồi.

Cố Tịch bịt miệng, nhanh chóng xuống xe tiến về phía bức tường cạnh quán bar. Đến một góc khuất, cô buông tay, cúi người, định nôn hết ra. Nhưng khi cô muốn nôn thì lại không nôn được, chỉ là nôn khan, cảm giác có một luồng khí trong dạ dày đang chặn đứng những thứ trong đó, không để chúng thoát ra. Cô khó nhọc nôn khan, suýt thì cho ngón tay vào mồm họng. Khi cô đang đau khổ thì tiếng của Vi Đào vang lên sau lưng, “Cô vẫn ổn chứ?”.

Cố Tịch cúi người ra sức lắc đầu, chết tiệt, cô không dám quay lại, bây giờ chắc trông cô thảm hại lắm. Cô khoát tay để anh vào trong trước, chỉ cần ở lại một chút là cô sẽ ổn hơn.

Nhưng Vi Đào không rời đi, ngược lại còn đến sau lưng cô, hỏi thêm, “Cô không khỏe à?”.

Không khỏe, rất không khỏe, Cố Tịch vất vả định đứng thẳng lên nhìn Vi Đào, bỗng lưng cô bị vỗ mạnh, chỉ cảm thấy dạ dày nghiêng ngả, những

thứ trong đó vượt qua rào chắn, thoát hết ra ngoài.

Cố Tịch bỗng thấy như được giải thoát, cô mặc kệ tất cả mà nôn ra hết, như muốn dốc mọi thứ trong dạ dày ra ngoài. Đến khi dịch đắng trong dạ dày cũng ra, cô mới thấy đỡ hơn. Có một bàn tay to nhẹ nhàng vuốt lưng cô, cô biết là Vi Đào, thật khổ cho anh quá. Cố Tịch yếu ớt dựa vào tường, vẫn cúi người, khoe môi vương đầy dịch vị, nhất định là xấu chết đi được.

Cô nghe sau lưng có tiếng bước chân dần xa, Vi Đào đã lặng lẽ bỏ đi. Cố Tịch thầm thấy hụt hẫng, tuy biết mình hiện giờ rất xấu, nhưng cô vẫn chưa cảm ơn anh mà. Cố Tịch lấy tay quẹt miệng, dần dần đứng lên, dịch sang bên, nhắm mắt dựa vào tường. Cô cần nghỉ ngơi một lúc, vừa nãy nôn tới nổi mặt xanh mặt vàng đều ra hết cả.

Lát sau cô nghe thấy tiếng bước chân đến gần, ngạc nhiên mở mắt ra. Vi Đào đang cầm chai nước khoáng và một bịch khăn giấy bước tới. Cố Tịch khẽ cười trong lòng, hóa ra anh chỉ giúp cô đi mua nước thôi.

Vi Đào mở bịch khăn giấy lấy một tờ cho cô, sau đó mở nắp chai nước đưa đến, “Súc miệng cho sạch”.

Cố Tịch cố cười, đón lấy chai nước, dốc một ngụm lớn vào miệng, sau đó nhổ sang bên. Súc miệng xong, cô mới tỉnh táo trở lại.

Cố Tịch đang định cảm ơn thì di động của Vi Đào đổ chuông. Anh lấy điện thoại ra, nhanh chóng bấm nghe, “Tôi đã tới rồi, ở cửa”.

Cố Tịch đoán nhất định là đồng nghiệp trong công ty gọi điện cho anh, đang nghĩ thì di động của cô cũng reo vang.

Cô lấy điện thoại ra, Phương Phi cuối cùng cũng nhớ tới cô, điện thoại vừa thông là tiếng hét của cô nàng xộc vào tai, “Tịch Tịch, sao cậu chưa tới?”.

Cố Tịch cười yếu ớt, “Tới rồi, tớ vào ngay, ở phòng nào?”, cô vừa nghe điện thoại vừa nheo đôi mắt mờ tịt nhìn Vi Đào, anh chỉ nói vài câu rồi cúp máy.

Cố Tịch cũng nhanh chóng cúp máy, cười cảm kích với anh, “Cảm ơn anh”.

Vi Đào lại đáp gọn, “Đừng khách sáo”.

Đối mặt với sự lạnh nhạt của Vi Đào, Cố Tịch nhất thời không biết phải nói gì, cô cầm chai nước, đứng thẳng lên định vào quán bar, nhưng một tiếng gọi đã khiến cô sững người.

“Vi Đào.”

Cố Tịch mở đôi mắt mờ tịt nhìn người đang đến gần, tuy không thấy rõ nhưng giọng nói này cô lại vô cùng quen thuộc. Người đến là Tổng giám đốc Mã Sở Vân của Lương Thịnh, Cố Tịch ngẩn ngơ nhìn Tổng giám đốc Mã đến gần, tới khi lơ mờ thấy sắc mặt kỳ lạ của ông ta, “Cố Tịch, sao cô lại ở đây?”.

Cố Tịch đỏ mặt, ngượng ngập chào, “Chào Tổng giám đốc Mã”. Cô... chỉ là phát sinh tình huống bất ngờ thôi mà.

Mã Sở Vân có vẻ nghi ngờ, quay sang Vi Đào, rất ư tự nhiên đặt tay lên vai trái của anh, nở nụ cười, “Tôi còn tưởng cậu không tìm được chỗ chứ”. Vi Đào cười và nhún vai.

Cố Tịch thấy dáng vẻ thân mật của hai người thì ngớ ra. Nhân viên mới này sao lại oách thế, không chỉ đích thân ông Mã ra nghênh tiếp mà còn khoác vai thân mật đến vậy? Không lẽ, anh ta là họ hàng của Tổng giám đốc Mã?

Đang lúc Cố Tịch suy nghĩ lung tung thì giọng Phương Phi bỗng vang lên như hồn ma, “Tịch Tịch”. Rồi một loạt tiếng bước chân vang đến, Phương Phi chạy tới.

Khi nhìn rõ Tổng giám đốc Mã, cô nàng Phương Phi phanh “kít” lại, ngượng ngập cười, “Chào Tổng giám đốc Mã ạ”, sau đó đưa ánh mắt vô cùng cổ quái nhìn Cố Tịch. Cố Tịch chỉ có thể cười, đừng nhìn tở, tở cũng không rõ tình hình đây này.

Tổng giám đốc Mã nhìn Phương Phi và Cố Tịch, vỗ vai Vi Đào, “Đây đều là đồng nghiệp trong công ty”. Sau đó thấy bộ dạng ngạc nhiên của hai cô gái, ông ta tỏ vẻ nghiêm túc, trầm giọng giới thiệu, “Đây là Vi Đào, phó tổng mới tới của công ty”.

Cố Tịch hóa đá! Đôi mắt hơi nheo lại giờ trợn to, thật to thật to! Anh ta... anh ta lại là phó Tổng giám đốc mới!

Chương 2: Gượng gạo

Mã Sở Vân phớt lờ hai nhân viên đang chờ dẫn, nói với Vi Đào, “Ăn cơm chưa?”. Vi Đào gật đầu, “Ăn trên máy bay rồi”. Cố Tịch nhìn hai người nói chuyện với nhau thì vội tinh lại, huých cùi chỏ vào Phương Phi, ra hiệu biến mau. Phương Phi cuối cùng hoàn hồn, ngậm miệng lại, cười khan với Mã Sở Vân, “Tổng giám đốc Mã, bọn tôi vào trước ạ”. Ông ta gật đầu, vẫn tiếp tục nói chuyện với Vi Đào.

Phương Phi kéo Cố Tịch vào trong, Tổng giám đốc Mã và Vi Đào theo sau, Cố Tịch vẫn hoang mang nghe hai người nói chuyện. Đến trước cửa quán bar, Phương Phi vừa vén tấm rèm cửa giữ ấm dày nặng lên, vừa bí ẩn thì thầm, “Cậu quen phó tổng mới hả?”. Cố Tịch vốn không nhìn rõ, lại thêm chưa tỉnh khỏi cơn chấn động ban nãy, lúc này Phương Phi đột ngột kéo rèm khiến cô giật bản mình ngẩng phắt đầu lên. Nhìn thấy Phương Phi đang bước qua tấm ván gỗ báo động đi vào bên trong, cô cũng vội vàng chạy vào từ chỗ bên cạnh tấm ván gỗ.

Bình! Một tiếng động lớn vang lên, Cố Tịch chỉ thấy trên đầu có vô số ngôi sao bay vòng vòng, cô... cô đâm đầu vào cửa kính! Cô kêu thảm thiết, đầu văng mắt hoa lù ra sau, nhưng lại vấp vào bậu cửa, cơ thể lao đảo ngã ra phía sau. Cố Tịch chỉ nghe thấy Phương Phi thất kinh kêu lên, định kéo tay cô, nhưng tay cô lại trượt qua bàn tay của bạn. Cố Tịch vội nhắm nghiền mắt, đợi số phận bi thảm té ngã xảy ra. Nhưng cô lại không ngã xuống đất như tưởng tượng, một sức mạnh đỡ lấy ngay eo đã giữ cô lại, sức mạnh ấy vừa kiên định vừa chắc chắn.

“Không sao chứ?”, một giọng nói thuần hậu từ đỉnh đầu vang xuống, mang theo chút hơi ấm phả lên má cô, tim cô đập loạn, mặt đỏ hồng. Cố Tịch từ từ mở mắt, nhìn đôi mắt đen tựa hạt huyền của Vi Đào, mặt bắt đầu

nóng bừng. Cô vội vàng gắng sức đứng lên, nhưng trong lúc gượng dậy, cô không thể không túm lấy đôi cánh tay chắc nịch kia. Mới đứng vững, cô đã vội buông ra, cúi đầu nhìn mũi giày của anh, giọng run run, “Cảm ơn”.

Cố Tịch cảm thấy đầu nóng rực cả lên, mới nhớ ra hành vi ngốc nghếch khi nãy, trong lòng rất buồn bực, tại sao không nhìn kỹ đó là lớp kính chứ, thật mất mặt. Khi cô mong chờ ai đó không nhận ra vẻ lúng túng của mình thì Phương Phi đã hét lên, nâng mặt cô lên xem, lo lắng sờ trán cô, “Đau rồi phải không? Trời ơi, đồ thế này cơ mà”. Cố Tịch bất đắc dĩ phải ngược mắt lên. Liếc thấy Vi Đào đứng cạnh, khóe môi đang nở nụ cười nhẹ, cô chỉ thấy luồng khí nóng xộc thẳng vào đầu, mắt cứ chết đi được. Phi Phi chết tiệt, cậu có cần to tiếng thế không hả?

Mã Sở Vân bước đến, cau mày nhìn Cố Tịch rồi lắc đầu, “Sao bất cẩn thế”, nói xong liền vỗ vai Vi Đào, giục anh vào. Hai người bước vào trong bar.

Cố Tịch mặt mũi đau khổ, chỉ hận không thể đập đầu vào tường. Hôm nay là ngày xui xẻo gì thế này, làm cô mất mặt như vậy! Phương Phi vẫn đứng cạnh quan tâm xoa trán bạn, thấy Cố Tịch không nói thì ra sức lắc vai cô, “Không phải chứ, ngốc rồi sao?”. Cố Tịch bực bội kéo tay bạn ra, “Bà chị à, không đập đầu thành ngốc thì cũng bị cậu xoa cho thành ngốc, đau quá”. Phương Phi hít một hơi, “Cô bé đáng thương, cậu sao vậy? Không đeo kính sát trùng à?”. Cố Tịch thở dài thườn thượt, “Một bên bị rơi ra, căn bản là nhìn không rõ”. Phương Phi huýt sáo một tiếng, ôm lấy cổ cô, “Xem ra hôm nay cậu xui xẻo quá, lại còn bị Tổng giám đốc Mã lên lớp nữa”. Trong đầu Cố Tịch không phải là hình ảnh Tổng giám đốc Mã nhăn mày, mà là nụ cười trên khóe môi ai đó. Ôi, cô đã mất mặt n lần trước ai đó rồi. Cố Tịch hất mạnh đầu, mất mặt thì cũng đành thôi, ai bảo hôm nay cái gì cũng không suôn sẻ, hình tượng đã mất từ lâu rồi.

Cố Tịch hít một hơi thật sâu, khoác tay Phương Phi, “Được rồi được rồi, vào nhanh đi, đừng để bị công”. Phương Phi chỉ mặc áo len mỏng chạy ra đón cô, chắc chắn đã lạnh lắm rồi. Phương Phi thấy Cố Tịch lại nở nụ cười thì cũng thở phào, cùng vào trong.

Vào bar, trong phút chốc bị bầu không khí náo nhiệt bao trùm, ánh đèn màu chói mắt xoay chuyển, Cố Tịch không nhìn rõ, chỉ có thể níu chặt tay bạn. Phương Phi dẫn cô vào phòng, đám đồng nghiệp kẻ ngồi người đứng, phòng đã chật ních. Các đồng nghiệp thấy Cố Tịch đều trách móc sao giờ mới tới, cô cũng không biết ai đang chào mình, chỉ có thể mỉm cười gật đầu, đi qua đám người chật chội để di chuyển đến sô pha.

Bỗng, một bóng người chặn trước mặt, hét lên nho nhỏ, “Tịch Tịch, ôm cái nào”. Cố Tịch còn chưa kịp phản ứng thì đã bị ai đó ôm chầm lấy, rồi tiếng cười xung quanh ò lên. Cô ngẩn người, một tay vẫn đang bị Phương Phi kéo đi, đầu thì lại gác trên vai ai đó, bắt buộc phải ngửa mặt lên. Cô vội vàng đẩy người đó ra, bên tai nghe tiếng Phi Phi hét, “Chung tiện nhân, buông Tịch Tịch ra!”. Cố Tịch trợn mắt nhìn Chung Kiến Lương đang đỏ bừng mặt. Anh ta cười híp mắt với cô, rõ là đã uống say. Cô thẹn quá hóa giận đẩy mạnh, “Bệnh hả!”. Chung Kiến Lương lại cười khoái chí hơn, “Nào, Tịch Tịch, chúng ta nhảy đi”. Bình thường, quan hệ giữa Cố Tịch và Chung Kiến Lương cũng khá tốt, đùa giỡn như anh em với nhau. Nhưng bây giờ Cố Tịch chỉ thấy ngượng ngùng, hôm nay đã mất mặt quá rồi, cô không muốn trở thành tiêu điểm nữa, chỉ muốn khiêm tốn để ẩn dật thôi. Cố Tịch đẩy tay Chung Kiến Lương ra, “Em không nhảy đâu”. Sau đó theo Phương Phi len vào trong, Phương Phi vừa đi vừa hét, “Tịch Tịch không thèm nhảy với anh đâu”. Phương Phi toàn gọi Chung Kiến Lương là “Chung tiện nhân”, vì anh ta rất thích chọc phá cô, lại còn rất thích làm cô điên máu. Vì vậy Phi Phi chưa bao giờ tỏ ra nhẹ nhàng lịch sự với anh ta cả.

Các đồng nghiệp đều cười, vỗ vai Cố Tịch, “Sao giờ mới tới?”. Cố Tịch cười, âm ừ không đáp. Khó khăn lắm mới ngồi vào sô pha, tâm trạng căng thẳng giờ mới dần thả lỏng. Bây giờ cô nhìn gì cũng thấy mờ nhòa, khiến cho trái tim vẫn chưa thể yên được, phải nhanh chóng giải quyết vấn đề này.

Cố Tịch hét to vào tai Phương Phi, “Túi xách của tớ đâu?”. Trong túi cô đã để sẵn kính có gọng, cần phải đi bỏ kính sát trùng ra. Nhưng tiếng nhạc ồn ã khiến Phương Phi không nghe rõ, cô nàng hét to hỏi lại, “Câu nói gì?”. Cố Tịch cao giọng hỏi thêm lần nữa, Phương Phi mới nghe rõ, quay sang chỉ vào một góc sô pha, “Đằng kia”. Cố Tịch đẩy Phương Phi, “Đi lấy giùm tớ”. Phương Phi đang định đứng lên thì bị Lưu Văn Long ngồi bên kia kéo lại, “Phi Phi cô định chạy đi đâu? Lúc này còn nợ chưa uống, đừng hòng chạy!”. Phương Phi vội cười giả lả, “Tôi có chạy đâu, tôi đi lấy túi giúp Tịch Tịch”. Lưu Văn Long vẫn cố chấp giữ chặt tay không buông, “Uống đã rồi nói”. Phương Phi quay lại cười ngại ngùng với Cố Tịch, “Tịch Tịch, đợi lát nhé”. Cố Tịch tuy cuống nhưng cũng không nở thúc giục.

Phương Phi cầm ly từ từ uống cạn, đặt ly xuống, cười mỉm rồi nói, “Được chưa?”. Lưu Văn Long vẫn ép, “Uống tiếp”. Vừa nói vừa rót rượu Tây vào ly của hai người. Phương Phi dờ khóc dờ cười giằng tay ra, “Tôi không chạy đâu, về ngay”. Lưu Văn Long kéo tay cô nàng, liếc nhìn Cố Tịch, “Để cô ấy tự đi”. Phương Phi kêu lên, “Này!”. Lưu Văn Long lại nhướn mày, không hề sợ hãi.

Cố Tịch đành vỗ vai Phi Phi, ra hiệu cho bạn chơi tiếp. Cô men theo khe hở giữa ghế ngồi và bàn uống nước để di chuyển từ từ ra góc sô pha, lục tìm túi mình trong đống đồ đạc. Cũng may mà tìm thấy, Cố Tịch xách túi, hét lên mấy tiếng với bạn, Phương Phi không nghe thấy nên cô đành tự mình đi tìm nhà vệ sinh.

Cố Tịch hỏi nhân viên phục vụ đứng gần rồi theo hướng anh ta chỉ, cô lần mò tới đó.

Khó khăn lắm mới men theo tường tìm thấy nhà vệ sinh, nhưng cô lại không dám vào thẳng bên trong. Cô bị cận nặng, bây giờ không phân biệt rõ bên nào là nhà vệ sinh nữ, bên nào là nhà vệ sinh nam. Cố Tịch cầm túi, đang định căn cứ vào người đi ra để phán đoán nên đi vào đâu. Nhưng mãi chẳng thấy ai, cô cuống lên, xích sang bên trái che mắt trái, mắt phải nhìn lên khung cửa, tốt, bên trái là nhà vệ sinh nam. Đúng lúc Cố Tịch xoay người đi về phía ngược lại thì lại thấy trong nhà vệ sinh có người bước ra. Cô ngăn người, mặt vô duyên vô cố đỏ bừng lên.

Cố Tịch thấy Vi Đào khi trông thấy cô cũng ngăn ra, đang do dự không biết có nên mở lời không thì Vi Đào đã lên tiếng, “Bên này dành cho nam”. Cố Tịch nghe mà mặt đỏ lên như cà chua chín, quay đầu lao vào nhà vệ sinh nữ. Chẳng ngờ sà nhà trước bệ rửa mặt lại có một vũng nước, cô trượt chân suýt thì ngã nhào. Cố Tịch sợ hãi hét lên, chụp lấy bệ rửa mặt, kính hồn khiếp vía đứng vịn vào đó.

Mãi rồi mới nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, thấp thoáng còn có tiếng cười nho nhỏ, Cố Tịch ra sức nhắm chặt mắt, hôm nay rốt cuộc có đúng là sinh nhật cô không? Còn chuyện gì bi thảm hơn không? Làm ơn đến luôn đi, cô sắp điên rồi!

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Cố Tịch đứng thẳng dậy, nhanh chóng rửa sạch tay bằng dung dịch rửa tay, lấy một hộp kính sát trùng trong túi ra, cẩn thận tháo kính bên mắt trái, sau đó nhỏ ít nước thuốc, mới cảm thấy mắt dễ chịu hơn. Cô đeo kính có gọng vào liền nhìn rõ thế giới. Cố Tịch ngắm mình trong gương, mặt đỏ bừng, lớp trang điểm đã nhạt hết. Cô thầm cười khổ, ngày cuối cùng của

tuổi hai mươi bảy, cô chắc chắn phải là một người thê thảm nhất. Cô vỗ mạnh lên má, OK, cũng chẳng có gì ghê gớm cả, phấn chấn lên, phấn chấn lên!

Cố Tịch lôi hộp đồ trang điểm ra, nhanh chóng giặm lại phấn, vẽ lông mày, thoa son, nhìn chính mình đã trở lại tươi tỉnh trong gương, Cố Tịch cuối cùng cũng nở nụ cười tự tin, mỹ nữ, cố lên!

Cố Tịch đeo kính vào, trong lòng bình thản hơn nhiều. Cô về phòng, thấy Phương Phi vẫn đang so tài uống rượu với Lưu Văn Long, liền ngồi xuống cạnh họ. Phương Phi quay lại thấy cô đã thay kính thì ngẩn ra rồi cười, “Tịch Tịch, lại đây chơi cùng đi”. Vừa nói vừa đưa chiếc ly rỗng cho cô, định rót rượu. Cố Tịch nói không muốn uống, nhưng Lưu Văn Long đã giơ ly rượu của mình tới trước mặt cô, sau đó nâng ly. Phương Phi nhét ly vào tay cô, “Nào nào, hôm nay vui, nhất định phải ăn uống no say”. Cố Tịch liếc bạn, nếu là bình thường cô đương nhiên có thể ăn uống no say nhưng vì vừa nôn xong, nên chắc chắn lúc này không được. Tuy vậy, cô vẫn nâng ly lên uống cạn.

Phương Phi đòi Cố Tịch tham gia chơi đồ xúc xắc, Cố Tịch vội khoát tay, “Mọi người chơi đi”. Cô ngồi dựa vào sô pha, nhìn quanh phòng. Đám đồng nghiệp thường ngày chính tề đứng đắn, dưới ánh đèn xanh đỏ đã tháo bỏ lớp ngụy trang, toàn tâm toàn ý chơi bởi vui vẻ. Nhìn họ uốn éo, nhảy nhót sung sướng, Cố Tịch mỉm cười. Phương Phi thích kiểu náo nhiệt này, còn cô lại thích yên tĩnh hơn, nên những lúc như vậy chỉ khiến cô cảm thấy ồn ào khó chịu. Vậy là Cố Tịch cứ yên lặng ngồi đó, nhìn ngó xung quanh.

Ánh mắt bất ngờ chạm vào một ánh mắt khác, Cố Tịch thót tim, Vi Đào cùng Tổng giám đốc Mã ngồi ở một góc trong phòng, hai người đang trò chuyện say sưa, gương mặt Vi Đào luôn nở nụ cười nhẹ. Ánh mắt chạm

nhau khi này như chỉ là tình cờ, vì cái nhìn của anh cuối cùng dừng ở ly rượu, nâng lên uống cạn.

Cố Tịch thu lại tầm mắt, nhìn rượu trên bàn, ngó người, sau đó cầm ly của mình lên, cũng uống cạn. Mới nuốt hớp rượu cay nồng mát lạnh cuối cùng thì di động trong túi rung lên, cô đặt ly xuống, nhìn số điện thoại nhà nhấp nháy trên màn hình.

Cố Tịch cầm điện thoại bước nhanh ra khỏi phòng, đến hành lang, cô vội nghe máy.

“Tịch Tịch, sinh nhật vui vẻ”, giọng mẹ cô vang lên.

Cố Tịch thấy lòng ấm áp, cười nói, “Mẹ, cảm ơn mẹ, đã vất vả vì con”. Sinh nhật cô cũng là ngày mẹ cô khó nhọc nhất, mỗi năm vào lúc này cô đều gọi điện cảm ơn mẹ. Năm nay đúng tiệc tất niên, lại thêm một chuỗi những việc bất ngờ xảy ra, khiến cô suýt thì quên.

“Ngoan, sinh nhật vui không? Bên con sao ổn thế?” Giọng mẹ có vẻ nghi hoặc, muộn thế này rồi sao Tịch Tịch chưa về nhà.

“Mẹ, hôm nay công ty có tiệc tất niên, con chưa về nhà.” Cố Tịch rất thành thật với mẹ, hai người giống như chị em, chẳng việc gì là không nói được.

“Đừng uống rượu nhé, muộn quá về nhà một mình không an toàn, tìm bạn nam đồng nghiệp nào đáng tin cậy đưa con về”, mẹ dặn dò. Cố Tịch lè lưỡi, mẹ biết con gái thỉnh thoảng cũng uống chút rượu, nhưng không cho phép cô uống nhiều. Bên kia đầu dây bống có một giọng chen vào, “Bảo bạn trai nó đưa về là được”. Cố Tịch nghe ra là giọng của dì lớn, cuống lên,

cô làm gì có bạn trai. Quả nhiên lập tức nghe thấy tiếng hét của mẹ và những bà dì khác, mẹ vội hỏi, “Tiểu Tịch, con có bạn trai hả?”. Cố Tịch vội phủ nhận, bà dì lớn chỉ thích nói bậy. Mẹ bình thường không có sở thích gì mà chỉ thích tụ tập họ hàng, mỗi cuối tuần thường thích gọi bà con đến nhà chơi mạt chược.

Mẹ lại nói, “Nếu con muốn yêu cũng không cần giấu gia đình, nhưng phải nhớ là không được tùy tiện đưa đàn ông về nhà”. Cố Tịch cầm điện thoại, mắt trợn trắng. Cái gì thế này? Bạn trai cô còn chẳng biết đang ở đâu, làm gì có đàn ông mà đưa về nhà. Bà dì lại ở bên kia la hét, như định giật điện thoại của mẹ, “Tiểu Tịch, khi nào đưa về nhà cho cả nhà xem nào”.

Cố Tịch bực bội kêu lên nho nhỏ, “Thật sự không có mà, dì đừng nói lung tung”. Bà dì không tin, “Dì tính rồi, năm nay con nhất định sẽ gặp bạch mã hoàng tử. Hê hê, đừng mắc cỡ”.

Cố Tịch trợn mắt, chỉ có thể tiếp tục biện bạch, “Không có thật mà”. Cô nghe mẹ đang tranh cãi với dì, “Có phải là có thật không, nếu có thì Tiểu Tịch chắc chắn sẽ nói với chị”. Bà dì không cam lòng, “Chị, lời em nói chị không tin sao, lần nào em bói mà chẳng chuẩn, năm nay nó chắc chắn sẽ gặp được một người đàn ông tốt”. Cố Tịch đỡ trán, trong lòng kêu gào, ngay đến gấu quần của đàn ông tốt cô còn chẳng thấy, bà dì lại dám nói là chuẩn! Bên kia điện thoại đã bị mẹ giật lại, “Tiểu Tịch, đàn ông tốt phải túm chặt”. Cố Tịch khóc không ra nước mắt, đành vâng dạ, sau đó lại nói vu vơ vài câu rồi vội cúp máy.

Đàn ông tốt, cô cũng muốn túm chặt. Nhưng đàn ông tốt nếu không phải đã kết hôn thì cũng đang nằm trong suy tính của mẹ, cô cho rằng mình chẳng nên nghĩ tới. Trong đầu bỗng hiện ra một đôi mắt đen, tim bất ngờ

đập loạn, Cố Tịch vội lắc đầu, mày uống nhiều rồi, lại còn mê trai nữa. Không thể, không thể, Cố Tịch vừa kêu gào trong lòng, vừa về lại phòng.

Vừa vào phòng, ánh mắt bất giác quét về phía góc nào đó, người kia như cảm nhận được, từ từ ngẩng lên, ánh mắt nóng bỏng chiếu vào cô. Cố Tịch đứng bất động, ngày cuối cùng của tuổi hai mươi bảy, cô gặp được Vi Đào, nhưng anh là cấp trên của cô.

Chương 3: Điều kiện

Tuy tối qua ngủ rất muộn nhưng Cố Tịch vẫn thức dậy khi đồng hồ báo thức đổ chuông. Giờ cô không thích ngủ nướng, cũng không thích thu hẹp thời gian đi làm, giao thông ở thành phố W này thực sự khiến người ta bức bối. Nếu bỏ qua thời điểm bảy rưỡi sáng thì cô chắc chắn sẽ bước vào thời điểm phải lo lắng tắc đường. Đặc biệt là từ nhà tới công ty, ở tình huống bình thường chỉ cần bốn mươi phút, nhưng khi đang vội đi làm thì đừng mong gặp đèn xanh suốt đoạn đường, thường xuyên mất tới một tiếng đồng hồ, xe mới tới trạm dừng, rồi từ đó đi bộ vào công ty phải mất mười lăm phút nữa.

Cố Tịch vừa tốt nghiệp đã vào công ty hiện nay, một công ty con tại thành phố W của một doanh nghiệp về đồ uống nổi tiếng toàn quốc. Cô bắt đầu từ việc hành chính kinh doanh^[1], qua hai năm cố gắng, đã trở thành chuyên viên kế hoạch.

[1] Hành chính kinh doanh: Người làm công việc này là nhân sự chính thức của công ty, hằng ngày quản lý nhân viên bán hàng, làm công tác hậu cần, hỗ trợ nhân viên bán hàng, đồng thời liên kết với các bộ phận khác trong công ty.

Khi vừa vào công ty, cô vẫn còn quen với cuộc sống sinh viên, thường xuyên không dậy sớm nổi, ngày nào cũng vội vàng bắt xe buýt. Kết quả sau khi xuống xe mới phát hiện ra chỉ còn chưa tới tám phút là phải có mặt ở công ty rồi. Nên lúc đó người đi đường sẽ nhìn thấy một mỹ nữ mặc đồ công sở, xách túi chạy như điên. Cố Tịch thường nghĩ, những ông bà chủ bán hàng trên con đường đó chắc đã quen với việc cô “bay qua” như thế, vì khi cô chạy như điên, vẻ mặt vẫn rất khao khát liếc nhìn cửa hàng bán đồ ăn sáng ven đường, cô chưa ăn gì mà. Khi cô thở hồng hộc vào tới công ty, bấm vào đồng hồ tính điểm chuyên cần, nhìn thấy đồng hồ vừa điểm tám giờ ba mươi phút, mới thở hốt hển lê xác vào văn phòng.

“Tịch Tịch, cậu càng lúc càng biết tranh thủ rồi.” Đây là ấn tượng đầu tiên của Phương Phi đối với cô. Phương Phi là người bản địa thành phố W, cô thường khuyên Cố Tịch dọn nhà, thuê một chỗ ở gần công ty. Tuy Cố Tịch lúc nào cũng than vãn chuyện bắt xe, nhưng nơi cô ở hiện nay là nhà thuê chung cùng bạn học, về sau người đó đi Thâm Quyển, nhà này chỉ còn một mình cô. Bà chủ nhà rất tốt với cô, không hề tăng tiền thuê, hơn nữa điều kiện sinh hoạt quanh đó cũng rất thuận lợi, chợ hay siêu thị đều có. Cố Tịch cảm thấy quen rồi nên không nỡ dọn đi.

Về sau Phương Phi hỏi cô tại sao không dậy sớm nổi? Cố Tịch mới nói rằng, buổi tối cô có rất nhiều việc. Mà cô lại là người tinh lực dồi dào, nên thường xuyên tới mười hai giờ vẫn chưa ngủ. Kết quả buổi sáng chỉ có thể nhờ đồng hồ báo thức gọi dậy, cuối cùng thực sự không ổn, cô mua ba cái đồng hồ báo thức mới tỉnh dậy nổi.

Cố Tịch thấy vẻ mặt kinh ngạc của Phương Phi là biết cô nàng hiểu lắm, chắc chắn cho rằng cô là “dạ nữ” có cuộc sống về đêm phong phú. Thực ra Cố Tịch là một “trạch nữ”^[2] chính hiệu. Từ khi dì nói trước năm hai mươi bảy tuổi cô có yêu đương cũng không kết quả, cô không còn muốn thử nữa. Hơn nữa bắt đầu từ đại học cô đã tham gia diễn đàn mạng, quen rất nhiều bạn bè giỏi giang. Cố Tịch vì luyện khẩu ngữ tiếng Anh mà còn tham gia tổ chế tác phim trên diễn đàn, theo các tiền bối học cách làm phụ đề phim, sau đó cùng mọi người dịch phim Mỹ.

[2] Trạch nữ: Chỉ những cô gái từ nhỏ đã trầm tĩnh, không thích chỗ đông người, thường là con một, chịu sự quản giáo nghiêm ngặt của gia đình, đối với họ hàng thân thích hay bạn bè đều không có cảm tình gì đặc biệt. Những cô gái như vậy thường ngại giao tiếp với người bên ngoài, chỉ muốn ở trong nhà. Sau đó họ tìm được một số những người bạn trên mạng có cùng tư tưởng, sở thích... và kết giao, rồi từ đó thường xuyên trò chuyện trên mạng để trốn tránh sự thực, vì thế được gọi là “trạch nữ”.

Sau khi tham gia diễn đàn, cô mới nhận ra cuộc sống đại học của mình quá đủ đầy. Không chỉ vấn đề học hành có thể nhờ bạn bè giúp đỡ, mà trình độ khẩu ngữ cũng dần được nâng cao. Cố Tịch về sau còn tham gia tổ phát thanh truyền hình nội bộ của diễn đàn, đảm nhiệm vai trò phát thanh viên chương trình, cuối tuần lại chủ trì tiết mục cho các bạn trong diễn đàn.

Những thói quen đó kéo dài tới khi đi làm. Cho nên dù là Phương Phi, nếu muốn lôi Cố Tịch đi chơi, cũng phải hỏi trước xem cô có rảnh không, bởi vì Cố Tịch thường xuyên sắp xếp hoạt động cuối tuần dày đặc. Phương Phi thường oán trách cô bỏ rơi mình. Cố Tịch lại cười nói, chỉ cần cô rảnh thì nhất định sẽ cùng đi.

Cố Tịch đến công ty sớm năm phút, Phương Phi còn chưa tới. Cô dọn vệ sinh văn phòng xong mới cầm ly nước của mình và Phương Phi đến phòng

lấy nước, định rửa ly.

Cố Tịch cầm ly nước đã được rửa sạch ra khỏi phòng lấy nước, vừa đúng lúc thấy thang máy mở cửa. Các đồng nghiệp lục tục kéo ra, cô mỉm cười chào họ, sau đó thấy Phương Phi đứng phía sau. Phương Phi vừa thấy cô là cười toe toét bước tới choàng tay ôm, “Tịch Tịch, cậu tốt thật”. Cố Tịch mỉm cười cùng bạn vào văn phòng.

“Tối qua cậu sao vậy?”, Phương Phi vừa đặt túi xuống vừa hỏi Cố Tịch. Bàn làm việc của họ liền nhau nhưng ở giữa lại có vách ngăn, hai người thường ghé đầu vào vách ngăn đó nói chuyện. Tối qua Cố Tịch trên đường về nhà cứ im lặng, Phương Phi ngại có người bên cạnh nên cũng không hỏi.

“Hơi khó chịu”, Cố Tịch vừa khẽ nói vừa ngồi vào chỗ. Tối qua Lưu Văn Long cứ bám dính đòi đưa Phương Phi về, cuối cùng Phương Phi kiên quyết đòi Cố Tịch đi chung taxi với họ, đưa Cố Tịch về nhà trước.

“Không sao chứ?”, Phương Phi lo lắng thò cổ qua vách ngăn nhìn Cố Tịch. Cô nở nụ cười tươi, “Ổn rồi”. Phương Phi cười rồi ngồi xuống, “Tớ thấy cả tối qua mặt cậu cứ đỏ bừng, còn tưởng cậu uống say chứ”. Nhắc đến đỏ mặt là Cố Tịch lại bất giác nhớ đến chuyện xấu hôm qua, gò má nóng lên. Cô lấy trà trong ngăn kéo ra uống, bỏ ít trà hoa hồng vào ly của mình và Phương Phi, sau đó rót nước sôi rồi mới đưa cho Phương Phi.

Phương Phi đưa ly trà lên mũi, hít sâu một hơi, gương mặt mê đắm lim dim mắt, sau đó làm ra vẻ bí ẩn, vẫy tay gọi Cố Tịch nhào người lại, rồi liếc nhìn các đồng nghiệp khác, mọi người đang mở máy tính.

“Tớ nghe có tin đồn này”, Phương Phi thì thào bên tai Cố Tịch. Cố Tịch nghĩ thầm lần này lại là tin đồn về ai đây? Phương Phi cứ như phóng viên

giải trí trong công ty, tin tức lớn nhỏ gì cũng không qua khỏi tai mắt của cô nàng. Nhưng đây cũng có nghĩa là mối quan hệ của Phương Phi rộng hơn Cố Tịch.

“Phó tổng mới tới...”, Phương Phi cố ý ngập ngừng, Cố Tịch vừa nghe bạn nhắc đến người đó là tim thắt lại, trong đầu bất giác xuất hiện một đôi mắt đen nhánh. Phương Phi liếc nhìn các đồng nghiệp khác, giọng càng khê hơn, “Anh ấy thực ra... rất có...”, Phương Phi chưa nói xong thì bị giọng nói của Trưởng phòng Tổng Huệ Liên ngắt lời.

“Sao còn dờ ra đó? Tiểu Vu, chẳng phải bảo cô thông báo mọi người đi họp sao?” Giọng the thé chói tai của Tổng Huệ Liên vang lên, mọi người biết ngay tâm trạng cô ta hôm nay có vẻ không vui. Vu Cầm bị chỉ tên vội vàng rời khỏi chỗ ngồi đến trước mặt Tổng Huệ Liên, lúng túng nói, “Tôi... tôi đang chuẩn bị gọi mọi người đây”. Sắc mặt Tổng Huệ Liên u ám liếc nhìn Vu Cầm, “Mau đi đi, Tổng giám đốc Mã mở cuộc họp”.

Mọi người vội theo Tổng Huệ Liên ra khỏi văn phòng, Cố Tịch kéo Phương Phi, ra hiệu là chuyện lúc nãy mới nói được một nửa. Phương Phi nhăn mày, bà cô kia nổi giận, còn nói gì nữa? Muốn chết hả? Cố Tịch đành để Phương Phi kéo vào phòng họp.

Vừa vào phòng đã thấy Tổng giám đốc Mã và Vi Đào đứng ngay đầu. Cố Tịch vội cup mắt, không dám nhìn, chỉ sợ Vi Đào thấy mình. Cô kéo Phương Phi đến hàng ghế cuối cùng trong phòng họp, Phương Phi thắc mắc hỏi, “Đứng sau thế này làm sao thấy?”. Cố Tịch cười khan, thì thào, “Tan họp dễ chuẩn”. Phương Phi trừng mắt, không nói gì nữa.

Lát sau, Mã Sở Vân bắt đầu nói. Đầu tiên là chính thức giới thiệu với mọi người Phó Tổng giám đốc Vi Đào mới tới, hóa ra Vi Đào là từ tổng bộ phái đến. Mã Sở Vân không nói rõ Vi Đào phụ trách gì ở tổng bộ, chỉ không ngừng khen ngợi anh trẻ tuổi giỏi giang, năng lực xuất chúng, tin rằng anh đến đây chắc chắn sẽ mang đến luồng khí mới cho công ty. Mã Sở Vân dừng lời, Vi Đào chào hỏi mọi người ngắn gọn, sau đó khiêm tốn nói mong mọi người cùng đoàn kết để hoàn thành nhiệm vụ toàn năm của công ty.

Vài nhân viên hôm qua không đi bar, sáng nay lần đầu gặp Vi Đào, thấy anh trẻ như thế đã được bổ làm phó tổng công ty con thì trong lòng không tránh khỏi nghi ngại, nhưng cũng chẳng dám nói. Cố Tịch nghe phía sau có đồng nghiệp bàn luận nhỏ rằng Vi Đào có thể lực nào đó sau lưng, trông anh có vẻ chưa quá ba mươi, có lẽ cũng chưa làm ở tổng công ty được mấy năm mà đã trở thành phó tổng công ty con. Cố Tịch len lén nhìn người đang nói đó, hóa ra là hai chủ quản^[3] của phòng Ngoại giao, tuổi tác ước chừng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, vào công ty đã trên năm năm, đến nay ngay cả chức trưởng phòng cũng chưa đặng được tới. Họ thấy Vi Đào như vậy, đương nhiên không vui rồi.

[3] Chủ quản: Tại Trung Quốc, chủ quản là một chức danh, chỉ những người có vai trò quản lý chính trong một nghiệp vụ chuyên môn, một đơn vị, khu vực nào đó.

Cố Tịch nhớ đến lời Phương Phi ban sáng, khe khẽ kéo bạn. Phương Phi đang nhìn chăm chăm bực nói chuyện, bị cô kéo thì quay phắt lại, “Sao vậy?”. Phương Phi nhất thời không chú ý, giọng không hạ thấp nên mọi người nghe thấy đều quay lại nhìn họ. Cố Tịch vội kéo tay Phương Phi, Phương Phi cũng nhận ra mình hơi lớn tiếng nên vội cau mày nhìn Cố Tịch.

Cố Tịch thấy mọi người đều quay lên phía trước rồi, mới lén áp sát Phương Phi, hỏi nhỏ, “Lời cậu nói ban sáng là ý gì?”. Phương Phi nghe thấy, ánh mắt nhìn lên bực phía trên, Vi Đào đứng cạnh Mã Sở Vân, tỏ vẻ khiêm tốn bình thản, trông như một nhân viên mới vào, nhưng từ anh lại toát ra một sự tự tin khiến người ta khó có thể phớt lờ. Phương Phi nướng khoe môi, thì thầm vào tai Cố Tịch, “Cậu biết Vi Đào gốc gác thế nào không?”.

Cố Tịch thấy tim khựng lại, Vi Đào lẽ nào là “hoàng thân quốc thích”? Tổng công ty ở thành phố M phía Bắc, những lãnh đạo cấp cao được điều đến các công ty con đều là người thành phố M, nên nhân viên cấp dưới thường nói đùa tổng công ty là nơi sản xuất người, ngoài năng lực ra còn có một thứ không thể thiếu, đó chính là huyết thống. Người thành phố M từ tổng bộ phái xuống hoặc tuyển dụng chính là những người được gọi là có “huyết thống”. Còn những người bản địa được tuyển dụng hoặc không phải người thành phố M như họ muốn trèo lên vị trí cấp cao ở công ty thì đúng là khó hơn cả chữ “Khó”.

Cố Tịch đưa ánh mắt dò hỏi nhìn Phương Phi, cô nàng nở nụ cười thần bí, “Anh ấy là em trai của Giám đốc Lưu”. Cố Tịch ngẩn người, đôi mắt mở to kinh ngạc nhìn Vi Đào trên kia. Giám đốc Lưu? Chắc không phải là Lưu Chính Cường, giám đốc phụ trách kinh doanh toàn quốc của tập đoàn chứ? Anh ta... anh ta là người có thể khiến Tổng giám đốc Mã bị đình chỉ công tác!

Cố Tịch đờ đẫn nhìn sang Phương Phi, lẩm bẩm, “Công ty chúng ta có mấy đại boss họ Lưu?”. Phương Phi trừng mắt nhìn cô, cậu nói thử xem? Cố Tịch cuối cùng tỉnh ngộ trong cái lờm bực bội của bạn, hình như... hình như chỉ có một.

Cố Tịch ngơ ngẩn nhìn bóng dáng Vi Đào trên kia, lòng thầm kêu khổ, sao xe nào cô không ngồi mà lại ngồi đúng xe của phó tổng cơ chứ! Bây giờ chỉ mong Vi Đào không còn ấn tượng gì với chuyện tối qua thôi.

Chương 4: Đùa giỡn

Vừa tan họp, Cố Tịch liền kéo Phương Phi về văn phòng. Hai người mới ngồi xuống thì Cố Tịch đã gửi tin nhắn QQ^[1] cho Phương Phi.

[1] QQ: Là phần mềm chat thông dụng của Trung Quốc, giống như Yahoo.

“Tin này cậu nghe từ đâu thế? Có thật không?”

“Thật hơn cả thật”, Phương Phi thề thốt.

“Nhưng Vi... là họ Vi...”, nếu Vi Đào là em trai của Lưu Chính Cường thì tại sao lại mang họ Vi?

“Nghe nói Phó tổng Vi theo họ mẹ”, ngừng lại rồi cô nàng mới nói tiếp, “Tớ nghe Điền Lệ nói”.

Cố Tịch nghe mà ngẩn người.

Điền Lệ, cô đã từng nghe nhắc, cô ta là nhân viên lâu năm của công ty chi nhánh thành phố W. Ban đầu khi công ty này thành lập, Lưu Chính

Cương là Tổng giám đốc nhiệm kỳ đầu tiên. Điền Lệ thuộc lứa nhân viên sớm nhất, khi đó cô ta là nhân viên hành chính kinh doanh của Tổng giám đốc Lưu. Về sau Lưu Chính Cương đạt thành tích siêu việt ở thành phố W, được tổng bộ cất nhắc thành giám đốc kinh doanh của tập đoàn. Vị trí của Lưu Chính Cương được một giám đốc kinh doanh cấp dưới tiếp nhận, người đó chính là Mã Sở Vân. Điền Lệ đương nhiên trở thành nhân viên của ông Mã, nhưng tính khí của cô ta không hợp với ông Mã, lại thêm ý lại vào ấn tượng tốt đẹp Lưu Chính Cương dành cho mình nên căn bản cô ta không nể mặt ông Mã chút nào. Cuối cùng Mã Sở Vân muốn đụng đến người của Điền Lệ, nên cô ta đã chạy về chỗ Lưu Chính Cương làm trợ lý kinh doanh của tổng công ty.

Phương Phi vào công ty muộn hơn Điền Lệ, nhưng quan hệ với Điền Lệ thì rất tốt. Hai người đến giờ vẫn giữ liên lạc, mỗi lần Điền Lệ về W, họ nhất định phải gặp nhau ăn cơm. Nên nếu lời này chính do Điền Lệ nói thì chắc là thật.

Cố Tịch lại hỏi, “Phó tổng Vi làm gì ở tổng công ty?”.

Phương Phi nói cô cũng không rõ, chỉ hỏi qua loa, nghe bảo Vi Đào phụ trách sản xuất ở tổng công ty, vào làm việc cũng chưa lâu. Phương Phi cuối cùng cười có vẻ ẩn ý sâu xa, “Vừa nhìn Vi Đào đã biết sẽ không ở lại công ty con này lâu đâu, chắc chắn là tổng bộ điều xuống để bồi dưỡng, chuẩn bị cho sau này làm Tổng giám đốc công ty con”.

Cố Tịch ngẫm nghĩ rồi gửi một biểu cảm mặt cười gật gù. Phải, người có thể lực như vậy sao chịu ở dưới người khác, phó tổng công ty con chỉ là bước đệm của người ta thôi. Cũng đúng, như thế cô cũng không cần quá để tâm chuyện mất mặt trước người ta nữa. Nghĩ xong, Cố Tịch không còn thấy áy náy, yên tâm bắt đầu công việc buổi sáng.

Cả buổi sáng, Cố Tịch cùng người phụ trách phòng Nghiệp vụ lập phương án hoạt động thúc đẩy kinh doanh. Làm cả buổi trời, cô sắp bị nhân viên nghiệp vụ quay như chong chóng, khó khăn lắm mới chịu đựng đến giờ nghỉ trưa. Phương Phi đẩy nhân viên nghiệp vụ đứng cạnh Cố Tịch ra, ấn tập văn kiện trên tay Cố Tịch xuống, trợn tròn mắt hỏi đám nhân viên: “Có chịu để cho người ta ăn cơm hay không?”.

Đám nhân viên đó thấy bộ dạng hung dữ của Phương Phi thì cười hi hi nhường đường, “Đừng cuống, trưa nay bọn tôi mời”. Phương Phi đúng là có lúc dữ tợn, nhưng thật ra các đồng nghiệp nam lại rất vui được quen biết cô, vì bọn họ đều thích tính cách phóng khoáng vui vẻ của cô.

Phương Phi nheo mắt, “Xin lỗi nhé, mỹ nữ có hẹn rồi”, nói xong kéo Cố Tịch ra ngoài.

Do công ty nằm trong tòa nhà văn phòng tráng lệ ở khu vực phồn hoa nhất, xung quanh có rất nhiều các quán ăn bình dân, trung và cao cấp, nên giờ cơm trưa, Phương Phi và Cố Tịch thường ăn tại cửa hàng ăn nhanh ngay gần đó. Hai người lại là người thích ăn, đã ăn hết một vòng quanh công ty rồi, gần đây thường xuyên ăn lần lượt ở mấy quán quen.

Trưa nay hai người đến Lam Đình Các ăn hai phần đơn giản. Giờ cơm trưa, Phương Phi lại kể cho Cố Tịch tin tức liên quan tới Vi Đào mà cô nghe ngóng được. Cố Tịch dần dần hiểu ra, Vi Đào và ông Mã đã quen nhau từ lâu, thậm chí khi Mã Sở Vân đến tổng bộ họp đều đi cùng Vi Đào. Còn Mã Sở Vân khách sáo như vậy với Vi Đào, có lẽ là vì nể mặt Lưu Chính Cường. Chẳng trách Lưu Chính Cường mỗi lần tới W đều khen ngợi Mã Sở Vân.

Phương Phi bảo Vi Đào ở tổng công ty là một “chàng trai vàng” độc thân, những cô nàng chưa chồng ở tổng bộ đều mê mẩn anh. Nhưng nghe nói Vi Đào rất lạnh lùng, anh và Lạc Tịnh, con gái của Chủ tịch tập đoàn Lạc Trường Thanh khá thân với nhau. Hơn nữa Chủ tịch Lạc cũng rất vừa ý Vi Đào, nên mới để người vào công ty chưa đầy hai năm như anh đến thành phố W - nơi đứng đầu về kinh doanh trong toàn quốc - làm phó tổng, bước tiếp theo chắc chắn sẽ chọn làm Tổng giám đốc ở một trong những thành phố cấp một.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Cố Tịch yên lặng vừa nghe vừa ăn, cuối cùng cười khẽ, “Sao cậu nghe ngóng rõ thế? Lẽ nào cậu cũng thích anh ấy?”.

“Vốn dĩ anh ấy đẹp trai như vậy, tớ đúng là có suy nghĩ đó. Nhưng cậu cũng nghe thấy đấy, người ta đã có nơi có chốn rồi, chúng ta còn bon chen làm gì. Nhưng những chuyện tớ kể cậu nghe, đừng nói ai biết nhé.” Phương Phi nuốt một thìa cơm chiêm rồi chớp mắt, “Thực ra, tớ biết đã có người động lòng muốn hành động rồi”.

Cố Tịch nhìn vẻ mặt cười gian tà của Phương Phi, hỏi tới, “Ai?”.

Phương Phi cười, “Hoàng Linh phòng Nhân sự”. Cố Tịch ngẩn người, không thể nào. Hoàng Linh xưa nay tự cao tự đại, mấy đồng nghiệp nam trong công ty theo đuổi đều bị cô ta xì mũi cho văng trở lại. Hoàng Linh chẳng phải từng nói ghét nhất chuyện tỏ ăn cỏ gần hang hay sao? Lần này sao lại...

Phương Phi nhận ra sự ngờ vực của Cố Tịch, “Tớ đã nói rồi, cô ta giả vờ giả vịt thôi. Gì mà không chơi trò yêu đương trong công ty, đó là do cô ta chưa tìm ra người hợp mắt, Vi Đào vừa xuất hiện thì cô ta lập tức choáng

váng. Xì, chắc chắn cô ta đã nghe ngóng được lai lịch của Vi Đào từ Vương Nghiê n rồi, nếu không thì cái mũi hếch của cô ta có cụp xuống được không?”. Phương Phi không thích Hoàng Linh, cứ nói cô ta giả vờ giả vịt. Hơn nữa có mấy lần vì chuyện nghỉ phép mà hai người còn đụng độ nhau.

Cố Tịch cười khẽ, “Kệ người ta đi”. Hoàng Linh vốn rất thực tế, thấy người đàn ông thích hợp thì làm sao bỏ qua được.

Hai người ăn xong ra ngoài, chậm chậm đi về công ty.

Cố Tịch vừa đi vừa thấy dạ dày cồn cào, cô nén cảm giác khó chịu lại, đi cùng Phương Phi. Nhưng vừa vào đại sảnh tòa nhà, máy điều hòa phả hơi nóng khiến cô càng khó chịu hơn, cô vuốt vuốt ngực, nuốt xuống.

Lúc đợi thang máy, Phương Phi nhận ra cô khó chịu, hỏi về quan tâm: “Sao vậy?”.

Cố Tịch lắc đầu, “Dạ dày khó chịu”.

Thang máy đến, hai người vào trong, bấm tầng của công ty. Cả hai dựa vào vách thang máy, trò chuyện vu vơ.

Cố Tịch cố gắng vuốt ngực, nhưng thang máy càng lên cao thì cơn cồn cào trong dạ dày càng tăng lên. Cố Tịch cuối cùng không nhịn nổi nôn khan mấy tiếng, ngược lên thấy vẻ mặt kinh ngạc của bạn, cô đành cố hít thở, nhún vai.

Có lẽ buổi trưa ăn cơm trộn hải sản nên cơn khó chịu của Cố Tịch càng lúc càng dữ dội. Cô gắng gượng nôn ra, nhưng không biết rằng bộ dạng đó

rất giống một thai phụ đang nôn khan.

Sau ba lần như vậy, Phương Phi cuối cùng không kìm được quay sang nhìn, quan sát mặt và bụng cô vài lần rồi đưa tay ra ấn vào bụng dưới của cô, “Khai thật đi, mấy tháng rồi?”. Cố Tịch dở khóc dở cười gạt nhẹ tay bạn ra, “Đừng đùa”.

Phương Phi cười, càng đùa dai, đặt tay lên bụng Cố Tịch, tay kia vòng qua cổ cô, “Em gái, cả chị mà cũng giấu à, mau khai thật, mấy tháng rồi?”. Phương Phi đùa quá trớn, giọng cũng cao lên mấy nốt.

Không thể trùng hợp hơn, lúc Phương Phi nói câu đó, cửa thang máy dừng lại rồi mở ra ở một tầng lầu nào đó. Một người đàn ông bước vào, người đó liếc nhìn Phương Phi và Cố Tịch đang trong tư thế mờ ám rồi nhanh chóng cụp mắt xuống.

Cố Tịch bị Phương Phi vít cổ mà buồn cười quá, muốn kéo tay bạn ra nhưng Phương Phi không cho cô chạy trốn. Cố Tịch đành vừa cười vừa thì thào đáp: “Ba tháng rồi”. Phương Phi nghe vậy liền buông tay ra, dựa vào vách thang máy cười ha hả. Cố Tịch trừng mắt nhìn bạn, định trách móc nhưng cơn khó chịu trong dạ dày lại dâng lên tới cổ, khiến cô ho vài tiếng.

Cố Tịch thấy người đàn ông vốn dĩ quay mặt ra cửa thang máy bây giờ lại quay lại nhìn mình, sau đó mới ngoảnh đi. Cô ngượng ngùng nhìn Phương Phi, nhưng lại thấy cô nàng đang bịt miệng, cong lưng cười rất khoa trương.

Người đàn ông đó ra khỏi thang máy trước họ một tầng. Không biết có phải Cố Tịch hơi nhạy cảm không mà cô nhìn thấy anh ta sau khi ra khỏi thang máy còn cố tình quay lại nhìn cô một lúc, đến tận khi thang máy

đóng lại. Cố Tịch lạ lùng nhìn anh ta biến mất, sau đó thẹn quá hóa giận lao vào Phương Phi, vừa nhéo eo bạn vừa trách móc, “Cậu nói bậy gì thế?”.

Phương Phi vừa cười né tránh vừa nhìn bụng Cố Tịch, “Vốn là thế mà, cậu thế này rõ ràng là có thai ba tháng rồi”. Cố Tịch càng xấu hổ la oai oái, bịt miệng Phương Phi không cho nói tiếp, “Tớ ăn nhiều thôi mà!”.

“Ding!”, thang máy mở ra. Phương Phi chạy nhanh ra ngoài, Cố Tịch giậm chân đuổi theo.

Cố Tịch và Phương Phi cười nói về lại văn phòng. Phòng Kế hoạch nằm phía trong cùng của tầng này, mỗi lần họ đều phải đi ngang hành lang rất dài mới về đến văn phòng.

Cố Tịch nhìn thấy đầu hành lang bên kia có đám người đứng trước cửa thì nhìn Phương Phi vẻ kỳ quặc. Phương Phi cũng nhún vai, không biết là chuyện gì.

Cố Tịch và Phương Phi bước đến mới thấy rõ, thì ra đám người đó là nhân viên phòng Kinh doanh. Phương Phi tò mò kéo một người ra hỏi, “Đang làm gì thế?”.

“Sắp xếp phòng làm việc”, một nhân viên nói.

“Ai ngồi đây?”, Phương Phi nhìn xuyên qua cửa kính vào trong, ở đây từng là văn phòng của Mã Sở Vân. Về sau ông ta đổi sang phòng khác lớn hơn nên ở đây chỉ để trống.

“Phó tổng Vi”, nhân viên kia đầu không ngẩng lên, khệ nệ vác ghế vào trong.

Phương Phi và Cố Tịch nhìn nhau, Vi Đào muốn ngồi đây? Hai người thè lưỡi rồi đi vào trong, thi thoảng quay lại nhìn, Phó tổng Vi sao lại muốn sắp xếp văn phòng ở đây? Thế chẳng phải họ ra ra vào vào đều phải đi qua văn phòng của anh hay sao?

Chương 5: Bối rối

Đầu giờ làm buổi chiều, Cố Tịch nhìn thấy Vi Đào từ tít đầu hành lang bên kia bước tới, cô vội cầm đầu vào phía sau màn hình máy tính. Văn phòng của phòng Kế hoạch nằm ngay ngoài lối đi, nên cửa cũng nằm ngay lối đi, mà vách tường bằng kính cũng song song với lối đi. Chỗ Cố Tịch ngồi lại vừa khéo đối diện với vách kính, mỗi lần có ai đi qua cô luôn phát hiện ra đầu tiên. Phương Phi từng đùa chỗ cô ngồi là nơi tốt nhất cả văn phòng, không chỉ không cần lo xem Tổng Huệ Liên có bất ngờ vào kiểm tra hay không, mà còn có thể nhìn thấy ai đến phòng Kế hoạch này.

Nhưng lúc này Cố Tịch lại cảm giác có chút kỳ quặc. Vừa rồi thấy Vi Đào rải những bước chân vững chắc, từ xa tiến lại, tim cô bỗng có phần hồi hộp, chỉ có thể cụp mắt xuống. Thực ra từ sau đêm ở quán bar, cô và Vi Đào không hề tiếp xúc trực tiếp, nhưng tự nhiên lại sợ anh như vậy.

Vi Đào mở cửa văn phòng, đứng bên cửa một lúc rồi bước vào, đóng cửa. Cố Tịch nghe thấy tiếng cửa đóng mới ngẩng lên, sự căng thẳng trong

lòng mới từ từ tan biến.

Cô vùi đầu vào làm việc, tiếp tục sửa bản thảo định ban sáng cho xong. Bỗng có một giọng trầm ấm khiến cô giật mình ngẩng lên, “Sản phẩm nước uống A do ai phụ trách?”.

Vi Đào mặc áo sơ mi thắt cà vạt, quần âu đen, rất đẹp trai đứng ở cửa, ánh mắt quét qua cả văn phòng. Khi ánh mắt anh lướt tới Cố Tịch thì dừng lại, tim cô đập nhanh hơn một nhịp, bất giác thu ánh mắt.

Phương Phi gõ gõ bàn cô, khẽ nhắc, “Cố Tịch!”.

Ý thức lúc này của cô mới xoay chuyển, nước uống A, là do cô phụ trách. Cố Tịch hít thở thật sâu, ngẩng lên mỉm cười, “Là tôi”.

Vi Đào nhìn cô khoảng nửa giây, sau đó gật đầu, “Đến văn phòng tôi một lát”, nói xong quay về phòng.

Cố Tịch thấy da đầu tê liệt, khóa màn hình máy tính lại rồi cố gắng trấn tĩnh đứng lên. Phương Phi đưa ánh mắt quan tâm nhìn, động viên cô đừng sợ, cô nàng nhận ra sự căng thẳng của cô.

Cố Tịch cầm một cây bút nước màu đen đến cửa văn phòng Vi Đào, gõ nhẹ mấy cái, nghe thấy giọng anh, cô đẩy cửa vào, cúi đầu đóng lại rồi mới bước đến bàn làm việc. Cố Tịch thăm cố gắng trấn tĩnh, trấn tĩnh.

Vi Đào đưa một tờ tài liệu đến trước mặt cô, “Cái này là do cô hoạch định phải không?”.

Cố Tịch nhận lấy, nhìn lướt, là bản báo cáo kế hoạch về mức giá đặc biệt dành cho thị trường tiềm năng trong nửa tháng sau của nước uống A, chính là do cô hoạch định. Cô gật đầu.

“Tại sao không có giá của Thuận Liên?”, Vi Đào hỏi thẳng.

Cố Tịch ngớ người, lần nữa đọc kỹ bản báo cáo. Ôi trời, đúng là không có giá của Thuận Liên. Cố Tịch ra sức nghĩ lại xem tại sao lúc làm xong không kiểm tra cẩn thận, nhưng bên trên Tống Huệ Liên đã ký tên rồi, bây giờ đã đến giai đoạn Vi Đào phê duyệt.

Cố Tịch thấy đầu nóng bừng, vội vàng ấp úng, “Hình như... quên rồi...”. Cố Tịch lúc này mặt đỏ tía tai, càng không dám nhìn Vi Đào. Bình thường khi cô làm báo cáo đều rất cẩn thận, sao kế hoạch lần đầu để Vi Đào ký lại sai sót thế này, cô xấu hổ cắn môi.

Cố Tịch cúi đầu đứng trước bàn làm việc một lúc lâu, không nghe thấy Vi Đào nói gì, cô len lén ngược lên nhìn. Ánh mắt chạm ngay cái nhìn lạnh lùng của anh, anh vẫn luôn nhìn cô.

“Phó tổng Vi, nếu không... không còn chuyện gì, tôi xin phép ra ngoài, báo cáo tôi sẽ xem lại lần nữa.” Cố Tịch bị anh nhìn tới thiếu tự nhiên, giọng bất giác run rẩy.

Vi Đào không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, sau đó cúi xuống đọc tư liệu trên bàn.

Cố Tịch căng cứng người, đi nhanh ra, nhưng nỗi xấu hổ khiến cô suýt không mở được cửa, phải mất rất nhiều sức lực mới vịn được tay nắm cửa bước nhanh ra ngoài. Cố Tịch xoay tay, định nhẹ nhàng đóng cửa nhưng

nghe thấy sau lưng vang lên một âm thanh cực lớn, cửa “âm” một tiếng đã tự sập lại. Cô đứng trước cửa, toàn thân nóng hực, nhanh chóng đi về phòng Kế hoạch.

Cố Tịch vừa về chỗ đã vùi đầu xuống bàn, nhìn chăm chăm bản báo cáo, tại sao không có giá của Thuận Liên? Tại sao? Nhưng, đầu óc cô hỗn độn, thực sự không nhớ ra tại sao mình lại sơ suất trong việc lên giá cả siêu thị như vậy.

Bỗng vách ngăn vang lên tiếng gõ, cô ngẩng mặt, Phương Phi thò đầu qua vách ngăn, nhỏ giọng hỏi về quan tâm, “Bị mắng hả?”. Cố Tịch đỏ bừng mặt, người tinh mắt chỉ nhìn là biết hiện giờ cô xấu hổ tới cực điểm rồi.

Cố Tịch lắc đầu, tiếp tục nhìn bản kế hoạch. Cô nhanh chóng mở ly nước, uống một ngụm lớn nước lạnh, mới nhớ ra bản kế hoạch này là cô làm cùng Khổng Mạnh Diên, chủ quản kênh thị trường tiềm năng. Cố Tịch vội gọi điện thoại cho Khổng Mạnh Diên, hỏi anh ta vì sao không có giá của Thuận Liên?

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Khổng Mạnh Diên bị cô hỏi bất ngờ cũng ngớ ra, im lặng mãi rồi mới đáp, “Thuận Liên chưa nhập nước A mà”.

Cố Tịch bỗng nhớ ra, đúng rồi, loại đồ uống này vì lý do từ phía giấy kiểm định chất lượng mà việc đưa sản phẩm vào thị trường vẫn còn nhiều chỗ cần bàn bạc thêm. Cô thầm rửa trong lòng, sao lại quên bég chuyện này, rồi vội vàng cảm ơn Khổng Mạnh Diên. Cúp máy xong, cô lại chăm chú xem kỹ bản kế hoạch ba lần, xác nhận không có vấn đề gì, mới gồng mình đi vào văn phòng của Vi Đào.

Gõ cửa bước vào, Cố Tịch đến trước bàn Vi Đào, đưa bản báo cáo kế hoạch cho anh, “Xin lỗi, Phó tổng Vi, lúc này tôi quên mất, Thuận Liên chưa nhập nước uống A, nên hoạt động lần này không có siêu thị đó”. Cố Tịch nói hết một hơi rồi đứng đợi.

Vi Đào nhận lấy rồi xem kỹ lại lần nữa. Cố Tịch thấy dáng vẻ nghiêm túc của anh thì thấp thỏm không yên, nhưng ánh mắt cô vẫn bất cần nhìn vào rèm mi dài của anh, rất dài, sắp bằng búp bê rồi.

Phù, hàng mi ấy nhướng lên, Cố Tịch rơi ngay vào đôi mắt đen nhánh sáng rỡ của Vi Đào, ngẩn ra.

“Lúc này sao không giải thích?” Cố Tịch không biết vì sao mà ánh mắt lại ngừng ở đôi môi anh, tai ù ù nghe tiếng anh nói.

Cố Tịch đỏ mặt, “Xin... xin lỗi”. Cố Tịch cũng rất buồn bực, lần nào đối mặt với anh cô cũng thấy bối rối, ngay cả sai lầm nhỏ này mà cũng phạm phải.

Vi Đào thu ánh mắt lại, lấy bút từ túi áo ra, ký nhanh tên mình lên. Cố Tịch ngẩn ngơ nhìn nét chữ rồng bay phượng múa của anh, tim dần dần treo lơ lửng, tên anh viết rất đẹp.

Vi Đào đưa lại cho cô, Cố Tịch vội nhận lấy, anh nhìn cô rồi nhẹ nhàng nói, “Lần sau cẩn thận chút”. Cố Tịch vội gật đầu.

Cố Tịch thấy Vi Đào lại cúi đầu thì vội cầm bản báo cáo ra ngoài. Lần này cô ra khỏi cửa, nhẹ nhàng vịn tay nắm đóng cửa lại, rất lặng lẽ. Trong

khoảnh khắc cửa khép, Cố Tịch nhìn Vi Đào đang vùi đầu vào đồng tài liệu trên bàn, sau đó, cửa khép lại.

Cố Tịch cầm tài liệu định đến tìm Tổng giám đốc Mã để ký tên. Sau khi ra khỏi văn phòng ông ta, Cố Tịch đi ngang văn phòng Vi Đào, khóe mắt cô vẫn không tìm được mà liếc về phía anh ở sau cửa kính, vẻ mặt anh rất nghiêm túc, chăm chú.

Cố Tịch đi nhanh vào phòng Kế hoạch, sau đó gọi điện cho Khổng Mạnh Diên, thông báo cho anh ta biết báo cáo đã được phê duyệt. Khổng Mạnh Diên bảo sẽ đến lấy ngay, anh ta cũng đang đợi người mang văn kiện tới.

Cố Tịch làm xong chuyện này mới cầm ly nước lên từ từ uống. Cô phải làm sao mới có thể tránh được sai sót trước mặt Vi Đào? Cô khổ sở thần thờ nhìn màn hình máy tính.

Chương 6: Tin đồn

Kỳ thực thì Cố Tịch không phải người bất cẩn, tự cô cũng không hiểu vì sao cứ đối diện với Vi Đào là mình lại căng thẳng. Có lẽ một loạt chuyện xấu hổ xảy ra trước mặt anh đã khiến cô bị ám ảnh tâm lý. Tục ngữ nói, con người càng sợ gì thì nó càng đến. Cô rất muốn không phạm sai lầm trước mặt anh, nhưng chuyện đó không do cô quyết định. Nên cô không trốn tránh được, nếu cần phê duyệt báo cáo nữa thì cô nhất định sẽ nhờ Phương Phi đi giúp, không cần thiết phải tìm Vi Đào thì cô quyết không đi. Cho dù

thỉnh thoảng chạm mặt nhau ngoài hành lang, cô cũng gắng nở nụ cười rồi lướt nhanh qua anh.

Vi Đào vừa vào công ty nên có rất nhiều chuyên môn cần phải học. Còn Mã Sở Vân thời gian này lại luôn đi họp ở nơi khác, công việc của Lương Thịnh đều do Vi Đào toàn quyền xử lý. Cách để Vi Đào làm quen với công việc, chính là đi thăm dò thị trường và họp muộn. Mỗi ngày anh đều ở công ty buổi sáng để ký công văn, buổi chiều nhờ các chủ quản nghiệp vụ đi cùng mình thăm dò thị trường, sau đó buổi tối tập họp các chủ quản kinh doanh để họp muộn.

Đám nhân viên lâu năm ban đầu không mấy tin tưởng Vi Đào cũng dần dần tỉnh ngộ. Vi Đào tuy trẻ tuổi nhưng việc quản lý thì rất chuyên nghiệp, đối với những vấn đề khó nhằn mà đám quản lý cấp trung quăng cho, anh cũng nhanh chóng tìm được cách giải quyết, vạch ra chế độ quản lý mới, nhanh nhẹn giải quyết những vấn đề khúc mắc còn đọng lại.

Cố Tịch cảm nhận rõ rằng sau khi Vi Đào đến, hoạt động của công ty nhiều hơn, đồng thời phòng Nghiệp vụ cũng phản ánh hiệu quả của hoạt động càng lúc càng thấy rõ, phản hồi từ thị trường rất tốt. Vì vậy, phòng Kế hoạch cũng theo đó mà tăng ca, mỗi tối Cố Tịch và Phương Phi rời công ty lúc bảy giờ hơn mà vẫn thấy Vi Đào vùi đầu vào làm việc. Sự nỗ lực và tận tình của anh đã nhanh chóng phá tan lời ong tiếng ve nghi ngờ.

Mã Sở Vân đi công tác một tuần trở về, buổi chiều triển khai họp các cấp quản lý. Ông rất tán thưởng thành tích của Vi Đào đồng thời bảo các trưởng phòng phải tích cực phối hợp hơn. Vi Đào không mấy đặc ý với những lời khen đó, ngược lại còn đề nghị đi khảo sát các thị trường khác, muốn nhanh chóng hiểu rõ về nghiệp vụ hơn. Mã Sở Vân rất tán thành, bảo Vi Đào sắp xếp để ngày mai đi thăm dò thị trường.

Tổng Huệ Liên họp xong quay về, nói rằng ông Mã khen Vi Đào nhiều lắm, quả nhiên là tuổi trẻ tài cao. Sau đó lại nói Mã Sở Vân khen các phương án gần đây của phòng Kế hoạch, không chỉ đuổi kịp tổng bộ mà còn chủ động vạch kế hoạch phù hợp với thị trường. Cố Tịch thấy Tổng Huệ Liên vừa dương dương đắc ý tự khen mình, vừa tỏ ra kênh kiệu dạy dỗ họ, nói rằng một số người tính “giác ngộ” chưa cao, ngày nào cũng nhiều việc mà không chịu tăng ca, vừa nói vừa quét mắt về phía Phương Phi, Cố Tịch.

Cố Tịch rửa thầm, bà cô này bệnh hay sao? Mỗi ngày họ tăng ca tới hơn bảy giờ, không lẽ cô ta mong họ bị đói đến mức đau dạ dày thì mới vui sao. Cố Tịch liếc nhìn Phương Phi, quả nhiên thấy bên kia, bạn mình đang tỏ vẻ bất mãn. QQ nhấp nháy, Phương Phi gửi tin nhắn tới.

“Nhà chị ta ở ngay sau công ty, đương nhiên có thể ăn cơm rồi tới tăng ca, hừ, ăn cơm mà cũng đòi quản, bắt chúng ta nhịn đói tới tám, chín giờ như họ à, bệnh quá!”

Cố Tịch len lén gửi biểu cảm đồng tình điên cuồng. Tổng Huệ Liên là một người cuồng công việc, khi mới vào công ty, cô ta đã làm việc như muốn chết vậy, kết quả là bệnh một trận, hết đau dạ dày tới đau mắt. Còn trong tư tưởng của cô ta thì nhân viên tích cực chăm chỉ nhất định phải làm việc ngoài giờ. Nhưng Phương Phi và Cố Tịch ghét nhất là tăng ca, có lúc công việc quá nhiều, bất đắc dĩ mới phải như vậy. Tuy nhiên họ luôn quan trọng hiệu suất công việc, làm xong ổn thỏa thì mới về. Còn những đồng nghiệp khác lại sợ Tổng Huệ Liên, lúc nào cũng nhân nha ngồi lại trong công ty, đến khi cô ta rời khỏi thì mới dám ra về.

Cố Tịch không tăng ca là vì buổi tối cô có rất nhiều việc, còn Phương Phi thì say mê game online. Nên hai người thường xuyên không thích làm thêm giờ.

“Buổi tối đi bar Phí Điểm không?” Tối nay có người hẹn Phương Phi đi bar, lần nào cô nàng cũng rủ Cố Tịch đi cùng, nhưng Cố Tịch lại không thích thú lắm.

“Tôi nay có chương trình phát thanh.” Mỗi thứ Sáu Cố Tịch đều có tiết mục, thỉnh thoảng thứ Ba lại tăng thêm một chương trình.

“Thu âm lại mai gửi cho tớ.” Phương Phi cũng rất ý tứ, chỉ cần Cố Tịch bận làm chương trình là cô sẽ cố vũ. Nếu thật sự có việc không thể nghe trực tiếp thì cũng nhờ Cố Tịch thu âm lại gửi cho. Cô thường nói âm nhạc phát trong chương trình của Cố Tịch rất hợp để cô chơi game.

“Ừ.” Cố Tịch biết Phương Phi tối nay sẽ không tăng ca cũng nhanh chóng làm xong việc của mình, tranh thủ tan sở đúng giờ.

Nhưng khi còn nửa tiếng nữa là kết thúc giờ làm thì Phương Phi bỗng gửi tin nhắn, “Cậu xem topic này nè”.

Cố Tịch mở đường link đó ra, đó là diễn đàn Thiên Nhai, công ty rất nhiều đồng nghiệp cũng tham gia trong này, là nơi đặc biệt để buôn chuyện. Tiêu đề topic rất thẳng thắn, “Đến bình luận về gian tình trong công sở cạnh tôi”. Cố Tịch đọc kỹ, càng đọc càng toát mồ hôi, ai mà rảnh rỗi thế này.

Topic nói về một mối tình thâm kín trong công ty của chủ topic, lại còn có một tấm ảnh. Tấm ảnh đó mới nhìn đã biết chụp bằng điện thoại di

động, rất mờ rất tối. Hơn nữa, nam nữ chính trong tấm ảnh hình như đã được xử lý làm mờ. Nhưng đồng phục của hai người, và cả màu sắc cà vạt thoáng ẩn hiện kia vẫn khiến rất nhiều người theo dõi topic phải suy đoán.

Và theo sự miêu tả của chủ topic thì nữ chính trong công ty rất nổi tiếng, hơn nữa luôn tự nhận là độc thân, không ngờ có gian tình với một đồng nghiệp nam nào đó, có khả năng còn sống chung nữa. Theo nguồn tin đáng tin cậy thì nữ chính chắc đã mang thai ba tháng, vì gần đây cô ta thỉnh thoảng lại nôn khan vô cớ. Chủ topic rất tò mò không biết nam chính rốt cuộc là ai, anh ta đang cố gắng truy tìm.

Cố Tịch vẫn đang đọc thì tin nhắn của Phương Phi gửi tới.

“Topic này là do trong nhóm gửi, mọi người đang đoán là ai, mà cứ theo tình tình này thì...” Cố Tịch vừa đọc xong đã thấy tức giận.

“Cho tớ xem.” Cố Tịch có gia nhập nhóm hành chính kinh doanh trong công ty, nhưng cô bảo chủ đề nhảm nhí nên đã tắt cửa sổ hiển thị.

Phương Phi gửi tin nhắn đã lưu cho cô xem, Cố Tịch càng đọc càng giận, mấy người này ăn no rảnh rỗi quá rồi. Mọi người đã đoán ra người trên ảnh là đồng nghiệp trong công ty, sau đó căn cứ chỉ dẫn của chủ topic, nói rằng nữ chính ở trong một bảng xếp hạng nào đó, nên đã khóa chặt mục tiêu ở Cố Tịch, còn lớn tiếng bàn luận là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong.

“Ai vợ vẫn thế này?”, Cố Tịch giận dữ hỏi.

“Không biết. Tịch Tịch... cậu thật sự không sao chứ?” Phương Phi nhớ đến chuyện đùa giỡn của mình và bạn.

Cố Tịch nghiêng răng trềng mắt, vẫy tay gọi bạn lại. Phương Phi dè dặt chuồn đến chỗ Cố Tịch ngồi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bụng cô. Cố Tịch nhéo mạnh bạn một cái, “Tớ không có, bệnh viêm họng mãn tính của tớ tái phát thôi”.

Phương Phi trợn mắt nhìn cô vài giây rồi bật cười. Vừa cười vừa bò về chỗ ngồi, gửi tin nhắn cho cô.

“Sao cậu không nói sớm?”

“Ai biết lại có người rảnh rỗi thế đâu.” Cố Tịch càng nghĩ càng tức, mấy hôm trước cô nôn khan, quả thực là có vài đồng nghiệp nam nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ. Hóa ra... tức chết mất!

Phương Phi lại gửi một tấm ảnh cho cô, là chữ ký của các đồng nghiệp trên MSN^[1] đã đồng loạt đổi: “*Gian tình ơi là gian tình*”. Cố Tịch tức điên, mấy người này điên hết rồi.

[1] MSN (viết tắt của Microsoft Network): là một tập hợp các dịch vụ Internet được cung cấp bởi Microsoft vào ngày 24 tháng 8 năm 1995, là dịch vụ tin nhắn nhanh trên MSN Messenger.

Sau đó Cố Tịch nhìn thấy QQ của mình bắt đầu nhấp nháy điên cuồng, có n người gửi tới lời chúc mừng, “Chúc mừng chúc mừng, cuối cùng có thể ra khỏi bệnh rồi!”. Rồi mọi thứ tối đen, màn hình máy tính đen thui! Chương trình QQ xảy ra lỗi, máy tính đứng hình!

Chương 7: Đáng hận

Cố Tịch lập tức khởi động lại máy, đăng nhập cả QQ lẫn MSN, sửa chữ ký với tốc độ nhanh nhất.

Phương Phi lát sau đã ngẩng lên cười, nhìn cô, “Thế này có tác dụng không?”. Cố Tịch sửa chữ ký thành “*Bệnh viêm họng mãn tính tái phát!!!*”. Máy dấu chấm than biểu thị sự chấn động.

Cố Tịch hừ một tiếng, “Có lẽ không có tác dụng với heo”, cô đã tức tới nỗi muốn nghẹt thở, ai bảo mấy người này khoa trương như vậy.

Phương Phi vội gửi tin nhắn xoa dịu cô, “Đừng giận, mấy người này không tọc mạch thì sống không nổi mà. Hừm... Tấm hình này sao quen thế nhỉ?”, hóa ra Phương Phi vẫn đang nghiên cứu tấm ảnh đó.

Cố Tịch vội mở ra xem thêm, bối cảnh trong tấm ảnh là ở quán bar, từ một góc đèn neon lộ ra có thể thấy có một chữ “Quy”. Cố Tịch lại thấp thỏm, tấm ảnh này... chắc không phải là chụp trộm ở cửa quán bar hôm đó chứ? Càng nhìn càng giống, cơ thể nam chính chặn một bên nữ chính, từ phía sau lưng nhìn giống như nam chính dìu nữ chính dựa vào tường, nên chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt của nam chính.

Phương Phi có vẻ cũng nhận ra, “Tịch Tịch, anh chàng này không phải là Phó tổng Vi đó chứ?”.

Cố Tịch im lặng, Phương Phi lại gửi tin, dịu dàng an ủi cô, “Không sao, nhìn lưng thì bọn họ tuyệt đối không đoán ra là Phó tổng Vi đâu”.

Cố Tịch chỉ đáp lại bằng một chuỗi dấu chấm.

Được thôi, tan sở tắt máy, không cần nghĩ gì hết, Cố Tịch dọn túi xong kéo Phương Phi ra khỏi văn phòng. Trước khi ra ngoài nhìn lại, ánh mắt của “mợ Tống” như mũi kiếm sắc nhọn bắn về phía họ, Cố Tịch vẫn mỉm cười nói, “Trưởng phòng Tống, chúng tôi về đây”. Chỉ nghe thấy Tống Huệ Liên bực dọc “ừ” một tiếng.

Phương Phi thấy sắc mặt Cố Tịch u ám, định mở miệng an ủi thì Cố Tịch đã cướp lời, “Stop, không được nhắc!”. Phương Phi vội im miệng gật đầu, bảo mật, nuốt vào trong bụng.

Hai người đi ngang văn phòng Vi Đào, đúng lúc anh cũng mở cửa bước ra.

Cả ba ngăn người, Phương Phi phản ứng nhanh, lên tiếng ngay, “Chào Phó tổng Vi”. Vi Đào gật đầu, Cố Tịch kéo nhanh Phương Phi về phía thang máy. Hôm nay sao Vi Đào tan sở đúng giờ thế nhỉ?

Có lẽ do tâm lý lúng túng, Cố Tịch nhìn chăm chăm vào thang máy, Phương Phi thì vừa nhìn Cố Tịch vừa liếc Vi Đào đang từ từ tiến lại, lén lút néo tay Cố Tịch nhưng Cố Tịch vẫn bất động. Cố Tịch nào dám nhúc nhích, bây giờ phải giả vờ như không thấy gì hết, không nghĩ gì hết.

Lát sau các đồng nghiệp cũng kéo ra, lục tục đứng chờ trước thang máy. Cố Tịch cảm thấy vô số ánh mắt chiếu vào lưng mình, cô đành tiếp tục giữ vẻ bình thản, không nghe không thấy, còn Phương Phi thì lại thản nhiên cười nói với họ.

Thang máy tới, Cố Tịch là người đầu tiên lao vào trong, Phương Phi cũng theo vào nhưng lại kéo cô tới giữa, thì thầm, “Đứng trước cho dễ ra”. Cố Tịch cũng không phản đối, nhích lên phía trước.

Mọi người nhường Vi Đào vào trước, anh đi qua Cố Tịch vào trong cùng, hình như đứng một bên sau cô. Cố Tịch cảm thấy mình như một con nhím, lúc nào cũng có thể xù lông lên, chỉ sợ ai đó nhắc đến những lời đồn đại nhảm nhí kia.

Cũng may, mọi người thấy có Vi Đào thì cũng chỉ lướt mắt qua, không nói gì.

Cố Tịch cảm thấy dần dần bớt căng thẳng, nhưng mãi mới dễ chịu hơn một chút thì dạ dày lại bắt đầu cuộn lên. Làm ơn, làm ơn, đừng lên cơn buồn nôn ở đây chứ! Ừ, dạ dày rất ngoan, không cuộn lên nữa. Nhưng, lại bắt đầu nấc cụt. Cố Tịch nuốt nước bọt, hể cô căng thẳng thì rất dễ nấc, đây là do thầy dạy Hóa biến thái ở trường trung học bức bách mà thành tật.

Cố Tịch cố gắng vờ bình tĩnh, nuốt nước bọt, tiếng nấc đầu tiên phát ra, mọi người đều không phản ứng gì, cô chỉ thấy Phương Phi quay sang một chút. Cố Tịch cười, nhìn chăm chăm đèn thang máy. Tốt, đến tầng mười lăm rồi. Xuống nhanh đi, Cố Tịch như ngồi trên đồng lửa, đếm thời gian mãi.

Tiếc là trời không chiều lòng người, thang máy từ tầng mười lăm liên tục có người vào. Cơn nấc của cô cũng bắt đầu vọt ra có quy luật. Cái thứ hai, không ai nhúc nhích. Cái thứ ba, bắt đầu có người nhìn. Cái thứ tư... mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cô.

Phương Phi cẩn thận kéo tay cô, “Tịch Tịch, không sao chứ?”

Cố Tịch giả bộ điềm tĩnh, gật đầu, “Không sao, viêm họng mãn tính thôi”. Câu cuối cô cố nói rất chậm, rất nặng, cố ý nhấn mạnh.

Nhưng Cố Tịch lại thấy ánh mắt đồng nghiệp không hẹn mà gập đều nhìn vào bụng mình. Cô tức điên, khi thang máy mở ra, người đàn ông đứng trước cô phải ra ngoài, trong túi anh ta có cả vợt tennis, cán vợt lộ ra. Khi anh ta ra khỏi thang máy phải chen lấn, vô ý làm cán vợt chĩa vào bụng Cố Tịch. Cố Tịch đang định lùi ra sau tránh thì đã có một bàn tay đưa ra trước, che lấy bụng cô, “Cẩn thận!”.

Cố Tịch ngớ người, sau đó thang máy đóng lại. Các đồng nghiệp đều thờ phào, tất cả cùng đồng thanh, “Cẩn thận cái bụng!”

Cố Tịch hóa đá tại chỗ, cô từ từ nhìn từ cánh tay ấy lên trên, lại là... là Vi Đào chết tiệt, sao lúc này anh lại tỏ vẻ anh hùng cứu mỹ nhân, ai cần anh cứu chứ!

Vi Đào rút tay lại, thấy cô đang nhìn mình chằm chằm thì nói ngắn gọn một câu, “Đừng khách sáo”.

Hừ... tôi đâu muốn cảm ơn anh, tôi... tôi chỉ muốn cắn chết anh, anh... anh là đồ ngốc. Cố Tịch khẽ run rẩy, cố kìm nén lửa giận trong lòng, nặn ra một nụ cười rất ư là giả tạo, “Cảm ơn, Phó tổng Vi”.

Chi có Phương Phi nghe thấy tiếng nghiến răng kèn kẹt khi Cố Tịch nói, cuối cùng không nhịn được cười, “Tịch Tịch, bụng cậu không sao chứ?”. Phi Phi chết tiệt lúc này còn bon chen đùa giỡn, Cố Tịch giận dữ quay sang, “Có muốn ăn đấm không?”.

Đám đồng nghiệp lại hít hơi, “Không được!”.

Cố Tịch mặt mỉm cười nhìn mọi người, sau đó từ từ nhìn Phương Phi, “Viêm họng mãn tính chả liên quan gì tới bụng cả”.

Sau đó, mọi người đều câm lặng. Cửa thang máy vừa mở, Cố Tịch kéo Phương Phi chạy như bay ra ngoài. Đến khi tới bến xe buýt, Phương Phi mới ngừng cười, “Tịch Tịch, cậu nói xem bọn họ bây giờ có thể đoán ra người đàn ông trong bóng tối là ai chưa?”. Cố Tịch nhéo mạnh vào eo bạn, “Còn nói hả!”. Cô sắp tức điên rồi, mấy người đó còn ngốc hơn cả heo, cô đã nói bị viêm họng mãn tính mà bọn họ còn quan tâm tới bụng cô làm cái quái gì.

Phương Phi ôm cô, cười đến không đứng thẳng nổi, “Tịch Tịch, hay là lần sau trước mặt bọn họ, tớ đá cậu xuống lầu, họ có thể sẽ tin đó!”. Cố Tịch lườm một cái, “Cậu muốn tớ chết để tỏ rõ mình trong trắng hả?”. Phương Phi gật mạnh đầu, “Bán thân bất toại cũng được”. Cố Tịch làm bộ sắp đá bạn, Phương Phi nhảy ra hét lên, “Xe đến rồi. Tịch Tịch, về nhà nhớ trả lời topic đó, tốt nhất đăng hết triệu chứng bệnh viêm họng mãn tính lên”, nói xong lao lên xe.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Cố Tịch trợn mắt nhìn Phương Phi đã lên xe, đành bất lực khoát tay. Tuy rằng hơi vớ vẩn nhưng cách này có thể thử, chí ít cũng để một số người hiểu rằng thế nào là ngộ nhận.

Cố Tịch ngồi trên xe buýt, dọc đường lại nghĩ, cách này có thể được, thật sự là được! Cô không chú ý thấy khi xe buýt dừng đèn đỏ, trong chiếc xe nhỏ đậu song song có một người quen thuộc. Vi Đào từ từ quay sang, thấy

Cố Tịch ngồi cạnh cửa xe đang có vẻ trầm ngâm. Đèn chuyển sang xanh, Vi Đào đạp chân ga, chạy lao vọt qua ngã rẽ.

Cố Tịch vẫn ngồi thẫn thờ trên xe, lúc nãy Vi Đào tại sao lại đưa tay ra? Cố Tịch nhớ đến ánh mắt anh cũng chiếu vào bụng cô. Trong lòng hận không tả nổi. Anh... anh chắc không cho rằng cô mang thai chứ? Ôi, làm ơn đi, người trong ảnh rõ ràng là anh, nếu anh đọc topic đó rồi, sao có thể hiểu lầm được. Anh và cô rõ ràng là người xa lạ bản mười tám tám tầm đại bác còn chưa tới, gian tình ở đâu ra?!

Chương 8: Tây Cỗ

Cố Tịch tối đó quả nhiên đã đăng triệu chứng viêm họng mãn tính lên topic, lại còn phô trương đăng đi đăng lại, chủ topic đó chắc chắn không thể hiểu lầm được nữa. Tiếc rằng lúc ấy chẳng ai buồn trả lời, Cố Tịch canh chừng khoảng nửa tiếng, bỗng phát hiện ra đã sắp bảy giờ rưỡi. Tám giờ cô còn có chương trình phát thanh, nên nhanh chóng tắt diễn đàn, chạy vào nhà bếp nấu vội bát mì để ăn tạm.

Tám giờ đúng, Cố Tịch kết nối với chương trình trên mạng. Cô thích nhất là làm phát thanh viên, có thể chia sẻ bài hát mình thích với mọi người, còn có thể trò chuyện với họ trên diễn đàn nữa.

Vi Đào đang dọn dẹp trong phòng, ngày mai sẽ bắt đầu khảo sát một vòng thị trường, chí ít cũng phải hai ngày. Bỗng, phòng bên cạnh vắng đến tiếng cười lớn, Vi Đào kéo khóa ba lô lại rồi mở cửa bước ra.

Gõ cửa phòng kế bên, Vi Đào đẩy cửa bước vào.

Lạc Gia Tuấn đang nhìn máy tính, cười như điên, máy tính hình như đang phát nhạc, Vi Đào mặt không biểu cảm bước tới, “Đang làm gì đó?”.

Lạc Gia Tuấn là con trai của Chủ tịch lập đoàn Lạc Trường Thanh, cũng là em trai của Lạc Tịnh. Lần này Vi Đào được phái đến thành phố W, ngoài việc rèn luyện ra thì còn có nhiệm vụ quan trọng khác là chăm sóc, chỉ dẫn cho Lạc Gia Tuấn. Lạc Gia Tuấn vừa thi đậu đại học ở W, là sinh viên mới của Đại học H. Cậu quen Vi Đào ở M, nên rất vui với sự sắp xếp của bố. Vốn dĩ Lạc Trường Thanh muốn Lạc Gia Tuấn ở trong trường, nhưng cậu không ở nổi một tuần, nói rằng trường cứ đến giờ là cúp điện, cậu không quen. Lạc Trường Thanh biết Lạc Gia Tuấn ở nhà mà không có mạng, không có điện là sẽ làm ầm lên nên chiều theo, bảo Lạc Gia Tuấn dọn đến ở chung với Vi Đào. Vi Đào vốn thuê một căn hộ chung cư gần công ty, Lạc Trường Thanh lại bảo anh thuê chung cư tốt hơn ở gần trường Lạc Gia Tuấn, cuối cùng, Vi Đào và cậu thuê một căn hộ gồm hai phòng ngủ một phòng khách, trang trí đẹp, đồ đạc đủ, dọn thẳng vào ở.

Lạc Gia Tuấn cười muốn đứt hơi, chỉ vào trang web trong máy, “Buồn cười quá”. Vi Đào liếc qua, hình như là một diễn đàn Lạc Gia Tuấn đang trả lời topic với ai đó.

Lạc Gia Tuấn vừa cười vừa mở nhanh một chuỗi hội thoại, rồi chỉ cho Vi Đào thấy, “Cô nàng Tây Tây này vui tính quá. Lại bị người khác hiểu lầm là mang thai, thực ra cô ấy chỉ bị viêm họng mãn tính thôi”. Vi Đào vốn chỉ vô tình xem qua, khi nghe thấy thì từ từ đưa mắt nhìn trang web đó, thế gian này còn có một cô ngốc khác cũng gặp chuyện như vậy sao? Lúc này

âm nhạc kết thúc, trong máy tính phát ra một giọng nói, dịu dàng rất hay, hơn nữa ngữ điệu này hình như anh đã từng quen.

Lạc Gia Tuấn kéo anh, nói người ấy là phát thanh viên Tây Cốc, một phát thanh viên trong diễn đàn câu tham gia, cũng chính là người dẫn của chương trình radio trên internet, hơn nữa còn kiêm luôn việc điều chỉnh, sắp xếp thời gian chiếu phát của tổ làm phim, là người phụ trách chính của diễn đàn. Một cô gái tài năng, giọng lại siêu hay, hát cũng rất tuyệt.

Vi Đào vẻ mặt hờ hững gật gù, nghe giọng phát thanh viên Tây Tây ai oán, *“Thế mới nói, con người thật không thể gặp xui xẻo như vậy được. Thực ra cũng không thể trách họ, chỉ có thể trách Tây Tây quá tham ăn, nếu cứ nhịn đói trong công ty, có lẽ họ đã không thể thấy tôi nôn khan, mà là nhìn thấy một con quỷ đói nào đó hai mắt lờ đờ, chắc chắn sẽ không liên tưởng tới chuyện mang thai”*.

“Đọc được tin nhắn Đinh Đinh gửi, ôm một cái nào.” Mặt Vi Đào rõ ràng co giật, ôm? Ôm chó hay ôm mèo?

Tây Tây nói tiếp, *“Cảm ơn đã quan tâm, ngày mai tôi sẽ đi khám, để bác sĩ kê đơn thuốc, tôi sẽ uống thuốc trước mặt đồng nghiệp, có lẽ sẽ không còn ai nghi ngờ tôi mang thai nữa. Nhớ lấy, bệnh viêm họng mãn tính phải được chữa trị kịp thời, nếu không sẽ giống tôi vậy. Tôi đã hỏi bố, ông nói vì tôi bị lò nướng nhà hàng xóm suốt ngày hoạt động làm ảnh hưởng, tôi không thành thỏ nướng, mà thành nôn khan rồi”*.

ID của Gia Tuấn là Đinh Đinh, cậu vừa nghe đã cười lăn lộn, khen là đáng yêu. Tây Tây trả lời mấy câu rồi tiếp tục phát nhạc. Gia Tuấn thấy Vi Đào vẫn đứng cạnh, vẻ mặt thờ ơ thì đặc ý hỏi anh, *“Giọng cô ấy hay chứ?”*.

Vi Đào lặng lẽ gật đầu, nhìn thấy tiêu đề topic là “Đông tẩu tây cố” thì hỏi, “Đây là tên tiết mục của cô ấy à?”.

“Đúng, vì ID của cô ấy là Tây Cố, nên cô ấy lấy cái tên này. Anh nhìn này, chữ ký của cô ấy là ‘*Quyền quyền bạch thố, đông tẩu tây cố, y bất như tân, nhân bất như cố*^[1].’ Gia Tuấn vẽ mặt mê mẩn ngân nga điệu nhạc, “Em vì cô ấy mà thi đại học ở W, một mỹ nữ vừa đáng yêu vừa lợi hại, là thần tượng của em.”

[1] Trong bài Cổ điển ca của Nhạc Phủ, dịch là: Có con thỏ trắng bỏ vợ. Đi về đông vẫn muốn chờ phía tây, Áo quần mà mới thì hay, Người ta bạn cũ vui vầy là hơn.

Vi Đào nhướn mày, “Em gặp cô ấy rồi à?”, tuy anh có thể chắc chắn cô chỉ ít không phải đối tượng “nôn khan”, nhưng thần tượng thì, nghĩ tới bộ dạng khó coi của người nào đó trước mặt mình, anh rất khó có thể tán thành.

“Chưa, nhưng em mong là có thể gặp mặt.”

“Vậy sao em biết được cô ta không phải khủng long?” Vi Đào nghe giọng Tây Tây lại xuất hiện, trên mạng nghe khá là hay, trong thực tế lại không phát hiện ra.

“Xùy, em đã nhìn phía sau lưng cô ấy, dáng người siêu đẹp.” Gia Tuấn thấy thần tượng bị kỳ thị thì vội lấy chứng cứ ra để bảo vệ. “Em cho anh xem ảnh của cô ấy.”

Gia Tuấn mở một topic, bên trong có một tấm ảnh, là sau lưng một cô gái mảnh mai, mặc áo pull không tay và quần jean, dáng người cũng khá gợi cảm. Vì Đào khóe môi giật giật, “Thường thì khủng long chỉ dám khoe ảnh phía sau”.

Gia Tuấn trừng mắt, “Cô ấy rất giỏi máy tính, em có vài vấn đề về phần cứng đều phải hỏi cô ấy. Hơn nữa trong diễn đàn có rất nhiều người là fan của cô ấy, nói giọng của cô ấy có thể đi làm MC”. Gia Tuấn lại đắm chìm trong giọng nói của Tây Tây. Cậu thấy trong topic có yêu cầu đòi Tây Tây hát nên cũng vội vàng phụ họa.

Vi Đào thấy bộ dạng mê mẩn của Gia Tuấn thì vỗ vỗ vai cậu rồi từ từ ra khỏi phòng.

Tây Cỗ - Cỗ Tịch, Vi Đào thật khó liên hệ giọng nói ngọt ngào ban nãy với cô gái luôn làm chuyện mất mặt trước mặt anh, đến lúc trong thang máy, bộ dạng cô nghiêng răng nghiêng lợi, khóe môi anh lại bất giác cong lên.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Hôm sau là cuối tuần, Cỗ Tịch đã dậy từ sớm. Vì tối qua tổ trưởng điên cuồng gửi tin nhắn cho cô, bảo sáng nay có phim cần làm phụ đề, nên chưa đến tám giờ mà cô đã dậy rồi. Ăn sáng xong, cô ngồi trước máy tính, tính toán thời gian online của các thành viên khác trong tổ, có lẽ phải một tiếng nữa, nên phát nhạc rồi dọn dẹp phòng.

Rất nhanh, tin đã gửi tới. Cỗ Tịch dừng việc nhà, nhanh chóng bước vào công việc. Bỏ ra hai tiếng đồng hồ rút ngắn thời gian, cô lại xem qua lần nữa rồi chuyển cho tổ trưởng, sau đó để QQ đó rồi tiếp tục dọn nhà.

Cô thích làm việc hiệu chỉnh thời gian, đó là việc làm rất tỉ mỉ, cần chăm chú và nhẫn nại. Nhớ lúc nhỏ, cô giáo khi phê cuối học kỳ cho cô, thường xuyên bảo cô quá cầu thả, qua loa đại khái. Tật này có lẽ có liên quan tới tính cách của cô, cô không thích tính toán, làm việc nhanh chóng gọn gàng, mà như thế thì rất dễ phạm lỗi. Nên khi tham gia vào tổ chế tác, cô chọn công việc hiệu chỉnh thời gian này, muốn mượn nó để tập tính tỉ mỉ cho bản thân.

Buổi chiều, Phương Phi gọi điện tới, hẹn cô đi xem phim. Cố Tịch gửi tin hỏi tổ trưởng có còn việc gì không? Anh ta nói OK rồi cô mới đồng ý đi.

Hai người đi xem phim, rồi lại đi ăn buffet, chơi đến mười giờ tối mới nhà ai nấy về.

Ngày cuối tuần dễ chịu khiến Cố Tịch tạm quên đi những lời đồn đáng ghét. Chủ nhật, cô đến bệnh viện, bác sĩ kê đơn thuốc, bảo cô chú ý nghỉ ngơi, đừng để nhiễm lạnh. Lúc về, cô nằm trong nhà xem phim Mỹ cả ngày, kết quả, đám đồ ăn vặt trong nhà đều hết sạch.

Thứ Hai, Cố Tịch đi làm, thấy các đồng nghiệp nhìn mình không còn kỳ lạ nữa thì thở phào một hơi, có lẽ lời đối đáp của cô đã có tác dụng

Khi đi qua văn phòng Vi Đào, thấy bên trong tối om, Cố Tịch nhớ ra Vi Đào đi công tác chưa về, bất giác thấy thoải mái hẳn.

Cả buổi sáng, Tống Huệ Liên không biết đã uống thuốc gì mà dạy dỗ hết một lượt những người trong phòng. Cố Tịch và Phương Phi đều im lặng dưới sự đàn áp của cô ta, dù sao họ cũng đã quen nghe tai trái cho ra tai phải rồi.

Phương Phi gửi tin nhắn cho cô, “Chắc chắn là hôm qua bị chồng mắng rồi”.

Cố Tịch gật gù, “Hơn nữa có lẽ chị ta đã phản kích nên trở thành kẻ thù rồi”.

Hai người cứ thế nói xấu vợ Tống, sau đó bị từng đám nhân viên nghiệp vụ tới nhấn chìm trong công việc, toàn là làm lại việc phân phối nguồn vốn. Có việc làm thì thời gian qua rất nhanh, giờ cơm đã đến nhanh chóng.

Cố Tịch và Phương Phi lại đến quán canh hầm Giang Tây để ăn cơm rồi về. Vừa vào văn phòng đã thấy Tiểu La phòng Kế hoạch bị mấy nhân viên phòng Kinh doanh khác vây quanh. Họ vừa thấy cô và Phương Phi về thì cười tươi rói, bao vây cả hai.

“Cố Tịch, về rồi à?” Tiểu Tiên phòng Kinh doanh cười kỳ quặc nhất.

“Ừ.” Cố Tịch cười, gật đầu.

Đặng Lô phòng Kinh doanh số hai cũng cười theo, “Cố Tịch, bọn này rất tò mò, người đàn ông ấy là ai? Nhìn lưng thì rất cao to bảnh trai đó”. Vừa nói xong thì mấy cô nàng phòng Kinh doanh đều cười toe toét.

Cố Tịch mặt đờ ra, không phải chứ, hỏi thẳng luôn à? Giả ngốc thôi, lúc này mà không giả ngốc thì có mà ngốc thật.

“Ai cơ?”, Cố Tịch vừa hỏi vừa từ từ di chuyển muốn thoát ra vòng vây tiến về phía Phương Phi. Nhưng cái vòng không nhúc nhích mà vẫn siết

chặt.

“Cố Tịch, đừng giả vờ, mọi người đều biết người trong ảnh là cậu, tuy, khụ khụ, có người nói cậu... chuyện đó rõ ràng là hiểu lầm, nhưng đêm đó khuya như vậy, hai người lại mờ ám thế, thực sự là rất có...” Tiểu Tiên chưa nói xong mà Cố Tịch đã nhìn thấy rõ trong mắt cô nàng hai chữ “Gián tình”.

Cố Tịch nuốt nước bọt, vừa cười khan để kéo dài thời gian, vừa đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Phương Phi.

Đặng Lôi càng thúc ép, “Nói đi nào, nói bọn tớ nghe đó là ai?”. Một đám người đẩy về mong chờ.

Phương Phi kéo Cố Tịch sát lại, “Làm gì có ai chứ, có lẽ là hỏi đường thôi”. Cố Tịch gật đầu lia lịa.

“Mặc đồng phục công ty mình mà hỏi đường à? Hê hê, là người mới của bộ phận nào đó?”, Tiểu Tiên không buông tha.

Cố Tịch thấy cổ họng thắt lại, người mới, Vi Đào, không, không thể có liên tưởng đó.

“Có gì mà nói chứ, đến lúc thì tự khắc sẽ biết”, Cố Tịch liêu mình. Nói tôi có gian tình thì tôi thừa nhận luôn, dù sao các người tuyệt đối không thể biết được anh ấy là ai.

“Cố Tịch, thật không thú vị tí nào, cậu cứ nói đi, bọn này tò mò mấy ngày nay rồi.” Nụ cười trong mắt Đặng Lôi không chỉ là tò mò mà rõ ràng

còn là ganh tị, vì cô nàng cũng nằm trong bảng gái ế. Luận về vóc dáng hay nhan sắc đều không bằng Cố Tịch, nên cô ta càng tò mò xem “cỏ gần hang” của Cố Tịch là ai, tại sao không ai chọn cô ta.

Cố Tịch quay đầu đi, “Đánh chết cũng không nói được”.

“Thật ư?” Đặng Lôi đưa mắt ra hiệu với Tiểu Tiền.

“Thật. Làm chuyện bí mật thì phải kiên định”, Cố Tịch nói cứng. Cô thấy Phương Phi đứng cạnh ra sức trợn mắt, nhú mày, thì thầm nói với cô nàng: “Tớ... ‘bị ép lên Lương Sơn’ mà”.

“Được, bọn này thỏa mãn cho cậu”, Đặng Lôi nhếch mép, nói chắc chắn.

Cố Tịch cười, tỏ ra cảm kích. Phải đó, đừng ép người quá đáng, phải để cho người ta chút riêng tư chứ.

Đặng Lôi nhếch mép với Tiểu Tiền, “Chúng ta đánh đập tra khảo cô ấy đi, dù sao cô ấy cũng chẳng cầm cự được bao lâu đâu.”

Cố Tịch bỗng khựng hoảng lùi ra ngoài cửa trốn, nhưng lại bị hai người chặn lại, cô vội vàng cầu cứu Phương Phi. Phương Phi liền mạng chen vào kéo cô ra thì lại bị hai người chặn ở bên ngoài.

Đặng Lôi và Tiểu Tiền mỗi người một bên kẹp cô, “Thực ra bọn này chỉ tò mò thôi, rốt cuộc là tên xui xẻo nào có gian tình với cậu mà chụp ảnh rồi vẫn không lộ diện, haizzz...”. Tiểu Tiền thở hắt ra, làm Cố Tịch âm ức muốn chết. Bọn họ không làm cô mất mặt thì không chịu buông tha.

Phương Phi thấy Cố Tịch giãy giụa đau khổ thì đành lên tiếng, “Thực ra là...”.

Cố Tịch hét lên, trừng mắt nhìn Phương Phi, Phương Phi quả nhiên im miệng, thậm chí cả sắc mặt cũng thay đổi, lảm nhảm nói. “Phó tổng Vi”.

A... hai cô nàng kẹp Cố Tịch cũng ngớ người, đồng thanh: “Phó tổng Vi?”. Cố Tịch tức giận giăng ra khỏi tay họ rồi lao về phía Phương Phi.

Phương Phi chỉ ra ngoài cửa, lại kêu lên, “Chào Phó tổng Vi”.

Cố Tịch đứng đờ ra, bất động. Chi nghe thấy hai người lúc nãy quay nhanh lại, cũng cung kính gọi: “Phó tổng Vi”. Cố Tịch vẫn đen đầy đầu, chậm rãi quay lại. Quả nhiên Vi Đào đang đứng trước cửa văn phòng nhìn lướt qua bọn họ, vẻ mặt không biểu cảm, gật đầu, “Ừ”, sau đó mở cửa bước vào.

Mây cô nàng kinh doanh ở đó đều như chuột trong trò chơi mèo bắt chuột mà chuồn đi hết. Chỉ còn lại Cố Tịch đứng đờ ra bên cửa, ngón tay run run chỉ về hướng văn phòng Vi Đào, lại chỉ sang Phương Phi, “Sao không nói sớm?”.

“Tớ mới nhìn thấy”, Phương Phi mở to mắt rồi vòng tay qua cổ Cố Tịch, “Nhưng có vẻ Phó tổng Vi nghe thấy ba chữ ‘tên xui xẻo’ thì sắc mặt rất khó coi, cậu... cậu tự lo lấy thân đi nhé”. Nói xong buông cô ra, ngồi vào chỗ.

Cố Tịch vô cùng thê thảm trở về chỗ ngồi, trừng mắt nhìn cánh cửa khép chặt, sao anh đột ngột quay về? Hình như trên lưng vác ba lô, người này có cần bán mạng đến thế không? Đi công tác mà nhà cũng không về, chạy

thăng tới công ty? Ôi trời, chỉ cần đụng phải anh là chẳng có chuyện gì hay ho cả, Cố Tịch gục mặt xuống bàn.

Sau tiếng gõ cửa, Cố Tịch ngẩng lên, Vi Đào bước vào văn phòng của họ, “Cố Tịch, cô lại đây một chút”.

Cố Tịch bắt đầu rịn mồ hôi trán, nhìn Phương Phi, trong mắt cô nàng ngoài thương hại ra thì vẫn là thương hại, rồi nhanh chóng cúi đầu.

Cố Tịch đành “vâng” một tiếng, chầm chậm đứng lên, di chuyển ra ngoài. Dù sao cũng chết, liều thôi! Cố Tịch vặn cửa, cô không để ý rằng mình không gõ cửa mà vào thẳng.

Phương Phi nhìn chằm chằm bóng Cố Tịch khuất sau cánh cửa, Tịch Tịch, cậu bảo trọng nhé!

Chương 9: Tặng ca

Cố Tịch đi vào văn phòng của Vi Đào, anh đang ngồi sau bàn nhìn cô, “Sắp xếp lại các chương trình hoạt động trong ba năm gần đây khi nước uống A được tung ra thị trường cho tôi, phân giá khuyến mãi và hàng tặng kèm ra nhé”.

Cố Tịch vốn đã chuẩn bị tinh thần chết chắc, khi nghĩ anh nghe thấy bọn cô bàn luận sau lưng mình, kiểu gì cũng sẽ lòi tên đầu sỏ là cô ra để dạy

một bài học. Nhưng vừa nghe anh nghiêm túc nói chuyện công việc thì cô ngớ người, nhất thời không trả lời ngay được.

Vi Đào nhìn cô, ánh mắt hơi lóe sáng, “Sao? Không có à?”

Cố Tịch vội gật đầu, “Có, nhưng cần thống kê lại”.

“Cần bao lâu?”, Vi Đào hỏi.

“...” Cố Tịch do dự, cô cũng không thể nói chắc

“Được, ra ngoài đi, làm xong gửi email cho tôi.” Vi Đào nói xong gật đầu với cô. Cố Tịch đành vâng dạ rồi ra ngoài.

Vừa về văn phòng, Phương Phi đã nhìn cô chăm chăm, Cố Tịch ngồi vào chỗ, thế là Phương Phi lại gửi tin quan tâm: “Tịch Tịch, đừng buồn, cứ để Phó tổng Vi nói vài câu đi, đừng bận tâm”.

Cố Tịch không trả lời, trong đầu vẫn thắc mắc vì sao Vi Đào không “lên lớp” cô.

Tin của Phương Phi lại tới, “Tịch Tịch, không phải chứ, Phó tổng Vi hung dữ thế sao? Hừ, tớ giúp cậu trừ ẻo anh ta”.

Cố Tịch hơi nhượng môi, trả lời nhanh, “Phó tổng Vi không lên lớp tớ, mà chỉ bảo tớ thống kê số liệu thôi”.

“Vậy tốt quá, anh ấy thật độ lượng. Cũng phải, đàn ông thường sẽ không so đo những chuyện vặt vãnh, ha ha, được rồi, Tịch Tịch, cậu khỏe rồi.”

Phương Phi nghe nói cô không bị mắng thì cũng vui theo.

Cố Tịch cười cười, vội vàng bắt tay vào làm việc. Đầu tiên cô gọi điện hỏi xem văn kiện mình đang cầm trên tay có cần gấp không, nếu không gấp thì cô có thể để đến sáng mai mới xin chữ ký. Hỏi xong phòng Nghiệp vụ, cô bắt đầu chỉnh lý những văn kiện cần gấp, sau đó đưa đến cho Tổng Huệ Liên duyệt. Tổng Huệ Liên vừa đọc, vừa hờ hững hỏi Vi Đào tìm cô có việc gì. Cố Tịch ngoan ngoãn trả lời rằng Vi Đào bảo cô tổng hợp số liệu của loại nước A. Tổng Huệ Liên gật gù, Phó tổng Vi cần gấp thì phải làm gấp.

Cố Tịch ký văn kiện, gửi đến cho phòng Kinh doanh xong lại bắt đầu thống kê số liệu mà Vi Đào cần.

Việc này nói phức tạp thì không phức tạp mấy, nhưng rất lặt vặt, kho số liệu gần hai năm nay thực ra đều có thông kê. Còn hai năm trước nữa thì không đủ, hơn nữa lại không chia riêng rẽ giá đặc biệt và hàng tặng, có một số hoạt động lại triển khai chung với nhau, khi thống kê rất phiền phức.

Cố Tịch vì không muốn Vi Đào tìm ra sai sót của mình nên rất chăm chú xem tất cả báo cáo, có một số bản điện tử không rõ, cô phải tìm bản gốc để đối chiếu. Nhưng loại đồ uống A gần đây có quá nhiều hoạt động, luôn có nhân viên nghiệp vụ gọi điện đến hỏi vấn đề phân phối nguyên liệu, một số thậm chí còn có cách biệt khá rõ giữa việc phân phối và thực tế, cần điều chỉnh lại. Cố Tịch vừa nghe điện thoại, vừa oán thán trong lòng, những vấn đề này có thể nào đến mai hãy hỏi cô được không. Nhưng chuyện gì gấp, nếu không trả lời cho các phòng thì họ sẽ không thể triển khai kế hoạch kinh doanh tiếp theo. Vì vậy Cố Tịch chỉ có thể vừa ứng phó với các phòng, vừa làm gấp bảng số liệu.

Đến khi tan sở, Phương Phi tới gõ gõ bàn, Cố Tịch vẫn chưa làm xong. Cô thấy Vi Đào chưa về, đành bảo Phương Phi về trước còn cô làm xong mới về được. Phương Phi nói cô ăn gì trước rồi làm tiếp, Cố Tịch cười nhận lời. Tống Huệ Liên lúc về thấy cô vẫn vui đầu làm việc thì gật gù hài lòng, “Có việc thì nên tăng ca chứ”. Cố Tịch cười không đáp, trong lòng bắt đầu giận dữ, cô ta cứ nghĩ rằng ai không tăng ca thì không thể tiến bộ được. Những đồng nghiệp khác thấy Tống Huệ Liên về rồi cũng vội vàng chuồn hết.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Cố Tịch mặc kệ mọi thứ, chỉ có thể tiếp tục vui đầu vào chỉnh sửa số liệu. Vi Đào tại sao lại cần số liệu ba năm chứ, nếu chỉ hai năm gần đây thì cô còn dễ thống kê. Năm trước nữa cô chỉ là nhân viên kinh doanh, số liệu đều nằm trong tay người tiền nhiệm, kho số liệu căn bản không phải cô lập nên khi thống kê rất phiền toái.

Cố Tịch nhìn những phòng khác đã tắt hết đèn, chỉ còn lại văn phòng của Vi Đào và cô còn sáng. Cô vắn người, lưu số liệu lại, định đến phòng lấy nước để pha một ly sữa, bận đến mấy cũng phải kiểm gì dẫn bụng đã.

Lúc đi ngang văn phòng Vi Đào, Cố Tịch thấy anh đang chăm chú vào máy tính, không chớp mắt, bèn vội vàng lướt qua. Khi đứng trong phòng lấy nước, cô nghĩ xem có cần pha một ly trà cho anh hay không, về sau nghĩ mình thôi đừng quá nhiều chuyện, hoàn thành cho nhanh rồi biến là hay nhất.

Cố Tịch bê đồ về văn phòng, tiếp tục vui đầu làm việc. Miệt mài không biết đến mấy giờ, cuối cùng cũng sắp xong, cứ nghĩ rằng sắp được giải thoát thì càng hào hứng hơn.

“Sao còn chưa về?”, bỗng một giọng trầm trầm vang lên ở cửa.

Cố Tịch ngẩng lên, Vi Đào vai khoác ba lô đứng ở cửa, cửa phòng sau lưng anh đã đóng, đèn đã tắt.

Cố Tịch đứng lên đáp, “Phó tổng Vi, tôi sắp xong rồi, sẽ gửi cho anh ngay”.

Vi Đào hơi cau mày, “Cái gì?”, vẻ mặt rất nghi hoặc.

Cố Tịch nhìn vẻ mặt như mất trí nhớ của anh, cuống lên, “Anh chẳng đã nói cần số liệu ba năm nay của nước uống A hay sao ạ?”.

Vi Đào nghe xong như tỉnh ra, gật gù, “Hóa ra là cái đó, ngày mai đưa tôi cũng được”, nói xong liền quay đi. Cố Tịch trừng mắt theo bóng anh, một cơn ớn lạnh thoát ra khỏi lồng ngực, tức đến khàn giọng, buột miệng chửi, tức giận cực độ. Phải nói sớm chứ, nếu không gấp thì tại sao lúc nói lại tỏ ra nghiêm túc như vậy, hại cô tưởng cần gấp, tiết kiệm luôn thời gian đi vệ sinh, chỉ để làm xong trước khi anh về. Cố Tịch càng nghĩ càng giận, rửa thầm trong bụng trăm nghìn lần.

Vi Đào đi vài bước rồi quay đầu, Cố Tịch khựng lại, biểu cảm khùng bố trên mặt chưa thu lại kịp, cô ngoác miệng ra cười giả lả, tôi đang cười, tôi đang cười mà. Cô vừa ớn lạnh vừa thôi miên anh.

“Cười gì thế?” Vi Đào đúng là như bị thôi miên, nhìn vẻ mặt kỳ quặc của cô, lại nhú mày.

Cố Tịch nuốt nước bọt, “Thật tốt quá, không làm đình trệ công việc của Phó tổng Vi, tôi còn lo mình làm chậm quá”. Khi gió! Cô... cô là quần chúng lao khổ đáng thương bị bóc lột triệt để.

Khóe môi Vi Đào động dậy, “Muộn rồi, về sớm đi, một cô gái về khuya không an toàn đâu”. Cố Tịch thấy lòng ấm áp, thật sự anh không đến nỗi vô tình, ánh mắt cũng dịu lại. Nhưng câu tiếp theo của anh lại làm cô hụt hẫng, “Nhưng, tăng ca thì thường là hiệu suất có vấn đề”, nói xong thong thả bỏ đi.

Cố Tịch đứng dậy, trừng mắt dõi theo anh biến mất ở đầu hành lang. Cuối cùng cô không thể kiềm chế cơn tức giận đấm mạnh xuống bàn, “Quá đê tiện, thật quá đê tiện!”.

Người này có âm mưu, có mục đích gây phiền toái cho cô, rõ ràng rất bực bội khi bị người ta nói là kẻ xui xẻo, bực bội vì người ta nói anh có gian tình với cô, bực bội vì bị người ta chụp ảnh, có khả năng càng bực bội thì lại càng không để lộ ra mặt. Đúng, người này rõ ràng là bực bội nhưng lại giả vờ thản nhiên, lại còn nghiêm túc bảo mình thống kê số liệu, thật quá đáng!

Anh bực thì anh nói, tôi cũng bực đây, ai thêm bị người ta nói chung với anh, cô cũng là kẻ bị hại mà. Cố Tịch cảm phần ngồi xuống, càng nghĩ càng tức, nhưng thấy bản báo cáo sắp hoàn thành, cuối cùng cô vẫn làm nốt. Thôi, đụng phải một gã nhỏ mọn, không được so đo với anh ta, nếu không mà cũng là kẻ nhỏ mọn không kém. Dù sao làm sớm thì tốt, ngày mai đỡ bị anh ta kiểm chuyện.

Cố Tịch lại bỏ ra mười phút làm xong, chăm chú xem lại một lượt, sau khi điền nốt thời gian làm và người lập bảng, mới gửi vào email của Vi

Đào. Công ty yêu cầu rất nghiêm đối với bảng biểu, bảng biểu mắc lỗi không có thời gian lập và người lập, sẽ bị kiểm tra rất dữ dội.

Tốt rồi, Cố Tịch tắt máy tính, xách túi tắt đèn rồi rời khỏi công ty.

Nhìn công ty chẳng còn ai, cô cười tự giễu, biết sớm thì thà bị anh lên lớp một bài còn hơn, dù sao trong mắt anh, cô cũng chẳng còn hình tượng gì nữa. Làm xong rồi, thoải mái rồi, bỗng cảm giác đói khát lại dâng lên.

Cố Tịch ra khỏi tòa nhà công ty, thấy bên đường đèn đóm đã sáng rực thì nắm chặt túi, hít thở một hơi, đi qua đường để đến bến xe buýt.

Cố Tịch đeo tai nghe, đi trên vệ đường, mong dùng âm nhạc để xua tan nỗi bức dọc trong người. Bỗng sau lưng vẳng đến tiếng còi xe, cô tưởng mình chặn đường nên đi nhích vào trong. Nhưng tiếng còi vẫn kiên trì đuổi theo, Cố Tịch quay sang trừng mắt, người gì đáng ghét thế, không biết trong thành phố thì không được bấm còi ầm ĩ hay sao? Coi chừng phạt tiền bây giờ!

Nhưng khi cô nhìn rõ thì ngớ người. Sao anh còn chưa đi?

Vi Đào ngồi trong xe vẫy tay với cô, Cố Tịch nhìn quanh quất, anh đang gọi cô? Cố Tịch thấy anh gật đầu thì lúng túng bước lại, đứng bên xe hỏi, “Phó tổng Vi, còn việc gì nữa ạ?”. Trong giọng điệu có vẻ oán trách, tuy không thể mắng anh đê tiện nhưng phải xả giận chứ.

“Nhà ở đâu, hay tôi đưa cô về một đoạn.” Vi Đào nói như thể chỉ đang khen thời tiết hôm nay khá đẹp, nhẹ nhàng, thản nhiên.

Cố Tịch lại trợn mắt nhìn, anh mà tốt bụng thế sao? Hừ, chắc không phải muốn nhân cơ hội chơi xỏ cô chứ. Cố Tịch lắc đầu, “Không cần đâu”.

Vi Đào thầm tức tối, “Bến xe ở đâu? Đưa đến đó cũng được”.

Cố Tịch lại lắc đầu lia lịa, “Thật sự không cần mà, rất gần”. Thực ra vẫn phải đi mười phút nữa, nhưng cô nghĩ tới đó thì càng an toàn.

Phía sau đã có người bấm còi thúc giục, Vi Đào tỏ ra hơi bực bội, “Lên xe”. Cố Tịch rất khó xử, trong ánh mắt cường ép của anh, cô đành ngồi vào trong xe, dù sao cô cũng là cấp dưới, không thể không nể mặt lãnh đạo.

Trên xe hai người đều im lặng, Cố Tịch cầm túi, chỉ mong mau chóng đến bến xe.

Vi Đào lấy ra một túi bánh mì từ ngăn đựng giữa ghế ngồi, đặt lên bệ trước mặt cô. Cố Tịch nhìn bánh mì kẹp thịt trong túi, hai mắt bắt đầu đỏ lên. Đây... là bù đắp hay là ngược đãi cô? Nếu anh chỉ để cô nhìn, thì làm ơn đặt nó ra xa một chút, hiện giờ cô đói đến nỗi không chịu nổi cảm dỗ rồi. Còn nếu anh muốn cho cô thì làm ơn nói một tiếng, cô cũng dễ xử hơn. Cứ để đó như thế há chẳng phải làm khó cô sao?

Vi Đào liếc nhìn cô đang cố gắng nuốt nước bọt, chậm rãi nói, “Cho cô”.

Cố Tịch nghe thế suýt nữa rơi nước mũi vì cảm kích, nhưng nghĩ lại thì kẻ hại cô chính là cái ông thần mặt đen này, thế là lời cảm kích lại nuốt vào. Cố Tịch ra vẻ hiên ngang lắc đầu tuy có chút không tình nguyện, “Tôi không đói”.

Vi Đào liếc nhìn cô, không nói gì nữa, nhưng cô thấy ánh mắt anh thể hiện rất rõ ràng, anh không tin. Phải, ngay cả cô cũng chẳng tài nào thuyết phục nổi bản thân, rõ ràng là sắp đói chết rồi, làm ơn đừng có ngoan cố nữa, muốn đối đầu với kẻ địch thì cũng phải đợi đến khi lấp đầy bụng rồi mới có sức chứ. Nhưng lời đã thốt ra, làm sao đưa tay nhận bánh mì được? Cố Tịch, mà là đồ ngốc!

Vi Đào chạy đến đầu đường, dừng lại bên bến xe, “Ở đây à?”

Cố Tịch gật đầu, cố tỏ ra vui vẻ, “Cảm ơn Phó tổng Vi” nói xong từ từ mở cửa xuống xe. Thật sự là rất chậm rãi, cô vẫn còn lưu luyến chiếc bánh mì kia, thậm chí cảm thấy miếng pho mát ở rìa bánh đã bắt đầu vấy tay với mình. Ôi, tạm biệt, pho mát, lần sau ta nhất định sẽ nuốt hết mà!

Cố Tịch đứng cạnh xe, quay lại cảm ơn Vi Đào lần nữa. Anh gật nhẹ đầu, sau đó hơi rướn người lên, nhét bánh mì vào tay cô, “Còn để đói nữa thì coi chừng bệnh viêm họng mãn tính tái phát”. Nói xong, “vù” một tiếng, chiếc xe lao vút đi.

Cố Tịch ngơ ngẩn đứng nhìn đuôi xe biến mất, trong lòng rất hỗn loạn, anh... anh... là đang quan tâm cô hay đang giễu cợt cô? Cố Tịch ủ rũ mặt mà nhìn chiếc bánh trong tay, cuối cùng biến đau thương thành sức mạnh gặm nhấm, tiêu diệt sạch ổ bánh mì!

Cuối cùng Cố Tịch ý thức được, ai đó là loài động vật vô cùng đáng sợ, còn cô hình như đã chọc giận anh rồi! Cô không muốn mà, có trời xanh làm chứng! Nhưng, không biết ai đó có muốn cho cô một cơ hội để giải bày hay không.

Chương 10: Liếc trộm

Hôm sau, Vi Đào tổ chức buổi họp báo về việc thăm dò thị trường. Do số liệu của cô thống kê đã đầy đủ rõ ràng, nên kết luận của anh có được bằng chứng vững chắc, được mọi người tán thưởng. Tổng giám đốc Mã cũng nhiệt tình biểu dương hiệu quả công việc của anh, nói anh vừa mới về hôm qua mà đã phân tích được rõ ràng, đầy đủ các vấn đề và số liệu như thế, bảo các quản lý cấp trung phải học tập anh. Mọi người lại lần nữa biết được năng lực của Vi Đào, càng khâm phục và tin tưởng anh hơn. Vi Đào lại tỏ ra khiêm tốn, nói rằng kho số liệu của công ty đầy đủ, đặc biệt là phòng Kế hoạch làm việc rất chi tiết, cụ thể Mã Sở Vân nghe xong lại càng khen ngợi Tổng Huệ Liên. Tổng Huệ Liên trong lòng như nở hoa, ánh mắt sáng rực.

Tổng Huệ Liên sau khi về văn phòng, đứng trước mặt mọi người, cô ta cố tỏ ra bình thản nhắc đến lời khen ngợi của ông Mã dành cho phòng Kế hoạch, nhân cơ hội tán dương công việc của mọi người, sau đó lại rất thành thật chỉ ra khuyết điểm còn tồn tại, mong rằng mọi người tiếp tục cố gắng. Tổng Huệ Liên từ đầu đến cuối không nhắc đến việc phòng Kế hoạch được khen là vì sự xuất sắc trong công việc của Cố Tịch. Chỉ đến khi sắp tan sở, Cố Tịch vào xin chữ ký, cô ta mới hờ hững nhắc qua, nói rằng Cố Tịch gần đây đã giỏi giang hơn, không còn lơ đãng như trước, sau đó nhấn mạnh rằng, thực sự cô ta rất xem trọng cô, sau này hãy làm việc cho thật tốt.

Cố Tịch lẩm bẩm trong bụng, mặt trời mọc đằng tây hay sao? Mọi Tổng không mắng mà còn khen, đúng là hiếm có khó tin. Mới về lại chỗ ngồi thì cô được biết từ Phương Phi rằng, hóa ra là vì Vi Đào nên Tổng Huệ Liên mới được khen. Cố Tịch liếc nhìn văn phòng Vi Đào. Anh mượn dịp này để lấy lòng Tổng Huệ Liên chăng?

Mấy hôm sau, anh triệu tập mở cuộc họp với toàn bộ các đơn vị kinh doanh, đồng thời yêu cầu các chủ quản phải tham gia đầy đủ. Cố Tịch là chuyên viên giải đáp mọi vấn đề về kinh doanh cũng phải cùng tham gia với Tổng Huệ Liên. Vi Đào trong cuộc họp đã thay mặt công ty cảm ơn sự cố gắng của các đơn vị, nhờ thế mà công ty mới có được thành tích vượt trội. Tiếp đó đột ngột chìa mũi dùi, chỉ ra vấn đề của từng thị trường, đồng thời cảnh cáo những đơn vị kinh doanh có ý đồ biến thủ hàng hóa. Cuối cùng anh để các đơn vị nói hết những điều muốn nói, lắng nghe những bất mãn và mong đợi của họ với công ty, và yêu cầu các phòng phải hứa sẽ giải quyết những khó khăn của các đơn vị một cách thiết thực. Cố Tịch nhìn Vi Đào lúc thì mềm mỏng lúc lại nghiêm khắc, trong lòng rất khâm phục. Vi Đào tuy nghiêm nhưng thực sự là có năng lực.

Từ đó, chỉ cần Vi Đào đến phòng Kế hoạch lấy tài liệu thì sẽ tìm thẳng Cố Tịch. Không biết anh nghe từ đâu mà biết rằng trình độ máy tính của cô rất khá, khi máy tính có vấn đề anh cũng gọi cô. Sau đó, bi thảm nhất chính là Phó tổng Vi - người yêu công ty, yêu tập đoàn, ngày ngày xem công ty là nhà, lấy việc tăng ca là thú vui trong đời - nảy ra suy nghĩ cần phải cho ai đó không có óc cầu tiến một vài cơ hội. Vậy là cứ lúc nào ở lại làm thêm giờ thì anh đều có việc cần tìm Cố Tịch. Cũng may anh không yêu cầu cô phải giao tài liệu ngay, Cố Tịch lúc nào cũng nói sẽ mang về nhà làm. Cô không muốn ở riêng với anh, không muốn bị anh làm cho tức chết hoặc ghen chết, vẫn cứ nên “đào chi yêu yêu”^[1] là hơn.

[1] Đào chi yêu yêu: Vốn là một câu trong bài Đào yêu thuộc phần Chu nam của Kinh thi miêu tả vẻ đẹp người con gái đương thi xuân sắc, chuẩn bị về nhà chồng. Nhưng trong tình huống này, “Đào chi yêu yêu” lại được hiểu là chạy trốn, chuồn, tránh né, bởi vì từ “Đào” (桃) với nghĩa là hoa đào trong câu thơ đồng âm với từ “Đào” (逃) với nghĩa là bỏ trốn.

Mọi người thấy Vi Đào coi trọng Cố Tịch như vậy thì đều cho rằng ấn lượng của anh với cô khá tốt. Chỉ mỗi cô biết, cô đắc tội với anh, mới khiến anh “để mắt xanh” đến vậy. Dù sao không thể trốn việc, Cố Tịch lại học được một cách, chỉ cần Vi Đào nhờ tìm số liệu, cô nhất định phải hỏi bao giờ anh cần? Nếu không gấp thì cô cũng không vội, Vi Đào thấy cô cần thận dè dặt thì không mấy để tâm.

Phương Phi thấy hai người như vậy thì khó tránh khỏi tò mò, “Phó tổng Vi hình như rất tán thưởng cậu”. Cố Tịch nhăn mày, tán thưởng cái quỷ gì, anh ta tìm cơ hội chính mình thì có. Mỗi lần đưa số liệu cho Vi Đào, cô đều tỉ mỉ xem lại trên ba lần, vì chỉ cần tìm ra sai sót thì nhất định sẽ mắng một trận, thậm chí có lúc còn mắng ngay trước mặt các chủ quản nghiệp vụ. Hại Cố Tịch cuối cùng cứ phải chọn lúc không có ai để giao bảng biểu. Nếu anh xem xong không nói gì mà ký tên thì có nghĩa là vạn sự đại cát rồi.

Hôm nay, Vi Đào và tổng bộ họp qua điện thoại. Lần này họp để bàn về chính sách ưu đãi mới nhất của tổng bộ, nên phòng Kế hoạch cũng bị yêu cầu tham gia. Tổng Huệ Liên có việc phải ra ngoài, phải Cố Tịch đến dự, đặc biệt dặn dò cô phải viết biên bản họp thật kỹ.

Buổi họp vừa kết thúc, Cố Tịch lập tức biến về phòng. Các chủ quản vẫn ở lại văn phòng Vi Đào tiếp tục thảo luận nội dung cuộc họp. Cố Tịch vội in biên bản họp ra, đặt lên bàn Tổng Huệ Liên. Hôm nay là cuối tuần, cô muốn tan sở đúng giờ.

Khoảng nửa tiếng sau, các chủ quản nghiệp vụ lục tục kéo ra khỏi phòng phó tổng. Phương Phi quay sang nhìn cửa, sau đó gửi tin cho Cố Tịch, “Hôm nay có cần tăng ca không?”, cô biết Cố Tịch gần đây luôn bị Vi Đào tóm chặt.

“Không”, Cố Tịch trả lời rất kiên định.

Phương Phi ngẩng lên, tỏ vẻ hoài nghi, “Hy vọng là thế”.

Cố Tịch mặc kệ bạn, tiếp tục vùi đầu vào làm việc.

Hôm nay vợ Tống không ở đây, mọi người đều thoải mái hơn. So sánh với khi vợ Tống có mặt, mọi người đều giả vờ bị câm, không dám nói nhiều. Vì vợ Tống không mấy kiên nhẫn, cơ thể lại dễ dàng bị đau chỗ này chỗ kia, chỉ cần không khỏe là tâm trạng cũng không vui, lại bắt đầu nổi cáu. Cố Tịch nhớ rõ nhất có lần Tiểu La nghe điện thoại riêng trong văn phòng, lúc nói cũng hơi lâu, bị vợ Tống khó chịu mắng mỏ, nói đây là thời gian làm việc, có chuyện gì mà nói lâu như thế làm chậm trễ công việc, cuối cùng bảo quá ồn ào, đuổi Tiểu La ra ngoài gọi điện. Cố Tịch và Phương Phi đang chat QQ cũng bó tay, kiểu người gì thế này, người ta gọi điện thoại cũng chướng mắt hay sao? Nhưng vợ Tống là thế. Tâm trạng thất thường như thời tiết, họ đã quen từ lâu, những nhân viên phòng khác đến tìm cô ta nhờ ký tên cũng gặp xui xẻo. Chỉ cần nhằm lúc cô ta không vui là thông thường họ đều bị mắng. Lúc thì bảo bảng biểu làm quá xấu, khi thì công văn gì mà từ ngữ lung củng, trình độ không bằng cả học sinh tiểu học. Cuối cùng, không thèm ký mà đuổi về bắt làm lại.

Cố Tịch và Phương Phi cứ lắc đầu, tổ chất gì thế này, mà còn làm lãnh đạo nữa!

Nhưng nghe nói Tổng Huệ Liên cũng là họ hàng của một lãnh đạo cao cấp nào đó ở tổng bộ, lại thêm khi Lương Thịnh mới thành, cô ta thực sự cũng có công lao to lớn, ngay cả Mã Sở Vân cũng nể mặt. Cho dù có người mách tội cô ta có thái độ không tốt, ông Mã nhiều nhất cũng sẽ nói là không sao đâu.

Nên mọi người chỉ bực tức mà không dám nói, đến phòng Kế hoạch đều nhờ vả bọn Cố Tịch đưa Tổng Huệ Liên ký văn kiện. Có lúc thậm chí còn phải nghe ngóng trước, hôm nay trưởng phòng Tổng tâm trạng ra sao? Nếu không vui thì một số việc ngày mai sẽ ký sau. Cố Tịch và Phương Phi càng bó tay, làm gì có công việc nào như vậy? Nhưng, Lương Thịnh là thế, ai bảo có người như Tổng Huệ Liên cơ chứ.

Cố Tịch chưa làm được là mấy thì Vi Đào lại gọi cô vào. Phương Phi nghe thấy liền cười.

Cố Tịch nhăn mặt chậm chạp bước vào văn phòng anh, trong lòng lẩm bẩm, lại chuyện gì nữa đây?

Vi Đào chỉ vào máy tính, “Không lên mạng được”, sau đó đứng dậy cho cô xem xét, còn anh rời khỏi văn phòng.

Cố Tịch bĩu môi, tưởng cô vạn năng thật hả? Gọi cho bên nhà mạng không được hay sao? Nhưng người ta là lãnh đạo thì đâu có chủ động gọi điện, có vấn đề gì cũng là phòng Hành chính làm thôi.

Cố Tịch thở hắt ra, vẫn ngoan ngoãn ngồi vào ghế của anh để sửa máy tính. Xem qua thì hình như có vấn đề về card mạng, cô cài đặt lại lần nữa là mạng ổn ngay.

Cố Tịch nhìn màn hình máy tính tự động vào MSN và QQ, mở trang chủ ra xem có hoạt động bình thường không. Mở mãi mới được, Cố Tịch cau mày, tốc độ còn chậm hơn rùa, người này sao chịu nổi nhỉ? Cô nhất thời tốt bụng xóa bớt rác trong máy anh, quả nhiên tốc độ nhanh hơn nhiều.

Đang lúc định đóng trang chủ lại thì một tin MSN bỗng nhảy ra từ góc phải bên dưới màn hình.

Cố Tịch nhất thời không chú ý liếc nhìn, rồi ngẩn người.

“Có đó không?”, Cố Tịch thấy người gửi là Lạc Tịnh thì tim thót lên một cái, mắt nhanh chóng chuyển sang nhìn trang web. Lạc Tịnh, chẳng phải là con gái của Chủ tịch Lạc Trường Thanh, bạn gái tin đồn của Vi Đào sao?

Lại một tin nhắn nữa hiển thị trên màn hình, “Gia Tuấn có ổn không? Tuần sau em đến thăm hai người”. Cố Tịch chỉ thấy tim đập nhanh hơn, cảm giác hoảng hốt căng thẳng khi bỗng nhiên liếc trộm thấy đời tư của người khác khiến cô luống cuống. Do dự xem có nên tắt màn hình đối thoại không, nhưng cuối cùng cô vẫn đứng phắt dậy, lao ra khỏi văn phòng Vi Đào.

Ở cửa, cô chạm mặt Vi Đào vừa trở về, anh thấy bộ dạng hoảng hốt của cô thì nhướn mày, “Sửa xong chưa?”.

Cố Tịch vội gật đầu, “Xong rồi ạ”, nói xong lao về văn phòng.

Vi Đào đứng ở cửa nghĩ ngợi, đi về phía bàn làm việc. Mới ngồi xuống đã thấy khung chat dưới góc màn hình bên phải, Lạc Tịnh có vẻ rất nóng vội, “Vi Đào, sao anh không nói gì?”.

Vi Đào ngược lên nhìn về phía phòng Kế hoạch, hiểu ra, khóe môi hơi giật giật, sau đó trả lời tin nhắn của Lạc Tịnh.

Lạc Tịnh tuần sau sẽ đến W công tác, tiện đường ghé thăm Lạc Gia Tuấn. Vi Đào nói tới lúc đó sẽ đón cô, Lạc Tịnh lại hỏi anh đến đây đã quen chưa? Vi Đào nói mọi thứ đều rất tốt. Hai người trò chuyện vài câu rồi ai làm việc nấy.

Cố Tịch nhìn máy tính, tim vẫn đập thành thịch. Lạc Tịnh, Vi Đào, hai người... Gia Tuấn là ai? Lẽ nào... lẽ nào là... của hai người... Cố Tịch giật mình ngừng ngay suy nghĩ lung tung đó. Gia Tuấn là ai thì liên quan gì đến cô? Nhưng, dù cô muốn xua đuổi những gì nhìn thấy trên màn hình như thế nào thì cũng vô ích. Tư duy hỗn loạn cứ bám lấy khiến tim cô rối bời, chỉ bực bội mong ngóng giờ về.

Vừa đến giờ, cô đã kéo Phương Phi rời khỏi văn phòng. Nhưng khi đi ngang phòng Vi Đào, cô vẫn không kìm được mà liếc nhìn anh. Cũng thật trùng hợp, đúng lúc đó anh lại ngẩng lên, chạm ngay ánh mắt của cô. Cố Tịch tỏ vẻ điềm nhiên, từ từ rời mắt đi, sau đó khoác tay Phương Phi đi thẳng.

Ánh mắt Vi Đào lúc này rất bình thường, giống như anh vô tình nhìn ai đang đi ngang qua phòng mình mà thôi. Nhưng Cố Tịch lại có cảm giác như anh đang trách cô liếc trộm đời tư của mình. Sự bực bội trong lòng càng tăng lên, Phương Phi gọi mấy lần cô mới hoàn hồn.

Cố Tịch ngồi trên xe buýt, đeo tai nghe, nhắm mắt dựa vào cửa sổ. Âm nhạc dần dần làm cô bình tĩnh trở lại, nhưng trong đầu vẫn hiện lên những dòng tin của Lạc Tịnh và ánh mắt của Vi Đào, trái tim cũng xóc nảy y như chiếc xe.

Chương 11: Cảm ơn

Hôm sau là cuối tuần, Cố Tịch hiếm khi ngủ nướng một bữa. Còn hai mươi ngày nữa là sang năm mới, tổ trưởng nghe nói cô gần đây hay tăng ca nên cũng hiểu, không xếp nhiệm vụ cho cô nữa.

Cố Tịch bước xuống giường, bỗng cảm thấy lạnh run người. Cô mặc áo ngủ giữ ấm vào, mở màn cửa sổ, tầm mắt bị một màu trắng xóa thu hút, nụ cười bên khóe môi dần hiện rõ. Tuy cô không phải người phương Bắc nhưng rất thích tuyết. Đặc biệt là ở W, mỗi lần tuyết rơi cô đều thấy rất đẹp. Vì nhân khẩu đông, lượng khí độc của xe hơi thải ra khá nghiêm trọng nên không khí ở W không được tốt, bầu trời thường xám xịt. Nhưng hễ tuyết rơi là bầu trời như được gột rửa, trong veo, xanh rục, thậm chí đi trong gió lạnh cũng cảm thấy không khí thanh tân hơn nhiều. Thế nên Cố Tịch rất thích mùa đông ở đây, đặc biệt là những ngày tuyết rơi.

Cố Tịch đứng trước cửa sổ ngắm cảnh tuyết rơi mãi mới ra khỏi phòng ngủ. Tắm rửa xong, cô gọi điện về nhà. Hôm qua mẹ gọi thì cô đang làm tiết mục nên không nói lâu. Vốn định làm xong chương trình sẽ gọi điện về, nhưng vì xảy ra chút chuyện nên tiết mục kéo dài đến tận mười hai giờ, cô thấy muộn quá nên không gọi.

Bên kia bắt máy, cô vừa nghe giọng mẹ đã cảm thấy rất thân thiết, hơn nữa cứ nghĩ đến còn khoảng hai mươi ngày thôi là có thể về nhà, bây giờ cô đã bắt đầu hưng phấn rồi.

Mẹ cũng không nói gì nhiều, chỉ hỏi cô tình hình gần đây, sau đó nhắc cô lúc về nhớ mang ít đặc sản của W về để làm quà cho họ hàng bạn bè. Mẹ rất thích hạt sen và trứng muối, thành phố W là nơi đất lành, nên những món này đều rất ngon. Cố Tịch ghi nhớ lại hết.

Cuối cùng, bỗng mẹ cô nhắc đến một chuyện, hóa ra con trai của dì Vương, đồng nghiệp của mẹ - Tiết Khải - cũng làm việc ở W, là kỹ sư của một công ty nào đó. Bà sợ cô mang vác đồ quá nhiều, bảo cô hẹn Tiết Khải cùng về.

Cố Tịch vừa nghe đã hiểu ý của mẹ, hơi nhăn mày, từ lúc nào mà mẹ cũng lo lắng cả chuyện này thế nhỉ? Cô mỉm cười, “Mẹ, con đã đặt vé máy bay lâu rồi”.

“Thế thì bảo cậu ấy đặt cùng chuyến với con.”

Mẫu thân đại nhân ơi, mẹ tưởng người ta là con trai mẹ sao?

Cố Tịch cười nói, “Con đặt từ trước nửa tháng, vé giảm giá của chuyến đó đã hết rồi. Bây giờ anh ấy chỉ có thể đặt vé của hãng khác thôi, vô ích mẹ à”.

Mẹ im lặng một lúc rồi nói, “Vậy xem có thể để Tiết Khải đưa con ra sân bay không?”.

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Cố Tịch dở khóc dở cười, “Mẹ, mẹ làm gì thế, con và người ta có thân quen đâu, tự dưng làm phiền người ta làm gì?”. Đến lúc đó cô sẽ ngồi xe

buýt của sân bay, vừa tiện vừa nhanh. Đi một mình thật ra chẳng có gì đáng lo cả.

Thấy mẹ vẫn kiên trì, cô vội bảo mẹ đưa máy cho bố. Cô biết mẹ một khi đã quyết định chuyện gì thì sẽ kiên trì đến cùng, cứ đó mặc bà cần nhẫn thì hơn. Bố vẫn như vậy, quan tâm nhẹ nhàng, kiệm lời, chỉ cần biết mọi thứ yên ổn là yên tâm.

Cố Tịch cúp máy, nhớ đến sự nổi hứng của mẹ mà không nhịn được cười. Trước kia mẹ nghe lời dì lớn nói, không đồng ý cho cô yêu đương lúc học đại học, nói là mất thời gian. Bây giờ lại bắt đầu thúc giục cô, nghĩ đến sự quan tâm của bố mẹ, cô mỉm cười. Cho dù bố mẹ làm gì thì nỗi lo lắng đầu tiên của họ mãi mãi là vì muốn tốt cho cô, cô hiểu điều đó.

Cố Tịch vừa soi gương, vừa chải tóc, nhìn đôi mắt hoe đỏ trong gương lại bất giác nhớ đến chương trình tối qua. Tối qua khi đang thực hiện thì trong topic của chương trình xuất hiện một em gái, những bài cô bé đăng luôn rất bi quan, Cố Tịch vô thức cũng quan tâm nhiều hơn. Về sau mới biết cô bé vì chuyện học mà muốn bỏ nhà đi.

Cố Tịch vội an ủi cô em gái có tên là Đậu Đậu này, nghe cô ấy nói năm nay học lớp Mười hai, còn mấy tháng nữa là thi đại học. Bố mẹ ngày nào cũng vì muốn cô thi vào trường nổi tiếng mà gây áp lực rất lớn, khiến cô hiện giờ cứ thấy sách là buồn nôn. Nhưng cứ thấy ánh mắt quan tâm của bố mẹ, cô lại kìm nén mà đọc sách. Cô buồn bã nói, bản thân không biết có thể thi vào trường đại học bố mẹ mong muốn hay không, họ liệu có còn yêu cô không. Cô thật muốn bỏ đi cho xong, xem như họ không có con gái nữa.

Cố Tịch đọc những lời buồn bã của Đậu Đậu, lòng thấy chua xót, nước mắt bắt đầu rưng rưng. Nhưng cô vẫn kìm nén, mỉm cười an ủi Đậu Đậu

qua tiết mục. Cô không dạy dỗ, mà chỉ nói đến kinh nghiệm của mình. Cố Tịch nói trước kia cô còn nhỏ, cũng không hiểu chuyện, cứ tưởng bố mẹ ép mình làm cái này cái kia mà chưa từng nghĩ tới cảm xúc của mình. Nên có một quãng thời gian, cô rất nổi loạn, lúc nào cũng cãi nhau tay đôi với bố mẹ. Nhưng khi cô lên đại học, rời xa gia đình, cô mới cảm nhận được, tình yêu của bố mẹ xưa nay đều vô tư và ấm áp. Yêu cầu nghiêm khắc của họ với cô là để cô sống tốt hơn; sự chỉ đạo việc học của bố mẹ với cô là để cô càng tự tin khi đối mặt với cạnh tranh; và khi nhớ lại mỗi lần bố mẹ gọi điện thoại, tuy cô biết họ rất muốn nói nhiều hơn, nhưng lại sợ khiến cô nhớ nhà, lúc nào cũng vội vã dặn dò vài câu rồi giục cô cúp máy. Lúc đó cô mới hiểu, tình yêu của bố mẹ tưởng nhỏ bé nhưng lại rất vĩ đại.

Cố Tịch nói mãi rồi không tìm được nghẹn ngào. Cô nhìn thấy mọi người trong đó đều khuyen như Đậu Đậu thì mỉm cười an ủi.

Cố Tịch nhấn mạnh, có lẽ khi chúng ta còn nhỏ, không hiểu tấm lòng bố mẹ, nên chúng ta mới phản kháng. Nhưng khi bạn đã trải qua thời kỳ nổi loạn đó, tâm hồn đã trưởng thành, hiểu được nhiều đạo lý hơn, thì bạn sẽ cảm nhận được tấm lòng của họ. Đúng vậy đấy, hãy nhìn xem, tóc của bố đã bạc chưa, gương mặt mẹ đã có thêm bao nhiêu nếp nhăn, đây đều là vì già đi do lo lắng cho chúng ta.

Cố Tịch thấy Đậu Đậu này giờ im lặng đã gửi một đồng biểu tượng khóc to thì mỉm cười an ủi cô nàng, nếu em cảm thấy áp lực quá lớn thì nói chuyện thẳng thắn với bố mẹ, để họ biết nỗi khổ trong lòng em. Bố mẹ tuy hy vọng con cái vào được trường tốt, nhưng càng hy vọng em thành người, nếu em đã cố hết sức, họ nhất định sẽ không trách cứ. Nếu bây giờ em bỏ nhà đi, họ ngoài lo lắng ra thì có lẽ là đau lòng nhiều hơn.

Khuyên nhủ hồi lâu, Đậu Đậu cuối cùng đã đồng ý không bỏ nhà đi, sẽ thử trò chuyện với bố mẹ. Mọi người nghe xong đều vui mừng, khen Cố Tịch quá cừ, Cố Tịch nhìn màn hình và cười. Cô hát một bản *Bố mẹ* của Vương Dung^[1] tặng cho Đậu Đậu, tuy hát đến cuối, cô cũng có lúc nghẹn ngào hát không thành câu, nhưng trong lòng rất vui. Đậu Đậu nghe xong đã thoát ra, bảo sẽ đi tìm bố mẹ ngay.

[1] Vương Dung: Nữ ca sĩ nổi tiếng Trung Quốc.

Đậu Đậu đi rồi, mọi người vẫn không nỡ kết thúc, anh chàng fan Đinh Đinh yêu cầu Cố Tịch tiếp tục chương trình. Vì mọi người đều bị cảm động bởi chuyện của Đậu Đậu nên ai cũng nhớ bố mẹ, rất nhiều người nói rằng họ hối hận vì khi ở cạnh bố mẹ lại không quan tâm nhiều hơn, bây giờ đi xa rồi thì rất nhớ. Cố Tịch cố vũ họ gọi điện thoại. Cuối cùng chương trình trở thành tiết mục nhớ người thân, cô cùng mọi người cảm tạ và chia sẻ. Tuy cô không nói chuyện nhiều với mẹ, nhưng nhìn thấy bao nhiêu người đều gọi điện về nhà, cô cảm thấy rất tự hào. Vì hiện giờ cô đã hiểu tấm lòng bố mẹ, hy vọng có nhiều người cũng hiểu được.

Cố Tịch soi gương mỉm cười, cố lên, Cố Tiểu Tịch!

Chương 12: Viện cỏ

Cố Tịch xuống lầu ăn sáng, mới xuống đến phía dưới thì điện thoại đổ chuông. Cô nhìn số lạ đang gọi tới, do dự rồi nghe máy.

Ấn tượng đầu tiên, là một người đàn ông có giọng nói rất hay.

Anh ta tự giới thiệu là Tiết Khải, con trai dì Vương. Trong đầu Cố Tịch nhanh chóng xoay chuyển, trời đất, mẹ cô quá lợi hại! Mới nói phải kiên trì là đã hành động ngay. Mẹ còn đưa số điện thoại của cô cho Tiết Khải, sau đó anh chàng Tiết Khải này rất ga lăng, chủ động liên lạc với cô.

Cố Tịch vừa bước trên tuyết đi ra khỏi tiểu khu, vừa tiếp tục nói chuyện.

“Nghe nói cô cũng sắp về N, bao giờ vậy? Chúng ta có thể đi cùng nhau.” Giọng Tiết Khải bình thản, nhưng ngữ điệu lại khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

“Xin lỗi, tôi đã đặt vé giảm giá rồi, vé ngày Hai mươi tám tết.” Cố Tịch vốn nghĩ rằng kiến trúc sư chắc là kiêu rất già dặn, cứng nhắc, nhưng nghe giọng anh thì có vẻ không phải.

“Hai mươi tám à”, Tiết Khải ngẫm nghĩ, “Chúng tôi vẫn chưa được nghỉ, nhưng tôi có thể đưa cô ra sân bay”.

Cố Tịch nghe thế thì nhăn mày, cuống lên nên nói dối: “Không cần đâu ạ, không cần đâu... tôi có người đưa đi rồi”. Cứ nghĩ rằng Tiết Khải làm thế vì có khả năng là mẹ cô yêu cầu nên cô thấy rất ngượng.

Tiết Khải im lặng một lúc rồi nói, “Vậy được. Ngày mai cô có thời gian không?”.

Cố Tịch ngẩn người, người này... đâu cần thẳng thắn thế chứ? Lẽ nào anh ta còn bị mẹ đổ tư tưởng phải theo đuổi cô vào đâu, làm ơn đi, ngay cả mặt

cô còn chưa từng gặp, tính cách thì khỏi phải nói, làm sao anh ta nhận lời nhanh chóng thế được.

Cố Tịch bối rối mãi không trả lời. Tiết Khải lại lên tiếng, “Tôi cũng muốn mua ít đặc sản về cho nhà, nghe nói cô cũng mua nên định cùng đi”. Sự bần khoản trong Cố Tịch bỗng ngừng lại, một tay đẩy điện thoại ra xa, tay kia ôm ngực thở phào, suýt nữa thì bị dọa chết. Cố Tịch nghe nói là vì chuyện này nên nhận lời rất nhanh. Hai người hẹn sáng mai chín giờ gặp ở siêu thị lớn gần nhà Cố Tịch.

Cúp máy rồi, Cố Tịch đã đến trước quầy hàng bán điểm tâm. Nhìn thấy đồ ăn, cô bỗng sáng mắt lên, tâm trạng tươi tỉnh. Con người cô rất đơn giản, cho dù phiền não bao nhiêu, chỉ cần cho cô ăn một bữa thịnh soạn là mọi nỗi phiền đều bị tiêu diệt như đồ ăn vậy.

Cố Tịch ăn sáng xong quay về, gặp cửa hàng bánh liền mua một ít bánh mì, định buổi trưa nếu không muốn xuống lầu thì ăn cái này.

Cố Tịch ra khỏi cửa hàng, đứng bên đường chờ đèn xanh đèn đỏ. Cô nhìn những chiếc xe chạy ngang phía trên đều bị phủ bởi một lớp tuyết trắng, những tòa nhà xa xa cũng trắng toát, thì nụ cười bất giác hiện trên gương mặt. Cô cứ lặng lẽ đứng đó, mỉm cười.

Thấy những người xung quanh bắt đầu di chuyển, cô mới tỉnh ra, mang theo nụ cười, sai bước qua đường.

“Cố Tịch”, một tiếng gọi khiến cô dừng lại, quay sang nhìn. Ngược sáng nên cô hơi nheo mắt lại, chỉ thấy một bóng dáng cao lớn đang tiến tới gần, nhưng loáng thoáng cảm thấy có một áp lực nào đó đang đè xuống.

Vi Đào! Cuối cùng Cố Tịch cũng nhìn rõ người đó, kinh ngạc khẽ há miệng. Cô ngỡ ra một lúc mới lẩm bẩm gọi, “Chào... Phó tổng Vi”.

Vi Đào nhìn cô, vẫn là vẻ bình thường thấy, không chút khác lạ. Nhưng Cố Tịch cảm giác ánh mắt anh hôm nay có vẻ sâu hơn, khi dừng trên gương mặt cô thì lâu hơn một chút.

Cố Tịch cúi xuống thấy anh không mặc đồng phục, vậy hôm nay anh không đến công ty. Nhưng tại sao lại ở đây? Đi ngang, lạc đường? Những suy nghĩ linh tinh của cô lại bắt đầu vận hành.

“Phó tổng Vi, anh... đến tìm ai sao?” Cố Tịch nghĩ đến khả năng lớn nhất, cô ở đây lâu như vậy, nếu anh muốn hỏi đường thì vẫn có thể giúp đỡ.

Vi Đào lại không trả lời ngay câu hỏi đó, mà cúi xuống nhìn bánh trong tay cô, “Bữa sáng ăn cái này?”. Cố Tịch lắc đầu, “Ăn rồi, đây là bữa trưa”. Cô nhìn thấy hàng lông mày của Vi Đào nhăn lại.

“Phó tổng Vi, anh định đi đâu? Tôi có thể chỉ đường cho anh, chỗ này tôi quen lắm.” Cố Tịch lúc này mới chú ý thấy sau lưng anh không có xe, lạ lùng nghĩ ngợi, ủa, không lẽ anh đi bộ tới đây.

Tại sao có xe mà không lái?

Vi Đào nhìn cô, chậm rãi nói, “Tôi ở đây”.

Cố Tịch há hốc miệng, sau đó nhanh chóng quay sang nhìn tiểu khu bên kia đường chỗ cô ở, buột miệng, “Ở đâu?”.

Vi Đào nhìn về mặt sưng sốt của cô, cuối cùng nở nụ cười.

Trong lòng Cố Tịch run run, chỉ vào tiểu khu đối diện, “Không lẽ là trong đó?”. Trời ạ, Phó tổng Vi và cô ở cùng một tiểu khu, giết cô đi, sao từ trước tới giờ cô không hề biết!

Vi Đào hơi nheo mắt, lộ ra vẻ bất lực, quay lại chỉ tiểu khu sang trọng sau lưng. Cố Tịch thở phào trong bụng, sao anh có thể thuê kiểu nhà cũ như của mình được. Cô cười khan nhìn tiểu khu sang trọng đó, thầm cảm thán, đại gia ời đại gia, nghe nói ở đây mỗi tháng thuê phải ba nghìn.

Vi Đào nhìn cô nửa cười nửa không, biết cô đang nghĩ lung tung thì khẽ ho một tiếng, “Cô ở đối diện?”.

Cố Tịch ngậy thơ gật lia lịa, “Thật trùng hợp quá, thế mà chưa từng gặp mặt”. Cố Tịch nghĩ nhanh trong đầu, cũng đúng, buổi sáng cô phải bắt xe buýt từ rất sớm, còn anh tự lái xe thì đâu cần dậy sớm như vậy. Buổi tối, cô ngồi trên xe buýt, anh lái xe, đương nhiên không thể cùng lúc về nhà. Hơn nữa anh lại thường tặng ca, nên tần suất gặp nhau thật sự rất nhỏ.

Vi Đào gật gù, cúi đầu như nghĩ gì đó rồi ngược lên hỏi cô, “Hôm nay có rảnh không?”.

Cố Tịch ngớ người, sao câu này nghe quen thế? Lúc nãy hình như Tiết Khải cũng từng hỏi câu giống vậy, Cố Tịch không đoán ra ẩn ý trong câu hỏi này nên dè dặt gật đầu.

“Hay quá, máy tính trong nhà cũng xảy ra vấn đề, có thể xem giúp tôi không?”, Vi Đào hỏi.

Cố Tịch thấy tim thắt lại, bất giác nhớ đến tin nhắn hôm qua nhìn thấy, bắt đầu thấp thỏm. Đến nhà anh? Thế... thế chẳng phải sẽ gặp Gia Tuấn kia, ở đó chắc không phải là tổ ấm bí mật của anh và Lạc Tịnh chứ? Trời, không thể, nếu đi thì há chẳng phải biết thêm nhiều bí mật của anh? Cô sợ quá! Nhưng đã nói là rảnh rồi giờ phải viện cớ gì để từ chối đây?

Vi Đào thấy Cố Tịch cứ nhìn chăm mình, vẻ mặt phức tạp bối rối thì trong lòng khẽ thở dài, “Tôi không sống một mình”. Cô đang sợ đến nhà anh sao?

Cố Tịch vừa nghe thì càng chắc chắn sự suy đoán trong lòng, đương nhiên anh không thể sống một mình, anh sống cùng con trai Gia Tuấn.

“Nếu cô sửa được, tôi sẽ mời cô ăn trưa”, Vi Đào nói, liếc nhìn chiếc bánh mì trong tay cô. Cố Tịch vẫn chưa đáp lời thì anh đã lên tiếng, “Tới Ba Thích nhé”.

A a a, Cố Tịch không tìm được kêu thầm, sao anh có thể... dụ dỗ cô như vậy. Gần nhà mình, nơi cô thích nhất là quán ăn Tứ Xuyên có tên Ba Thích. Mỗi lần có lương, cô nhất định sẽ mời Phương Phi đi ăn một bữa hoành tráng, nhưng Ba Thích cũng khá cao cấp, bình thường không nỡ tới đó tiêu tiền.

Cố Tịch do dự mãi, trong đầu đang đấu tranh kịch liệt. Sửa máy tính? Ba Thích? Nghĩ kỹ thì thực ra cũng chẳng có gì, chỉ là sửa máy thôi mà, sửa xong ăn miễn phí một bữa thịnh soạn, thực ra cũng khá kinh tế đấy chứ. Cố Tịch nghiêng rằng quyết định, đi!

Cố Tịch nhận lời sửa giúp máy cho Vi Đào. Ánh mắt anh lóe lên nhưng vẻ mặt lại vẫn như thường. Cô quá chìm đắm trong ảo tưởng về Ba Thích

nên hoàn toàn không nhận ra nụ cười mỉm ở khóe môi anh.

Cố Tịch đi cùng Vi Đào đến quán đậu tương Vĩnh Hòa mua hai phần điểm tâm trước, rồi theo anh về tiểu khu. Cô nhìn bữa sáng của anh, nghĩ đến bản thân lúc này chỉ tốn một phần năm đã ăn no rồi, bất giác lắc đầu, xa xỉ, lãng phí.

Cố Tịch theo Vi Đào vào một tòa nhà, vào thang máy, Vi Đào ấn tầng hai mươi hai. Cố Tịch liếc nhìn, im lặng, Vi Đào cũng giữ im lặng.

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Nhà này đắt, thang máy cũng tốt, rất nhanh đã tới nơi.

Mở cửa vào nhà, Cố Tịch không kịp quan sát một lượt, ba phòng ngủ hai phòng khách, rất rộng rãi, vật dụng sang trọng, nhìn rất hoành tráng. Cô thay dép lê, theo Vi Đào vào trong, cô tìm nệm không thò đầu ra. Thực ra cô đang rất tò mò về Gia Tuấn, cứ nghĩ đến quan hệ của Vi Đào và Lạc Tịnh là tim lại nhảy lên.

“Gia Tuấn”, Vi Đào gọi, “Ra ăn sáng”

Cố Tịch mở to mắt nhìn về hướng phòng ngủ, không chớp mắt.

Cửa một phòng mở ra, một chàng trai cao ráo bước ra ngoài. Đây là Gia Tuấn? Cố Tịch ngẩn người.

Gia Tuấn nhìn thấy Cố Tịch cũng hơi bất ngờ, quay sang nhìn Vi Đào, “Ai vậy anh?”.

“Đồng nghiệp ở công ty, đến giúp anh sửa máy tính”, Vi Đào trả lời tự nhiên, sau đó giới thiệu hai người, “Đây là Lạc Gia Tuấn, đây là Cố Tịch”. Giới thiệu xong, anh nhìn Cố Tịch, khóe môi mỉm cười.

Lạc Gia Tuấn?! Cố Tịch hiểu ra, kêu lên một tiếng nho nhỏ, nhìn Vi Đào, Vi Đào nhìn về mặt kính ngạ của cô, sụp mắt xuống, “Đúng, đây chính là Gia Tuấn”. Trong lòng anh đã không còn nhịn được nữa, biết ngay cô sẽ hiểu lầm mà.

Gia Tuấn cau mày, Vi Đào chưa từng đưa ai về. Nhưng mỹ nữ này cũng khá đẹp, vóc dáng cao ráo mảnh mai, tuy ăn mặc quá kín đáo.

Vi Đào bảo Gia Tuấn ăn sáng trước, sau đó dẫn Cố Tịch về thư phòng của anh.

Cố Tịch còn chưa tỉnh khỏi cơn chấn động, đầu óc rối loạn thì đã đứng trước bàn của Vi Đào rồi. Lạc Gia Tuấn, trời ạ, cậu ta lớn thế kia, chắc chắn không phải con trai hai người họ. Hơn nữa cậu ta họ Lạc, chắc là người nhà của Lạc Tịnh? Cố Tịch vừa nghĩ vừa nhìn Vi Đào, anh như hiểu nghi hoặc của cô, gật đầu, “Gia Tuấn là con trai của Chủ tịch Lạc”.

Cố Tịch thầm kêu trong bụng, Oh My God, thế mới bảo, đừng bao giờ gần gũi quá với lãnh đạo cấp cao, nếu không sẽ gặp phải toàn những người có dính líu tới nhau.

Vi Đào mở máy, gõ gõ bàn, “Xem giúp tôi”. Cố Tịch dờ dẫm ngồi vào ghế của anh, từ từ bình tĩnh lại. Được thôi, Chủ tịch Lạc, con gái, con trai, đều OK, dù sao cũng không liên quan tới cô. Cô không thể sợ hãi một cách kém cỏi thế được.

Cố Tịch quyết định đánh nhanh rút gọn, sửa xong sớm rồi chuẩn. Nhưng đợi khi cô nhìn màn hình mới nhận ra Vi Đào chưa nói cho cô biết máy tính bị gì. Cô ngược lên, anh đã ra khỏi phòng. Cố Tịch đành đợi anh vào mới hỏi. Lát sau anh bưng ly trà vào, cô vội đứng lên, “Phó tổng Vi, không cần khách sáo thế đâu ạ”. Anh nhìn cô, không nói.

Cố Tịch bất an ngồi vào chỗ, “Phó tổng Vi, máy tính có vấn đề gì ạ?”.

Vi Đào chậm rãi nói, “Hôm qua cô làm thế nào mà tốc độ mạng máy tính nhanh hơn nhiều, cô giúp tôi làm luôn cái này”. Cố Tịch lại ngẩn người, chính vì chuyện này? Làm ơn đi, chuyện nhỏ như vậy mà cần cô đến tận nơi phục vụ sao? Cô chỉ cho anh vài câu là được mà? Tốt thôi, ai bảo cô đụng phải cái tên mù máy tính này. Cố Tịch thầm lè lưỡi trong lòng, Phó tổng Vi giỏi giang cuối cùng cũng có nhược điểm.

Cố Tịch đã giúp anh thanh lọc máy rất nhanh, rồi lại tải công cụ thanh lọc về, chỉ anh cách xóa tập tin rác định kỳ, còn nhắc anh những tài liệu quan trọng đừng để trên màn hình ngoài, cũng đừng lưu trong “My document”. Nếu không lỡ ổ cứng có vấn đề thì mất hết. Vi Đào chăm chú nghe, gật đầu tỏ ý hiểu.

Cố Tịch cũng không mất nhiều thời gian đã làm xong, định cáo từ. Cô nghĩ vấn đề vật vãnh này, Vi Đào cũng không cần mời một bữa thịnh soạn làm gì, nên cô chủ động chào tạm biệt, vừa nói vừa đi ra khỏi thư phòng.

Vi Đào lại nói đã hứa rồi phải mời, Cố Tịch vội vàng từ chối. Lúc này Gia Tuấn từ trong phòng bước ra, thấy hai người đứng ở phòng khách thì nhìn một cái vẻ kỳ quặc, rồi vào nhà bếp.

Cố Tịch vẫn kiên trì bảo không cần mời, Vi Đào vẫn bình thản nói lãnh đạo đã hứa thì phải thực hiện.

Đúng lúc Cố Tịch đang băn khoăn khó xử thì bị một tiếng nói quen thuộc cuốn hút. Âm thanh vọng ra từ phòng Gia Tuấn, đầu óc cô trống rỗng, tiếng nói này... hình như là của cô!

Chương trình mà Lạc Gia Tuấn nghe lại là... “Đông tẩu tây cố”, hơn nữa còn là kỳ hôm qua! Cố Tịch lại đờ người như cán cuốc.

Chương 13: Phơi bày

Cố Tịch ngẩn ngơ cả phút, nhìn Lạc Gia Tuấn từ nhà bếp đi ra, liếc nhìn họ rồi biến vào phòng, đóng cửa lại.

Âm thanh trong tiết mục từ từ biến mất, nhưng Cố Tịch như vẫn có thể nghe thấy mình đang thì thầm trong đó, đó là nửa đầu tiết mục. Cố Tịch thì thầm oán thán trong bụng, sao bên ngoài nghe giọng mình lại kỳ cục như vậy? Cô từ từ ngược lên, mới nhìn thấy Vi Đào nửa cười nửa không nhìn mình. Cố Tịch bỗng tỉnh ra, anh... chắc anh không phải cũng nghe tiết mục của mình rồi chứ? Anh đã nhận ra giọng mình chưa? Cứ cuống lên là cổ họng lại thấy khó chịu, yết hầu lại động đậy.

Vi Đào lên tiếng, “Đừng cãi nữa, nếu ngại thì lần sau đến lượt cô mời”, giọng rất kiên định, Cố Tịch đành ở lại.

Cố Tích ủ rũ đứng đó, đứng cũng không được mà ngồi cũng chẳng xong. Anh nằng nặc mời thì cô không ý kiến, nhưng bây giờ mới mười giờ sáng, còn lâu mới tới giờ ăn trưa, không thể để cô ngồi đây đợi ăn được. Lại thêm Lạc Gia Tuấn vẫn đang nghe chương trình của cô, thực sự là khiến cô đứng ngồi không yên.

Vi Đào như nhìn ra sự ngại ngùng của cô, anh hơi nhướn mắt lên, nói, “Có biết làm powerpoint không? Có cái báo cáo phải làm”, nói xong quay lưng vào thư phòng trước.

Cố Tích nhếch miệng, lại xem cô là nhân lực miễn phí, ngày nghỉ cũng không tha, đồ tư bản. Nhưng nghĩ giờ có việc để làm thì cô cũng thấy khá hơn, chậm rãi theo sau anh vào thư phòng.

Vi Đào thực sự là người rất chuyên nghiệp. Bình thường ngoài việc tăng ca thường xuyên ra thì ngay cả ngày nghỉ anh cũng chạy đến công ty, hai mấy chủ quản kia đều oán trách ngày nghỉ cũng phải đi họp. Bây giờ anh dù ở nhà cũng không ngừng làm việc. Cô mở powerpoint ra nhìn, đây chắc là báo cáo để tuần sau Vi Đào đến họp ở trung tâm. Trung tâm tiêu thụ Hoa Trung của tập đoàn nằm ở W, Lương Thịnh tham gia họp ở trung tâm cũng rất thuận tiện.

Vi Đào nói cho cô biết phải làm thế nào, sau đó nhường chỗ. Cố Tích thấy cũng đơn giản, chỉ là chuyển hóa bảng số liệu của anh thành hình ảnh rồi dán vào powerpoint. Cố Tích xem mấy trang mà Vi Đào đã làm thì nhúu mày, có vẻ hơi rối. Cô ngẩng lên nhìn Vi Đào, “Có phải làm theo kiểu này không ạ?”.

Vi Đào nhìn vẻ mặt cô, thoáng hiểu, “Kiểu thì giữ nguyên, những cái khác có thể sửa”.

Cố Tịch gật đầu, “VẬY TÔI ĐỔI MỘT ÍT HÌNH ẢNH, CÁI NÀY HƠI...”, nửa câu sau chưa nói, cô liếc thấy Vi Đào nhìn mình vẻ nghiêm túc thì không nói gì nữa.

Phê bình lãnh đạo là không đúng, đương nhiên cô biết. Nhưng Vi Đào đã nói, “CÔ THẤY CHỖ NÀO CHƯA THÍCH HỢP THÌ CỨ SỬA, THỐNG NHẤT TỪ TRÊN XUỐNG DƯỚI LÀ ĐƯỢC”. Cố Tịch nghe lệnh bắt đầu làm việc.

Cô cứ làm việc là rất chăm chú, làm powerpoint với cô chỉ là chuyện nhỏ. Phòng kế hoạch mỗi tháng đều phải làm báo cáo công việc, dù cô và Phương Phi đều rất bất mãn. Công việc đã bận như thế mà mỗi tháng đều phải làm, lại phải chuẩn bị một số lượng lớn hình ảnh bảng biểu để báo cáo, nếu báo cáo không rõ ràng thì vợ Tổng lại mượn cớ bùng phát, sỉ nhục họ không đáng một xu. Cố Tịch xem như vợ Tổng muốn cân bằng lại sự khác biệt trong bảng sát hạch cuối tháng.

Lương Thịnh có chế độ quản lý nhân sự rất chặt chẽ, nên việc kiểm tra giám sát cũng rất ghê gớm, còn vợ Tổng lại là người vô cùng thích kiểu kiểm tra này. Mỗi tháng, chỉ cần cô ta nhìn thấy trên bảng kiểm tra chưa có số liệu sát hạch nhân viên là bắt đầu bới móc lỗi của mọi người. Quan điểm của cô ta là, không kiểm tra là bất thường, có kiểm tra thì có nghĩa quản lý có hiệu quả. Cố Tịch và Phương Phi mỗi lần thấy cô ta nhìn bảng sát hạch là lại nhìn nhau ngầm hiểu, có người sắp xui xẻo rồi.

Mợ Tổng căn bản không phải vì muốn nghe phân tích số liệu mà bắt mọi người làm báo cáo hằng tháng, nguyên nhân là vì báo cáo công việc sẽ được xếp hạng, người đứng nhất sẽ có thưởng, và đứng nhất từ dưới đếm lên sẽ bị kiểm tra. Cả phòng Kế hoạch chỉ có bảy người, thế nào cũng có kẻ bị xếp chót bảng, người đó phải ký vào bảng sát hạch. Thế mới nói, Tổng

Huệ Liên mượn cơ báo cáo để cân bằng số liệu sát hạch, thường thì người đứng chốt chính là người mà tháng đó cô ta ngứa mắt nhất. Đúng là bi kịch!

Vi Đào để cho cô làm, còn anh ra ngoài. Cố Tịch thấy anh đi rồi mới bắt đầu thoải mái hơn. Cô cắm tai nghe điện thoại di động vào, điện thoại của cô có chức năng radio, mỗi lần làm việc cô đều thích nghe đài, như thế rất dễ tập trung.

Cố Tịch dán số liệu vào căn cứ theo yêu cầu của Vi Đào, sau đó sắp xếp lại theo một cách thống nhất. Đối với những bảng biểu phức tạp, Vi Đào mới tới công ty chưa lâu mà có thể làm báo cáo đầy đủ thế này, hẳn là anh đã tốn rất nhiều tâm huyết. Khâm phục khâm phục. Cố Tịch hề cao hứng là làm việc năng suất hẳn.

Gặp vấn đề thì cô gọi Vi Đào vào, hai người cùng thảo luận dùng cách gì để diễn đạt rõ hơn. Có việc để làm nên thời gian qua đi như bay. Thoáng cái đã tới mười hai giờ, Cố Tịch bảo Vi Đào xem qua thành phẩm. Khi Vi Đào vào xem, vẻ mặt rất tự nhiên, nhưng Cố Tịch lại hơi căng thẳng, tự nhận mình đã làm rất tốt rồi, lẽ nào anh còn không hài lòng? Khi xem xong cuối cùng anh cũng gật đầu, “Được ăn hoành tráng, quả nhiên rất bỏ công sức”.

Cố Tịch suýt phun máu ra, cái gì thế! Cô đâu phải là vì bữa ăn miễn phí, không có thì vẫn làm tốt mà! Người này thật là... không thể thỉnh thoảng khen cấp dưới được sao. Hừ, quý keo kiệt!

Vi Đào thấy cô bĩu môi thì lưu bản powerpoint đó lại, tắt máy tính, “Đi thôi, ăn cơm”.

Cố Tịch ra khỏi thư phòng mới nhớ ra Lạc Gia Tuấn, lúc này quá chuyên tâm nên đã quên băng cậ, còn chuyện chương trình radio. Bây giờ ngưng

ngừng lại dần dần xâm chiếm.

Vi Đào bảo cô ngồi đợi một lúc, sau đó vào phòng gọi Lạc Gia Tuấn.

Cố Tịch vẫn thấy kỳ cục, nhìn mức độ thân thuộc của Vi Đào và Lạc Gia Tuấn, quan hệ của hai người chắc chắn không phải bình thường, vậy anh và Lạc Tịnh rất có khả năng là người yêu. Liệu Vi Đào có đang chăm sóc em trai giùm cho bạn gái? Cố Tịch không nhận ra rằng tư duy của cô đã bắt đầu bay lên tận đỉnh núi.

“Cố Tịch”, tiếng gọi của Vi Đào đã kéo Cố Tịch đang lơ đãng về lại hiện thực.

Lạc Gia Tuấn đã ăn vận chỉnh tề bước ra. Hai người đứng đó trái tim bé nhỏ của Cố Tịch đập loạn, đều là trai đẹp. Vi Đào chín chắn chững chạc, Lạc Gia Tuấn cực kỳ trẻ trung, trên gương mặt nho nhã có chút bất cần. Hừm, trai trẻ thường là thế. Cố Tịch vội đứng dậy, bước đến đó.

Lạc Gia Tuấn rất lạnh lùng, mắt nhìn thẳng, không nói nhiều. Cố Tịch càng ngượng ngập, chắc cậu ta không thoải mái lắm khi có người ngoài. Vi Đào lại chẳng có cảm giác gì.

Ba Thích rất gần nên không cần lái xe, ba người đi bộ tới đó.

Đến nơi, Vi Đào đưa thực đơn cho Cố Tịch, bảo cô chọn món. Cố Tịch vội từ chối, cô thì sao cũng được.

Vi Đào liếc nhìn cô, ăn mà “sao cũng được”? Nhưng cũng may là anh không kiên trì, sau đó bảo Gia Tuấn chọn, cậu chọn hai món mình thích,

còn lại do Vi Đào chọn. Chọn năm món mặn một món canh, phục vụ rót ba ly nước chanh cho họ xong lui xuống. Cố Tịch ngồi đối diện Vi Đào, không nói gì, Lạc Gia Tuấn thì tỏ vẻ chán chường, không khí cực kỳ gượng gạo.

Vi Đào nhìn Gia Tuấn rồi lên tiếng, “Gia Tuấn, Cố Tịch rất giỏi máy tính, em có gì không hiểu thì có thể hỏi cô ấy”. Vừa nói xong Gia Tuấn và Cố Tịch đều cùng lúc ngẩng lên nhìn đối phương.

Gia Tuấn hờ hững, “Không cần”.

Vi Đào nhìn bộ dạng nóng nảy của cậu thì cười thầm, quay sang Cố Tịch, “Cố Tịch, nghe nói cô là sinh viên Đại học H, ngành gì thế?”.

Cố Tịch rất bất ngờ khi Vi Đào biết, nên thành thực đáp, “Kế toán”. Cô thấy Gia Tuấn lại nhìn mình, trong lòng nghi ngại, gì thế này?

“Gia Tuấn, nói thế thì Cố Tịch là đàn chị của em đấy”, Vi Đào tiếp tục thông thả nói. Hóa ra Gia Tuấn cũng là sinh viên trường H.

Về mặt Gia Tuấn vẫn bình thản, nhưng ánh mắt bắt đầu hơi lấp lánh, Đại học H, hừ, đông lắm, không có gì lạ.

Vi Đào tiếp tục dẫn dắt câu chuyện, “Khóa nào vậy?”.

Cố Tịch nhìn Vi Đào như người đang phỏng vấn, tuy ngờ vực nhưng vẫn trả lời thành thực, ai bảo người ta khao mình ăn làm gì, “Khóa chín mươi chín ạ”.

Cô thấy Lạc Gia Tuấn lại nhìn mình thì cười ngượng ngáp, tại sao cậu ta lại kích động thế chứ?

Vi Đào uống một ngụm trà, nói tiếp, “Nghe đồng nghiệp nói, cô rất thích các diễn đàn”. “Tách”, Cố Tịch tưởng tim mình mất đi một mảnh, nhưng thực tế, âm thanh phát ra lại là khi Lạc Gia Tuấn bóp mạnh cái ly.

Hệ thống cảnh giác của Cố Tịch lúc này đã bước vào trạng thái hoạt động, tại sao anh lại nói thế? Lẽ nào, lẽ nào anh đã sớm biết cô là Tây Cố? Cô kinh ngạc nhìn đôi mắt mỉm cười của Vi Đào, chắc chắn là thế, thấy vẻ mặt anh hoàn toàn là kiểu đặc ý của con cáo. Cố Tịch cắn môi, nhưng nhìn anh cười đặc ý như thế thì lửa giận nổi lên. Sao nào? Biết thì biết, vốn đó là chuyện riêng của cô, tại sao cô phải lúng túng?

Cố Tịch mạnh miệng, “Vâng, diễn đàn rất thú vị”, ánh mắt cũng trừng trừng nhìn Vi Đào, tôi không sợ anh đâu.

Vi Đào lại mặc kệ sự khiêu khích của cô, cười tủm tỉm quay sang Gia Tuấn, “Quả là rất thú vị”.

Lạc Gia Tuấn tròn mắt nhìn Cố Tịch như nhìn quái vật, mãi mới thốt ra một câu từ kẽ răng, “Chị là Tây Cố?”. Cố Tịch trong tích tắc toát cả mồ hôi. Toi, sao cậu bé này có thể liên tưởng ra nhỉ? Cô vô thức lắc đầu phủ nhận.

“Chị là Tây Cố, trời ơi, chị thật sự là Tây Cố!”, Lạc Gia Tuấn kích động bổ nhào về phía cô, khiến cái ghế bị kéo theo phát ra âm thanh chói tai.

Cố Tịch ngăn người ra, nhìn Vi Đào cầu cứu, anh thì lại nhún vai, “Gia Tuấn rất sùng bái Tây Cố”.

Lạc Gia Tuấn kích động lắc lắc tay cô, “Tây Cỗ, em vẫn luôn muốn gặp chị. Wow wow, chị đúng là quá tuyệt. Tối qua em nghe ‘Đông tấu tây cố’ mà khóc đó”. Cỗ Tịch nhìn bộ dạng kích động của cậu, so với dáng vẻ kiêu ngạo ban nãy, như thể hai người khác nhau vậy.

Cỗ Tịch tuy không biết sao cậu lại đoán ra cô là Tây Cỗ, nhưng với tình hình hiện nay cô cũng đành thừa nhận, “Ngại quá, không cần thận lại đâm ra hơi sến”.

Lạc Gia Tuấn thấy cô thừa nhận thì kích động đứng dậy, “Tuyệt đối không sến, em đại diện Tây Qua ủng hộ chị”.

Thế là ánh mắt của mọi người trong Ba Thích đều tập trung vào bàn của họ. Cỗ Tịch cuối cùng đã nhận ra bữa “hoành tráng” hôm nay đúng là “hoành tráng”! Ánh mắt cô vô cùng oán hận chiếu vào Vi Đào đang cười khê! Xem như anh lợi hại!

Chương 14: Tiết Khải

Lần này bữa ăn hoành tráng của Cỗ Tịch trở thành bữa tiệc fan gặp thần tượng. Lạc Gia Tuấn vô cùng sung sướng, nói rằng cậu là “Đình Đình”, fan trung thành nhất nhất nhất của cô. Cỗ Tịch nước mắt đầm đìa giả vờ tươi cười khen, “Đình Đình, cậu quá quá... đáng yêu”. Cô bị dọa đến nổi mặt cứng đơ, ngoài cười ra còn có biểu hiện gì hợp hơn không? Khóc chứ sao!

Gia Tuấn nói, dù nghe thấy cô và Tây Cỗ cùng là sinh viên khóa Chín mươi chín của Đại học H, nhưng vẫn không chắc chắn. Nếu không phải câu “Đúng thế” của cô mang theo ngữ điệu phương Nam mềm mại đặc biệt có ở Tây Cỗ thì cậu thật sự rất khó tin rằng Tây Cỗ đang ngồi trước mặt mình.

Do Lạc Gia Tuấn gặp được thần tượng nên hưng phấn đến độ quên cả ăn, cứ hỏi mãi về chuyện của Tây Cỗ, gần như hỏi hết về mọi sở thích của cô. Cỗ Tịch khó mà từ chối, đành trả lời hết, còn Vi Đào thì ung dung vừa ăn vừa chăm chú ghi nhớ tin tức Gia Tuấn khai thác được.

Lạc Gia Tuấn vừa nghe nói nhà Cỗ Tịch ở đối diện họ thì cứ đòi đến chơi. Vi Đào lên tiếng cắt ngang, “Gia Tuấn, nếu em muốn gặp Cỗ Tịch thì rảnh rồi mời cô ấy đến nhà chơi”. Gia Tuấn mới nhớ ra Cỗ Tịch ở một mình. Cô chỉ cười khẽ không nói gì.

Gia Tuấn nhìn Cỗ Tịch, mắt đầy hình trái tim, càng nhìn càng vui, cậu đã nói Tây Cỗ chắc chắn là một đại mỹ nữ, hôm nay nhìn thấy quả nhiên là vậy. Hơn nữa có thể thấy Cỗ Tịch hôm nay ăn vận thật thoải mái, gương mặt rất thanh thoát, nhìn kỹ thì làn da trắng mịn, đôi mắt to khi cười như vàng trắng non, hấp dẫn nhất là hai lúm đồng tiền. Cậu bất giác đã nhớ lại bọn Tây Qua đã lén lút thảo luận về vẻ bề ngoài của Tây Cỗ, lúc này tim cậu đang được niềm vui lấp đầy. Bọn họ chỉ có thể tưởng tượng, còn cậu đã chính mắt nhìn thấy, cậu... cậu cảm thấy thật quá hạnh phúc.

Cỗ Tịch do mãi trả lời câu hỏi của Gia Tuấn nên hơi thở gấp, mặt hơi hồng, khó khăn lắm mới rảnh rỗi nên vội vàng ăn món thịt bò luộc. Ôi, đúng là mỹ vị, Cỗ Tịch cảm động đến mức muốn chảy nước mắt. Gia Tuấn thấy bộ dạng cô say đắm thì nhìn đến đần người. Mỹ nữ khi ăn mà vẻ mặt cũng đẹp đến thế, cậu nuốt nước bọt, cũng gắp một miếng thịt bò cho vào miệng. Quả nhiên vị ngon cực kỳ.

Vi Đào nhìn hai người đối diện, đôi mắt từ từ nheo lại, “Ăn chậm thôi, còn nhiều lắm”. Vừa nói vừa dùng đũa chung gắp một miếng cá cho Cố Tịch, “Món này cũng ngon”. Cố Tịch chưa nuốt hết nên đành gật đầu cảm ơn. Gia Tuấn lại trợn mắt nhìn Vi Đào vẻ mặt hơi ấm ức, cậu cũng xúc một thìa đậu phụ Ma Bà cho cô, Cố Tịch chỉ có thể mỉm cười khoát tay, ra hiệu cứ để tự cô. Hai người bắt đầu thay phiên nhau gắp cho Cố Tịch, cuối cùng trong bát cô đã chất đầy như núi thì mới chịu dừng tay. Cố Tịch nhìn “ngọn núi” đó, nuốt nước bọt, bắt đầu cầm cúi tiêu diệt. Mỹ vị ơi mỹ vị, người thích ăn ngon như cô tuyệt đối không thể lãng phí được.

Vi Đào và Gia Tuấn hơi ngớ người ra nhìn cô chăm chú thưởng thức món ăn, cổ họng bất giác cũng nuốt nước bọt, những thứ này thực sự là ngon vậy sao?

Khi Cố Tịch cuối cùng cũng buông đũa xuống, để lộ nụ cười vô cùng hạnh phúc, gật gật đầu với hai người, “Tôi ăn xong rồi, hai người ăn từ từ đi nhé”, thì Vi Đào vẻ mặt vô cảm tiếp tục ăn, còn Gia Tuấn thì cười rất rạng rỡ, cực kỳ hứng thú.

Ăn xong đã hơn một giờ chiều, ba người lại chuyện trò một lúc rồi mới về.

Gia Tuấn đi sát bên cạnh Cố Tịch, kể những chuyện vui trong trường cho cô nghe, rồi hỏi cô khi nào rảnh, hẹn cô cùng đến trường chơi. Cố Tịch mỉm cười đồng ý. Gia Tuấn lại nói với cô về những vấn đề máy tính gặp phải, Cố Tịch giải đáp từng câu cho cậu, có những thứ khá phức tạp thì cô nói về sẽ lên mạng nói sau. Gia Tuấn còn được nước làm tới, yêu cầu Cố Tịch tăng số lần phát “Đông tẩu tây cổ” lên, mỗi tuần một kỳ thực sự không đủ, hiện giờ cậu cứ phải nghe xong chương trình trực tiếp, hôm sau lại nghe

lại, thậm chí cảm thấy mỗi ngày không nghe giọng cô thì như thiếu cái gì đó. Cố Tịch nghe mà tai đỏ cả lên, không biết trả lời thế nào. Gia Tuấn khoa trương quá.

Vi Đào choàng vai Gia Tuấn kéo cậu ra xa, “Cố Tịch hiện giờ đủ bận rồi, em phải để cô ấy thở nữa chứ”. Nói xong nhìn Cố Tịch, dung nhan kiêu diễm khiến anh cũng có phần không rời mắt được.

Gia Tuấn ngẫm nghĩ, “VẬY anh đừng bắt chị ấy tăng ca suốt nữa, gần đây chị ấy tăng ca đến mệt mỏi luôn rồi”. Gia Tuấn mượn cớ nói hộ Cố Tịch, trong chương trình, cô có lần than thở làm thêm giờ quá mệt.

Cố Tịch vội khoát tay, “Không phải, Phó tổng Vi cũng là vì công việc yêu cầu thôi”, nói thế nào đi nữa thì người ta vẫn là sếp không thể kỳ kèo trả giá được.

“Anh thấy chưa chắc chắn bình thường anh quá hung dữ, Tây Tây sợ anh kìa”. Gia Tuấn nhất thời không sửa đổi được thói quen, vẫn gọi Cố Tịch như trên mạng, cảm thấy như vậy thật thân thiết. Vi Đào nghe mà thấy sao quá chối tai, tên tiểu quỷ này gọi một cách quá thuận miệng.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Vi Đào nướng mày nhìn Cố Tịch, “Tôi có hung dữ không?”. Cố Tịch chỉ có thể cười tươi, “Không có không có, Phó tổng Vi là tấm gương học tập cho nhân viên, chúng tôi đều rất kính yêu anh”. Vi Đào không tươi tỉnh hơn mà còn sầm mặt lại, đây rõ ràng là ngầm sỉ nhục anh mà. Kính yêu, xem anh là người già hay sao?

Gia Tuấn đặt một tay lên vai Cố Tịch, tay kia vỗ ngực, “Yên tâm, sau này anh ấy dám mắng chị thì cứ bảo em. Em sẽ giúp chị xử lý”. Cố Tịch

thấy vai cứng đờ, mặt ngớ ra, cô... hẳn nhiên cô không phải dạng người hay mách lẻo. Mọi sự chú ý của Vi Đào đều bị thu hút bởi bàn tay đặt trên vai Cố Tịch, anh liếc thấy phía trước có một vũng nước, trầm giọng nói, “Cố Tịch, cẩn thận”. Vừa nói, anh vừa nhẹ nhàng kéo Cố Tịch lên phía trước, hai người đi trước một bước, bàn tay của Gia Tuấn thế là tuột xuống.

Cố Tịch phát hiện cạnh chân mình có nước nên đi vòng ra xa, cười cảm kích, “Cảm ơn Phó tổng Vi”.

Gia Tuấn đứng sau lưng họ, tay vẫn giơ trong không trung, đang định bước tới đặt lại lên vai cô, Vi Đào đã chặn trước mặt cậu, nói với Cố Tịch, “Hôm nay vất vả rồi, ngày nghỉ mà còn bắt cô bận rộn mãi, về sớm đi nhé”. Cố Tịch nghe thế thì vội vã gật đầu, “Không sao ạ”, sau đó nhìn Gia Tuấn phía sau, “Đình... Gia Tuấn, rảnh thì lên mạng nói chuyện nhé”. Gia Tuấn há miệng ra một lúc rồi nói với vẻ rất không tình nguyện, “...Vâng”.

Cố Tịch vẫy tay với hai người rồi qua đường, gần bước xuống lòng đường, cô bỗng quay lại, “Đình Đình, nhớ giữ bí mật cho chị nhé!”.

Gia Tuấn vốn nhìn theo Cố Tịch rời đi, trong lòng rất quyến luyến, thấy cô bỗng quay lại nói với mình thì kích động hét lớn, “Em bảo đảm với nhân cách của em!”. Cố Tịch mỉm cười gật đầu rồi quay người đi tiếp.

Gia Tuấn nhìn Cố Tịch sải bước băng qua đường, bóng cô kéo dài trên mặt đường, rọi trong tuyết trắng, đẹp vô cùng, khoe môi cậu bất giác nướng lên. Tây Tây, bóng chị quyến rũ như vậy, ngay cả chính diện cũng hoàn hảo đến thế, nữ thần, ôi nữ thần! Sự si mê của cậu chưa kéo dài bao lâu thì một bàn tay to lớn đã vỗ vai cậu, cơ thể cậu chúi về phía trước, suýt nữa thì không đứng vững được.

“Còn chưa đi à!”, Vi Đào quay người đi vào tiểu khu, Gia Tuấn theo sau mà đầu cứ ngoảnh lại. Vi Đào không quay lại, nói, “Nghĩ xem phải cảm ơn anh thế nào đi”. Nói xong cũng mặc kệ Gia Tuấn có theo kịp hay không, anh đi thẳng vào trong tòa nhà.

Gia Tuấn hơi nhăn mặt, dù không cam tâm mấy nhưng Vi Đào nói đúng. Vì Vi Đào mà cậu mới gặp được thần tượng Tây Cỗ, còn cùng ăn, cùng trò chuyện với cô. Cậu nghĩ mãi nghĩ mãi, tim bắt đầu bay lượn. Tây Cỗ chính là Cỗ Tịch, còn ở đối diện nhà cậu, lúc này chỉ muốn lao ngay vào nhà, lên mạng và hét cho cả nhóm biết, thần tượng ở ngay cạnh cậu. Nhưng cậu đã nhận lời Tây Cỗ thì nhất định phải làm được, đây là bí mật giữa cậu và người ta, phải giữ thật kỹ.

Gia Tuấn hứng chí lao vào trong tòa nhà, hôm nay vui quá, hôm nay vui quá. Cả đại sảnh như bay theo tiếng hát vui vẻ của cậu, lúc Vi Đào vào trong thang máy anh cũng cười. Anh cũng rất vui.

Hôm sau, Cỗ Tịch y hẹn, gặp Tiết Khải.

Cỗ Tịch nhìn người đàn ông mặc áo khoác màu lam đang từ xa bước tới, đoán hẳn là Tiết Khải. Nho nhã thanh lịch, khí chất đặc biệt, mới nhìn đã biết rất chín chắn, hơn nữa khi nhìn thấy cô, môi anh nở nụ cười khiến người ta cảm thấy rất thân thiết. Cỗ Tịch nhìn dải tai tròn dày của anh, thầm khen ngợi, tính khí anh chắc chắn rất tốt. Cô cười thầm trong bụng, cô lại xem người ta là kiểu một sách cổ hủ, cứng nhắc. Khóe môi cô nhướn lên.

Tiết Khải dừng lại trước mặt cô, “Chào cô, tôi là Tiết Khải”. Giọng nói trầm ấm, dày dặn, cô rất thích đàn ông có giọng nói trầm như vậy.

Cỗ Tịch cười và đưa tay ra, “Chào anh, tôi là Cỗ Tịch”.

Anh nhìn nụ cười của cô, cúi xuống tự nhìn mình, “Sao vậy?”.

Cố Tịch thẳng thắn, “Tôi vốn tưởng anh là một giáo sư đeo mắt kính cơ”. Tiết Khải cũng cười, “Tôi là kỹ sư phụ trách sau bán hàng”. Rất nhiều người đều hiểu lầm như vậy.

Hai người cùng lên taxi, đến chợ đặc sản đầu mối. Trên đường đi họ trò chuyện với nhau, Cố Tịch mới biết Tiết Khải vừa được điều đến W vào năm ngoái, do thường xuyên đi khắp nơi trong nước nên thời gian ở W không nhiều. Cố Tịch nhìn gương mặt trắng trẻo đẹp trai của anh, có vẻ hơi ngờ vực, thường xuyên đi công tác mà sao trắng như vậy?

Tiết Khải nói anh cũng đã đặt vé máy bay vào ngày Hai mươi tám, nhưng không cùng chuyến với cô, có thể sẽ không gặp nhau được. Cố Tịch cười bảo không sao, một mình về nhà đã quen. Cô tưởng anh muốn hoàn thành nhiệm vụ mẹ giao, Tiết Khải nhìn cô, chỉ cười mà không nói.

Hai người đến chợ đầu mối rất nhanh, rồi cùng chọn đặc sản. Cố Tịch vốn còn lo mình không biết trả giá, không biết chọn rồi sẽ thiệt thòi, ai ngờ người trả giá lại là Tiết Khải. Nhìn anh nói giọng ôn hòa trả giá với ông chủ mà cô cảm thấy rất kinh ngạc. Cô chưa từng thấy ai trả giá với thái độ tốt như vậy, anh không tranh cãi cũng không gay gắt, chỉ nói ra khuyết điểm của món hàng để ông chủ tự động bớt giá xuống.

Sau khi mua xong một đồng hàng, Cố Tịch mang ánh mắt sùng bái theo Tiết Khải ra khỏi chợ. Người này không chỉ tính cách tốt mà khả năng sống cũng rất mạnh mẽ, hơn nữa lại ga lăng. Mọi thứ hai người mua, anh đều xách hết, thậm chí còn nói sẽ xách cả túi cho Cố Tịch. Cố Tịch cười, từ

chối khéo, người đàn ông tốt như vậy vào thời đại này thật hiếm có khó tìm.

Hai người lại gọi taxi, Tiết Khải đưa cô về trước, anh xách đồ lên lầu cho cô. Đặt tất cả xuống rồi, Cố Tịch giữ anh lại uống trà rồi hăng về. Anh mỉm cười từ chối, “Lần sau sẽ có dịp, xe vẫn đang đợi ở dưới”, nói xong nhẹ nhàng đóng cửa ra về.

Cố Tịch nhìn cửa, nụ cười dần nở ra, anh không phải sợ xe đợi, mà cảm thấy cô sống một mình, không tiện ở lại lâu. Ân cần chu đáo, lại tinh tế. Cố Tịch bất giác nghi hoặc, người đàn ông thế này sao vẫn còn độc thân? Không thể hiểu nổi.

Chương 15: Hát karaoke

Cuối năm, lần họp quy mô lớn cuối cùng ở tổng bộ sẽ diễn ra ở trung tâm tiêu thụ Hoa Trung. Không chỉ các sếp phó, tổng ở các công ty con phải tham gia, mà rất nhiều nhân viên tổng bộ cũng tham dự. Nghe nói trung tâm tiêu thụ lần này rất được coi trọng, phân công số lượng lớn nhân viên trong công ty đến giúp đỡ.

Cố Tịch nghe Phương Phi nói Lạc Tịnh cũng đến rồi, hơn nữa còn trò chuyện vui đùa với Vi Đào ở nơi họp, cùng ra cùng vào, khiến bao người chú ý đến. Hoàng Linh bị trung tâm mượn đến giúp đỡ, thấy cảnh đó mà buồn bực cả mấy ngày.

Cố Tịch nghe xong vẻ mặt thản nhiên, nhưng lòng thầm nghĩ, chẳng trách Gia Tuấn gần đây không mấy khi lên mạng, chị đến nên chắc cậu ta cũng phải ở cạnh. Thế... chẳng phải sẽ là đi đâu cũng có ba người? Tâm trạng tự dưng tươi sáng hẳn lên.

Cuộc họp diễn ra trong ba ngày. Mã Sở Vân và Vi Đào vừa về đã triển khai ngay cuộc họp gấp, truyền đạt tinh thần hội nghị của tổng bộ. Tổng bộ ra thêm nhiệm vụ kinh doanh cho các công ty con, Lương Thịnh cũng nằm trong số đó. Vi Đào truyền đạt chỉ thị tăng nhiệm vụ cho các trưởng phòng, yêu cầu phòng Kế hoạch làm gấp chính sách mới nhất của tổng bộ, các hoạt động của công ty đều phải thay đổi theo. Cả công ty sôi động hẳn, theo dõi đơn đặt hàng, lên kế hoạch hoạt động v.v... Mọi bộ phận đều bận rộn tất tả để hoàn thành nhiệm vụ.

Cố Tịch cuối cùng đã biết được đáng vẻ không quan tâm đến mọi thứ khi Vi Đào bận rộn. Cô vào nhờ anh ký tài liệu, anh không ngần đầu lên, ký xong mới nhận ra người làm là cô, nhanh chóng ngược lên gật đầu với cô rồi tiếp tục làm việc. Cố Tịch nhìn anh cần mẫn vất vả như vậy, thầm thở dài trong lòng.

Cuối cùng nhiệm vụ kinh doanh cơ bản đã hoàn thành. Mã Sở Vân thấy nhiệm vụ không xảy ra vấn đề gì nên để Vi Đào hoàn thành khâu cuối, còn ông và vợ bay về thành phố M ăn Tết. Mã Sở Vân trước khi đi đã nói rằng, để thưởng cho mọi người quãng thời gian này đã quá khổ cực, căn cứ theo tiêu chuẩn đầu người, công ty sẽ trả hết mọi phí tổn trong tiêu chuẩn cho phép.

Mọi người nghe thấy đều vui mừng hỉ hả, nói nhất định sẽ làm một bữa linh đình.

Phòng Kế hoạch gần đây quá bận, kiểm tra chấp hành hoạt động, kế toán chi phí quảng cáo... người nào cũng gần như tăng ca mỗi ngày. Các bộ phận khác đã làm xong hoạt động từ lâu mà phòng Kế hoạch mãi không có động tĩnh, mọi người đều tưởng vợ Tổng không định tham gia vui chơi. Cũng may Tổng Huệ Liên vẫn nhớ Cố Tịch ngày mai phải về nhà nên nói tối nay cả phòng sẽ đi xả stress. Mọi người bận rộn xong liền đến thẳng Túy Giang Lâu

Ăn xong, Tổng Huệ Liên bảo khó chịu trong người nên về trước, cô ta dặn Tiểu La giữ hóa đơn, mọi người cứ ăn uống hát hò vui vẻ. Trước khi đi còn đặc biệt nói với Cố Tịch, “Về thì cho chị gửi lời hỏi thăm bố mẹ nhé”. Cố Tịch vội cười đáp, “Cảm ơn Trưởng phòng Tổng”.

Tổng Huệ Liên đi rồi, mọi người cùng đến quán karaoke Duyệt Hào là nơi sang trọng nhất trong thành phố, Tiểu La đã đặt chỗ từ sớm. Kết quả là đến Duyệt Hào lại đụng các đồng nghiệp phòng Nhân sự. Hỏi ra mới biết phòng Nhân sự tối nay cũng ăn chơi, mọi người vội nói kết hợp cả hai phòng, lấy một phòng bao lớn để đông người cho vui. Khi thương lượng với tiếp tân, họ đồng ý đổi sang phòng lớn. Hai phòng cộng lại khoảng mười mấy người cùng ò ạt lên lầu.

Mọi người đều trẻ trung, tụ tập với nhau liền rất hưng phấn. Hát hò, uống rượu, trò chuyện đều có, các đồng nghiệp nam phòng Kế hoạch biết Phương Phi giỏi uống nên ngay từ đầu đã chơi trò đổ xúc xắc với cô. Cố Tịch lại chuyên tâm ứng phó với các món ăn vặt trên bàn, những món này ở Duyệt Hào làm rất ngon, cô không muốn bỏ lỡ.

Những người khác ai ai cũng giành hát, mấy mỹ nữ phòng Nhân sự đều từng làm MC trong các buổi tiệc cuối năm của công ty, trong mắt cánh đàn ông, họ tài nghệ xuất chúng, ai nấy đều muốn trở tài cống hiến.

Phương Phi liếc nhìn họ, thì thầm vào tai Cố Tịch, “Cậu mà lên đó hát thì đảm bảo làm họ phát điên”. Cố Tịch đẩy bạn ra, “Không rảnh”. Cô không muốn hát trước mặt đồng nghiệp, nếu không thì sau này nhất định sẽ không thoát khỏi các cuộc biểu diễn liên hoan. Không làm đâu! Cô phải nhân lúc mọi người giành nhau biểu diễn mà thưởng thức đồ ăn ngon mới được.

Mọi người hát hò nhảy múa, không khí lên cao trào. Bồng Hoàng Linh phòng Nhân sự lao lên bục, giành lấy micro, “Lát nữa Phó tổng Vi cũng tới”. Mọi người ngó ra, Phó tổng Vi cũng tới, thế... thế thì kỳ cục lắm. Hoàng Linh nói tiếp, “Phó tổng Vi đã nói, anh ấy thay Tổng giám đốc Mã đến đây chia vui với mọi người, tối nay cứ ăn uống thoải mái, anh ấy thanh toán toàn bộ”.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Yeah... Mọi người đều sung sướng! Có Phó tổng chống lưng thì nhất định phải ăn chơi hoành tráng!

Cố Tịch nhăn mày, lúc đi chẳng phải anh vẫn đang bận việc ư? Sao bỗng có thời gian ra đây chơi? Phương Phi đã chồm đến, “Hê hê, cậu có biết không, chiều nay Hoàng Linh đi mời Phó tổng Vi, lúc đó anh ấy đã từ chối, không biết sao mà giờ lại đồng ý đến, kỳ lạ”. Cố Tịch nhướn mày, phải, kỳ lạ thật.

Vi Đào không lâu sau đã đến. Anh vừa vào liền bị mọi người kéo ngồi giữa sô pha, Hoàng Linh chen vào ngồi cạnh anh, nhiệt tình tiếp đãi. Cố Tịch nhìn đĩa lười vẹt mình đang tấn công bị Hoàng Linh cướp mất thì cau mày nhìn cô ta, Hoàng Linh lại phớt lờ cô mà bưng thẳng đến trước mặt Vi Đào, ngọt ngào nói, “Phó tổng Vi, mời anh!”.

Oe... Cố Tịch chỉ muốn ói ra hết, cô ta có cần “nhã” tới thế không? Vi Đào lướt nhìn một vòng, phát hiện đôi mắt oán hận của Cố Tịch, anh nhìn đĩa lưỡi vịt rồi hiểu ra, liền khoát tay, “Để mọi người ăn”. Hoàng Linh tưởng anh không thích ăn nên lại mang thứ khác đến. Cố Tịch nhanh chóng bưng đĩa lưỡi vịt về chỗ, Vi Đào nhìn cô cười như không.

Mọi người thay phiên nhau hát, nhưng rõ ràng các cô gái phòng Nhân sự đều là cao thủ hát karaoke. Ngược lại với phòng Kế hoạch, Phương Phi uống say sưa, Cố Tịch ăn sung sướng, còn các cô khác đều mù âm nhạc, chỉ có thể ngồi chơi. Kết quả là các anh chàng hai phòng đều cướp các cô nàng phòng Nhân sự để cùng hát nhạc tình yêu, vô cùng sôi động.

Phương Phi nhìn mà tức tối, cũng chọn một bài lên hát. Kết quả là chẳng mấy ai nghiêm túc nghe, cánh đàn ông còn quá đáng hơn, đều vây quanh các cô gái phòng Nhân sự hỏi xem chọn bản tình ca nào, Phương Phi hừ một tiếng rồi buông micro bước xuống, kéo Cố Tịch đang ăn uống ngon lành ra ngoài, đi vệ sinh.

Cố Tịch chưa hiểu gì đã đứng ngoài hành lang rồi. Phương Phi cảm phẫn nói, “Nhìn mấy người đó đặc ý kìa, Cố Tịch, cậu lên hát đi, lấy lại bộ mặt cho phòng Kế hoạch”. Cố Tịch vội lắc đầu, cô có hát hay không cũng chẳng liên quan tới bộ mặt phòng. Nhưng thấy Phương Phi tức tối, cô vẫn an ủi, “Được rồi, đừng giận nữa. Họ muốn hát thì cứ hát, bọn mình có ca nhạc miễn phí nghe mà không tốt à?”. Phương Phi giậm chân, bỏ vào nhà vệ sinh.

Cố Tịch đứng ngoài đợi, cười khê, con gái bình thường thích so đo với nhau, bây giờ trước mặt đàn ông càng ra sức thể hiện sự đặc biệt của mình.

Cô không có hứng với đồng nghiệp nam trong công ty, tại sao cứ phải bon chen làm gì cho mệt.

Cố Tịch đứng ngoài hành lang nhìn quanh quất, phòng nào cũng đông kín, Duyệt Hào quả nhiên làm ăn khấm khá.

“Cố Tịch?”, bỗng có một tiếng gọi khiến Cố Tịch ngạc nhiên quay lại nhìn, Tiết Khải? Sao trùng hợp vậy?

Tiết Khải thấy cô cũng tỏ ra bất ngờ. Cố Tịch nhìn cánh cửa mở ra sau lưng anh, trùng hợp là cô đang đứng trước cửa phòng anh. Tiết Khải mỉm cười, “Đến hát à?”.

Cố Tịch gật đầu, nói thật là bất ngờ gặp Tiết Khải, cô cũng có chút vui mừng.

Tiết Khải biết cô tham gia hoạt động công ty, nói ngày mai anh về quê nên mời đồng nghiệp đến hát. Tiết Khải nhìn cô, “Đồ đạc thu dọn xong chưa?”.

“Xong hết rồi ạ, thực ra cũng chẳng có gì, chỉ có thêm một túi đặc sản thôi”, Cố Tịch nhớ ra ngày mai anh cũng đi.

Phương Phi từ nhà vệ sinh bước ra, thấy Tiết Khải thì tò mò đến cạnh Cố Tịch. Cố Tịch vội giới thiệu, “Đây là đồng nghiệp và là bạn thân của tôi, Phương Phi, còn đây là con trai của đồng nghiệp mẹ tớ, Tiết Khải”. Phương Phi nở nụ cười rạng rỡ, chủ động bắt tay Tiết Khải.

Tiết Khải thấy Cố Tịch có đồng nghiệp thì hàn huyên vài câu rồi đi về hướng khác.

Tiết Khải vừa đi là Phương Phi ôm ngay lấy Cố Tịch, hỏi han, “Nói mau, anh ấy là ai?”. Cố Tịch phì cười trước vẻ mặt của bạn, “Đã nói là con trai của đồng nghiệp mẹ tớ rồi mà”. Rõ ràng như thế còn hỏi.

Xì, Phương Phi không tin, “Thú nhận sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị trừng trị. Có phải lên tớ đi xem mặt không?”. Kiểu hoang tưởng này của Phương Phi, chỉ mới nhìn đã biết rồi. Cố Tịch không thèm đếm xỉa, kéo cô nàng về phòng.

Phương Phi cứ truy hỏi suốt, còn khen Tiết Khải rất được, đẹp trai nho nhã, không hề kém sắc so với Vi Đào. Cố Tịch nheo mắt, có gì mà so sánh chứ. Nhắc đến Vi Đào, Phương Phi mới nhớ ra, “Lúc này Phó tổng Vi cũng vào nhà vệ sinh đó”. Cố Tịch thót tim, nhìn Phương Phi.

Phương Phi mở to mắt, “Cậu không thấy hả? Đúng lúc cậu và Tiết Khải đang tình cảm đằm đuối ấy”. Cố Tịch đỏ mặt đưa tay lên định đẩy Phương Phi. Cô nàng cười, lao vào phòng. Cố Tịch khựng lại trước cửa, cô thực sự không chú ý thấy Vi Đào đi qua.

Chương 16: Tình ca

Lát sau Vi Đào cũng về. Cố Tịch lén nhìn anh, vẻ mặt anh vẫn bình thản, cô yên tâm, tiếp tục thưởng thức tiếng hát của mọi người.

Bổng nhân viên phục vụ bước vào thông báo, do Duyệt Hào gần đây đang có hoạt động, đối với phòng lớn nếu chi phí đạt đến mức nhất định thì sẽ nhận được quà tặng đặc biệt của quán. Sau đó, cô phục vụ khác ôm một con gấu bông màu cam cao bằng người vào phòng, tất cả các cô gái bắt đầu hét lên. Mọi người đều biết đây chính là gấu bông mà Lâm Gia Hân^[1] chụp ảnh quảng cáo, là niềm yêu thích lớn nhất của các cô gái. Ngay cả Cố Tịch cũng có chút rung động, nếu có thể ôm con gấu này nằm trên giường, nhất định sẽ rất hạnh phúc.

[1] Lâm Gia Hân: Nữ diễn viên điện ảnh Hồng Kông.

Cô phục vụ đặt con gấu xuống rồi rời đi, các cô gái bắt đầu giành giật nhau ôm gấu, khung cảnh trở nên ồn ào náo nhiệt.

Vi Đào bỗng đứng dậy, “Mọi người đừng giành nhau nữa”. Đám phụ nữ thấy lãnh đạo lên tiếng mới dịu dàng hơn. Vi Đào nói gấu chỉ có một con, bao nhiêu người đều muốn có, chi bằng chơi một trò, ai thắng người ấy sẽ có gấu, mọi người đều hưởng ứng. Vi Đào đề nghị sẽ phân thắng thua bằng cách hát, anh là trọng tài, phân tổ theo các phòng, tính điểm theo điểm số trong máy, phòng nào có tổng điểm cao nhất sẽ thắng. Trong phòng thắng điểm, ai có điểm cao nhất sẽ được gấu, đồng thời sẽ có giải thưởng của cá nhân anh. Các cô nàng phòng Nhân sự nghe thế vội vàng giơ cả hai tay tán thành, các cô gái phòng Kế hoạch lại không phục, nói rằng phòng Nhân sự hát hay, không công bằng. Vi Đào liếc nhìn Cố Tịch cười khẽ, “Các phòng cử ra bốn người đại diện, hai nam hai nữ”. Mọi người nghe thế đều không phản đối. Các cô gái phòng Nhân sự hát hay nhưng trình độ các anh lại làng nhàng, còn phòng Kế hoạch lại có hai anh chàng hát khá hay.

Sau khi đặt quy định, các phòng bắt đầu chọn người.

Cố Tịch vẫn ngồi ăn khoai tây, Phương Phi lén lút lại gần, tỳ lên vai cô thì thào, “Tịch Tịch, tớ muốn có gấu”. Cố Tịch lại nhét một miếng khoai tây vào, “Ừm”. Phương Phi trừng mắt, “Tớ muốn có gấu, nhất định phải có”. Cố tịch nhét khoai tây vào miệng cô nàng, nheo mắt, “Mùi vị cũng khá”. Phương Phi kéo miếng khoai xuống, uy hiếp vào tai cô, “Tớ mặc kệ, cậu phải giúp tớ lấy được con gấu đó”. Cố Tịch lờm bặt. Phương Phi vội nhìn cô bằng vẻ mặt cầu cứu. Nhìn ánh mắt không chớp của Phương Phi, Cố Tịch biết cô nàng thực sự muốn con gấu, đành bất lực gật đầu.

Phòng Kế hoạch tưởng Cố Tịch giọng vịt đực nên đăng ký tên Phương Phi và một cô gái khác, Phương Phi khoát tay lia lịa, chỉ vào Cố Tịch, “Tôi và Cố Tịch lên”. Mọi người đều có vẻ bất ngờ, vì chưa ai từng nghe Cố Tịch hát, không biết trình độ cô thế nào. Nhưng cô gái kia cũng không muốn lên nên vội vàng từ chối.

Hai đội chọn người xong, Vi Đào tuyên bố cuộc thi bắt đầu. Mọi người lần lượt hát. Hai phòng đều chọn hai nam ra hát trước, giọng ca chính sẽ ra cuối cùng. Cuộc thi thật sự tính ở các cô gái. Phòng Kế hoạch vốn còn mong muốn cánh đàn ông sẽ giành điểm cao, chí ít cũng dẫn điểm. Nhưng anh chàng thứ hai vào thời điểm quan trọng cuối cùng lại hụt hơi, hại số điểm tụt xuống. Các anh chàng hai phòng đều ngang tài ngang sức, phòng Kế hoạch chỉ hơn phòng Nhân sự năm điểm. Các cô gái phòng Nhân sự đều cười, hoan hô trước, bảo bọn họ lấy được gấu bông chắc rồi.

Phòng Kế hoạch cuống lên, nhìn Phương Phi và Cố Tịch lại thấy bất lực, nếu kỳ vọng hai cô nàng không thích hát này thắng giải thì thực quá khó.

Lượt thứ ba, phòng Nhân sự hát trước, số điểm không thấp. Phương Phi cười lạnh, bước lên sân khấu, chọn bài hát sở trường nhất. Xong ca khúc

đó, phòng Kế hoạch tổng điểm thua phòng Nhân sự bốn điểm. Người cuối cùng của phòng Nhân sự là Hoàng Linh, phòng Kế hoạch là Cố Tịch.

Hoàng Linh trước khi lên sân khấu còn cố tình đưa mắt nhìn Vi Đào đầy tình cảm, rồi mới mỉm cười đi lên. Khi cô ta hát đầy tình cảm xong, mọi đồng nghiệp nam đều vỗ tay nhiệt liệt, trên màn hình hiện chín mươi lăm điểm cũng khiến phòng Nhân sự hoan hô ầm ĩ. Họ đặc ý nhìn phòng Kế hoạch, phòng Kế hoạch muốn thắng thì ít nhất cũng phải một trăm điểm, đó là chuyện tuyệt đối không thể!

Cố Tịch lặng lẽ bước lên trong sự náo nhiệt đó, cầm micro hát bài *Buồn* của Vương Phi^[2]. Mọi người dần im lặng, Cố Tịch ngồi trên ghế cao, chỉ nhìn vào màn hình mà không trông xuống phía dưới, hát khe khẽ theo tiếng nhạc. Mọi người nghe âm thanh văng ra từ loa, đều tỏ vẻ kinh ngạc, lẽ nào chưa tắt tiếng hát gốc? Nhưng phía góc phải bên dưới màn hình thực sự chỉ hiển thị là “Bè theo”.

[2]Vương Phi: Tên cũ là Vương Tịnh Văn, là một nữ ca sĩ, nhạc sĩ, diễn viên, người mẫu của Hồng Kông.

Mọi người ngồi dưới từ sự nghi hoặc ban đầu dần dần mê mẩn, tiếng hát biến ảo kỳ diệu như Vương Phi khiến vẻ tùy hứng uể oải của bài hát trở nên mềm mại mượt mà. Mọi người đã quên cả nhìn màn hình, chỉ chăm chú hướng tới Cố Tịch trên sân khấu, ai ngờ khi cô hát lại tỏ ra bình thản như vậy, dường như tiếng hát không phải phát ra từ cổ họng, mà bay ra từ chính trái tim trong lồng ngực cô. Cố Tịch hoàn toàn đắm chìm trong bài hát mình thích nhất, nhẹ nhàng hát ra cảm giác trong lòng theo tiếng nhạc, thậm chí khi chuyển nhạc cũng vẫn ngâm nga sau khi bài hát kết thúc. Ngoài tiếng nhạc ra vẫn là tiếng nhạc, cô chỉ là một cô gái hát mà thôi.

Đến khi tiếng nhạc ngừng hẳn, trong phòng trở lên tĩnh lặng, không có tiếng vỗ tay, cũng chẳng có tiếng hô hào tán thưởng. Cố Tịch từ từ buông micro xuống, im lặng trở về chỗ ngồi.

Bốp bốp bốp, một tràng vỗ tay vang ra từ chỗ Vi Đào. Cố Tịch nhìn anh, nụ cười anh như có ẩn ý, cô cup mặt xuống, tiếp tục cầm khoai tây chiên lên ăn. Phương Phi cười đợi số điểm, quả nhiên, một trăm điểm! Yeah, Cố tịch thắng rồi, phòng Kế hoạch thắng rồi! Mọi người như ong vỡ tổ, cánh đàn ông đều vây lại khen ngợi Cố Tịch, nói rằng không ngờ cô lại hát hay như vậy. Cố Tịch nheo mắt, chỉ cười. Phương Phi lại hưng phấn ôm lấy cô, hôn lia lịa, “Tịch tịch, cậu tuyệt nhất!”.

Phương Phi nhìn gương mặt nhăn nhó của Hoàng Linh mà trong lòng sáng khoái vô cùng. Vi Đào ôm con gấu bước lên sân khấu, tuyên bố phòng Kế hoạch chiến thắng. Phòng Kế hoạch hoan hô vang dậy, Phương Phi đẩy Cố Tịch, giục cô lên nhận thưởng. Cố Tịch nhìn Vi Đào, chậm rãi tiến lên, anh đưa con gấu vào tay cô, mỉm cười khẽ nói, “Chúc mừng”. Cố Tịch bị nụ cười của anh chiếu vào với khoảng cách gần, tim đập thành thịch, vội vàng đón lấy gấu rồi xuống sân khấu. Vi Đào lại đưa tay ra ngăn cô, quay nhìn xuống dưới, “Lúc này tôi đã nói người thắng còn được nhận giải thưởng phụ của tôi”. Anh nhìn Cố Tịch, cô ôm gấu bắt đầu thấy căng thẳng, giải thưởng gì? Có thể không lấy không?

Vi Đào nhướn khóe môi, “Tôi sẽ hát một bản tình ca với người thắng”.

Wow!!! Bên dưới hít hà, thở dài, ai oán, la hét... Đám con gái đều kêu lên kinh ngạc, tại sao người thắng không phải tôi? Phương Phi lại nhìn hai người trên sân khấu, dần nở nụ cười.

Vi Đào đưa micro cho Cố Tịch, cô chần chừ không chịu nhận. Phương Phi lao lên đón lấy con gấu, đẩy Cố Tịch đến gần Vi Đào, “Gấu để tớ cầm giúp, hát cho hay vào nhé”, trước khi xuống còn nháy mắt với cô. Mọi người cũng bắt đầu hô to, “Hát đi! Hát đi!”. Chưa từng nghe Vi Đào hát, tất cả đều rất hiếu kỳ.

Cố Tịch đành nhận lấy micro, đứng cách ra một chút, không dám nhìn Vi Đào. Anh cầm micro, chọn bài *Em là bài hát trong trái tim anh*.

Tiếng xuýt xoa lại vang lên, “Cố Tịch hạnh phúc quá!”, “Có thể hát tình ca cùng Phó tổng Vi, tôi cũng muốn, tôi cũng muốn!”.

Vi Đào chỉ mỉm cười, nhìn Cố Tịch đứng cạnh, gò má đỏ hồng, thậm chí ngay cả tai cũng đỏ hồng lên, biết rõ cô đang căng thẳng, xấu hổ. Vi Đào về mặt đứng đắn, nói khẽ bằng giọng mà chỉ cô nghe thấy, “Đừng căng thẳng”. Tay cầm micro của Cố Tịch hơi run, đôi mắt càng nhìn chăm chăm xuống sàn, định dùng hàng mi dài để che giấu trái tim đang run lên của mình. Cô chỉ có thể thì thầm trong lòng, là hát thôi mà, đừng căng thẳng, nhưng trái tim lại cứ đập cuồn cuộn loạn như có thể nhảy ra khỏi lồng ngực bất cứ lúc nào, trong đầu vô cùng hỗn loạn.

Âm nhạc từ từ vang lên, mọi người yên lặng nhìn hai người trên sân khấu, trai đẹp gái xinh, quả nhiên vui mắt. Vi Đào vừa cất tiếng hát là mọi người chấn động, giọng của Phó tổng Vi lại hay như thế, dày dặn quyến rũ, quá sức gợi cảm! Các cô gái bên dưới đều sáng mắt lên, ngay cả Cố Tịch đứng cạnh anh cũng bất giác thấy yên tâm lạ lùng, lặng lẽ nhìn lên màn hình. Vi Đào hát xong một đoạn, quay sang cười nói với Cố Tịch, ra hiệu đến lượt cô. Cố Tịch cố nén cơn run rẩy trong lòng, nghe nhạc mà dần dần chuyên tâm vào bài hát, khẽ cất giọng. Hai người anh hát tôi xướng, hoàn tất bài hát một cách hoàn hảo. Nhìn vẻ mặt chăm chú của Phó tổng Vi, sóng

mắt long lanh, mọi cô nàng bên dưới càng ngưỡng mộ, chỉ muốn kéo Cố Tịch xuống để mình được lên đứng cạnh anh.

Cuối cùng bài hát kết thúc, mọi người vỗ tay nhiệt liệt. Bài song ca của Phó tổng Vi và Cố Tịch cũng đạt được chín mươi sáu điểm, quả nhiên là quá hợp. Cố Tịch vừa hát xong đã vội vã trả micro cho Vi Đào quay đi chạy xuống dưới.

Phương Phi cười híp mắt đưa nước cho cô, “Thâm giọng đi, vất vả quá”. Cố Tịch nhìn con gấu trong lòng bạn, “Hài lòng chưa?”. Phương Phi gật đầu lia lịa, “Rất hài lòng”. Sau đó liếc nhìn Vi Đào, cười gian, “Cậu cũng hài lòng rồi”. Cố Tịch trừng mắt, nếu không phải vì cô nàng thì cô sẽ không lên sân khấu, càng không hát với Vi Đào. Phương Phi đâu có thấy ánh mắt mấy cô gái phòng Nhân sự đều như dao sắc lẳng trì cô suốt từ lúc lên đến khi xuống sân khấu.

Sau khi cuộc thi kết thúc, mọi người lại bắt đầu hát. Cục diện đã thay đổi, lúc này cô gái nổi bật nhất là Cố Tịch, bọn đàn ông đều giành hát với cô, Cố Tịch đành ôm cổ họng nói đã mệt rồi. Bọn đàn ông không buông tha, Phương Phi phải ra tay, chặn trước mặt Cố Tịch, nếu muốn hát thì để tôi. Cánh đàn ông thấy Cố Tịch không nể mặt thì mỉa mai rằng, chẳng lẽ chỉ hát với Phó tổng Vi? Cố Tịch đỏ mặt, vội cúi đầu giả vờ không nghe thấy.

Vi Đào ngồi bên kia không tỏ vẻ gì, Hoàng Linh thua mất con gấu, lại thua cả bản tình ca, đành chen đến ngồi cạnh anh, không ngừng trò chuyện để thu hút.

Mọi người hát một lúc nữa rồi giải tán.

Ra khỏi cổng Duyệt Hào, mọi người bắt đầu vẫy xe về nhà. Rất nhiều anh chàng muốn đưa Cố Tịch về nhưng cô đã kéo Phương Phi theo, từ chối hết. Vi Đào ra cuối cùng, nhìn Cố Tịch và Phương Phi bị cánh đàn ông vây quanh thì ánh mắt hơi tối lại, vẻ mặt cũng căng lên.

Hoàng Linh thấy Vi Đào ra liền bước vội đến, nũng nịu hỏi, “Phó tổng Vi, anh lái xe đến phải không?”. Vi Đào gật đầu, ánh mắt lại xuyên qua Hoàng Linh nhìn về phía Cố Tịch và Phương Phi đang đứng. Cố Tịch như có linh cảm, ngược nhìn lên, chạm ngay ánh mắt anh. Cô hoảng loạn nhìn đi chỗ khác, kéo Phương Phi xuống bậc tam cấp. Cô biết, tối nay hát cùng Vi Đào như thế đã khiến đám con gái rất oán hận, nếu còn ngồi xe anh về thì cô có thể tưởng tượng được, tối nay sẽ có người dán ảnh cô lên gấu bông rồi đâm cho một trận, cô không muốn!

“Có ai ở đường Tịnh Mai không?”, Vi Đào hỏi to, có vẻ như hỏi tất cả mọi người nhưng thực ra lại muốn khiến Cố Tịch giật mình. Cố Tịch nhíu mày, lại nữa! Anh lúc nào cũng ép cô phải ngược ngùng, làm ơn tha cho cô đi! Phương Phi lại không biết Cố Tịch đang bứt rứt, cao giọng trả lời, “Cố Tịch ở đó ạ”. Cố Tịch thầm kêu khổ, nhưng ánh mắt mọi người lại nhìn về phía cô, cô ngớ ra tại chỗ không biết phải làm sao, mặt đỏ bừng bừng.

Vi Đào cười tủm tỉm, nhìn Cố Tịch, đang định lên tiếng...

Sau lưng bỗng có một tiếng nói vang lên, “Cố Tịch?”.

Mọi người đều nhìn về phía đó, có một đám người vừa đi ra khỏi Duyệt Hào, người nói chính là anh chàng nho nhã tuấn tú nhất đi đầu, anh hơi ngạc nhiên nhìn Cố Tịch đang tỏ vẻ lúng túng. Lòng hiếu kỳ của mọi người

đều trời dậy, người này là ai? Lẽ nào là người có gian tình với Cố Tịch? Mọi người đều mở to mắt đón chờ.

Cố Tịch nhìn Tiết Khải, ngơ ngẩn khẽ gọi, “Tiết Khải”.Ồ ồ, mọi người đều cười, hóa ra anh chàng đẹp trai này họ Tiết.

Tiết Khải nhìn mọi người, đặc biệt là khi nhìn thấy vẻ mặt sa sầm của Vi Đào, anh khựng lại, sau đó bước tới chỗ Cố Tịch, “Có cần tôi thuận đường đưa cô về một đoạn không?”. Mọi người đều cười vui vẻ, quả nhiên đúng thế, anh ta chính là người có gian tình với Cố Tịch

Cố Tịch liếc nhìn mấy cô gái khác, gương mặt họ đều tỏ ra thư thái hơn hẳn, lúc này họ tưởng cô lại độc chiếm xe của Phó tổng Vi. Cố Tịch thu ánh mắt lại, vô tình liếc nhìn Vi Đào lạnh lùng đứng đó, anh đang nhìn cô chăm chăm. Cố Tịch hạ quyết tâm, nở nụ cười bên lên, nói với Tiết Khải, “Tôi còn có một người bạn, có thể đi cùng không?”, vừa nói vừa kéo Phương Phi lại gần. Phương Phi kinh ngạc nhìn cô, rồi lại nhìn Vi Đào đứng ngay đó. Anh ngoảnh đi, vẻ mặt lạnh băng.

Tiết Khải gật đầu, nói với đồng nghiệp đứng sau lưng, “Không sao chứ?”. Đám người đó đều cười, lắc đầu, “Đương nhiên là không”. Nói xong, Tiết Khải đưa tay ra hiệu cho Cố Tịch và Phương Phi đi trước, một đám người cùng băng qua đường.

Hoàng Linh thấy Cố Tịch biến mất thì sung sướng nhìn Vi Đào, “Phó tổng Vi, nhà em cũng ở gần đường Tịnh Mai”. Vi Đào sầm mặt, trầm giọng nói, “Xin lỗi, hình như không đủ xăng, tôi phải đi đổ xăng trước, cô nhờ họ đưa về”, nói xong đi thẳng tới xe của mình.

Mọi người thấy Phó tổng Vi làm bẽ mặt Hoàng Linh như vậy thì đều cười trộm. Bọn họ cười đùa vẫy xe, ai về nhà nấy.

Cố Tịch và Phương Phi ngồi trong xe Tiết Khải, từ từ đi qua xe Vi Đào, Vi Đào lạnh mặt nhìn chăm chăm phía trước, đèn xe sáng lên, tiếng khởi động máy vang vang rồi thoáng cái đã vượt qua xe họ.

Cố Tịch sụp mắt xuống, trái tim tự dừng thắt lại!

Chương 17: Sắp xếp

Cố Tịch chẳng còn thời gian để lo lắng Vi Đào có giận hay không, vì hôm sau cô đã lên máy bay về nhà ăn Tết.

Cố Tịch chỉ cần nghĩ rằng về nhà là có thể ăn được món ngon mà cô đã nhớ nhung bấy lâu, thì tâm trạng lại trở nên vui vẻ, nhẹ nhõm. Còn bố mẹ nữa, khi thấy cô thì câu đầu tiên nhất định sẽ là “Lại gầy rồi”. Cố Tịch không kìm được cười thầm, cho dù cô luôn giữ cân nặng ở mức khỏe mạnh, nhưng trong mắt họ thì lúc nào cũng thấy cô bị đói, bị gầy mà xót xa, đó chính là tình yêu của bố mẹ, ấm áp, yên lòng.

Ngồi máy bay hai tiếng đồng hồ, Cố Tịch đã đặt chân lên mảnh đất quê hương. Vừa ra khỏi sân bay cảm giác thân thuộc bao bọc khiến cô thấy khóe mắt ươn ướt, cô đã về! Giọng nói quê hương quen thuộc, những nơi thân thuộc, còn nhớ năm nào cô vừa đến W để học đại học, các bạn trong phòng đều nói rằng, vừa nhìn dáng vẻ đã biết cô là người phương Nam.

Lúc đó cô không hiểu lắm, cảm thấy ngoại hình mình bình thường, cũng y như những người khác, nhưng bây giờ nhìn những người ở đây, quả nhiên vừa trông thấy đã nhận ra khác với người phương Bắc. Cố Tịch cười, trong lòng rất tự hào, tự hào vì mình là người thành phố N.

Cố Tịch gọi taxi về thẳng nhà.

Cô móc chìa khóa ra mở cửa nhà, thấy mẹ đứng trong phòng khách đang bưng hoa quả. Nghe thấy tiếng cửa mở, bà quay lại, nhìn thấy Cố Tịch, trong tích tắc nụ cười nở bừng trên gương mặt. Cố Tịch đóng cửa, đặt hành lý xuống gần tường, rồi dang tay, ngọt ngào gọi, “Mẹ!”.

Mẹ cô cười tiến lại, ôm chặt con gái. Cố Tịch ôm chặt mẹ, mẹ mới gầy đi, tựa đầu lên vai mẹ, thấy mềm lòng quá. Ông Cố từ thư phòng đi ra, thấy cảnh hai mẹ con ôm nhau thì khóe môi nở nụ cười hiếm có, “Về rồi à”. Cố Tịch nhìn nụ cười không thay đổi của bố, mọi thứ như nhòe đi trước mặt, “Bố”. Bố cô lại già hơn, mái tóc hoa râm đã bạc đi nhiều, lưng cũng không còn thẳng mà đã hơi gù.

Mẹ buông cô ra, xót xa vuốt má cô, “Lại gầy rồi”. Cố Tịch thấy chua xót, “Mẹ, mẹ cũng gầy hơn”. Mẹ mỉm cười lắc đầu, “Ngày nào mẹ cũng ăn chơi cả, dì lớn của con nói mẹ mập ra”. Cố Tịch thay giày, ông Cố bước tới xách hành lý vào trong, Cố Tịch vội giành, “Bố, để con tự làm”. Ông vỗ vỗ tay cô, “Về nhà rồi, con cứ nghỉ ngơi đi”. Đó chính là bố mẹ, cho dù bên ngoài bạn mạnh mẽ chín chắn đến mấy, thì khi về bên họ, bạn mãi vẫn chỉ là đứa trẻ cần được chăm sóc. Cố Tịch đành nghe lời buông tay, nhìn bố xách đồ vào phòng.

Cố Tịch rửa mặt, thay quần áo ra ngoài, mẹ cô đã bưng một bát cháo gừng thơm phức ra, Cố Tịch vừa ngửi thấy thì cơn đói tự động dâng trào,

quá tuyệt! Cô đến ngồi xuống bên bàn ăn, “Món mẹ làm vẫn là thơm nhất”. Lúc nhỏ Cố Tịch thích nhất những món ngọt, cháo vừng, cháo đậu phộng, cháo hồ đào đều là những món yêu thích của cô. Nhà họ có một cái máy xay nhỏ, mỗi lần Cố Tịch đòi ăn là bà Cố lại nhẫn nại xay đồ làm cho cô ăn. Chỉ cần thấy cô ăn một cách thỏa mãn là nụ cười của bà Cố lại rạng rỡ vô cùng.

Cố Tịch vừa ăn vừa nhìn mẹ ngồi cạnh. Cảm giác được về nhà thật tuyệt, không cần nói nhiều, chỉ lặng lẽ ngồi là có thể cảm nhận được hơi ấm gia đình.

Ăn xong, Cố Tịch dọn rửa sạch rồi vào phòng lấy đặc sản ra. Bà Cố thấy cô xách một túi to thì cau mày hỏi, “Nhiều thế, một mình con sao xách về được?”. Cố Tịch cười, “Con gái mẹ giỏi lắm mà”.

Bà Cố thu dọn đồ xong giục Cố Tịch vào phòng chơi, bà biết con gái thích lên mạng. Còn Cố Tịch lại không vào mà ngồi xem ti vi với bố, vừa xem vừa nói những tâm sự của mình. Thời gian ở nhà vốn ngắn ngủi, đương nhiên phải cố gắng ở cạnh bố mẹ, chỉ cần nghĩ đến việc bản thân thường xuyên xa nhà là trong lòng lại thấy hồ thẹn.

Ở nhà nghỉ ngơi một ngày, hôm sau Cố Tịch theo mẹ đi mua đồ. Khi những người trong tiểu khu thấy hai mẹ con khoác tay nhau bước ra, đều khen Cố Tịch càng lớn càng xinh đẹp. Những ông chú bà dì đó đã nhìn cô lớn lên từng ngày, Cố Tịch ngọt ngào chào hỏi họ, bà Cố trên đường đi đã kể cho cô nghe tình hình gần đây của từng nhà.

Buổi chiều, mấy bà dì của Cố Tịch nghe bà Cố nói cô đã về nhà thì đều đòi đến chơi. Bà Cố rủ họ chơi mạt chược, các dì đưa đám em họ của cô đến cùng. Còn những người bạn chơi bài thường ngày của bà Cố nghe nói

thế cũng đòi đến, nhà họ Cố thế là náo nhiệt vô cùng. Kết quả, người lớn thì bày hai bàn mạt chược trong phòng khách, đám trẻ thì chui vào phòng Cố Tịch chơi. Có một cậu em họ đang học đại học tính tình khá trầm thì chơi cờ với ông Cố ở thư phòng.

Cố Tịch đang kể chuyện vui cho các em nghe thì bỗng thấy bên ngoài gọi mình, vội vàng đi ra. Cô ra phòng khách, bất ngờ trông thấy dì Vương, đồng nghiệp của mẹ, cũng chính là mẹ Tiết Khải đang bước vào nhà, cô ngần ra nửa giây rồi lễ phép chào hỏi.

Dì Vương cười tươi, gật gù, “Tiểu Tịch hả, đúng là càng lớn càng đẹp, nếu gặp trên đường chắc dì không dám nhận”. Cố Tịch bước đến, cười bẽn lẽn. Nụ cười chưa được mười giây thì đã giật mình trước bóng người xuất hiện sau lưng dì Vương, Tiết Khải?! Tiết Khải bước vào nhìn cô, cười tủm tỉm sau đó gật đầu chào bà Cố, “Chào dì Cố ạ”. Bà Cố vội vẫy tay, “Vào đi”.

Cố Tịch ngơ ngẩn nhìn mẹ con Tiết Khải vào nhà, rồi mới nhận ra ánh mắt những người lớn đều có ý cười đặc biệt, cô đã hiểu! Nhất định là mẹ cố tình gọi mẹ con Tiết Khải tới.

Bà Cố giới thiệu Tiết Khải với họ hàng và bạn bè trong nhà, còn cố ý khen ngợi, Tiết Khải chỉ mỉm cười chào mọi người. Bà Cố còn dẫn Tiết Khải đến thư phòng, giới thiệu với ông Cố, “Đây chính là Tiết Khải”. Ông Cố chăm chú quan sát một lúc mới gật gù, trông rõ là đẹp trai, giỏi giang.

Bà Cố kéo dì Vương xuống bàn mạt chược, sau đó nói với Cố Tịch, “Tiểu Tịch, đừng đứng ngần ra đó, mau tiếp đãi người ta đi”. Cố Tịch đành dẫn Tiết Khải vào phòng khách, “Mời anh ngồi”, rồi đỏ mặt nhìn Tiết Khải,

không hiểu lắm, anh bị mẹ dẫn đến đây, lẽ nào không thấy ngại? Nhưng thấy vẻ mặt anh ung dung tự nhiên, không có gì lạ thường.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Tiết Khải ngồi xuống rồi cười nói, “Nhà cô vui thật”. Cố Tịch đỏ mặt gật đầu, “Nhà tôi họ hàng nhiều”. Cô pha ly trà bưng đến chỗ anh, ngồi trên sofa nhìn Tiết Khải, không biết phải nói gì.

Tiết Khải hớp một hớp trà rồi nhìn cô cười nói, “Người đông thì vui mà, nhà tôi lại quá lạnh lẽo”. Cố Tịch đành mỉm cười gật đầu. Các em họ thấy Cố Tịch ra ngoài mãi không vào thì ngồi trong phòng gọi, “Chị ơi, chị”. Cố Tịch ngượng ngùng cười với Tiết Khải, “Là em họ của tôi”. Tiết Khải nhướn mày, “Họ gọi cô làm gì thế?”. Cố Tịch nhú mày về bên lên, mấp máy môi khẽ nói, “Lúc này tôi đang kể chuyện cho chúng nghe”. Nói cứ như chị lớn đang dỗ đám em nhỏ vậy. Tiết Khải sáng mắt, “Cô không ngại khi có thêm một thính giả lớn tuổi chứ?”. Cố Tịch nhìn vẻ mặt hào hứng của anh thì đành gật đầu.

Tiết Khải theo Cố Tịch vào phòng, thấy mấy người trẻ tuổi, nhỏ nhất cũng khoảng mười tám. Mọi người nhìn Tiết Khải, đều cười và nháy mắt với Cố Tịch, “Ồ ồ”. Nhất định họ đã nhầm lẫn, cô vội khoát tay, “Đây là con trai đồng nghiệp mẹ chị, đừng nghĩ bậy”. Một cậu em họ không nhịn được cười, “Chị à, là chị nghĩ đó”. Mọi người đều cười ồ lên, Cố Tịch ngại ngùng nhìn Tiết Khải, anh chỉ mỉm cười, “Chào mọi người, anh là Tiết Khải”. Cả bọn vội đồng thanh, “Chào anh Tiết”, nghiêm nhiên xem Tiết Khải là bạn trai Cố Tịch. Cô toát mồ hôi trán, còn muốn giải thích nữa thì mọi người đã giục cô mau kể chuyện.

Cố Tịch đành tiếp tục. Chuyện cô kể thực ra đều từ những câu chuyện ma hay trộm bảo vật đọc được trên mạng, bình thường cô thích nhất là

những câu chuyện kinh dị, cảm thấy đặc biệt kích thích. Khi cô thêm mắm giặm muối kể lại, các em họ đều nghe rất chăm chú, mở to mắt nhìn, cô em họ nhất gan thậm chí còn trốn sau lưng cậu em họ, tỏ vẻ kinh hãi. Tiết Khải ngồi vòng ngoài yên lặng nhìn biểu cảm phong phú trên mặt Cố Tịch, nghe cô dần dần dùng mỗi chi tiết kỳ ảo để hướng sự chú ý của mọi người vào đó, vẻ mặt rất trầm tĩnh.

Khi cô kể đến chi tiết rùng rợn, kẻ nhất gan thì hét lên, kẻ to gan hơn thì căng thẳng toàn thân. Cô thấy vẻ mặt phong phú của mọi người thì thầm vui sướng, giọng kể chậm lại, cố ý mô phỏng tình tiết truyện, tỏ vẻ mặt kinh hoàng. Mọi người nín thở chờ cô tiếp tục, Cố Tịch bỗng bịt miệng kêu lên, mọi người giật mình hét toáng, cô từ từ đặt tay xuống, chậm rãi kể kết cục kinh khủng của câu chuyện. Mọi người hít một hơi, cô em họ “oái” một tiếng nhoài vào lòng cậu em họ. Cố Tịch đập tay một cái, cười và đứng lên, “Hết rồi”.

Mọi người vẫn đang chìm đắm trong kết thúc bất ngờ của câu chuyện, vội vàng đòi kể nữa, Cố Tịch khẽ cười, “Sợ thế mà còn muốn nghe à?”. Cô thấy Tiết Khải chỉ cười tủm tỉm không nói gì, cho dù khi tình tiết đạt đến cao trào kinh dị, gương mặt anh cũng luôn điềm tĩnh, như thế những âm thanh đáng sợ ấy căn bản không lọt được vào tai anh.

Cậu em họ gật đầu, “Nghe nữa, nghe nữa, kể chuyện trộm mộ đi chị”. Cố Tịch nhìn Tiết Khải, anh nhất định sẽ cảm thấy nhàm chán, loại truyện thể này có lẽ chỉ đỡ được con nít. Bất ngờ là anh cũng gật đầu, Cố Tịch nhìn anh, từ từ thu ánh mắt lại rồi bắt đầu câu chuyện tiếp theo.

Buổi chiều đó, Cố Tịch kể đến mấy câu chuyện, Tiết Khải cũng lạng lẽ ngồi nghe cô kể.

Ăn tối xong, các dì lần lượt đưa con về. Cố Tịch vào nhà bếp rửa bát, mẹ và các đồng nghiệp tiếp tục khai chiến, Tiết Khải lại ngồi trò chuyện với bố trong phòng khách. Cố Tịch nghe tiếng ồn trong phòng, khóe môi mỉm cười, bố mẹ bình thường cũng ít khi chơi đùa, có lẽ thấy cô về nên vui quá mới gọi nhiều người đến như vậy.

Rửa bát xong đi ra, Cố Tịch đang do dự không biết làm gì thì bà Cố trong phòng kế bên đã gọi, “Tiểu Tịch, ăn no xong phải tản bộ, con với Tiết Khải xuống dưới dạo mát đi”. Cố Tịch khẽ cười trong bụng, ý đồ của mẹ quá rõ rồi. Dì Vương cũng phụ họa, “Tiết Khải, gần đây có công viên phong cảnh rất đẹp”. Cố Tịch ngượng ngùng nhìn anh, anh đã gật đầu chào bố và đứng lên, tiến đến chỗ cô.

Cố Tịch đan ngón tay vào nhau, cười khan, “Mẹ, con... con buổi tối còn có việc”. Bà Cố phản đối, “Mẹ biết, con phải lên mạng, về rồi thì lên. Con gái ngồi máy tính lâu không tốt, da rất dễ khô”. Mấy bà bạn của mẹ cũng phụ họa theo, Cố Tịch chỉ thấy máu dồn lên mặt, mặt và tai đều nóng bừng.

Tiết Khải như nhận ra sự lúng túng của cô, mỉm cười nói, “Tôi cũng muốn đi dạo, phiền cô nhé”. Cố Tịch nhìn vẻ mặt ôn hòa của anh thì sự lúng túng dần biến mất. Cô và Tiết Khải ra khỏi nhà trong ánh mắt chăm chú nhìn theo của mọi người.

Vào thang máy, Cố Tịch sờ mũi, ngượng ngùng nói với Tiết Khải, “Xin lỗi anh, chắc anh thấy kỳ cục lắm phải không?”. Tuy anh luôn mỉm cười nhưng bị trường bối xếp đặt như vậy, người bình thường đều sẽ thấy không thoải mái.

Tiết Khải cười nhìn cô, khẽ lắc đầu, “Rất tốt”. Rất tốt? Là chỉ cuộc náo nhiệt trong kia? Hay ý chỉ có cô bầu bạn? Cố Tịch không đoán ra, chỉ có

thể cười. Cảm giác Tiết Khải mang lại cho cô lúc nào cũng nhẹ nhàng, ấm áp như nước, nhưng lại khiến người ta thoải mái.

Ra khỏi tòa nhà, Cố Tịch đưa anh chậm chậm tiến về công viên. Phía sau tiểu khu nhà họ Cố là một công viên, thường người dân trong tiểu khu cơm nước xong đều dạo bộ ở đây. Cố Tịch và Tiết Khải sánh vai nhau, muốn tìm gì đó để nói chuyện nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Tiết Khải lên tiếng trước, “Nhà cô ở chỗ tiện lợi quá”.

“Vâng, nên bố mẹ tôi không bao giờ muốn dọn đi. Họ nói khi già rồi cũng sẽ ở đây”. Cố Tịch nhìn mặt hồ gần đó, cười tủm tỉm.

“Vậy tại sao cô không ở lại cạnh họ?”. Tiết Khải quay sang nhìn cô, biết tình cảm của cô với bố mẹ rất sâu đậm. Nhưng xa nhà như vậy thì khó lường toàn được.

Cố Tịch mỉm cười, “Vì bố mẹ hi vọng tôi bay cao hơn. Họ thường nói không mong trời tôi bên cạnh, chỉ cần tôi xông pha được thì cứ cố gắng ra ngoài mà xông pha”. Bố mẹ cô là những ông bố bà mẹ bình thường nhất, bố cô là xưởng phó của một phân xưởng, mẹ cô là ủy viên trong trường mẫu giáo. Từ khi cô quyết định học ở nơi khác, bố mẹ đã cố vũ, cảm thấy như vậy mới rèn luyện được tính độc lập cho cô. Nên từ học hành đến công việc, cô đã sống độc lập, xa bố mẹ gần mười năm rồi.

Có lúc nghe tiếng bố mẹ cô cũng xót thương, đau buồn vì không thể ở cạnh họ. Nhưng họ luôn an ủi, bây giờ giao thông rất thuận tiện, họ cũng đã nghỉ hưu, chỉ cần muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể về thăm. Hơn nữa họ cũng không giống những người già nghỉ hưu suốt ngày ở nhà, mà thường xuyên đi du lịch khắp nơi. Ông Cố thường nói rằng vì muốn bù đắp cho

thời trai trẻ không đi chơi nhiều với bà Cố, bây giờ đã có thời gian nên quyết định du ngoạn sơn thủy cùng vợ.

Cố Tịch kể lại, khoe môi dần dần nhướng lên, rất ngưỡng mộ bố mẹ, cả đời nương tựa lẫn nhau, yêu thương nhau. Trong lòng cô, đó chính là tình yêu cô hằng khao khát.

Tiết Khải nhìn gương mặt dịu dàng của cô, gật đầu tán đồng, “Bố mẹ cô thật phóng khoáng”.

Cố Tịch gật gù, nhìn xa xa. Bố mẹ cho cô tự do để cô có thể thả sức bay nhảy. Cô quay sang, “Còn anh? Họ có muốn anh quay về?”.

Tiết Khải gật đầu, “Mẹ tôi luôn mong tôi về, còn bố thì khá hơn”. Cố Tịch im lặng, đợi anh nói tiếp. Anh đưa mắt nhìn ra xa, giọng bình thản, “Ở đây rất tốt, nhưng không tốt cho sự phát triển, chỉ thích hợp để dưỡng lão thôi”. Cố Tịch nhìn theo ánh mắt anh, bên hồ có mấy người già đang đứng hoặc ngồi, khung cảnh rất bình lặng. Mãi rồi Tiết Khải mới nói tiếp, “Có lẽ khi tôi già cũng sẽ trở về”. Cố Tịch thấy lòng rung động, quay sang nhìn anh, gương mặt nho nhã càng trở lên tuấn tú trong màn đêm, đôi mắt sáng toát ra vẻ u buồn, rồi từ từ tan biến trong gió lạnh.

Buổi hoàng hôn đó, Cố Tịch cùng Tiết Khải đi không biết bao nhiêu vòng quanh hồ, từng vòng từng vòng. Hai người trong không khí mát lành, dần dần trở nên tri kỷ.

Chương 18: Chấn động

Sáng sớm ba mươi Cổ Tịch đã dậy từ lâu, kéo màn cửa, nhìn thấy bầu trời mưa phùn bên ngoài, cảm giác lạnh lạnh. Nhớ lúc vừa về nhà, thời tiết vẫn nóng, nhưng đến chiều vẫn nổi gió, thổi mạnh tới mức cô không thích nghi được. N là thành phố cận nhiệt đới, mùa đông lạnh nhất thì nhiệt độ cũng trên 0°C, nói theo lý thuyết thì chắc chắn không lạnh bằng W, nhưng mùa đông ở N nhiều mưa, cái lạnh này mang theo cơn rét buốt cắt da cắt thịt khiến người ra không chịu nổi.

Cổ Tịch mặc áo len dày rồi ra khỏi phòng.

Cô thấy bố mẹ vẫn đang bận rộn trong bếp thì biết hôm nay nhà mình lại náo nhiệt rồi. Bố Cổ Tịch là anh cả trong nhà, bên dưới còn có em trai em gái, bà nội Cổ Tịch ở cùng với chú. Nhà họ Cổ chú trọng nề nếp truyền thống, bữa cơm đoàn tụ phải có mặt đầy đủ mọi người. Nên đêm Trừ tịch, thành viên các nhà khác đều tụ tập ở nhà Cổ Tịch, hưởng thụ thời khắc đoàn viên thật sự.

Cổ Tịch đến phụ giúp, mẹ lại cười nói không cần, cô chỉ cần đợi ăn là được. Cổ Tịch dựa cửa ngắm bố mẹ chen chúc trong nhà bếp nấu ăn, lòng ấm áp vô cùng. Bình thường bố rất ít khi xuống bếp, đều do mẹ nấu cơm. Nhưng đừng tưởng tài bếp núc của ông kém, ngược lại là khác, những món ông làm đều là món tiệc, cho nên cứ đến dịp lễ tết là tới phiên ông trở tài.

Cổ Tịch thấy không nhúng tay vào nổi nên đành ra phòng khách, bắt đầu gọi điện cho các chị em tốt của mình. Mọi người nghe thấy cô về thì đều nói phải tụ tập một bữa, hẹn mừng Hai tết. Các chị em tốt của cô đều lớn lên bên nhau từ nhỏ, trưởng thành rồi mỗi người một nơi, chỉ mỗi Cổ Tịch đi nơi khác còn những người kia đều ở lại N. Cả năm, ngoài điện thoại liên

lạc ra, chỉ có thể chờ đến Tết để tụ họp. Hơn nữa bây giờ chỉ còn Cố Tịch chưa kết hôn, những người khác con cái đã một tuổi rồi, nên vấn đề cá nhân cô cũng trở thành trọng điểm mỗi lần tụ tập. Tuy hơi mệt tai nhưng Cố Tịch lại cảm thấy rất ấm lòng.

Lát sau, bà Cố nói quên mua nước uống, bảo Cố Tịch đi mua về. Cô nói với bạn để tối trò chuyện tiếp, rồi khoác áo, xách túi ra ngoài.

Thành phố N mấy năm nay có nhiều thay đổi, như W vậy, đâu đâu cũng thấy xây sửa. Cố Tịch chỉ nhớ siêu thị Gia Lạc Phú gần nhà nhất, gọi taxi chỉ mất mười phút, cô quyết định đi thẳng đến đó.

Khi bị dòng người chen lấn xô đẩy vào siêu thị, cô cảm thấy thành phố N cũng chẳng thua kém gì W, đông người như nhau. Cố Tịch tiến thẳng đến quầy nước giải khát, nhìn thấy rất nhiều người bỏ từng thứ, từng thứ vào xe đẩy, mắt càng mở to, quả nhiên mức sống đã nâng cao, mọi người đều là đại gia.

Đúng lúc cô đang chọn thức uống thì điện thoại reo vang. Cô lấy điện thoại ra, ủa? Số lạ? Nghĩ ngợi ba giây, cô vẫn nghe máy, “A lô?”.

“Đang làm gì đấy?”, một giọng nói quen thuộc nhưng bất ngờ vang lên bên tai Cố Tịch, tuy xung quanh rất ồn ào nhưng cô vẫn cảm thấy âm thanh ấy như tiếng trống vang dội, đập thẳng vào trái tim mình.

“... Anh là ai?”, Cố Tịch nhìn thức uống trên kệ, đỏ, xanh... mắt cô hoa lên, lẽ nào não cũng rối loạn? Sao cô không dám tin vào phán đoán của đầu óc, chỉ cười khan trong lòng, gọi lộn số rồi, lộn số thôi mà.

“...”, bên kia im lặng. Cố Tịch thấp thỏm, quả nhiên lộn số. Đang lúc cô thở phào định cúp máy thì đối phương lại lên tiếng, giọng nói mang vẻ uy hiếp, “Cô nghĩ thử xem!”.

Cố Tịch đã tưởng tượng ra người bên kia sắc mặt chắc chắn là không vui. Cô nhắm mắt, ngoan ngoãn chào hỏi, “Phó tổng Vi, chào anh”. Trong lòng rất hậm hực, chào cái đầu anh, không có chuyện gì lại gọi điện dọa chết người, hơn nữa làm gì có ai gọi mà không tự giới thiệu, mở miệng đã hỏi như thế đâu! Tưởng chúng ta quen thân lắm hả? Hừ hừ, coi chừng lần sau cho anh vào danh sách chặn cuộc gọi bây giờ.

Xem ra tiếng chào này khiến Vi Đào thấy tâm trạng khá hơn, giọng đã bình thường trở lại, “Đang làm gì đó?”.

Cố Tịch nhìn chai Sprite, “Đi siêu thị ạ”. Liệu có phải anh mới ngủ dậy, thấy buồn chán mới gọi điện tìm người trò chuyện giết thời gian không? Cô nghĩ anh tuyệt đối sẽ không hào tâm đến mức gọi điện chỉ để hỏi thăm mình.

“Bên chỗ cô có siêu thị lớn à?”, giọng anh có vẻ không tin.

Cố Tịch lập tức không vui, “Sao ạ? Anh nghĩ chỉ có W mới có sao? Bên chỗ tôi cũng có Gia Lạc Phú, hơn nữa không chỉ một đâu”. Bớt khinh người đi! N tuy không phải là thành phố lớn nhưng cũng là thành phố quan trọng của tỉnh, hơn nữa gần đây tốc độ phát triển rất nhanh, siêu thị lớn cũng dần dần xuất hiện.

“Thật à?”, Vi Đào vẫn bán tín bán nghi. Cố Tịch bực tức, nghe loa trong siêu thị đang phát, cô vội giơ cao điện thoại hướng về phía loa, “Anh nghe đi”.

Mãi sau mới hạ điện thoại xuống, “Nghe thấy chưa? Gia Lạc Phú. Hừ, tôi có cần lừa anh không chứ?”. Cố Tịch thầm cười, lần này anh thua rồi nhé!

Vi Đào ho khê, “Ồn quá, không nghe rõ”. Ối chà! Cố Tịch trừng trừng nhìn điện thoại, thật muốn xem cái điện thoại là anh mà đấm cho một trận. Thôi, không thể so đo với ai đó, nếu không sẽ sập bẫy mất.

“Phó tổng Vi, tôi còn có việc, nếu anh không có chuyện gì thì tôi xin phép cúp máy ạ”, Cố Tịch hít sâu, vẫn giữ giọng bình thản.

“Chỗ của cô có lạnh không?”, Vi Đào lại không định ngắt máy. Cố Tịch đành cầm tai nghe, dứt điện thoại vào túi, vừa trả lời anh, “Lạnh ạ”, rồi bỏ đồ uống vào trong xe đẩy.

“Sao lạnh được? Chỗ cô chẳng phải là miền Nam sao?”

Cô bó tay nhìn lên trần nhà, “Miền Nam cũng có mùa đông mà”.

“Lạnh hơn W à?”

Anh có thể hỏi những câu có ý nghĩa hơn không? Hiện giờ cô đang bận muốn chết, không lẽ cái gì cũng báo cáo với anh?

“Cũng tương đương”. Anh không tin thì đến thử, xem có bị cọng chết không, Cố Tịch thầm mắng trong bụng. N tuy thuộc phương Nam nhưng người miền bắc không chịu nổi cái lạnh ở đây. Vì phương Bắc là lạnh khô, phương Nam lại lạnh ẩm, còn nữa, miền Bắc hễ mùa đông đến là có máy

sưởi, còn miền Nam dù lạnh mấy thì nhiều nhất trong nhà cũng chỉ có thêm bếp than, mấy năm nay đời sống khá hơn mới bắt đầu dùng tới điều hòa. Nên cô thường nói người phương Nam thực ra còn chịu lạnh giỏi hơn người phương Bắc, lúc nhỏ ở đây không có máy điều hòa, họ vẫn sống được đấy thôi.

“Bố mẹ có khỏe không?”, cuối cùng cũng có nội dung. Cố Tịch đáp, “Đều khỏe ạ”, nghĩ ngợi, cảm thấy mình cũng nên hỏi thăm, “Gia đình anh cũng khỏe chứ?”.

“Ừm”

Ừm? Chỉ thế thôi? Cố Tịch lại cau mày, trả lời cũng như không, nếu đã thế thì cúp máy đi cho rồi!

Cố Tịch đã chọn xong đồ uống, đẩy xe đến chỗ tính tiền. “Phó tổng Vi, anh... chắc cũng bận lắm, hay là... anh cúp máy đi?”, cô dè dặt định nói để anh không thấy quá đường đột.

“Được, lát nữa nói tiếp”. Bất ngờ là Vi Đào lại rất sáng khoái nhận lời. Lần này đến lượt Cố Tịch ngỡ ra, người này... kỳ cục thật! Cô không hiểu rõ ý trong câu nói cuối cùng của anh, chỉ nghĩ, còn nói nữa thì hết tiền điện thoại mất, không nói nữa, không nói nữa.

Đông người thật, mỗi quầy tính tiền đều xếp hàng dài. Cố Tịch đẩy xe đứng phía sau, bất giác suy nghĩ xem cuộc điện thoại này của Vi Đào có ý nghĩa gì. Hiện giờ chắc anh đang ở nhà, kẻ cuồng việc như anh thì cuối năm vẫn phải làm tròn đạo hiếu. Cố Tịch quyết định không nghĩ đến nữa cho mệt, ai đó thường xuyên làm những chuyện kỳ lạ, cô quen rồi. Cố Tịch nghe nhạc trong điện thoại, từ từ đợi đến lượt mình.

Mua đồ chỉ mất năm phút, nhưng tính tiền lại mất tới hơn hai mươi phút. Cô đẩy xe đến cửa Gia Lạc Phú, siêu thị lớn cũng có ưu điểm có thang công cho xe ra vào. Cô có thể bắt taxi tại đây, không cần lo bị dính mưa.

Nhưng đợi mãi cũng chẳng thấy chiếc nào. Cố Tịch nhìn những chiếc xe nhà chạy vụt qua, thở dài đợi tiếp. Cô mua rất nhiều nước uống và rượu, vốn định về dưới lầu sẽ gọi người nhà xuống chuyển lên giúp. Lại đợi năm phút nữa. Cố Tịch bắt đầu thấy hơi nóng ruột, đang định gọi điện cho hãng taxi thì một chiếc có người chạy đến. Cố Tịch vui mừng, có người xuống là được, cô vội vẫy vẫy ra hiệu gọi xe.

Chiếc xe từ từ dừng lại, cô hơi cúi xuống gật đầu với tài xế. Trên cửa kính ướt đẫm nước mưa, cô không nhìn rõ trong xe, chỉ lờ mờ thấy ghế sau có một người, kiên nhẫn chờ đợi người khách đó xuống xe. Quả nhiên lát sau, cửa xe mở ra. Cố Tịch đẩy xe hàng đến gần. Định nhờ tài xế mở cốp để bỏ đồ uống vào. Ánh mắt nhìn thấy một đôi giày da đen sáng bóng đặt xuống đất, bỗng có chút kỳ thị, ai lại đánh giày sáng bóng thế này trong ngày mưa chứ, lẽ nào không biết là đánh giày cũng bằng không?

Khi cô đứng thẳng lên, nhìn rõ chủ nhân đôi giày sáng bóng đó, trong tích tắc như bị súng đông lạnh bắn trúng, từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, đều ngấn ra!

Người kia thấy cô ngấn ra cũng không bất ngờ, chỉ vòng ra đuôi xe, mở cốp, sau đó quay lại, chuyển đồ đạc từ xe hàng sang cốp. Cố Tịch nhìn anh đi tới đi lui, ngón tay dờ dãn di chuyển theo, nhưng miệng thì lắp bắp: “Anh... anh...”, mãi không nói được gì khác.

Khi anh cuối cùng đã chuyển hết đồ vào cốp, bước đến đứng trước mặt cô, “Tôi không ngờ ở đây lạnh thế”, Cố Tịch mới phản ứng được, chỉ vào anh kêu lên, “Vi Đào, sao anh lại ở đây?”. Vi Đào nhướn môi, không gọi Phó tổng Vi nữa à? Tốt! Anh kéo tay cô xuống, thuận thế nắm lấy, “Lên xe đã”, nói xong đẩy cô vào ghế sau, rồi cũng chui vào theo, ra hiệu cho xe chạy.

Chương 19: Vi em

Cố Tịch vẫn đang chấn động cực kỳ, tròn mắt nhìn Vi Đào, hỏi gấp, “Phó... tổng Vi, anh đến đây công tác à?”. Đây là lý do duy nhất giải thích chuyện Ba mươi tết mà anh không ở nhà, bay xuyên qua Trung Quốc từ Bắc tới Nam chạy tới tận đây. Nhưng... nhưng hôm nay là lễ Trừ Tịch, cho dù là công tác thì cũng phải bỏ qua một bên chứ.

Vi Đào nhìn cô, “Đi đâu?”.

“Đến đây, tại sao anh lại đến đây?” Đầu óc có lý nào tê cứng rồi, cô hỏi anh mà anh còn hỏi ngược lại cô?

Vi Đào bó tay cúi nhìn xuống, hít thở một hơi rồi nói, “Nhà cô ở đâu? Cô không nói thì tài xế làm sao lái?”, nói xong tỏ vẻ xin lỗi với tài xế ngồi trước. Ông ta chỉ cười mà không nói gì.

Cố Tịch mới hiểu ra, lúng túng nói địa chỉ nhà, tài xế lái xe thẳng tiến.

Cố Tịch trừng mắt nhìn người vẽ mặt diêm tĩnh đang ngồi bên cạnh, sao anh có thể xuất hiện ở đây như ma quỷ vậy, hại cô mất hết lý trí rồi. Càng nghĩ càng tức, sao người này cứ như vậy mãi? Hay cố ý làm rối loạn cuộc sống người khác là thú vui tao nhã của anh? Cô tức tối không nói nổi, chỉ hậm hực trừng mắt nhìn anh.

Vi Đào nhìn vẻ mặt giận dữ của cô, nét mặt cũng không còn thản nhiên, hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, “Thành phố N đẹp thật đấy”. Anh đang tránh né, lừa giận trong lòng Cố Tịch càng bốc cao, mĩa mai một câu, “Mưa thế này làm sao nhìn ra?”.

Vi Đào ho khê, “Dù mưa vẫn thấy rõ”. Cố Tịch trợn mắt nhìn anh, mới phát hiện ra gương mặt vốn bình thản lúc này đã nhuốm một màu hồng, vẻ mặt có hơi mất tự nhiên. Cô nhìn anh thật kỹ, mái tóc xưa nay gọn gàng bây giờ đã thấm nước mưa, bên trong áo vest chỉ có chiếc sơ mi mỏng manh, phía trước đeo chéo một cái túi. Bất giác nhớ lại khi anh nắm tay cô, đầu ngón tay thấy lạnh ngắt, anh mặc ít quá! Nghĩ đến đó, cô không kìm được mắng thầm anh, muốn đi công tác cũng không chuẩn bị đủ, chí ít phải xem dự báo thời tiết chứ.

“Phó tổng Vi, anh tới lúc nào?” Có lẽ hôm qua anh đã tới, nghĩ tới cô ở chung thành phố nên tiện tới thăm.

Vi Đào cuối cùng cũng quay sang nhìn cô, “Vừa tới”.

“Vừa tới?”, Cố Tịch nghe thấy giọng mình bỗng cao lên n lần, ngay cả tài xế cũng quay lại nhìn.

Cố Tịch nhìn anh như nhìn quái vật, “Anh... anh...” , anh mới tới N đã đến tìm cô? Không lẽ, anh muốn Ba mươi Tết bắt cô làm thêm giờ? Không

có cửa đâu! Cố Tích mới nghĩ tới đây đã lập tức từ chối thẳng thừng yêu cầu khác người của anh, “Không được”.

Lần này tới lượt Vi Đào nhìn cô, “Cái gì không được?”. Anh chưa nói gì hết mà cô đã nói không được, không lẽ cô đã nhìn thấu tâm sự của anh?

Cố Tích nghiêm túc nói, “Phó tổng Vi, tôi biết anh coi công việc như mạng sống, Ba mươi tết cũng vẫn bôn ba như thường nhưng tôi khác anh, tôi về đây ăn Tết, ngày quan trọng như vậy, tôi tuyệt đối không tăng ca, cho dù anh cho thêm bao nhiêu tiền cũng không làm”. Nói xong ngھnh cổ lên hệt như dũng sĩ lên đường cứu nước, tuyệt đối không được!

Vi Đào suýt thì cười phá lên trước vẻ mặt của cô, khó khăn lắm mới nhận được cười, đang định mở miệng thì tài xế đã nói, tới rồi!

Cố Tích thấy tới nơi thì vội đẩy Vi Đào, “Nường tôi ra, tôi phải về nhà”. Hừ, trong đầu kiểu người này ngoài công việc ra thì hoàn toàn chẳng có gì khác, thật thấy buồn thay cho người nhà anh. Cô thì khác, rất xem trọng gia đình.

Vi Đào mở cửa, xuống xe trước. Cố Tích vội vàng xuống theo, vòng ra cốp xe định lấy đồ.

Tài xế mở cốp, Vi Đào bước đến giành chuyển đồ lên cầu thang. Cố Tích trợn mắt, “Không cần, tôi làm được”. Vi Đào lại mặc kệ cô, tiếp tục chuyển.

Lát sau đã chuyển xong. Cố Tích rất lạ vì không thấy hành lý của Vi Đào, anh thật sự đến đây gấp thế sao? Cô hất tóc, không liên quan! Cô lấy điện thoại ra định gọi bố xuống giúp, thì lại thấy Vi Đào không ngồi vào xe

mà bước đến chỗ mình. Cô tức tối, người này không lẽ muốn bức ép cô? Đừng mơ!

Cố Tịch đang định gọi điện thì Vi Đào đã cúi xuống xách hai túi đồ uống lên. Cố Tịch giật mình vội ngăn cản, “Không cần không cần, tự tôi làm được”. Vi Đào đã đứng thẳng lên, sau đó đưa mắt ra hiệu cho cô còn mấy chai rượu, rồi anh bước thẳng vào trong tòa nhà.

Cố Tịch vừa gọi khê, vừa vội vàng xách rượu chạy theo, “Phó... tổng Vi, thật sự không cần đâu, tôi có thể gọi bố xuống mà”. Cố Tịch đứng cạnh Vi Đào, sốt ruột muốn ngăn cản anh. Sao có thể xem lãnh đạo là phu khuân vác của mình cơ chứ, nếu để bố mẹ biết nhất định sẽ phê bình cho xem.

“Vận động một chút cho đỡ lạnh”. Vẻ mặt nghìn năm không đổi của Vi Đào lúc này càng thản nhiên, đến độ Cố Tịch suýt nữa thì ngất đi. Anh... anh lại vì muốn ấm hơn mà làm phu khuân vác? Trong lòng cô lệ tuôn như suối, nhưng không phải nước mắt vì cảm động mà là nước mắt đau buồn bất lực hỏi trời xanh. Phó tổng Vi, anh từ nơi xa xôi tới đây, không có tiền mua quần áo mặc cho ấm, tôi có thể tạm thời trợ giúp, cùng lắm thì lúc về anh trả lại. Nhưng, anh đâu cần hành hạ bản thân như vậy. Cố Tịch bị anh làm nghẹn lời, chỉ có thể khóc ròng trong lòng!

[@DTV](#)

Thang máy vừa tới nơi, Vi Đào đã vào trước, Cố Tịch đành theo sau. Anh đặt đồ uống xuống sàn, không thở gấp cũng không mệt mỏi, đưa mắt nhìn cô, Cố Tịch đành chịu trận, bấm nút.

Cố Tịch nhìn Vi Đào, ngần ngừ, “Phó tổng Vi, hôm nay là Tết, làm sao bắt anh giúp được. Anh... nếu bận việc thì đi làm đi ạ, có lẽ bận xong là có

thể về nhà ăn Tết rồi”. Cô thật sợ sợ anh làm chậm trễ chuyện chính ở đây. Lát nữa đến cửa nhà rồi, cô không thể đuổi anh đi được, còn cho anh vào thì chẳng biết phải nói sao với bố mẹ. Nội tâm đấu tranh mạnh mẽ, vẻ mặt cũng thay đổi theo.

Vi Đào nhìn vẻ mặt phức tạp của cô, biết cô lại đang khó xử. Áo len cao cổ màu vàng tơ bên trong áo khoác đen càng làm nổi bật hơn, khiến làn da cô trở nên trắng muốt mịn màng. Cô vẫn thích mở to mắt căn nhẹ môi, cằm vì căng lại nên càng thon gọn. Nhớ lại khi nhìn thấy cô, nhịp tim đập như tiếng mưa rơi tí tách, rõ tới độ có thể đếm kỹ, trong tích tắc anh hiểu tại sao mình lại mạnh động lên máy bay, bay xuyên nghìn dặm tới tận đây. Anh muốn gặp cô, lập tức!

Cửa thang máy mở ra, trong mắt Vi Đào lấp lánh nụ cười, cúi xuống xách đồ lên rồi ra ngoài trước. Cố Tịch ngơ ngẩn theo sau.

Đến khi đứng trước cửa, Cố Tịch vẫn căn môi, cuối cùng quay sang nói với anh, “Phó tổng Vi, đến nhà rồi, cảm ơn anh”. Cô đang hạ lệnh tiễn khách, chưa nghĩ ra sẽ nói với bố mẹ thế nào. Ngày đặc biệt như vậy, cô đưa sếp về nhà thì đúng là thần kinh.

Vi Đào biết cô khó xử thì đặt đồ xuống đất, chỉ do dự nửa giây, “Ừ, cô vào đi”. Cố Tịch đỡ dẫn gật đầu, cảm kích sự thấu hiểu của anh, “Lần... lần sau mời anh vào nhé”. Chưa nói xong, tai đã nóng lên. Vi Đào gật đầu, “Ừ, lần sau”, nói xong anh trở lại thang máy.

Cố Tịch vội quay sang gọi anh, “Phó tổng Vi, làm xong việc thì về nhà ngay nhé, đừng để người nhà đợi”. Vi Đào khựng lại, quay người, cười bình thản, “Tôi bay chuyến chiều”.

Hả? Cố Tịch sững sốt kêu lên, hóa ra anh gấp gáp như vậy, trong lòng cảm xúc phức tạp, thấy không đáng gấp gáp đến thế, lại thay anh lo lắng chuyện bên ba vì công việc, không nghĩ gì mà hỏi luôn, “Công việc bận thế sao, mà cứ phải hôm nay đến?” Cô không nhận ra giọng nói của mình có một sự trách móc không nhẹ.

Vi Đào nhìn cô, ánh mắt tối lại, lát sau mới trả lời, “Không phải vì công việc”.

Cố Tịch mở to đôi mắt đẹp, càng không hiểu nổi mà buột miệng, “VẬY tại sao?”.

Vi Đào nhìn cô chăm chú, gương mặt thản nhiên cuối cùng đã xuất hiện một cảm xúc khác, nụ cười dần dần nở ra, “Vi em”.

...

Đầu Cố Tịch kêu lên “ùng ùng”, đột nhiên thấy cơ thể mềm nhũn, chân tay nhẹ bẫng, chai rượu trong tay rơi xuống tự do. Một bóng người thoáng qua, Vi Đào nhanh chóng chạy đến chỗ cô, hai tay giữ thật chặt, hơi thở gấp. Vi Đào bây giờ có vẻ đã nhận ra rằng không thể hù dọa cô, nếu không người xui xẻo chỉ có thể là chính anh. Cố Tịch từ khi gặp anh, đã đếm được mấy lần xảy ra tình huống như thế này. Vi Đào nhú mày, lẽ nào đầu óc cô chưa từng theo kịp anh? Anh thầm thở dài, lần sau thử chậm hơn vậy, nhưng nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của cô, quả thực rất đáng yêu.

Vi Đào đưa tay định lắc cho cô tỉnh, cửa bỗng nhiên mở toang. Bên trong bên ngoài đều ngẩn ra. Bà Cố nhìn con gái và một chàng trai đứng ngoài, chàng trai một tay cầm rượu một tay đỡ cánh tay con gái, cậu ấy... cậu ấy là ai? “Tịch Tịch?”

Chương 20: Khăn quàng cổ

Cố Tịch thấy vẻ mặt sững sốt của mẹ thì phản ứng đầu tiên chính là tiêu ròi, “Mẹ”. Bà Cố nhìn Vi Đào, anh đã bình tĩnh lại từ lâu, lễ phép gật đầu, “Chào bác gái ạ”. Bà Cố đành đáp, “Chào cậu”. Sau đó lại nhìn Cố Tịch vẻ nghi ngại. Cô có buồn bực cũng vô dụng, bây giờ đành mời anh vào nhà thôi, “Mẹ, đây là Phó tổng Vi của công ty con”. Bà Cố lập tức ngấn ra, rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, “Chào sếp, mau... mau vào nhà đi”. Vi Đào nhìn Cố Tịch dò hỏi, cô đành cười khố, “Phó tổng Vi, mời anh vào”.

Vào nhà, ông Cố nghe tiếng động cũng ra khỏi bếp, thấy Vi Đào thì ngỡ người, bà Cố nhanh nhẩu giới thiệu, “Đây là sếp của Tiểu Tịch”. Ông Cố nở nụ cười, “Chào cậu”. Vi Đào lễ phép, “Chào bác trai”.

Bà Cố nhờ Vi Đào đặt đồ uống vào một góc trong phòng khách, sau đó kéo ông Cố vào trong rót trà, Cố Tịch đành dẫn Vi Đào đến sofa ngồi xuống. Cô còn chưa tỉnh hẳn sau cơn chấn động, nhưng lại lo bố mẹ nghi ngờ, cứ thấp thỏm mãi.

Bà Cố rất nhanh mang trà ra, “Phó Tổng Vi, mời uống trà”. Vi Đào đứng lên thật nhanh, “Bác gái, gọi cháu Vi Đào là được ạ”. Bà Cố nhìn Cố Tịch, nở nụ cười hiền hòa, “Tiểu Vi, Cố Tịch còn trẻ người non dạ, ở công ty có chuyện gì làm không tốt thì xin cháu giúp đỡ, thông cảm cho”. Hai ông bà lúc này ở nhà bếp đã thấy lạ, sếp của Tiểu Tịch sao bỗng dưng đến vào lúc này, cảm giác như thầy cô giáo đến nhà thăm, lẽ nào Tiểu Tịch gặp vấn đề

gì trong công việc? Nhưng dù sao đi nữa cũng phải xin lãnh đạo rộng lượng mới được.

Vi Đào đón lấy ly trà rồi ngồi xuống, “Cố Tịch rất giỏi, các sếp trong công ty đều khen cô ấy. Hôm nay cháu có việc đến N, gặp được Cố Tịch trong siêu thị, thấy đồ đạc nhiều nên mang giúp cô ấy về nhà”. Sắc mặt anh không đổi, kể ngắn gọn sự việc, khéo mắt liếc thấy Cố Tịch đang khẽ thờ phào. Cố Tịch cười và gật đầu, “Đúng thế đúng thế, Phó tổng Vi đến đây công tác, buổi chiều phải về ăn Tết rồi”, nói xong nhìn anh bằng ánh mắt cảm kích.

Bà Cố nghe xong mới gật đầu yên tâm, “Nếu đã hiếm khi đến được đây thì ăn một bữa cơm ở nhà bác nhé”. Ông Cố cũng phụ họa, “Đúng, cảm ơn lãnh đạo công ty đã trọng dụng Cố Tịch”. Cố Tịch nhìn Vi Đào vẻ cầu cứu, chuyện này... không được hay cho lắm. Vi Đào nhận tín hiệu từ cô, vội từ chối, “Bác trai bác gái khách sáo quá, cháu ngồi một lát rồi về thôi ạ”. Nói xong, anh lấy ra hai hộp đồ từ trong túi phía trước, sau đó đứng lên đưa bằng hai tay cho ông Cố, “Bác trai, thật ngại quá, lần đầu đến thăm cũng không chuẩn bị quà, đây là đặc sản bên chỗ chúng cháu, mong bác nhận cho”. Ông Cố ngần ra, mới nhìn rõ hai hộp đó là nhân sâm. Ông vội khoát tay từ chối, “Sao khách sáo thế, lãnh đạo hiếm khi đến đây chỉ dẫn Cố Tịch, chúng tôi cầu còn không được, làm sao dám nhận quá. Không được, không được”. Bà Cố cũng nói, “Tiểu Vi, cháu khách sáo quá”. Vi Đào lại mỉm cười đưa đồ cho ông Cố, “Bác trai bác gái, chỉ là chút sản phẩm dưỡng, xin đừng chê ạ”. Cố Tịch thấy ánh mắt Vi Đào nhìn mình thì biết rõ anh kiên quyết, đành khuyên bố mẹ nhận lấy. Cô nghiêm túc cảm ơn Vi Đào, trong lòng càng căng thẳng hơn, anh nói đến đây vì cô, còn những thứ này chắc chắn đã chuẩn bị sẵn. Ông Cố đành nhận quà.

Ông Cố thấy Vi Đào khách sáo như thế thì cứ nằng nặc giữ anh ở lại dùng bữa, dặn bà Cố chuẩn bị dọn cơm, sau đó bảo Tiểu Tịch nhất định

phải giữ Vi Đào lại, còn ông vào nhà bếp.

Trong phòng khách chỉ còn lại Cố Tịch và Vi Đào, anh thấy vẻ bất lực trên mặt cô thì hiểu ra, đứng lên, “Không cần phiền hà như vậy, nói với bác trai bác gái nhé, tôi về trước”. Cố Tịch vội ngăn lại, “Phó tổng Vi, ăn cơm xong hãy đi”. Vi Đào quay lại nhìn, trong mắt cô rõ ràng hiện lên sự bất lực, sao phải miễn cưỡng vậy chứ? Cố Tịch cụp mắt xuống, “... Ăn no sẽ ấm hơn”. Nói gì đi nữa, anh cũng từ xa xôi tới đây, còn lạnh cóng như vậy, về tình về lý cô đều có chút áy náy. Ánh mắt Vi Đào dịu lại, cô đang lo lắng cho anh sao? Hai người nhất thời im lặng, đứng cạnh sô pha.

Bà Cố bưng thức ăn ra, thấy hai người đứng chờ ra đó thì gọi, “Tiểu Tịch, bảo Tiểu Vi đến đây ngồi”. Cố Tịch vội gật đầu, chỉ nhà vệ sinh, “Anh có cần rửa tay không?”, Vi Đào gật đầu rồi đi.

Cố Tịch bước đến giúp mẹ một tay, bà Cố kéo cô lại thì thầm, “Thật sự không có việc gì khác chứ?”. Cố Tịch vội lắc đầu, “Không, tuyệt đối không có”. Bà Cố thấy cô trả lời chắc nịch thì đành tin. Nhưng ông sếp này cũng thật kỳ quặc, Tết nhất tới nơi còn đến thăm hỏi nhân viên, đúng là tận tình quá.

Lát sau thức ăn đã lên đủ, mọi người lần lượt ngồi vào bàn.

Ông Cố còn mở chai rượu, nói muốn uống vài ly. Trong lúc ăn, hai ông bà trò chuyện với Vi Đào rất vui vẻ, còn Cố Tịch thì có phần nuốt không trôi. Vi Đào thỉnh thoảng nhìn sang, chỉ thấy Cố Tịch im lặng ăn cơm. Bà Cố cảm giác được con gái tự dưng lặng lẽ như vậy thì vội nhắc cô gấp thức ăn cho Vi Đào. Cô cũng không biết anh thích ăn gì, đành gấp đại một miếng cá cho anh.

Vi Đào đưa bát ra nhận, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, nụ cười tủm tỉm, đôi mắt bình thản khiến tim cô đập thình thịch thình thịch. Hôm nay, từ khi Vi Đào xuất hiện, trái tim cô đã bắt đầu không bình thường. Nụ cười như có như không, nụ cười đầy ẩn ý đều khiến trái tim ấy tiếp tục rối loạn, một góc nào đó trong trái tim như có thứ gì muốn phá kén chui ra, lại gặp phải lớp màng ngăn cuối cùng không ra được, chỉ có thể chịu đựng nhịp tim đập mạnh mẽ. Những ám hiệu như đã rõ ràng khiến cô càng sợ hãi, chỉ có thể trốn đi, tránh né, không dám nghĩ tiếp. Cô ngơ ngẩn quên cả rút tay lại, cũng không đặt thức ăn xuống, hai người cứ thế cầm bát cầm đũa khựng lại trên bàn.

Bà Cố thấy bộ dạng dờ dẩn của con gái thì vỗ nhẹ vai cô, “Tiểu Tịch, sao vậy?”. Cô bưng tỉnh, tay lỏng ra, miếng cá rơi vào trong bát của Vi Đào, anh từ từ rút lại, cúi xuống cắn một miếng, “Rất ngon!”. Cố Tịch vội cầm đầu ăn cơm, nhưng dù cố gắng thế nào thì cũng vẫn không kiểm soát nổi đôi tay đang run rẩy, trong đầu toàn là giọng nói của anh.

Khó khăn lắm mới ăn cơm xong, cô giành thu dọn bàn ăn, muốn giúp mẹ rửa bát. Nhưng bà lại đẩy cô ra ngồi với Vi Đào, cô thầm kêu khổ, bây giờ điều cô sợ nhất là ở riêng với anh.

Ông Cố và vợ lại chui vào trong bếp bận bịu, Cố Tịch từ từ ngồi xuống đối diện Vi Đào, do dự rồi nói, “Phó tổng Vi, có kịp giờ không?”. Anh nhìn cô, “Chuyến bay ba giờ chiều”. Cố Tịch bỗng không biết phải nói gì nữa.

Vi Đào cười khê, “Tết không phải làm chương trình radio à?”, cô nghe thấy thì ngẩng lên lắc đầu, “Xin nghỉ rồi”. Vi Đào gật gù, “Gia Tuấn hôm qua còn lên mạng, nói nhớ giọng em đấy”.

Anh cũng rất nhớ, ngần ngại cả buổi tối, sáng nay cuối cùng cũng bông bột một lần. Nhưng gặp được cô rồi thì cảm thấy bông bột như vậy cũng xứng đáng. Lúc lên máy bay anh cũng nghĩ là bông bột ư? Có lẽ trong lòng đã có suy nghĩ này từ lâu, chỉ là bị nghìn vạn thứ ngăn trở bước chân. Hôm đó thấy cô và Tiết Khải rời đi, anh mới nhận ra trong lòng có một giọng nói đáng sợ đang gào thét. Hóa ra, cố khống chế và ngụy trang nhiều hơn chẳng nữa cũng là phí hoài, sức mạnh của ghen tuông không hề giảm đi do bị kìm nén, mà ngược lại càng lúc càng tăng lên, đến khi anh bỗng tỉnh ra.

Cô gái ngay từ lần gặp đầu tiên đã vô cùng thâm thúy, lúc nào cũng xảy ra nhiều tình huống, nhưng cô luôn đối diện bằng thái độ lạc quan, tích cực. Đêm đó, khi anh đi ngang phòng Gia Tuấn, nghe cô khuyên nhủ cô gái kia bằng câu chuyện của chính mình, bất giác anh dừng bước. Nghe giọng nói dịu dàng ấy kể đến lúc cảm động nhất, tiếng nấc nhỏ truyền qua sóng âm thẳng vào góc mềm yếu nhất trong trái tim, toàn thân anh rung động. Anh nhớ đến bố mẹ mình, nhớ rằng đã lâu chưa gọi điện về nhà, bất giác thấy hổ thẹn. Khi nghe cô gái kia cuối cùng đã dẹp ý định bỏ nhà đi, anh cũng thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ quay về phòng. Khi mẹ nghe thấy giọng anh, anh cảm nhận rõ sự kinh ngạc trong đó, anh và mẹ đã trò chuyện rất lâu. Đêm ấy anh nằm trên giường mãi không chợp mắt được, giọng nói dịu dàng kia cứ quẩn quanh mãi trong tim, không thể nào xua tan. Cố Tịch, là một cô gái đặc biệt.

Cố Tịch tỏ vẻ xấu hổ, “Hai hôm nay tôi cũng không lên mạng”. Cô nhìn đồng hồ trên tường, Vi Đào biết ý của cô, “Tôi phải đi đây, cảm ơn nhà em đã tiếp đãi”, sau đó cầm túi, chuẩn bị đứng lên chào tạm biệt ông bà Cố.

Cố Tịch vội gọi anh, “Phó tổng Vi”. Vi Đào nhìn cô, cô cắn môi, do dự nửa giây, “Phó tổng Vi, anh theo tôi một chút”, nói xong đi vào phòng. Vi Đào khoác túi, đi theo cô.

Cố Tịch mở tủ quần áo lục tìm một lúc rồi lấy ra một dải khăn quàng cổ dài màu đen, quay lại đưa cho anh, “Bên ngoài trời lạnh, anh... anh cũng không có thời gian đi mua đồ... dùng cái này quấn lại, chí ít cũng ấm hơn”. Vi Đào nhìn cô, sự quan tâm trong mắt cô như dòng suối nhỏ chảy mãi, chảy vào tận trái tim anh, trong tích tắc ấm như mặt trời mùa xuân. Cố Tịch thấy Vi Đào không cầm thì lo anh chê xấu, không thích, nên tiến lên nửa bước, kiễng chân lên, nhẹ nhàng quàng khăn vào cổ anh, giọng hơi run run, “Cái này... là màu đen, người ta không nhận ra là khăn nữ đâu”. Ấm áp không chỉ ở cổ, mà còn cả trái tim khao khát. Anh chăm chú nhìn cô, giọng nói nhẹ nhàng dịu dàng như lông vũ phất qua trái tim anh, anh đưa tay lên định chạm vào cô.

Bên ngoài có tiếng gọi, hai người thần ra rồi đều lùi lại nửa bước. Cố Tịch ngượng ngùng vén tóc gài vào sau tai, cười nói với Vi Đào, “Phó tổng Vi, cũng sắp tới lúc rồi, tôi tiễn anh”. Nói xong đi nhanh ra ngoài, Vi Đào sờ chiếc khăn, cũng ra theo.

Chào tạm biệt hai ông bà rồi, Cố Tịch đưa Vi Đào xuống lầu.

[@DTV](#)

Cố Tịch mở dù. Vi Đào tự nhiên đón lấy, Cố Tịch cụp mắt xuống, không nói gì. Không gian nhỏ hẹp bên dưới chiếc dù khiến hai người đi rất sát nhau, thậm chí có thể ngửi thấy mùi hương nhẹ nhàng trên cơ thể đối phương. Cố Tịch thấy tai nóng lên, dè dặt cố hết sức không chạm vào anh, anh cũng lại nhích dù về phía cô. Mưa tí ta tí tách, tạo ra vô số vòng tròn nhỏ cạnh chân, hai người lặng lẽ bước đi. Không ai muốn phá vỡ sự tĩnh lặng trong phút giây này, chỉ im lặng sánh vai nhau.

Ra khỏi tiểu khu thì thấy ở cổng có một chiếc taxi đang đậu. Hai người bước đến, Cố Tịch nhận lấy dù, mỉm cười với Vi Đào, “Phó tổng Vi, tạm biệt... Năm mới vui vẻ”. Cô thấy đôi mắt đen láy của anh lấp lánh sáng, cuối cùng cũng không chịu nổi sự nóng bỏng của nó, liền quay đi. Vi Đào nhìn đôi tai đỏ ửng của cô, trong lòng rung động, hai tay dang ra ôm cô vào lòng. Đầu óc Cố Tịch “ùng” một tiếng, cơ thể bị mùi hương nam tính mạnh mẽ của anh bao bọc, khiến bản thân hoa mắt chóng mặt, bên tai truyền đến hơi thở nóng ấm, “Tịch Tịch, năm mới vui vẻ”. Trái tim không còn kiểm soát được, thỉnh thoảng thỉnh thoảng đập vào lồng ngực, như lúc nào cũng có thể nhảy ra.

Vi Đào chậm rãi buông cô ra, cuối cùng sau khi nhìn cô chăm chú, anh chui vào xe. Đến khi chiếc xe mất dạng ở cuối con đường, Cố Tịch vẫn đứng đờ ra tại chỗ, mãi cũng không ngừng nhìn theo.

Chương 21: Pháo hoa

Cố Tịch tâm trạng rối bời quay về nhà, bố mẹ cô đang ngồi trên sofa thì thầm gì đó, thấy cô vào thì vẫy lại, “Tiểu Tịch, con nói thật đi, ở công ty không phạm lỗi gì thật chứ?”. Họ vẫn có chút không yên lòng, ông Cố cũng đã làm lãnh đạo lâu năm, chưa từng nghe nói Ba mươi Tết có người còn đến nhà nhân viên, trừ phi là an ủi người già cô đơn. Con gái thì rõ ràng không nằm trong phạm vi đó.

Cố Tịch cười khổ, “Không có gì thật mà, Phó tổng Vi chỉ tiện đường giúp thôi, bố mẹ đừng lo”, vừa nói vừa vội vàng chuyển chủ đề, hỏi nhà hai

cô chú khi nào tới? Ông bà thấy Cố Tịch không muốn nói nhiều thì đành làm ngơ. Tính cách con gái, họ hiểu rõ, từ nhỏ tới lớn rất hiểu chuyện, chắc hẳn sẽ không làm bậy.

Cố Tịch thấy bố mẹ không còn truy hỏi thì vội viện cớ chui vào phòng. Cô ngồi bên giường, nghĩ lại cảnh mới xảy ra trong phòng ban nãy, đôi mắt đen sáng ấy như dừng mãi trên gương mặt cô, lời chú kỳ dị đến giờ vẫn chưa chấm dứt. Vì cô, thật sự là vì cô, mới nghìn dặm xa xôi tới đây ư? Nhưng... nhưng vì sao cô cảm thấy mọi thứ lại không chân thực đến vậy, cơ thể anh, lời anh nói, thậm chí hơi thở như muốn cám dỗ cô... đều như thể cô tự hoang tưởng ra vậy. Cố Tịch khố sờ nằm lăn ra giường, nhìn chăm chăm lên trần nhà, nhưng lại phát hiện ra ảo giác càng mạnh mẽ hơn, đôi mắt anh tươi cười như đang nhảy múa trên trần nhà, dao động. Ôi, Cố Tịch nhắm nghiền mắt, có lẽ mọi thứ chẳng qua là trùng hợp mà thôi, nhất định là thế.

Khoảng bốn giờ chiều, gia đình hai cô chú lục tục đến. Nhà Cố Tịch bỗng náo nhiệt hơn hẳn, cô tạm gác mọi phiền muộn sang một bên, ra ngoài đón khách.

Thân thích bên nhà bố cô đều mang tính cách nhà họ Cố, ôn hòa điềm tĩnh. Nên con cái nhà họ cũng rất an phận, không hoạt bát ồn ào như em họ bên ngoại của Cố Tịch. Cố Tịch nhìn thấy bà nội thì chạy tới ôm chặt bà, bà nội lại già đi rồi. Nhà họ Cố ít người, nhà chú chỉ có một con trai, nhà cô cũng chỉ có một con gái. Theo lý thì bà nội chắc sẽ yêu quý cháu trai hơn, nhưng bà lại yêu Cố Tịch hơn hết, mỗi lần Cố Tịch về nhà, bà nội luôn đặc biệt vui mừng. Cố Tịch cũng rất yêu bà, lần nào về cũng đều ngồi trò chuyện cùng bà. Người già thực ra rất cô đơn, tuy sống chung với con cháu, nhưng thường rất ít người chịu trò chuyện với họ, quan tâm tới nội tâm của họ. Còn Cố Tịch lại đặc biệt thích trò chuyện với bà nội, nghe bà kể những câu chuyện lặt vặt, nhưng lại bộc lộ niềm vui bé nhỏ của bà.

Cố Tịch kéo bà nội ngồi xuống sô pha, nắm lấy bàn tay khô héo của bà, lòng đau xót. Bố nói, bà nội thời trẻ đã phải chịu khổ rất nhiều. Ông nội Cố Tịch mất sớm, mấy đứa con nhà họ Cố đều do một tay bà nuôi lớn. Nên con cái nhà họ Cố đều rất hiếu thảo, mong bà nội được an hưởng tuổi già. Bà nội vui vẻ kể cho Cố Tịch nghe những chuyện xảy ra xung quanh, sau đó không ngừng hỏi cô khi nào kết hôn? Tâm nguyện lớn nhất của bà bây giờ chính là hy vọng nhìn thấy mọi người nhà họ Cố đều có thể tứ đại đồng đường, con cái của em trai em gái họ đã một tuổi rồi, duy có Cố Tịch là chuyện chung thân đại sự vẫn bỏ ngõ. Cố Tịch cười bẽn lễn, “Con đang cố mà”.

Bữa cơm đoàn viên rất vui vẻ hòa hợp, mọi người đều kể tình hình gần đây, cảm khái xã hội thay đổi quá nhanh. Người lớn lúc nào cũng dặn dò con cái phải làm người đàng hoàng, phải an phận sinh sống. Cố Tịch nhìn nét mặt hạnh phúc trên gương mặt người nhà, trong lòng cũng ấm áp như ánh nắng mặt trời.

Trong bữa cơm, chú của Cố Tịch nhắc rằng bà nội gần đây không được khỏe, đang định bồi bổ thêm cho bà. Ông Cố lập tức nhớ đến hai hộp sâm của Vi Đào tặng, vội bảo cô đi lấy. Cố Tịch mang hai hộp nhân sâm ra cho bố, ông đưa cho bà nội, nói to, “Đây là quà của lãnh đạo công ty Tiểu Tịch tặng, nói là đặc sản”. Cô út cười nói, “Tiểu Tịch, quà công ty của con tốt thế này cơ à?”, Tiểu Tịch cười lúng túng, “Cũng tạm ạ”.

Cô út đón lấy nhìn qua, “Bao nhiêu tiền một hộp?”. Cố Tịch mỉm cười lắc đầu, “Không đắt ạ”. Cô út lắc lắc hộp, nhìn củ sâm nhỏ bé trong đó, rất nhẹ, “Phúc lợi công ty chắc cũng chẳng đắt được”. Cố Tịch vội tán thành, “Vâng, chỉ là thực phẩm dinh dưỡng bình thường thôi”. Cô út thấy mắt

nhìn của mình được tán thành thì cười vui vẻ, định mở ra xem. Mọi người đều tò mò muốn nhìn.

Cô út mở hộp, trong đó là một củ nhân sâm nằm trong hộp lót nhung, đưa đến cho bà nội và ông Cố xem. Sau đó nhìn thấy trong hộp có nhãn hiệu và một quyển sổ nhỏ thì cầm lật lên xem. Cố Tịch cũng cúi lại xem củ nhân sâm đó, rất nhiều râu, nhưng một củ nhỏ như vậy chắc cũng là loại bình thường thôi.

“A!”, cô út bỗng hét lên, mọi người giật mình hỏi rồi rít, sao thế sao thế?

Cô út cầm tờ nhãn hiệu, kinh ngạc há hốc miệng, Cố Tịch lấy xem... cô cũng đàn ra! Có phải anh cố tình không muốn cô ăn bữa cơm đoàn viên cho yên ổn? Cố Tịch bỗng thềm thấy lệ đổ như mưa.

Cô út đã hoàn hồn trở lại, “Trời ơi, nhỏ như thế này mà tận tám nghìn năm trăm tệ!”.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào tờ nhãn hiệu trên tay Cố Tịch. Ông bà Cố cùng lúc nhìn Cố Tịch, “Tiểu Tịch!”. Cố Tịch nuốt ực nước bọt, đút luôn tờ giấy vào túi, trấn tĩnh nói, “Cô à, cô có hơi quá không, củ nhỏ như thế này làm sao mà hơn tám nghìn được, cô hoa mắt rồi!”. Sau đó vừa nói vừa xé tan tờ giấy trong túi, không hủy thi diệt tích thì lát nữa người bị diệt sẽ là cô!

Cô út mở to mắt, “Làm sao thế được, cô có hoa mắt đâu, không tin thì cô cho cả nhà xem đi!”. Cố Tịch cười, đóng hộp lại, sau đó nói với bà nội, “Bà ơi, con làm nghề này mà, con còn không rõ sao, bảng giá chắc in nhầm rồi. Củ sâm này tuổi không cao, nhiều nhất cũng chỉ hơn tám trăm tuổi. Bà nội ơi, bà cứ yên tâm dùng đi, nhưng đừng ăn một lần nhiều quá. Con giúp bà

cất đi, lát nữa nhớ mang về nhé”. Sau đó khi cả nhà còn đang chờ đợi, cô đã tiện tay mang hộp sâm còn lại đi. Cố Tịch cảm nhận rõ ánh mắt đuổi theo sau lưng mình, cố tỏ ra thản nhiên đi vào bếp, giả vờ đang tìm túi ni-lông, nhưng thực ra đã nhanh chóng mở hộp kia, rút bảng giá và sách chứng nhận đáng ghét ra, sau đó đóng nắp hộp lại bỏ vào túi. Mới cất xong thì ông Cố đã vào, Cố Tịch ngược lên, cố nặn ra nụ cười, “Con bỏ vào túi rồi”, sau đó xách túi ra khỏi bếp.

Bà nội cười hi hi nói, “Tiểu Tịch ngoan, bà nội biết con thương nội nhất, nhanh, nhanh đến ăn cơm”. Cố Tịch đặt túi lên kệ ti vi, thầm toát mồ hôi lạnh, quay về chỗ ngồi. Mọi người thấy bà nội đã lên tiếng thì cũng không hỏi nữa, chỉ có ánh mắt bố mẹ nhìn cô có phần kỳ quặc. Cố Tịch giả vờ không thấy, không ngừng gấp thức ăn cho bà nội.

Ăn xong bữa, mọi người tụ tập ở phòng khách chuẩn bị xem chương trình đêm Ba mươi. Cố Tịch nói phần mở đầu không hay, cô sẽ đi tắm trước, nói xong về phòng lấy đồ rồi vào nhà tắm. Nhà họ Cố có một tập tục là trước mười hai giờ đêm Ba mươi, mọi người đều phải tắm rửa sạch sẽ để mừng năm mới.

Cố Tịch nhìn tờ giấy bị bõn cầu nuốt mất, trong lòng chỉ muốn mắng cho tên đầu sỏ gây tội kia một trận. Tám nghìn rưỡi một củ, hai củ tổng cộng là mười bảy nghìn rồi? Người này điên ư, làm sao... làm sao lại tùy tiện đến thăm rồi tặng quà xa xỉ như vậy, còn thản nhiên nói gì mà là thực phẩm dinh dưỡng. Cố Tịch xả nước xong không ngừng đi qua đi lại trong nhà tắm, có thể chắc chắn lần nữa rằng người này hôm nay nhất định là bất bình thường. Đúng, chắc chắn là bị kích thích ở đâu đó, nên mới đốt tiền để xả stress như vậy. Còn cô lại xui xẻo trở thành đối tượng để anh xả stress. Đầu tiên là đột ngột xuất hiện làm cô giật mình, sau đó lại tặng món quà đắt tiền làm cô tức chết. Thật đáng ghét! Đáng ghét thật!

Cố Tịch nghiêng răng nghiêng lợi rửa thắm, hại cô lúc này suýt nữa... suýt nữa bị anh cám dỗ. Cái gì mà nghìn dặm xa xôi, tình cảm sâu sắc... chẳng qua chỉ là cái cố, anh quá rảnh rồi nên cố tình chọc cô chơi thôi!

Cố Tịch ở lì trong nhà tắm mãi mới ra. Thấy cả nhà đang bàn tán sôi nổi về tiết mục đêm giao thừa, mọi phiền não trong cô đều bay mất, vui vẻ gia nhập.

Gia đình cô và chú ngồi đến chín giờ rồi ai về nhà nấy. Cố Tịch ngồi với bố mẹ vừa ăn mứt vừa xem ti vi. Tiết mục năm nay chẳng có gì mới, nhưng ngồi cạnh bố mẹ xem cũng thể hiện tình cảm gia đình nồng ấm.

Mười hai giờ kém năm phút, Cố Tịch và bố mẹ mang một đồng pháo hoa ra ngoài sân thượng. Trên sân thượng đã tập trung rất nhiều nhà, đều đợi tiếng chuông mười hai giờ vang lên sẽ cùng đốt pháo hoa.

Cố Tịch cầm điện thoại, lặng lẽ đứng đợi bên cạnh bố mẹ, cảm giác lại quay về thời thơ ấu, thời khắc vui nhất mỗi năm chính là lúc này, đếm từng giây từng phút, chờ mong tiếng pháo năm mới nổ vang.

Bỗng điện thoại đổ chuông, tiếng chuông lạnh lạnh cực kỳ rõ ràng trong không gian yên tĩnh trên sân thượng, Cố Tịch vội áp điện thoại vào tai.

“Chúc mừng năm mới!”

“Chúc mừng năm mới!”

Cố Tịch chỉ thấy trong tim như có dòng suối trong mát đang chảy, giọng anh... sao bỗng trở nên quyến rũ đến thế? Hơi khàn, thâm trầm, như vượt

qua nghìn dặm xa xôi đã hơi thay đổi, khi đến trái tim cô lại có một vẻ khác lạ khó hiểu. Cô ngỡ ngẩn không thể thích ứng, rõ ràng là giọng nói buổi chiều, nhưng vì sao lại có sự khác biệt to lớn như vậy?

“Đang làm gì thế?”, bên kia rất yên ắng, rất tĩnh lặng, cô nghe rõ tiếng thở vọng lại. Ồ, không, chắc là hơi thở của anh và nhịp tim của cô cộng hưởng, rung lên từng nhịp, rồi phát ra ma lực. Gò má và tai bắt đầu nóng lên, cô cảm thấy mình nên hung dữ hơn với anh, nhưng lời vừa thốt ra, cô đã sững sờ, giọng nói mềm mại dịu nhẹ giống như cô của bây giờ, “Đốt pháo hoa ạ”. Gương mặt lại nóng bừng, cũng may bóng tối đã che giấu tất cả, nhưng cô vẫn cảm thấy bố mẹ hình như phát hiện ra sự khác lạ của mình, nên vội cúi đầu xuống thật thấp.

“Thật ngưỡng mộ em”, Vi Đào khẽ nói. Cố Tịch cắn môi, thật kém quá, nhưng... nhưng bỗng thấy giọng anh hay đến vậy, giống giọng một phát thanh viên mà cô ngưỡng mộ, có chút gợi cảm đặc biệt, từ từ đi vào lòng người.

[@DTV](#)

“Bên anh rất yên tĩnh, lát nữa cho anh nghe với, được không?”, âm thanh cuối hơi vút lên, khiến trái tim Cố Tịch như bị treo cao, cô chỉ có thể ngẩn ngơ, “Vâng” khẽ một tiếng.

Bụp! Bụp! Bụp! Bắt đầu rồi, pháo hoa nổ rồi!

Âm thanh chấn động màng nhĩ xung quanh vang lên, Cố Tịch cũng rung động theo. Cô treo điện thoại chưa cúp máy vào trước ngực, sau đó bắt đầu cùng đốt pháo hoa với bố mẹ. Nhìn pháo hoa bay lên trời, tỏa ra rực rỡ, Cố Tịch hưng phấn hoa chân múa tay, biết anh nhất định cũng đang nghe,

trong lòng bỗng có một suy nghĩ mạnh mẽ, đó là truyền hết mọi ồn ào huyên náo của cô sang cho anh, khiến anh cũng cảm nhận được mùi vị riêng của năm mới!

Đốt khoảng mười phút, mọi người mới vui vẻ trở về, trước khi xuống lầu, các hộ gia đình còn chúc nhau năm mới vui vẻ.

Bố mẹ Cố Tịch xuống lầu trước, cô nói dọn dẹp một lát rồi mới xuống, sau đó cầm điện thoại đến lan can, “Anh còn đó không?”. Đốt pháo hoa lâu như vậy, liệu anh có nghe chán rồi cúp máy?

“Có”, một chữ đơn giản nhưng lại có sức chấn động gấp mấy lần so với tiếng pháo nổ. Khóe môi anh nhướng lên, anh vẫn còn ở đây: “Rất náo nhiệt, rất vui vẻ”.

Cố Tịch ngoài “ạ” ra vẫn là “ạ”, lặng lẽ nghe giọng nói của anh.

“Năm mới vui vẻ!”

“Năm mới vui vẻ!”

Song điện thoại vẫn ù ù vang lên, hai người lại không nữa chủ động cúp máy.

Cố Tịch lấp bắp hồi lâu, cuối cùng nặn ra một câu, “Món quà đó đắt quá”.

“Ừ”, anh trầm giọng nói, “Em đừng ăn”.

... Cố Tịch không tìm được, phì cười, “Có phải sẽ chảy máu mũi không?”.

“Rất có khả năng sẽ nghiêm trọng hơn”, anh tỏ ra nghiêm túc khiến cô càng cười dữ, trong lòng vừa xấu hổ vừa tức. “Vậy phải nhờ mẹ em chuẩn bị nhiều quà Tết, chí ít phải bắt anh cũng nghiêm trọng một lần”. Lễ nghĩa qua lại mà, anh đã tặng quà Tết thì cô cũng phải trả lại tương đương.

“Rất mong đợi”, giọng cười khe khẽ như gõ mạnh vào tim cô, những phiền muộn trước đó bỗng biến mất.

“Chúc ngủ ngon”, cô khẽ chào tạm biệt.

“Chúc ngủ ngon”, giọng anh dần biến mất.

Cố Tịch cầm điện thoại, cười rồi nhẹ nhàng chạy xuống lầu. Năm mới vui vẻ! Lại là một sự khởi đầu năm mới tốt đẹp!

Chương 22: Quay lại

Tết đối với Cố Tịch mà nói, đó chính là không ngừng chúc Tết, không ngừng tụ họp, cứ như phải trả hết mọi món nợ nhân tình trong vòng mấy ngày ngắn ngủi vậy.

Cố Tịch và các chị em tốt hợp mặt. Mọi người vừa thấy cô đã bắt đầu làu bàu, thật không ngờ người đẹp nhất trong số họ lại trở thành người lấy chồng muộn nhất. Cố Tịch chỉ có thể cười nói tình yêu cần phải có duyên phận. Phụ nữ ấy mà, trước khi kết hôn luôn hoang tưởng tình yêu đẹp dễ biết bao, kết hôn rồi thì nhận ra tình yêu chẳng qua chỉ là một ly nước lọc. Lúc bạn uống, cho dù nó không mùi không vị, bạn cũng cam tâm uống hết, nhưng sau khi bạn thử xong thì bất đắc dĩ phải chấp nhận một điều, rằng thực ra nó bình thường nhạt nhẽo tới mức khiến bạn bỏ qua mất. Các chị em toàn trải nghiệm cả rồi, bảo Cố Tịch đừng quá mê đắm tình yêu, con người vẫn nên thực tế hơn. Bây giờ cô đã hai mươi bảy, hai mươi tám, còn trì hoãn một hai năm nữa thì sẽ không đến lượt cô chọn đàn ông, mà là đàn ông chọn cô, hơn nữa lúc chọn còn so sánh người này người kia, khi ấy cô có hối hận cũng vô ích.

Cố Tịch nghe mọi người thay phiên nhau nói thì chỉ cười tùm tùm. Cô hiểu ý tốt của họ, tình yêu đối với những cô gái trẻ mà nói là không thể thiếu, nhưng một kẻ bôn ba như cô, thì sẽ không mơ mộng tới độ không nhìn rõ hiện thực. Cô không vội, một là do di lớn của cô đã nói, có yêu cũng vô ích; hai là cô phải có đối tượng để cô phải yêu cái đã, không thể để cô dán cái băng “Tôi đây cần gả” trên trán, đứng bên đường níu kéo người ta chứ. Tóm lại, cô tin rằng vào đúng thời điểm gặp đúng người, tình yêu tự khắc sẽ xuất hiện. Nghĩ đến đó, trong lòng lại nhớ đến một giọng nói trầm ấm, Cố Tịch bưng ly cà phê lên người, người đứng, có thật là đúng hay không?

Các chị em thấy cô không tỏ ra sốt ruột thì chỉ có thể dùng cách uy hiếp khác, nói rằng Cố Tịch kết hôn đã muộn, đến lúc sinh con lại muộn thêm một, hai năm. Sau này đời con trưởng thành, con của cô tuyệt đối chỉ có thể theo sau người khác. Cố Tịch tưởng tượng cảnh đó, bất giác phì cười, như thế càng hay, người nhỏ nhất thường được yêu thương nhất, sau này các anh các chị đều phải thương con nhà cô.

Những ngày tháng bận rộn đại diện cho sự đầy đủ, chớp mắt mà ngày xa nhà đã đến.

Bố mẹ sợ Cố Tịch về lại W thì không ăn được đặc sản quê nhà, nên đóng gói cho cô rất nhiều quà Tết. Cố Tịch năm ngoái không muốn mang nhiều, sợ một mình ăn không hết. Năm nay cô không ngăn cản, nghĩ rằng khi về có thể tặng người ta, đặc biệt là Vi Đào, cô phải hồi đáp một món quà to cho anh mới được.

Mùng Năm Tết là ngày Cố Tịch quay về W, bố mẹ đưa cô lên taxi rồi quay lại nhà. Cố Tịch đến sân bay sớm một tiếng, nhìn sân bay có phần vắng vẻ thì tâm trạng cũng quấy luyến, bịn rịn. Phải một năm nữa mới có thể về nhà. Cô làm thủ tục ở quầy, ký gửi hành lý đóng gói. Bố mẹ thật lợi hại, ném cả một thùng hàng cho cô, cô chỉ có thể một tay kéo một tay xách, thật hoành tráng.

Cố Tịch qua cửa kiểm soát, ngồi trong phòng chờ để lên mạng. Wifi ở sân bay có quá nhiều người dùng nên tốc độ không nhanh lắm, cô dùng điện thoại của mình để lên mạng 3G, tốc độ mạng khá hơn nhiều. Cố Tịch đeo tai nghe vào, đọc tin mới, ở nhà không có thời gian lên mạng, ban ngày bận gặp gỡ họ hàng, buổi tối lại trò chuyện với bố mẹ. Mở hộp mail ra, nhận được rất nhiều thiệp chúc Tết, cô lần lượt mở chúng. Trước kỳ nghỉ cô đã gửi thiệp cho bạn bè, còn mình lại không có thời gian xem thiệp người ta gửi lại.

Đúng lúc Cố Tịch đang chăm chú xem thì một bóng người ngồi xuống bên cạnh. Cô không ngẩng lên, chỉ liếc một cái rồi tiếp tục chăm chú xem. Người bên cạnh bỗng lên tiếng, “Năm mới vui vẻ”.

Cố Tịch nghe giọng nói quen thuộc, ngạc nhiên ngược nhìn, người đó là Tiết Khải. Cô mở to mắt, “Anh cũng đi chuyến này ạ?”. Tiết Khải cười bình thản, “Trùng hợp quá”. Cố Tịch nhìn anh, “Không phải chứ, chuyến này chẳng phải đã được đặt hết từ lâu rồi sao?”. Ngày thứ ba sau khi cô đặt vé, chuyến bay hôm nay đã đầy rồi, sao anh lại có chỗ được?

“Không biết, chiều qua tôi đặt, có thể do có người trả lại vé”, gặp người quen, tâm trạng Tiết Khải khá vui.

“Có thể là thế”, Cố Tịch chậm rãi gật đầu, thế này mà cũng có khả năng gặp Tiết Khải, đúng là có duyên.

Hai người trò chuyện cùng nhau, kể những chuyện vui ngày Tết, và cả thức ăn ngon của N. Cố Tịch nhìn hành lý của anh chỉ có một cái túi xách, nghĩ chắc anh cũng đã ký gửi đồ rồi.

Lát sau bắt đầu lên máy bay. Tiết Khải chủ động yêu cầu được giúp Cố Tịch xách laptop, Cố Tịch từ chối không được nên đành đồng ý. Lên máy bay rồi, chỗ ngồi của hai người không gần nhau, chỗ của Tiết Khải ở phía sau nên anh giúp cô xếp hành lý xong xuôi rồi mới đến chỗ của mình.

Hành khách lục tục lên máy bay, ngồi cạnh Cố Tịch là một người đàn ông trung niên. Cố Tịch nhìn tiếp viên hàng không đi đến nhắc mọi người cài chặt dây an toàn, bỗng trên đầu văng tới giọng của Tiết Khải. Anh đang hỏi người ngồi kế Cố Tịch xem có thể đổi chỗ cho mình không. Người đàn ông đó nhìn anh vẻ kỳ quặc. Tiết Khải bỗng mỉm cười nhìn cô, người đó hiểu ra ngay, lập tức đồng ý. Tiết Khải cảm ơn rồi rít, người đàn ông kia xách hành lý ra phía sau, còn anh thì ngồi xuống cạnh Cố Tịch.

Cố Tịch nhìn anh, nhất thời không biết nói gì. Anh cười thân nhiên, “Như vậy thì chuyển đi không còn vô vị nữa”, Cố Tịch nhún vai không nói gì thêm.

Tiếp viên hàng không lại nhấn mạnh nhắc mọi người cài dây an toàn, sau đó diễn cách dùng mặt nạ dưỡng khí và phao cứu sinh. Cố Tịch vội lấy kẹo cao su đưa cho Tiết Khải, khi máy bay cất và hạ cánh, hiện tượng ù tai của cô khá nặng, nhất định phải ngậm kẹo. Tiết Khải lấy ra một viên cho vào miệng, sau đó ngồi ngay ngắn lại.

Máy bay cất cánh, qua một chặng điều chỉnh độ cao thì bắt đầu bay thẳng.

Hai người dần trò chuyện với nhau. Tiết Khải có vẻ ngoài trông khá ôn hòa, thực ra thì rất biết cách nói chuyện, chỉ cần có chủ đề là anh có thể nói mãi không dứt. Hai người từ từ nói đến công việc, cuộc sống, thời sự. Điểm dễ chịu nhất khi nói chuyện với anh là anh không cướp lời, lúc nào cũng đợi Cố Tịch nói xong mới nhắc đến ý kiến của mình, thậm chí còn mang ý dò hỏi, khiến người ta có cảm giác anh là người khiêm tốn. Cuối cùng, Tiết Khải lại nói muốn nghe Cố Tịch kể chuyện, khen cô kể rất hay. Cố Tịch ngượng ngùng, đành bắt đầu lục tìm gia tài truyện của mình. Nhìn vẻ mặt chăm chú lắng nghe của anh, lòng hư vinh nhỏ bé trong cô bắt đầu nở to, người kể chuyện thích nhất là có thính giả biết lắng nghe và khen ngợi như vậy.

Chuyến bay một tiếng rưỡi đã trôi qua trong câu chuyện nhẹ nhõm vui vẻ. Cuối cùng đã đến W, ra khỏi máy bay, bỗng cảm thấy hơi lạnh ập đến, W còn lạnh hơn cả N nữa. Hai người đi tới cửa, Tiết Khải đề nghị cùng ngồi xe của sân bay, Cố Tịch mỉm cười đồng ý. Lấy đồ xong, Tiết Khải đẩy một xe hành lý đến, đặt đồ của họ chung với nhau rồi cùng ra ngoài.

Hai người cười nói ra khỏi cửa, bỗng một tiếng gọi khiến cả hai sững lại.

Cố Tịch nhìn về phía cửa ra, ngớ người! Bóng dáng cao ráo đứng đó không phải Vi Đào thì là ai? Áo gió màu đen, cổ áo dựng thẳng, càng toát lên vẻ cao lớn, anh vẻ mặt không cảm xúc đang nhìn về phía cô.

Tiết Khải cũng đã nhìn thấy, khẽ hỏi, “Bạn cô à?”. Cố Tịch dờ dẫm gật đầu, ánh mắt lại nhìn Vi Đào, sao anh lúc nào cũng xuất hiện bất ngờ như vậy? Anh về W từ lúc nào? Sao biết chuyển bay của cô? Rõ ràng anh chưa từng hỏi mà. Nhưng, thấy anh đứng đó một cảm giác kỳ lạ dần dần lan tỏa, anh đã đợi rất lâu ư? Mang theo rất nhiều câu hỏi, Cố Tịch từ từ đi đến chỗ anh.

Vi Đào thấy hai người cùng đi đến thì nhìn Tiết Khải, rồi quay sang Cố Tịch, “Cố Tịch, bạn của em?”. Cố Tịch vội giới thiệu cả hai, hai người cùng lúc đưa tay ra bắt, cùng đánh giá đối phương. Bọn họ nhìn nhau một hồi rồi mới buông tay.

Vi Đào rút tay lại, nói với Cố Tịch, “Xe ở ngoài kia, đi thôi”. Cố Tịch đáp lại, rồi gật đầu với Tiết Khải, anh đẩy xe hành lý đi theo.

Ba người đi cùng nhau không nói gì. Vi Đào chỉ nhìn thẳng phía trước, Cố Tịch cũng không dám ngó quanh quất, Tiết Khải thì yên lặng đẩy xe hành lý.

Ra khỏi sân bay, Tiết Khải dừng lại, cười với cả hai, “Tôi ngồi xe sân bay về. Cố Tịch, có thời gian lại nghe cô kể chuyện nữa nhé?”. Cố Tịch vội ngăn lại, Vi Đào cũng lên tiếng, “Tôi cũng tiện đường, để tôi đưa anh về”.

Cố Tịch gật đầu, “Đúng, về chung”. Nói xong, Vi Đào đã đẩy xe hành lý về phía xe anh, đặt tất cả vào cốp sau, rồi ra hiệu cho họ lên xe.

Vi Đào thấy Cố Tịch và Tiết Khải đều ngồi phía sau thì ánh mắt lóe lên, ngồi vào xe, lái đi.

Trên đường, Vi Đào im lặng lái xe, chỉ thỉnh thoảng nói thêm vài câu khi Cố Tịch và Tiết Khải nhắc đến một chủ đề nào đó. Rất nhanh, anh đã đưa Tiết Khải về nhà trước, Tiết Khải xuống xe đi rồi, Vi Đào nhìn Cố Tịch ngồi phía sau, mãi không lái đi, cô nhìn lưng anh, nhút nhát hỏi, “Sao vậy?”.

Vi Đào quay lại, vẻ mặt cứng đờ, “Em vẫn ngồi phía sau à?”. Cố Tịch thót tim, cắn môi rồi từ từ xuống xe, ngồi vào ghế phụ lái.

Vi Đào nhìn cô chăm chăm, khẽ thở dài rồi quay sang thắt dây an toàn cho cô, sau đó mới khởi động xe lái đi.

Cố Tịch bị sự im lặng của anh làm cho lúng túng, khổ sở không biết có nên giữ im lặng hay không.

“Muốn ăn ở Ba Thích không?”, anh nhìn phía trước bỗng lên tiếng hỏi. Cố Tịch quay sang nhìn anh, lăm bẫm, “Phải về trước bỏ đồ ở nhà”.

“Ăn xong rồi về”, anh ngừng lại, giọng hơi trầm, “Anh muốn mời em ăn”.

Cố Tịch ngơ ngẩn gật đầu, dựa lưng vào ghế, anh... câu này có ý gì đó.

Chương 23: Tỏ tình

Hai người lái xe đến Ba Thích, đậu xe xong vào quán.

Do vẫn đang Tết nên trước cửa Ba Thích đầy ắp những người khách đang đợi. Cố Tịch kinh ngạc nhìn Vi Đào vào trong, anh nói với tiếp tân rằng chỗ đã đặt trước, rồi có người dẫn họ vào phòng riêng trên lầu.

Vi Đào bảo Cố Tịch cứ chọn món. Dịp Tết, cô ăn quá nhiều món dầu mỡ, không được ăn món Tứ Xuyên cay chính thống, nên đã thèm tới phát cuồng rồi. Nhưng nghĩ rằng Vi Đào mời, lại không dám quá vung tay, chỉ chọn đơn giản hai món. Vi Đào thấy cô khách sáo như thế liền chọn thêm hai món mặn một món canh.

Trong lúc đợi, hai người kể về tình hình nhà mình. Cố Tịch cứ nhắc đến những nơi vui chơi ở quê nhà là vui tươi hớn hởi, còn Vi Đào thì nghe rất thích thú. Vi Đào nói dịp Tết ngoài ở cạnh bố mẹ ra, thì đa phần là bận công việc, lúc được nghỉ khá rảnh rỗi nên hiệu suất cũng cao hơn, Cố Tịch nhú mày nhìn anh, rõ ràng là ngày lễ, mà anh cứ bắt mình làm Iron Man^[1].

[1] Iron Man: Hay còn gọi là người sắt, là một siêu anh hùng – nhân vật hư cấu của hàng truyện tranh Marvel Comics, được sáng tác bởi tác giả, nhà văn Stan Lee.

Cuối cùng món ăn được mang lên, hai người vừa ăn vừa tiếp tục trò chuyện. Cố Tịch lạ lùng hỏi sao anh biết cô về lúc này? Vi Đào thản nhiên nói, hình như còn nhớ cô từng nhắc qua chuyến bay của hãng N khi về quê,

mà lại về vé giảm giá, thế thì chắc sẽ đặt cả vé khứ hồi, lên mạng tra liền biết ngay.

Cố Tịch thấy anh nói bình thản như vậy thì ngớ người, nghĩ lại, anh có lên mạng tra tìm chuyến bay của cô cũng thật tốn công tốn sức. Nghĩ đến chuyện anh không quản xa xôi bay đến N chỉ để gặp cô một lần, mặt lại đỏ hồng lên, nhanh chóng chuyển sang chủ đề khác.

Cố Tịch rất muốn biết phương Bắc có tập tục gì vào dịp Tết, tại sao Tết lại không đốt pháo? Trong ấn tượng của cô, không khí đón Tết của phương Bắc cũng rất đậm đà. Vi Đào lại nói người nhà thường xuyên bận bịu, Tết cũng chỉ muốn nghỉ ngơi, đối với một số tập tục cũng không xem trọng lắm, đương nhiên cũng không thú vị như phương Nam. Nên mỗi năm đón Tết, anh lúc nào cũng xem như nghỉ dài ngày thôi.

Cố Tịch nhìn thấy vẻ nuối tiếc trong mắt anh, nhớ đến giọng nói có phần ngưỡng mộ bên kia đầu dây điện thoại trong đêm Trừ Tịch, lòng thoáng mềm lại, “Tết vẫn nên náo nhiệt một chút thì hay hơn”. Vi Đào gật gù, giọng hơi trầm khàn, “Có thể cùng ngắm pháo hoa”. Vừa nói xong, hai người nhìn nhau, không hẹn mà cũng nhớ đến cảm xúc khi nghe tiếng pháo hoa nổ. Cố Tịch nhìn thấy trong đôi mắt sâu thẳm kia có thứ gì đó đang di chuyển, chậm rãi, lặng lẽ thu hút trái tim cô, hơi thở cô bắt đầu mất ổn định. Đêm đó qua điện thoại, chỉ nghe tiếng không thấy mặt, cho dù nhịp tim đập nhanh đến mấy, mặt đỏ tới mức nóng bừng, sự mờ ám thấp thoáng đâu đó, nhưng cô vẫn thấy an toàn. Nhưng giờ đây ngồi đối diện nhau, ánh mắt nhìn cô chăm chú, vẻ mặt bình thản của anh đều khiến cô sợ hãi. Trái tim cô không thể kiểm soát, nhịp đập cứ nhanh dần theo thời gian ánh mắt ấy dừng lại ở nơi mình, khiến bản thân đứng ngồi không yên. Cô run rẩy cup mắt xuống, định viện cố gắng thức ăn để làm giảm bớt không khí mờ ám đang không ngừng tăng lên.

“Cố Tịch, chúng ta hẹn hò nhé!” Uỳnh! Yếu tố mờ ám trong tích tắc nổ tung, cháy bùng bùng. Đũa trong tay cô rơi xuống, hoàn toàn ngậy người!

Vi Đào cười thầm, tuy anh đã đoán ra phản ứng của cô từ lâu, nhưng thấy cô bị dọa như thế, trong lòng vẫn cảm giác có lỗi. Anh đưa tay nhặt đũa lên, sau đó nhét vào tay cô, thuận thế nắm chặt, “Đừng căng thẳng, ăn không tiêu được đâu!”.

Hừ... Lòng ngực Cố Tịch nóng bùng, máu ùn ùn kéo lên đầu. Anh... anh sợ cô không tiêu, thế sao còn cho nổ bom lúc này?

Vi Đào rút tay lại, chậm rãi gắp một miếng cua đặt vào bát cô, nhìn cô đầy quan tâm, “Đừng cuống, ăn no đã rồi nghĩ sau”. Vốn anh cũng muốn cho Cố Tịch nhiều thời gian hơn để cô kịp thích ứng, nhưng khi thấy cô và Tiết Khải sánh vai nhau ra khỏi cửa sân bay, anh không còn muốn đợi chờ nữa. Mập mờ không rõ chỉ khiến Cố Tịch tiếp tục do dự, bắt buộc phải tấn công trái tim cô trước, rồi cho cô thời gian từ từ quen sau.

Cố Tịch chờ đợi gắp đồ ăn cho vào miệng, hoàn toàn không biết mùi vị gì, trong lòng như nghiêng sông đổ bể. Trong đầu nhanh chóng lướt qua cảnh ngượng ngùng ban đầu gặp gỡ, sự lúng túng khi ở cạnh nhau, cảm giác mờ ám khi hát đôi, rồi gặp nhau nơi xa xôi, cuối cùng là nỗi niềm rung động khi cùng nghe tiếng pháo nổ. Từng cảnh từng cảnh như đốt cháy lý trí cô. Cô không thể phủ nhận sự hấp dẫn lẫn nhau thấp thoáng giữa họ, nếu nói rằng không có cảm giác với một người đàn ông đẹp trai như vậy, đó là tự lừa mình dối người. Cô càng không thể phớt lờ sức chấn động mà mỗi cử chỉ của anh tạo ra trong trái tim cô, trong lòng đã có một thứ tình cảm nào đó lạng lẽ lớn lên từ lâu rồi.

Thế nhưng khi cô rơi vào mê hoặc, thì lý trí sẽ rất tỉnh táo nhảy ra đập tan mọi giả tưởng của cô. Anh là sếp, là anh chàng độc thân hoàng kim tiêu chuẩn trong mắt các đồng nghiệp nữ, hơn nữa còn thân thiết với lãnh đạo trên tổng bộ, có cô nào dám hoang tưởng chứ. Nên chỉ cần ngọn lửa nhỏ trong lòng lóe lên, cô sẽ vội vàng cầm bình chữa cháy dập tắt ngay, không ngừng cảnh cáo bản thân, tình yêu công sở là nguy hiểm nhất. Nếu thành thì còn ổn, nhưng nếu không thành thì chẳng phải gặp nhau sẽ ngượng ngùng hay sao?

Đấu tranh tư tưởng mãi, cuối cùng Cố Tịch mở miệng, “Phó tổng Vi, em... trước mắt em vẫn chưa...”, chưa nói hết Vi Đào đã cướp lời, “Anh hiểu nỗi lo của em, không cần trả lời ngay, chúng ta có thể như trước”. Cô nhìn vẻ mặt bình thản của anh, ánh mắt ấm áp, nhìn cô mang theo chút dò hỏi. Ừm... cho cô về suy nghĩ cũng được, dù sao bây giờ cũng độc thân, tuy nhà đã giới thiệu Tiết Khải, nhưng anh ấy không hề tỏ ra điều gì, không chừng người ta chẳng có hứng gì với cô. Cô Tịch nghĩ ngợi, cuối cùng nửa câu sau nuốt xuống, cô vốn định nói rằng chưa có ý định có bạn trai.

Vi Đào thấy cô không phản đối, cũng không tiếp tục thúc ép mà đổi sang chủ đề khác nhẹ nhàng hơn. Hai người ăn rất lâu rồi mới rời khỏi Ba Thích.

Vi Đào lái xe đến dưới tòa nhà của Cố Tịch, cô nói để cô tự lên là được. Vi Đào sau khi tháo dây an toàn ra cho cô, lại xuống xe lấy hành lý. Cố Tịch mở cửa xe, cũng đi vòng ra sau đuôi xe.

Vi Đào lái hành lý ra rồi đóng cốp lại, khóa cửa xe, một tay nhấc vali, “Anh đưa em lên”. Cố Tịch đành đi vào trong trước, chỗ cô ở là tòa nhà bảy tầng kiểu cũ, cô ở tầng trên cùng, nếu tự xách lên thì đúng là rất tốn sức, còn Vi Đào thì lại rất nhẹ nhàng xách một mạch đến trước cửa căn hộ của cô.

Cố Tịch mở cửa, bật đèn, nghiêng người để anh vào phòng, Vi Đào xách hành lý đi vào. Cố Tịch nói anh đặt đồ bên tường, sau đó gọi anh vào ngồi chơi, còn cô vào nhà bếp. Trong nhà đã vắng người mấy ngày rồi, không có nước sôi, cô đành lấy chai Sprite ra đãi anh. Vi Đào đứng trong phòng khách, nhìn qua cửa sổ ra ngoài, “Từ đây có thể nhìn thấy nhà anh”. Cố Tịch nhìn theo ánh mắt anh, quả nhiên, bên kia đường chính là tòa nhà cao tầng trong tiểu khu sang trọng. Vi Đào chỉ tòa nhà phía tay phải của tiểu khu, “Là tòa có biển quảng cáo kia”. Cố Tịch nhìn biển quảng cáo sặc sỡ, câu “Đôi bên cùng nhìn” tự nhiên nhảy ra trong đầu, mặt hơi nóng lên. Cô nhanh chóng thu tầm mắt lại, khẽ cắn môi, đưa chai nước cho anh, “Xa thế này làm sao thấy được?”. Vừa nói dứt thì thấy khóe môi anh như cười như không, cô thẹn quá, nhận ra mình đã nói sai rồi.

Vi Đào nhận lấy, nhìn cô chăm chú, màu hồng kéo từ gò má tới cằm, cổ, dáng vẻ xấu hổ như phát sang dưới ánh đèn, khiến gương mặt thanh nhã của cô càng xinh đẹp, nhất thời anh không rời mắt nổi. Cố Tịch bị anh nhìn càng e thẹn, mặt càng lúc càng nóng, đang định mở miệng nói gì đó, lại nhận ra mặt anh từ từ áp sát, tay cũng đưa lên vươn về phía cô. Hồi chuông trong Cố Tịch vang lên, nhanh, nhanh, nhanh lùi lại, nhưng đôi chân lại như đóng đinh trên sàn nhà, trong đầu toàn câu nói “Chúng ta hẹn hò nhé”, lẽ nào anh... anh muốn... Nhịp tim đập như trống trận không ngừng lớn lên bên tai, hơi thở gấp gấp rối loạn. Thấy mặt anh càng lúc càng gần, tay đã đưa lên chạm mặt mình, cô thềm hít một hơi, căng thẳng nhắm mắt lại. Khi hơi thở của anh phớt qua má, cô cảm thấy thế giới ngừng lại, thậm chí cả nhịp tim cũng ngừng lại.

[©DTV](#)

Yên tĩnh không tiếng động...

Cô cảm thấy tay canh chạm vào mang tai, sợi tóc kéo ra khiến da đầu hơi tê dại. Thành thịch, thành thịch, nhịp tim lại xuất hiện, cô từ từ mở mắt ra. Gương mặt tuấn tú của anh ngay trước mắt, ánh mắt nhìn từ mang tai cô dần dần nhìn vào mắt cô, trong tay nắm một sợi nhung. Cố Tịch chỉ thấy máu toàn thân lại đổ ngược lên đầu, da đầu nóng tới nỗi bắt đầu bốc khói, quá... quá xấu hổ! Anh chỉ giúp cô lấy vật lạ thôi, cô lại... lại tưởng anh... A... cô xấu hổ muốn đập đầu vào tường! Cố Tiểu Tịch, mà... mà còn có thể dung tục hơn nữa không?

Vi Đào nhìn gương mặt đỏ bừng nóng hực đó, khóe môi cuối cùng nhướn lên, giọng cố tỏ ra bình thản, “Em... vì sao lại nhắm mắt?”.

“Ừm...ừm...”, Cố Tịch then quá chỉ có thể nuốt nước bọt, chỉ muốn gõ cái đầu ngốc nghếch này ba trăm lần. Hu hu hu, đều do suy nghĩ bậy bạ mà ra.

Vi Đào nhìn gương mặt cô lại đỏ lên, chắc có thể chiêm trứng được rồi, anh đành nhẹ nhàng nâng cằm cô, giọng gian xảo nói từng câu từng chữ, “Đàn ông không nên làm phụ nữ thất vọng...”. Tim Cố Tịch thót lên, thất vọng cái gì chứ? Còn chưa đợi cô ý thức được, gương mặt anh đã phóng to lên, hơi thở giao nhau, một hơi ấm nhẹ nhàng đậu lên môi cô.

Cố Tịch lần này đàn ra thật, dờ dẫm nhìn đôi mắt đen sáng vô cùng trước mắt mình, đôi môi nóng ấm mút nhẹ môi cô, một bàn tay to dần dần trượt ra sau gáy, vuốt ve làn da nhạy cảm, một cơn tê dại lan khắp cơ thể.

Một lúc lâu sau, áp lực lên trên môi dần dần nhẹ bớt, cô vội nín thở từ từ thả lỏng, chớp mắt, gương mặt anh gần ngay trước mắt. Tim đập thành thịch, lần đầu cô nhận ra đôi mắt luôn ẩn giấu nụ cười đó lại quyến rũ đến

thế. Trên môi có một thứ gì đó nhẹ lướt qua, anh.. dùng đầu lưỡi liếm nhẹ... Toàn thân cô lại run lên bần bật!

“Tịch Tịch, chúc ngủ ngon.” Vi Đào dần buông cô ra, nở một nụ cười thỏa mãn. Sau đó, đi ngang qua cô, ra khỏi nhà.

A...a...yêu nghiệt! Cuối cùng Cố Tịch đã bùng phát!

Chương 24: Đi dạo quanh hồ

Do tối qua bị Vi Đào dọa như vậy nên Cố Tịch mất ngủ, lăn lộn mãi mí mắt mới chịu khép lại. Khi điện thoại di động trên đầu giường reo lên không ngớt, thì cô vẫn đang oán thán ai đó trong giấc mơ. Phiền toái quá, ai mà đáng ghét cứ hát mãi bên tai cô vậy? Khi cô cuối cùng cũng ý thức rằng không phải ai đó hát, mà là di động đang đổ chuông điên cuồng, mới không cam lòng thò đầu ra khỏi chăn, chụp lấy điện thoại, yếu ớt nghe máy, “A lô? Ai thế?”.

Cô không nhìn số, vì mắt vẫn chưa mở, trong điện thoại im lặng một lúc khiến cô phải “A lô” thêm tiếng nữa. Có lẽ đại não của cô vẫn chưa vận hành bình thường, nên cô không phát hiện ra âm cuối của mình thật sự rất mềm mại dịu dàng. Bên kia cuối cùng văng đến tiếng ho khê, “Giọng em khi chưa tỉnh ngủ là vậy sao?”. Vừa nghe thấy giọng trầm ấm của Vi Đào, Cố Tịch tỉnh hẳn! Bật loa nói lại, cô cố gắng đặng hăng, “Chào buổi sáng”.

“Chào buổi sáng. Hôm nay là ngày cuối được nghỉ, có muốn đi dạo không?”, Vi Đào bình thản mời cô. Cố Tịch suy nghĩ, nghĩ đến hành động tối qua của anh là mặt bắt đầu nóng rực, do dự chưa trả lời ngay.

“Nếu em muốn nghỉ ngơi thì thôi, hôm qua mới về cũng mệt lắm rồi”, anh nói tiếp.

Cố Tịch cảm thấy hơi ngại ngùng, thực ra thì cũng không mệt gì, cô lẩm bẩm, “Hôm nay thời tiết có vẻ đẹp, ra ngoài đi dạo cũng được”. Nói xong, tai đã đổ lựng, màn cửa vẫn chưa kéo ra, cô căn bản không thấy được thời tiết bên ngoài.

Vi Đào nghe cô đồng ý thì giọng rất vui vẻ, “Ừ, nửa tiếng nữa anh đến đón em”, nói xong cúp máy.

Cố Tịch buông máy, vội tốc chân nhảy xuống giường, vừa kéo rèm cửa đã bị bầu trời xám xịt làm cho đứng hình. Đây... thời tiết này làm sao mà nói đẹp được. Cố Tịch thè lưỡi, không mưa là được, cô cười ngô nghê với bóng mình in trên rèm cửa, anh nhất định lại đang cười cô rồi.

Cố Tịch nhanh chóng rửa mặt, sau đó trang điểm nhẹ, mặc một cái áo len màu hồng phấn cổ đứng cùng một chiếc quần jeans, sau đó khoác áo khoác ngắn vào, lộ ra phần len phủ hông, gợi lên những đường cong rất đẹp. Cuối cùng cô phối thêm một cái mũ đội lệch, trông rất đáng yêu, nghịch ngợm.

Nửa tiếng sau, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa rất đúng giờ.

Cố Tịch sau khi đứng trước gương ngắm lại một lần nữa mới hít thở thật sâu, xách túi ra khỏi phòng, mở cửa nhà. Vi Đào đứng ngoài, mặc áo khoác

đen, vóc người cao lớn. Khi trông thấy cô, vẻ mặt anh vẫn bình thường, chỉ có đôi mắt thoáng lướt qua một sự ngạc nhiên thú vị, biểu lộ cảm xúc trong lòng anh khi đó.

Cố Tịch mỉm cười, “Đi thôi”. Vi Đào gật đầu, “Hôm nay em rất đẹp”. Cố Tịch cúi đầu, khẽ đáp lại, “Cám ơn anh”. Vi Đào chìa tay ra làm tư thế mời cô đi trước, hai kẻ người trước người sau xuống lầu.

Vi Đào đưa cô đi ăn sáng trước, hai người ăn cháo ở một quán gần đó. Lúc ăn, anh hỏi cô muốn đi đâu chơi, Cố Tịch nói sao cũng được. Thực ra cô thấy thời tiết không đẹp, sợ thực sự sẽ mưa thì không có gì vui cả. Vi Đào đề nghị hay là đi Đông Hồ, từ hồi đến W anh chưa từng đi, rất muốn tới đó xem thế nào. Cố Tịch vội đồng ý, dịp lễ Tết thế này chắc Đông Hồ sẽ trang trí đặc biệt, hẳn là đẹp hơn thường ngày.

Hai người ăn xong lái xe đến thẳng Đông Hồ.

Đông Hồ mùa đông này rất đẹp, tuy không khí lạnh lẽo, nhưng nhìn mặt hồ như đóng băng bỗng thấy lòng thoải mái. Hai người chậm chậm dạo vòng quanh hồ. Họ đều không phải người thành phố W, nhưng thời gian Cố Tịch ở đây dài hơn Vi Đào nên cô đương nhiên là người hướng dẫn. Cô giới thiệu cho anh từng cảnh đẹp, kể những chuyện vui khi cô đến đây. Vi Đào yên lặng lắng nghe, thỉnh thoảng gật gù. Anh thích nghe cô nói, mỗi lần nghe giọng nói vui vẻ của cô, tâm trạng cũng bị lây theo, dễ dàng trở nên vui vẻ. Cô giống như một chuỗi gene vui vẻ, dùng cách đặc biệt của mình để truyền niềm vui đến cho những người xung quanh.

Cố Tịch vốn thích nói, một khi đã nói là không ngừng được, đến khi nhận chai nước khoáng từ Vi Đào, cô mới nhận ra mình đã nói quá nhiều, gần như anh chẳng chen vào câu nào. Cố Tịch ngại ngùng, “Em... nói hơi

hiều”. Vì Đào nhìn cô dịu dàng, ngón tay nhẹ nhàng gạt lọn tóc trước trán cô, “Anh thích nghe em nói”. Khi cô nói, ánh mắt lúc nào cũng đặc biệt sáng, như một viên đá quý tỏa hào quang rực rỡ, gương mặt cũng hồng hào. Động tác anh rất dịu dàng tự nhiên, cứ như hai người yêu nhau đã lâu, quan tâm nhẹ nhàng nhưng cảm động. Cố Tịch hơi cúi nhìn, khẽ cắn môi, “Chúng ta có thể nào đừng công khai vội?”. Đối với quan hệ của họ có rất nhiều thứ không chắc chắn, cũng chẳng biết trong công ty phải đối xử với anh ra sao, các đồng nghiệp biết chuyện rồi sẽ phản ứng thế nào, cô vẫn chưa nghĩ ra, thế nên không mong công khai sớm.

Vi Đào khựng lại rồi đáp, “Được”. Anh sẽ cho cô thời gian quen dần, chỉ cần cô chấp nhận cách ở bên nhau thế này, anh sẽ phối hợp. Cố Tịch thấy anh đồng ý nhanh như vậy thì cười cảm kích, “Cảm ơn anh”. Vì Đào chớp mắt, lấy chai nước trong tay cô rồi đập nắp lại, sau đó nhẹ nhàng nắm bàn tay cô, tiếp tục đi thẳng.

Cố Tịch nhìn bờ vai rộng của anh, lòng bàn tay truyền đến hơi ấm của anh, mặt hồ trong tim đang gợn lên những vòng sóng nhỏ. Người đàn ông này lúc nào cũng khiến cô ngạc nhiên, lúc thì ngang ngược mạnh mẽ, khi thì hiền lành hóa gian xảo, lúc lại dịu dàng đôn hậu, mỗi một mặt đều cần cô từ từ thích ứng. Anh không nói những lời ngọt ngào, nhưng lại dùng hành động khiến tim cô rung động. Anh cũng không đòi hỏi câu trả lời của cô, mà lặng lẽ sử dụng những đặc quyền của bạn trai, quan tâm cô rất tự nhiên đơn giản. Không thể nói rõ hiện giờ họ có thể được coi là đang yêu nhau không, nhưng cô biết mình muốn ở cạnh anh, chút chờ đợi mong mỏi anh trong lòng khiến tâm trạng trở nên bồng bềnh phiêu phất, khi nhìn thấy anh lại dần dần trĩu nặng.

Cố Tịch có thể nghe rõ có một giọng nói trong lòng đang không ngừng khuyến khích, đi đi, đi phám khá từng phương diện trong con người anh. Cho dù có ngày nào đó sẽ phát hiện ra bản thân không hợp với anh, nhưng

có sao đâu? Tình yêu vốn dĩ là quá trình tìm hiểu lẫn nhau, không có chuyện người này phải yêu người kia thì mới được. Chí ít, anh đã từng khiến cô có ý muốn yêu anh. Thậm chí mỉm cười, cô đi nhanh hơn nửa bước, sánh vai bên anh.

Hai người nắm tay nhau, tiếp tục dạo quanh hồ như cặp tình nhân hạnh phúc.

Đi dạo đến chiều, hai người lái xe đi ăn. Trên đường, Vi Đào hỏi cô có muốn xem phim không, ăn tối xong có thể ra rạp xem phim, gần đây có bộ phim giả tưởng khá hay. Cố Tịch nhìn vẻ mặt bình thản của anh, mỉm cười gật đầu. Không ngờ người cuồng công việc như anh cũng biết quan tâm đến tin tức điện ảnh, cô vốn nghĩ anh ngoài các bảng biểu con số ra thì không hứng thú gì.

Vi Đào định ăn cơm trước, nhưng Cố Tịch lại bảo anh quay đầu xe đến rạp. Vi Đào nghi ngại nhìn cô, “Xem xong mới ăn ư?”.

Cố Tịch cười, lắc đầu, “Đi mua vé trước rồi ăn cơm sau, nếu không lát nữa sẽ không có chỗ tốt đâu”. Mới nhìn đã biết anh không hay đi xem phim, trong lòng cô thầm vui, không chừng kinh nghiệm hẹn hò của anh cũng không nhiều.

Vi Đào thấy có lý nên nhìn cô, “Xem ra em thường xuyên xem phim nhỉ?”. Cố Tịch cười thầm, chắc anh cũng đang dò đoán cô. “Em và Phi Phi, chính là Phương Phi ấy, một tháng ít nhất cũng phải xem ba bộ. Cô ấy để phòng mình ở nhà mãi thành một internet, còn em thì thích thưởng thức hiệu ứng của rạp chiếu phim”. Bây giờ điều kiện sống tốt, tuy vé xem phim không đắt lắm, nhưng nếu dùng voucher đổi hoặc quét thẻ mua vé thì sẽ được xem phim với giá chỉ bằng một nửa, hai vé nửa giá cộng thêm một

phần đồ ăn, thấp nhất khoảng tám mươi tệ, có lúc thậm chí còn rẻ hơn. Trong quan niệm của cô, nỗ lực làm việc kiếm tiền chính là để nâng cao chất lượng cuộc sống, nếu ngay cả chuyện mình yêu thích cũng không thể tự do làm thì chẳng phải cuộc sống quá đáng buồn hay sao. Vì vậy cô tuyệt đối không muốn làm nô lệ, mà muốn là chủ nhân của công việc.

Vi Đào gật gù tán đồng, cuộc sống của cô luôn đa dạng, phong phú. Làm trong tổ chế tác phim, phát thanh viên, quản lý diễn đàn... đều là những công việc ngoài công việc chính của cô. Chẳng trách Gia Tuấn lại sung bái cô vì có thể sống tự do tự tại như vậy.

Đến rạp, Vi Đào thấy Cố Tịch không tới thẳng chỗ bán vé mà đến cửa hàng phía dưới, trong lòng lại nghi ngại. Cố Tịch nhận ra điều đó nên nói, “Bây giờ chẳng ai đi mua thẳng vé xem phim, vì có voucher đổi, voucher tương đương nửa giá hoặc chỉ còn 40% giá, không nên để mất tiền oan uổng”. Vi Đào nhìn đôi mắt sáng rõ của cô thì cười thầm, đúng là một cô gái tốt.

Hai người mua voucher, lên lầu đổi vé, chọn hai chỗ chính giữa của hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên, rồi mới rời khỏi rạp.

Chương 25: Sưởi ấm

Hai người ăn cơm ở gần đó, mua một ít đồ ăn vặt rồi vào rạp. Họ xem một bộ phim hài, Vi Đào thật sự không hay đi xem phim, mấy lần cả rạp cười ầm ĩ mà anh chẳng có chút phản ứng. Cố Tịch lén nhìn anh, lẽ nào cơ

cười trên mặt anh đã mất khả năng? Tại sao tối qua anh có thể cười “yêu quái” như vậy, bây giờ lại nghiêm túc đến thế, lẽ nào không khí ở đây còn chưa đạt tới “điểm cười” của anh?

Cô dùng cùi chỏ huých anh, “Không hay hả anh?”.

Vi Đào lắc đầu, vẻ mặt cứng đờ, “Rất hay”.

“Nhưng anh không cười”.

Vi Đào ngừng lại, nghiêng đầu thì thầm vào tai cô, “Anh thích nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của em hơn”.

Soạt, tai cô nóng hực, rõ ràng là lời chọc ghẹo mà, nhưng tại sao tim lại đập nhanh như thế chứ, nhanh đến mức cô nhìn màn hình mà trong đầu chỉ toàn gương mặt anh, nụ cười anh. Ôi, cô thật sự rất vô dụng, dễ bị trúng chiêu như vậy, ai đó chỉ cần tùy tiện ra chiêu là có thể hạ gục nhanh tiêu diệt gọn cô rồi.

Bên tai văng tiếng cười khe khẽ của anh, bàn tay anh to lớn nhẹ nhàng bao bọc bàn tay cô nhỏ bé đang đặt lên tay vịn. Cô đỏ mặt chăm chú nhìn màn hình, nhưng dù cố đến mấy, trái tim vẫn không ngăn được hơi ấm truyền đến từ mu bàn tay, nhanh chóng lan tỏa toàn thân. Cô chỉ cảm thấy rất nóng rất nóng, trong lòng gào thét, có biết tiết kiệm điện năng hay không? Điều hòa mở như vậy, muốn luộc chín người ta sao? Rõ ràng là hơi ấm tình yêu đang tăng lên, nhưng lại oán người ta mở điều hòa quá cao. Cổ Tiểu Tịch, mày thật chẳng có đạo đức!

Xem phim xong, hai người mặc áo khoác lên, theo dòng người ra ngoài. Đông người chen chúc, Vi Đào giữ cô phía trước, cánh tay hơi dang ra để

tránh cho cô bị người ta chen lấn. Cố Tịch hơi cúi đầu, hơi thở của anh nhẹ nhàng bao bọc cô, có một cảm giác an toàn đặc biệt. Bên cạnh có đôi tình nhân thấy Vi Đào làm thế, cô nàng kia cũng kéo kéo bạn trai mình, ánh mắt khiêu khích, “Bạn trai người ta tốt chưa kìa”. Cố Tịch lại đỏ mặt, cánh tay Vi Đào giữ lấy cô hơi siết lại, anh cũng nghe thấy rồi.

Hai người ra khỏi rạp, bước đến trước cổng khu thương mại. Cố Tịch bị cơn lạnh như cắt da bao vây, toàn thân run bần. Trời ơi, tuyết rơi rồi! Lúc này khi họ ăn cơm vẫn chỉ mưa bay bay, lúc này bầu trời đã bắt đầu có hoa tuyết rơi, nhẹ nhàng phiêu phát dưới ánh đèn. Vi Đào vội ôm cô vào lòng, “Lạnh rồi hả?”. Cố Tịch mỉm cười lắc đầu, nhưng răng thì không ngừng va vào nhau lập cập.

Vi Đào nhìn trời, “Hay là em đợi ở đây, để anh lái xe tới”, nói xong định cởi áo khoác ra. Cố Tịch vội giữ tay anh, “Đừng cởi, sẽ cảm lạnh đó”. Vi Đào vẫn kiên trì, cô rất lạnh, anh biết. Cố Tịch thấy không thể ngăn cản anh thì đành khuyên, “Vậy chúng ta cùng đi lấy xe”. Vi Đào nhìn bên ngoài, kéo mũ của cô thấp xuống, kéo cổ áo khoác của cô chặt hơn, sau đó mở khóa áo khoác của mình, vòng tay ôm lấy cô. Cố Tịch thấy lòng ấm áp, cảm động nhìn anh, “Vi...”. Vi Đào ôm cô đi thẳng, “Ôm anh đi”. Cố Tịch run rẩy vòng tay ôm eo, dựa vào lòng anh. Anh siết áo khoác lại, bao trọn một bên người cô, sau đó cẩn thận ôm cô đi về phía bãi đậu xe.

Khoảng mười mét gần ngủi thôi, nhưng hai người lại đi rất cẩn thận, anh dẫn cô tránh từng vũng nước, sợ cô bị gió thổi lạnh nên ôm chặt trong lòng. Cố Tịch chỉ nghĩ thấy mùi hương riêng có của anh, hương vị chanh nhàn nhạt, anh thích dùng xà bông hương chanh? Mùi vị nam tính đặc trưng khiến cô dần dần ngây ngất. Dưới tay cô là hơi ấm của anh, nhịp tim đập dữ dội gõ vào mặt cô, hơi nóng trên gò má cô tăng lên không ngừng, như thế này ngay cả tuyết rơi cũng không làm tan nổi hơi nóng này. Lần

đầu cô cảm nhận được câu “Để anh sưởi ấm” trong bài ca mình hay hát. Giữa mùa đông quả nhiên chẳng gì ấm áp bằng vòng tay ôm chặt thế này.

[©DTV](#)

Ngồi vào trong xe, Vi Đào vội cởi áo khoác đắp lên người Cố Tịch, sau đó khởi động xe, mở điều hòa. Cố Tịch nhìn anh, ngáp ngừng rồi thôi. Vi Đào mỉm cười, “Cứ đắp trước đã, đợi điều hòa tăng nhiệt độ lên rồi bỏ ra”. Cố Tịch dựa lưng vào ghế, chậm chậm gật đầu.

Vi Đào nhanh chóng lái xe đi. Không ngờ ra ngoài chơi một chuyến lại gặp tuyết, nhưng dạo bộ trong tuyết cũng thú vị lắm. Anh một tay lái xe, tay kia gỡ mũ ra cho cô, nhẹ nhàng đặt lên bệ, sau đó gạt những sợi tóc trước trán cô sang bên, mu bàn tay khê chạm vào má cô, “Lạnh không?”. Cố Tịch lắc đầu, hơi nóng trên mặt hẳn đã có thể làm tan tuyết bên ngoài rồi, anh chạm vào như vậy, lẽ nào không thấy nóng ư?

Vi Đào lại nắm tay cô, cảm giác lạnh ngắt, so với mặt thì bàn tay cô rất lạnh. Anh lo lắng nhìn cô rồi siết chặt tay, Cố Tịch vội an ủi, “Em cứ đến mùa đông là vậy đó, thuộc dạng thích ứng kém, rất dễ bị lạnh tay lạnh chân”. Vi Đào nắm chặt không buông, định dùng hơi ấm của mình để sưởi cho cô.

Cố Tịch thấy anh không thể chuyên tâm lái xe thì vội rút tay lại, áp hai tay lên mặt, “Như thế này là được rồi, trung hòa trung hòa”. Dù sao mặt cô cũng nóng đến khó chịu, vừa hay vừa hay. Vi Đào thấy cô ôm gương mặt đỏ bừng, đôi mắt to tròn sáng rõ, rất đáng yêu, nên không nhịn được khẽ cười. Cố Tịch thấy anh cười cũng cười theo. Con người hoạt bát của cô lại xuất hiện, nói chuyện về bộ phim hồi nãy, trong xe bỗng chốc vui vẻ hơn nhiều.

Anh chăm chú nhìn thẳng, trong tim thấy ấm dần lên, có cô bên cạnh, cảm giác thật tốt!

Vi Đào đưa cô đến cửa, Cố Tịch nghĩ đến không khí mờ ám tối qua thì không dám mời anh vào trong, chỉ dựa lưng vào cửa, khẽ nói, “Hôm nay rất vui, mai gặp anh nhé”. Vi Đào nhìn đôi mắt thẹn thùng của Cố Tịch, biết suy nghĩ trong lòng cô nên gật đầu, tay phải đặt lên cửa, cúi xuống, hôn nhẹ vào má cô, “Chúc ngủ ngon”, Cố Tịch đỏ mặt lí nhí, “Chúc ngủ ngon”. Anh từ từ lui ra, Cố Tịch cảm thấy áp lực trên đầu giảm đi một chút, mới ngẩng đầu lên nhìn anh, mỉm cười.

Vi Đào nhìn cô chăm chú, bàn tay đang rút lại không kịp được lại vượt ve gương mặt cô, Cố Tịch bị ánh mắt anh thiêu đốt, nhất thời không rời mắt được, trái tim thít lại. Vi Đào cuối cùng nhắm mắt, đầu lại cúi xuống, lần này thực sự là nụ hôn tạm biệt, môi chạm môi, mang theo hơi ấm, rất dịu dàng, chậm chậm áp lên rồi rời xa. Cố Tịch thậm chí cảm thấy âm thanh nuốt nhẹ của anh, tim thót lên không dám thở mạnh, chỉ có thể bị ánh mắt anh khóa chặt.

Vi Đào lại nuốt xuống một cái, biểu cảm thoáng thay đổi, rồi cuối cùng lùi ra, buông cô, quay người rời đi.

Cố Tịch dựa vào cửa, toàn thân bải hoải yếu ớt như bị rút khô, thở hỗn hển, khó nhọc nuốt xuống. Lúc này, cô... cô thấy trong mắt anh có một ngọn lửa đang bùng cháy, nóng bỏng, nguy hiểm! Cô hiểu rõ đó là đại diện cho điều gì, trời ạ, khoảnh khắc đó trong tim cô lại cũng căng thẳng, điên cuồng theo, nhất định là điên rồi!

Cố Tịch do đêm đó uống quá nhiều nước lạnh mà thức dậy tới mấy lần! Nhưng, cứ nhớ tới âm thanh nuốt xuống của anh là ngọn lửa trong cơ thể lại bùng cháy, nhiệt độ tăng lên vùn vụt, cô... cô điên thật rồi!

Hôm sau Cố Tịch dậy thật sớm, nhìn Cố Tiêu Tịch trong gương, đôi mắt sưng vù, uống nước quá nhiều, lại nhớ đến ánh mắt anh. Tại sao sức ảnh hưởng của anh với cô lại lớn như thế? A a a!!! Cố Tịch vỗ vỗ mặt mình, trấn tĩnh, không thể đến công ty trong bộ dạng này được, nhất định sẽ lộ mất! Cố Tịch tốn mất năm phút chỉ để kiến thiết lại tâm lý, cuối cùng cũng bình tĩnh được.

Nhưng vừa xuống lầu, cô lại không thể bình tĩnh nổi nữa. Xe của Vi Đào đang đợi ở đó, cô thầm kêu khổ rồi tiến đến.

Vi Đào xuống xe đi vòng sang, thấy vẻ mặt đau khổ của cô thì nói, “Hôm nay tuyết rơi, chắc chắn sẽ tắc đường”. Anh biết cô không muốn người khác biết quan hệ của hai người, nhưng nghĩ rằng giao thông hôm nay sẽ rất tệ nên vẫn muốn đích thân đưa cô đi làm. Cố Tịch thấy lòng ấm áp, ngồi vào xem. Vi Đào lên xe, cài dây an toàn cho cô, sau đó khởi động. Nhiệt độ trong xe rất ấm, xem ra anh đã đợi ở đây một lúc rồi. Cố Tịch nói khẽ, “Đưa em đến đường Chính Dương là được”. Đường Chính Dương chỉ cách công ty một ngã tư, rất gần. Vi Đào gật đầu, sau đó lấy trong hộc xe ra một cái túi đưa cho cô, là bữa sáng của Vĩnh Hòa, cô hỏi anh, “Anh ăn chưa?”. Vi Đào gật đầu, lúc này đợi cô, anh đã ăn rồi.

Cố Tịch cảm động mở ra, chậm rãi ăn. Vừa ăn cô vừa hỏi khẽ, “Anh mở đài nghe được không?”. Mỗi buổi sáng, cô đều nhân thời gian ngồi xe buýt mà nghe bản tin sáng. Vi Đào mở đài, trong xe lập tức xuất hiện nhiều âm thanh. Cố Tịch bỗng nhớ ra quà Tết chưa tặng anh, “Em mang quà Tết cho anh, suýt nữa thì quên đưa”.

Vi Đào nhìn cô, “Buổi tối anh sẽ tới lấy”. Cố Tịch thấy cổ họng thắt lại, anh tới lấy, thế... thế chẳng phải lại đến nhà cô sao? Tiếng nuốt xuống của cổ họng trở nên rõ ràng, trong đầu lại thấy nóng lên bất chợt. Ngừng lại ngừng lại, Cố Tiểu Tịch, mà cứ thế này có lẽ sẽ lọt vào bảng “Nữ háo sắc Lương Thịnh” mất!

Vi Đào không nhận ra vẻ kỳ lạ của cô, chỉ nhắc cô hôm nay rất lạnh, đừng để tay bị cóng. Cố Tịch vội gạt đầu, “Em đã vũ trang đầy đủ rồi, hơn nữa trong công ty có điều hòa dễ chịu hơn ở nhà”. Vi Đào nhìn cô vẻ lạ lùng, “Nhà em không có điều hòa sao?”. Trong nhận thức của anh, thành phố W là nơi hai mùa nóng lạnh rõ ràng, mùa đông khi lạnh nhất cũng khiến người ta không chịu nổi, như vậy mà lại không có điều hòa?

“Cái trong nhà là của chủ nhà, chỉ có chế độ lạnh thôi”, cô đã quen rồi, mùa đông cô dùng máy sưởi điện, dù sao cô chỉ sống một mình. Cô ở đâu thì bày máy sưởi ở đó, cũng không thấy lạnh lắm.

Vi Đào lắc đầu, “Chẳng trách em dễ bị cảm lạnh”. Cố Tịch mở to mắt, “Sao anh biết?”. Mùa đông cô rất dễ bị cảm lạnh, có lúc mãi mà không khỏi được. Nhưng sao anh lại biết? Anh mới tới công ty chưa được bao lâu, lẽ nào đã hỏi thăm chuyện của cô?

“Mới nhìn là biết”. Khóe môi Vi Đào khẽ động, vẻ mặt chắc chắn. Cố Tịch ủ rũ cau mày, thừa nhận là hỏi thăm về cô thì mất mặt lắm sao? Cô bĩu môi, cắn mạnh miếng quẩy. Mặc kệ anh có thừa nhận hay không, cô chắc chắn anh đã lén lút quan tâm cô, nhất định, trăm phần trăm!

Chương 26: Quan tâm

Ngày đầu tiên đi làm của năm mới, điều vui sướng nhất chính là được nhận lì xì.

Mã Sở Vân vừa đến đã đi một vòng các phòng, sau đó phát bao lì xì cho mọi người, người nào nhận xong cũng sung sướng nói với ông: “Chúc mừng năm mới, cung hỷ phát tài!”. Câu này đương nhiên cũng nói với bản thân, phát tài phát tài, lì xì nhận mãi.

Phương Phi cầm bao lì xì, ôm Cố Tịch cười lén, “Tối nay có thể đi chơi một bữa rồi. Ba Thích được không? Gọi cả Văn Long nữa”. Cố Tịch nghĩ hôm trước mới đi Ba Thích, liếc nhìn văn phòng của Vi Đào, tối nay có thể anh sẽ đến lấy quà Tết nên tỏ ra khó xử, “Tết ăn dầu mỡ nhiều mà không ngán à? Nghỉ ngơi đi”. Mới nhìn Phương Phi mặt tròn căng đã biết Tết ăn uống tốt thế nào, thôi không đi nữa.

Phương Phi nhìn cô vẻ kỳ quái, “Hơ, đi Ba Thích mà cũng phải năn nỉ hả? Thật hiếm có!”. Cố Tịch cười, đẩy bạn về chỗ ngồi, “Tớ cũng có đồ ngon cho cậu đấy, mai mang cho”. Phương Phi nghe xong rồi rít đồng ý, liền quên sạch chuyện đi Ba Thích.

Nghỉ Tết khá dài nên vừa đi làm là mọi người bắt đầu bận rộn quay mòng mòng. Cả buổi sáng, tài liệu công văn của Cố Tịch chất thành núi. Cô bận rộn đối chiếu chính sách ưu đãi của tổng bộ, thẩm định giá cả, phân phối nguyên liệu, ngay cả thời gian uống nước cũng không có. Hơn nữa chủ quản nghiệp vụ có lẽ do nghỉ Tết cũng gác lại khá nhiều công văn, hôm nay không ai ra thị trường, nên chất thành đống trong phòng Kế hoạch, khiến cả văn phòng nhỏ bé này ồn ào huyên náo. Cố Tịch bị họ làm cho

choáng váng đầu óc. Nghe Phương Phi la lối um sùm, nói sắp điên rồi, cô chỉ mỉm cười, tiếp tục nhẫn nại thảo luận với chủ quản nghiệp vụ. Công việc vốn rất nhiều, nếu tâm trạng bức bối sẽ chỉ khiến mọi thứ rối hơn.

Cố Tịch đang thảo luận vấn đề phân phối nguồn hàng với một chủ quản nghiệp vụ thì điện thoại trong văn phòng reo vang. Phòng Kế hoạch chỉ có một đường dây, chia ra ba điện thoại, trên bàn cô có một cái. Mọi người đều đang bận, điện thoại reo mãi nên Cố Tịch đành cười xin lỗi với chủ quản đó rồi nhấc máy, giọng vẫn ngọt ngào, “Xin chào, phòng Kế hoạch Công ty Lương Thịnh nghe đây ạ”. Công ty yêu cầu bất kỳ người nào nghe điện thoại cũng phải nói bằng câu tiêu chuẩn này, để cho khách hàng có ấn tượng tốt.

Bên tai văng tới một giọng trầm ấm, “Tôi tìm Cố Tịch”, tim cô rung lên, là Vi Đào.

Cố Tịch ngược lên, nhanh chóng liếc một vòng, chắc chắn những máy khác đều gác máy, mới ho khẽ, “Tôi đây ạ”.

“Mở điều hòa rất dễ mất nước, đừng nói nhiều quá, nhớ uống nước.” Tuy giọng anh rất bình thường giống như đang sắp xếp công việc, nhưng sự quan tâm nhẹ nhàng đó vẫn dần dần len lỏi vào tim cô. Cô bận tới nỗi không ngẩng đầu lên được, căn bản không nhận ra anh từng đi ngang cửa phòng.

Cố Tịch khẽ đáp, “Vâng”.

“Nhìn máy tính lâu quá sẽ hại mắt, tìm cơ hội vận động một chút.”

“Dạ”, cô sợ chủ quản bên cạnh sẽ nghe thấy giọng anh vang ra từ ống nghe, bèn nhận lời liên tục.

“Bên cạnh có người à?”, anh thấy giọng cô không được tự nhiên, vì ngoài “vâng, dạ” ra, cô không nói gì khác.

“Đúng. Tôi hiểu rồi.” Giọng Cố Tịch càng lúc càng khách sáo.

“Buổi trưa cùng ăn cơm chứ?”, cuối cùng anh nói ra mục đích.

“Xin lỗi, hôm nay hơi bận, cái mà anh cần hôm khác tôi sẽ tra giúp anh”, Cố Tịch nhìn thấy sắc mặt vị chủ quản kia tỏ ra sốt ruột thì vội kết thúc.

“Mười phút sau tới văn phòng anh.” Tút tut tut... điện thoại đã cúp. Cố Tịch thấy thót tim, anh không chỉ phá rồi qua điện thoại mà còn muốn phá rồi trực tiếp ư? Mặt lại bắt đầu nóng lên. Cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, tiếp tục thảo luận công việc.

Mười phút sau, vì quá nhiều việc nên Cố Tịch cũng không đi tìm Vi Đào. Đúng lúc cô vẫn đang bận bịu với chủ quản nghiệp vụ về việc phân phối thì Vi Đào bước vào phòng, hỏi to, “Ở đây có bản báo cáo hoàn thành hoạt động tháng Hai của tổng bộ không?”. Mọi người đều ngược lên, rồi cùng đồng thanh, “Cố Tịch có!”. Vi Đào nhìn cô, “In một bản ra cho tôi”, nói xong đi về phòng mình.

Cố Tịch thầm kêu khổ, nhất định là trách cô không đến tìm nên anh viện cớ bắt cô sang. Cô đành tạm gác việc sang bên, in một bản ra rồi đi đến phòng anh.

Vào văn phòng, Vi Đào đang gõ bàn phím, không ngẩng đầu lên. Cố Tịch gọi một tiếng “Phó tổng Vi”, đưa bảng biểu đến trước mặt anh. Vi Đào nhận lấy rồi xem chăm chú. Cô thấy anh chuyên tâm đọc thì khẽ hỏi, “Nếu không còn việc gì thì em ra ngoài đây ạ”. Vi Đào vẫn không ngước lên, gõ nhẹ lên bàn, “Pha cho em đấy”. Cố Tịch nhìn thấy bên tay anh có trà hoa cúc đựng trong ly dùng một lần, cảm thấy rất ấm áp, anh có lòng quá.

Vi Đào không thấy cô nhúc nhích thì ngẩng lên nhìn, ánh mắt dịu dàng, “Môi khô rồi kìa”. Cố Tịch mỉm cười, bước đến bưng ly lên uống cạn. Đặt ly xuống, mặt cô lại đỏ bừng, “Cảm ơn anh”. Vi Đào gật gù hài lòng, “Buổi trưa không rảnh à?”. “Em và Phi Phi cùng ăn.” Đây là thói quen, nếu cô bỗng nhiên thay đổi thì Phương Phi nhất định sẽ thấy lạ.

Vi Đào nghe xong gật gù, “OK, nhớ nghỉ ngơi nhé”. Cố Tịch mỉm môi, gật đầu, quay lưng đi.

Vi Đào nhìn bóng cô mất hút sau cánh cửa, thầm thở dài. Buổi sáng đi ngang phòng Kế hoạch, thấy cô vui đầu bận bịu không ngừng, anh rất muốn chuyên tâm làm việc, nhưng cứ dừng lại là nhớ tới cô, lo cho cô, bất giác liền gọi qua máy nội bộ. Đến khi nghe giọng nói ngọt ngào đó, nỗi lo mới giảm đi, lời quan tâm cứ thế buột miệng thoát ra. Thấy cô ấp a ấp úng, tuy anh hiểu nhưng vẫn muốn nghe giọng cô nhiều hơn, cho dù chỉ là tiếng “vâng dạ” đơn giản. Thật kỳ quặc, sự quan tâm dành cho cô vượt quá dự đoán của anh, thậm chí vẻ trấn tĩnh mà anh vẫn tự hào xưa nay, khi đối mặt với cô cũng không còn hiệu quả. Vi Đào lắc đầu, nhưng khóe môi lại nhướn lên, nhớ nhung hóa ra lại tuyệt diệu đến thế!

Cả ngày, hai người ngoài lúc gặp nhau gần gũi buổi sáng thì gần như không còn tiếp xúc nữa. Trong công ty, họ chỉ là cấp trên cấp dưới bình thường. Anh cố bình tĩnh, chuyên tâm làm việc, ký duyệt và gửi đi hết

những công văn chất đống. Buổi chiều trước khi tan sở, anh triệu tập các chủ quản phòng Kinh doanh để họp ngắn, nhấn mạnh trọng tâm công việc của nửa tháng sau, đồng thời nói đến nhiệm vụ cuối tháng vẫn còn rất nặng nề, yêu cầu các chủ quản nhanh chóng hồi phục tinh thần làm việc sau kỳ nghỉ, quản lý mạnh tay hơn các nhân viên của mình, bảo đảm nhiệm vụ kinh doanh hoàn thành thuận lợi.

Mọi người thấy sắp tan sở thì đều có vẻ nhấp nhồm, theo thói quen của Phó tổng Vi xưa nay thì thường họp từ chiều tới tối, không lẽ hôm nay cũng như thế? Vi Đào lại kết thúc cuộc họp trước giờ tan sở, nói rằng bây giờ vẫn đang là Tết, mọi người về nhà sớm ăn cơm với gia đình. Chỉ cần mọi người đi làm chuyên tâm, tập trung triệt để thì không cần làm thêm giờ. Tất cả nghe thế đều vui vẻ hò hét, nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Vi Đào về văn phòng, nhìn thấy cửa phòng Kế hoạch đã đóng. Cố Tịch đi rồi? Tim trĩu nặng, anh vào văn phòng, nếu cô đã đi rồi thì chi bằng tiếp tục tăng ca.

Vi Đào mở hộp mail ra, chăm chú nghiên cứu công văn tổng bộ gửi tới, sau đó lại nghiên cứu tình hình hoàn thành việc kinh doanh mà các phòng vừa báo cáo lúc nãy. Anh có thói quen là mọi công việc đều dùng một bảng thống kê mỗi ngày để ghi lại tiến trình. Mỗi ngày trước khi tan sở, nhất định phải tổng kết công việc trong ngày, rồi ghi lên bảng thống kê đó những việc đã hoàn thành, sau cùng thì ra kế hoạch công tác cho ngày tiếp theo, như vậy vừa đạt được hiệu quả cao lại vừa có trật tự.

Đang lúc điền vào bảng thống kê thì di động đổ chuông, anh vừa nghe tiếng nhạc đó, ánh mắt dịu lại ngay, đó là cuộc gọi của Cố Tịch.

“Chưa về hả anh?”, cô khẽ hỏi.

“Còn có việc”, anh nghĩ chắc cô đang trên đường về.

“Ồ, thế... em về trước vậy”, giọng nói nhỏ nhỏ, nói xong đang định cúp máy.

“Tịch Tịch”, Vi Đào cao giọng, vội gọi cô, “Em chưa về à?”.

“Chưa, em... đang ở tiệm Vĩnh Hòa đối diện trạm xe.” Vừa tan sở, Phương Phi đã kéo cô đi, cô không tiện từ chối nên đành đi theo. Đến trạm xe, xe Phương Phi đã tới trước. Cô đứng đó, nghĩ rằng chưa chào anh tiếng nào đã đi thì hình như không ổn, do dự mãi, cuối cùng cô cũng gọi điện cho anh.

Vi Đào kìm nén niềm vui trong lòng, nói gọn, “Đợi anh một chút, anh xong ngay”. Ngắt cuộc gọi, Vi Đào tắt máy tính, dọn túi. Động tác càng lúc càng nhanh, cuối cùng lao ra khỏi văn phòng như hỏa tiễn, trong lòng chỉ nghĩ rằng cô đang đợi.

Buổi tối, hai người ăn cơm ở ngoài rồi cùng về nhà. Họ hẹn nhau sau này cô sẽ đợi anh ở Vĩnh Hòa, nếu anh tăng ca sẽ báo với cô. Tình yêu công sở phải cẩn thận bảo vệ, nhưng mỗi ngày đều hẹn nhau về nhà thì cẩn thận cũng đáng.

Chương 27: Tài bếp núc

Từ đó, Cố Tịch ngày nào cũng ở tiệm Vĩnh Hòa, chọn sữa đậu uống để đợi anh. Cũng may trên lầu của Vĩnh Hòa có một phòng đọc sách nhỏ, cô làm thẻ đọc, vừa đợi anh vừa xem tạp chí. Thực ra thời gian cô đợi Vi Đào và ngồi xe anh về mỗi ngày cũng tương đương với thời gian cô ngồi xe buýt về nhà.

Nhưng có mấy lần Vi Đào vội vã chạy tới, thấy Cố Tịch một tay cầm cuốn tạp chí, tay kia bưng ly sữa đậu bước về phía xe mình, anh thoáng thấy xót xa, không nên cứ để cô chờ mãi.

Vi Đào thắt dây an toàn cho cô, nhẹ nhàng xoa thái dương cô, “Tịch Tịch, tan sở đừng chờ anh nữa”.

Cố Tịch đưa cuốn sách trong tay lên, “Không sao, thế này vừa hay lại có thời gian đọc sách”. Cô rất thích đọc sách, nhưng buổi tối có quá nhiều việc phải làm, đành chuyển thời gian đọc sách đến trước giờ đi ngủ. Bây giờ mỗi ngày đều có một khoảng thời gian để yên tâm đọc sách, cô rất vui.

“Nhưng, như thế em sẽ đói.” Vi Đào nhìn cô dịu dàng, cô nói nhẹ nhõm như vậy chỉ là muốn giảm bớt nỗi lo âu của anh.

“Cũng may, em đói bụng lại có thể ăn điểm tâm. Anh mới là người phải lo đấy, ngày nào cũng nhiều việc như thế, mệt lắm.” Cố Tịch nhìn khuôn mặt nghiêng của anh, sự mệt mỏi thoáng ở đuôi mắt khiến người ta khó mà phớt lờ.

Vi Đào nắm tay cô, “Em có phiền không?”. Anh biết thái độ sống của cô rất thoải mái, cho dù làm gì thì chỉ cần vui là được. Còn công việc của anh đại diện cho sự bận rộn, công ty đang phát triển với tốc độ cao, bất kỳ sự

buông thả nào cũng có thể dẫn đến đình trệ. Mã Sở Vân không thể ngừng, anh cũng không thể.

Cố Tịch mỉm cười lắc đầu, “Mỗi người đều có cách sống của riêng mình, vui là được mà”. Cô chưa từng nghĩ tới mức cho rằng yêu là phải thay đổi đối phương, nếu đã ở bên nhau thì phải học cách tôn trọng, thích ứng với nhau. Nếu có xung đột thì đổi cách khác là được.

Vi Đào nhìn cô vẻ tán thưởng, Cố Tịch không phải dạng phụ nữ bám sát người yêu, cô có cuộc sống riêng, ước mơ riêng, có lúc thậm chí còn khiến anh cảm thấy cô không cần anh. Vì không có anh bên cạnh, cuộc sống của cô vẫn rực rỡ sắc màu. Nói thật là anh có chút ghen tị với sự tự tại của cô, nếu có thể, anh mong cô sẽ dựa dẫm vào anh hơn.

Tối nay Lạc Gia Tuấn về. Vi Đào nói việc đầu tiên cậu làm là đòi anh mời Cố Tịch đến nhà chơi, Cố Tịch mở to mắt, “Cậu ấy biết chuyện của chúng ta rồi sao?”.

Vi Đào lắc đầu, “Tên nhóc đó muốn gặp Tây Cỗ. Sự sùng bái của Gia Tuấn với Cố Tịch cũng là một vấn đề. Nghe Lạc Tịnh nói Gia Tuấn vốn cuối tháng mới nhập học, kết quả là cậu bảo ở nhà buồn quá, đòi quay về trường sớm. Vi Đào mới nghe đã biết Gia Tuấn nhớ Tây Cỗ rồi.

Cố Tịch cười tủm tỉm, “Gia Tuấn thật đáng yêu”. Vi Đào nhìn cô, “Nó giả bộ đó”. Cố Tịch phì cười, “Không thể nào?”. Vi Đào nghiêm chỉnh nói, “Nó ở nhà thường rất trầm”. Vi Đào thầm nghĩ, Gia Tuấn chỉ khi nhắc tới Tây Cỗ mới hưng phấn như một đứa trẻ. Có điều, sự sùng bái quá mức của cậu với Cố Tịch, nhất định phải đè nén xuống.

Đến nhà Vi Đào, Cố Tịch theo anh vào. Vi Đào gọi, “Gia Tuấn?”.

Gia Tuấn vừa nghe tiếng đã chạy ra, thấy Cố Tịch thì hứng chí hét lên, lao đến, nhiệt tình ôm lấy cô. Cố Tịch bị ôm đến độ không phản ứng được. Vi Đào nheo mắt, vỗ nhẹ lên đầu Gia Tuấn, “Cố Tịch chưa thay giày, đừng kích động”. Vừa nói vừa thản nhiên kéo Cố Tịch ra khỏi vòng tay của cậu.

Gia Tuấn vội đón lấy túi xách trên vai Cố Tịch, cười nói, “Tây Tây, mau vào đi”. Cố Tịch thay giày, bị cậu dẫn vào trong. Vi Đào theo sau, ánh mắt nhìn bàn tay Gia Tuấn đang nắm tay Cố Tịch, cái tên này chẳng biết kiêng kỵ gì cả.

Cố Tịch nhìn một bàn đầy thức ăn, á khẩu, trừng mắt nhìn Gia Tuấn, “Em làm hả?”.

Gia Tuấn sờ gáy, cười bẽn lễn, “Không phải, em gọi đồ ăn ngoài”. Vi Đào đứng sau lưng, “Nó chỉ biết ăn chứ làm gì biết nấu”. Gia Tuấn là thiếu gia, rất kén chọn.

Gia Tuấn trừng mắt, “Hừ, anh biết sao không chịu nấu?”. Dám vạch mặt cậu trước mặt Cố Tịch, Gia Tuấn rất khó chịu.

“Khụ khụ... dạ dày của em chắc không chờ được đâu.” Vi Đào nhếch khóe môi, vẻ mặt bình thản, vừa nói vừa ra hiệu cho hai người ngồi vào bàn.

Cố Tịch kinh ngạc nhìn Vi Đào, “Anh còn biết nấu nướng sao?”. Kỳ lạ quá, thấy anh luôn ăn cơm ngoài, không ngờ anh còn biết nấu nướng?

“Sao? Trông anh không giống hả?” Vi Đào có phần buồn cười trước giọng điệu nghi ngờ của cô.

Cố Tịch lắc mạnh đầu, “Đâu có giống!”. Một người cuồng công việc như anh mà lại có thời gian học nấu nướng, thật khó tin. Gia Tuấn cười đắc ý, phụ họa, “Đúng, ban đầu em cũng như chị, rất nghi ngờ”.

Vi Đào nheo mắt nhìn Gia Tuấn, “Thế mọi khi ai ăn xong còn đòi nữa?”. Gia Tuấn bĩu môi, vẻ mặt lưu manh, “Có hả? Có hả?”. Nhìn bộ dạng giang hồ của cậu, Vi Đào quyết định bỏ qua. Cố Tịch thấy vẻ bất lực của anh thì cười thâm, xem ra Vi Đào cũng bó tay với Gia Tuấn.

Ba người vui vẻ ăn cơm, Gia Tuấn cố ý chọn mấy món Cố Tịch thích. Cô ăn rất ngon lành, lại bắt đầu bình luận, nói rằng món nào của W là ngon, đề cử cho Gia Tuấn đi ăn nếu rảnh. Gia Tuấn đồng ý ngay, bảo nhất định phải nhờ Cố Tịch dẫn đi ăn thử.

Gia Tuấn hỏi cô về sùng bái, “Tây Tây, chị nghiên cứu kỹ về món ăn như thế, chắc nấu ăn giỏi lắm hả?”. Thường thì những người thích ăn như vậy, tài bếp núc ắt hẳn rất tuyệt, chẳng hạn Vi Đào. Hóa ra Vi Đào khi học đại học đã thuê nhà trọ, chính lúc đó anh chán những món chiên xào bên ngoài, mới học nấu ăn. Không ngờ anh lại có khả năng bẩm sinh, học một cái là biết, các bạn học đều nói anh nấu nướng rất cừ.

Cố Tịch nuốt miếng trứng xuống, buông thìa ra rồi mỉm cười, “Thật ra... chị không giỏi nấu ăn cho lắm”.

Hả? Hai người kia đều ngớ ra, nhìn cô vô cùng kỳ quặc, sao có thể. Cố Tịch không biết nấu ăn? Gia Tuấn còn khoa trương kêu lên, “Chị biết nhiều món ăn như thế, sao có thể không biết nấu?”.

Cố Tịch thấy Vi Đào cũng nhú mày nghi ngờ thì xấu hổ chớp mắt, “Ai nói biết ăn thì nhất định phải biết nấu?”. Gia Tuấn bị đánh bại, gục mặt xuống bàn, chịu thua!

Vi Đào hồi phục nhanh hơn, bình tĩnh hỏi, “Thật sự không biết nấu?”.

Cố Tịch bị anh nhìn đến phát ngượng, “... Biết một, hai món ạ”.

Gia Tuấn ngẩng phắt đầu lên, “Món gì?”. Xem như là cũng biết nấu.

Cố Tịch nhìn ánh mắt chăm chú mong chờ của hai người, ho nhẹ một tiếng, “Khoai tây sợi chua cay...”. Hai người khẽ thở phào. Tốt, cô nói tiếp, “Khoai tây cắt mỏng xào...”. Cũng... cũng tốt, hai người nhanh chóng nhìn nhau. “Khoai tây chiên...” Hừm... trong đầu hai người cùng thắc mắc, chậm lại... chậm lại... sao nghe đi nghe lại toàn là khoai tây? Hai người cùng nhìn Cố Tịch.

Cố Tịch mắt cong cong, cười ngây thơ, “Em... em chỉ biết nấu món khoai tây”.

Rầm! Trán Gia Tuấn lại đập xuống bàn, lại gục ngã! Vi Đào dù kiểm chế mấy cũng không nhịn được, vẻ mặt tỏ ra rất bất lực, thế mà cô ấy còn tự nhận là Nhà ẩm thực.

Cố Tịch chỉ có thể cười, “Còn một món canh, là khoai tây hầm nạm bò, ở chợ có bán nạm bò đã nấu chín”. Vi Đào cố kìm nén, gật đầu tỏ ý tán thành, quả thực là có kinh nghiệm. Theo như cô nói, anh có thể tưởng tượng tài bếp núc của cô không chừng có thể làm được cả một bữa tiệc khoai tây.

Vi Đào hít một hơi thật sâu, “Buổi tối em đều ăn bên ngoài à? Không nấu cơm sao?”. Nhà cô chẳng phải có bếp ư? Anh còn tưởng cô nấu ở nhà.

Cố Tịch lắc đầu, “Vâng, trước kia ở với bạn đều do cô ấy nấu, sau đó cô ấy dọn đi, em rất ít khi nấu”. Vi Đào nhớ lại lần đó gặp cô ở cổng tiểu khu, cô xách đồ ngọt bảo đó là bữa trưa.

Gia Tuấn nhìn Cố Tịch vẻ thương cảm, “Tây Tây, chị như vậy thì chỉ có thể ăn ở ngoài, nếu không ngày nào cũng ăn khoai tây thì cũng biến thành khoai tây mất”. Cố Tịch cười, lắc đầu, “Không đâu, chị thích ăn khoai tây nhất, ăn liền bảy ngày cũng không sao”. Vi Đào thở dài thườn thượt, “Cứ ăn ở ngoài thì không vệ sinh đâu”.

Cố Tịch bất lực gật đầu, “Em biết”. Anh biết cô không nấu nướng được, hẳn là rất thất vọng, tiếng thở dài đó như gõ vào tim cô, nặng nề đè ngạt trái tim. Nhưng cô thật sự chỉ biết nấu như thế, ngay cả mẹ cũng nói cái gì khác thì cô đều giỏi, chỉ trừ việc học mãi không nấu ăn được. Hơn nữa chỉ cần cô vào bếp là nhất định sẽ phá tan nát cái bếp, chính xác là một “Sát thủ nhà bếp”.

Gia Tuấn thấy vẻ mặt ủ rũ của Cố Tịch thì vội nắm tay cô an ủi, “Không biết nấu cũng chẳng sao, bây giờ rất nhiều cô gái cũng không biết nấu, cùng lắm thì ra ngoài ăn, đừng buồn”.

Cố Tịch cố nặn ra nụ cười, lén nhìn Vi Đào, anh đã trở lại bình thường, thong thả nói, “Không biết nấu có nghĩa là em có phúc ăn, sẽ tìm được một người chồng biết nấu ăn”.

“Đúng, đúng”, Gia Tuấn phụ họa, “Em cũng sẽ học nấu ăn”.

Cố Tịch chờ ra trước ánh mắt của Vi Đào, nhìn rõ thâm ý biểu đạt trong đáy mắt ấy: Anh biết nấu ăn nên đừng lo! Mặt bỗng nóng bừng, cô nhớ lại lời dì lớn nói với mẹ, “Tuy Tiểu Tịch không biết nấu nhưng không lo chuyện ăn mặc, vì tương lai nó sẽ tìm được một người chồng giỏi bếp núc”.

Gia Tuấn thấy mặt Cố Tịch tự dưng đỏ lên thì tưởng cô xấu hổ, vội đưa nước lại, “Tây Tây, sau này em học rồi sẽ nấu cho chị ăn”. Cố Tịch cầm đầu uống nước, qua ly thủy tinh, cô nhận thấy ánh mắt nóng bỏng của Vi Đào, nhịp tim đập nhanh, tai cũng đỏ cả lên.

Ăn xong, Gia Tuấn đòi tiễn Cố Tịch xuống lầu, Vi Đào lại nhắc cậu vẫn chưa gọi điện về nhà, để anh tiễn là được. Gia Tuấn rất không tình nguyện chào tạm biệt Cố Tịch, hẹn lát nữa gặp trên mạng. Cố Tịch cười nhận lời rồi cùng Vi Đào ra ngoài.

Vào thang máy, mặt Cố Tịch vẫn đỏ hồng, cúi đầu hỏi nhỏ, “Có phải em rất vô dụng không?”. Vi Đào đến gần, nắm tay cô, “Không, anh rất vui vì em không biết nấu nướng”. Cố Tịch lạ lùng ngước lên, vì sao? Vi Đào nhìn cô chăm chú, mãi mới nói, “Anh có thể nấu cho em ăn”. Cố Tịch chỉ thấy mặt nóng ran, máu lại đổ dồn lên mặt, còn chưa kịp phản ứng thì cánh tay anh vòng ngang eo cô đã siết lại, nụ hôn của anh dồn dập rơi xuống.

Cố Tịch căng thẳng lắm, mới ăn no xong, miệng toàn mùi thức ăn, lưỡi của anh đã tham lam luồn vào như một con rắn vừa dịu dàng vừa ngỗ ngược, vờn đùa khiêu khích lưỡi của cô. Trong miệng là mùi vị của hai người hòa quyện vào nhau, không gian chật hẹp bỗng trở nên nóng bừng. Không biết có phải do khí thế của anh quá mạnh mẽ hay không, hay là vừa ăn no xong nên đường huyết không đủ, mà toàn thân cô mềm nhũn đổ vào vòng tay anh, đôi chân vô lực như muốn khụy xuống.

Ding! Tiếng thang máy vang lên thức tỉnh hai người đang mê đắm, anh dần dần buông cô ra, cơ thể cô mềm nhũn chỉ muốn trượt xuống, tay anh đặt ở eo cô đã siết lại giữ lấy cô.

Cố Tịch khẽ thở gấp, đứng thẳng dậy, cũng may thang máy xuống một mạch, không ai vào thêm, lúc này bên ngoài cũng chẳng có ai. Cố Tịch mặc kệ mặt mình đang bừng bừng, đôi môi sưng đỏ, nhẹ nhàng đẩy anh ra rồi lao ra khỏi thang máy trước. Anh... lần sau khi hành động có thể báo trước được không, cứ đột kích thế này, cô... rất dễ bất bình thường.

Vi Đào theo sau, cười thầm trong bụng, lúc này trong đầu bỗng hiện lên cảnh cô cảm kích ôm anh đang nấu ăn từ phía sau, cảm giác hạnh phúc ngập tràn, anh rất mong chờ cảnh tượng ấy.

Chương 28: Tiêu rồi

Từ khi biết Cố Tịch toàn ăn cơm ở ngoài, Vi Đào yêu cầu buổi tối cô cùng ăn với họ, cô thấy rất ngại nên không đồng ý. Anh lại đi thuyết phục Gia Tuấn, hỏi chẳng phải cậu luôn muốn học máy tính với Cố Tịch sao? Như thế càng hay, Cố Tịch dạy cậu máy tính, anh mời Cố Tịch ăn cơm. Gia Tuấn nghĩ rằng mỗi ngày đều được gặp cô, đương nhiên vui còn không hết. Cố Tịch bị Gia Tuấn ngọt nhạt dỗ dành n lần, cuối cùng gật đầu. Nhưng vẫn cảm thấy ăn uống miễn phí thì không hay, Vi Đào nói nếu cô muốn thì có thể giúp đỡ.

Kết quả là Cố Tịch bắt đầu đến nhà Vi Đào ăn cơm ké mỗi ngày, còn phụ giúp chính là rửa bát sau khi ăn. Hóa ra Vi Đào tuy biết nấu nhưng lại không thích rửa bát. Trước kia chỉ cần anh nấu thì chuyện rửa bát nhất định là để cho Gia Tuấn. Cố Tịch vốn ngại nên càng giành làm. Chỉ cần Vi Đào không tăng ca là ba người sẽ thường xuyên nấu ăn ở nhà, Gia Tuấn phụ trách mua thức ăn, Vi Đào phụ trách nấu nướng, Cố Tịch thì đảm nhận rửa bát. Ba người hợp sức, phân công hợp lý, phối hợp đều đặn nên cuộc sống rất thi vị.

Cố Tịch và Vi Đào vẫn tỏ ra bình thường trước mặt Gia Tuấn, không quá mờ ám, chỉ là ánh mắt nồng cháy thỉnh thoảng trao nhau để lộ chút tình cảm. Gia Tuấn tưởng Cố Tịch đến dạy mình máy tính, buổi tối bình thường nên làm gì thì vẫn làm cái đó nên cũng không liên tưởng gì về mối quan hệ của cả hai.

Cuối tuần, Vi Đào và Cố Tịch hẹn hò, đi dạo, xem phim, tình cảm dần dần tăng lên.

Phương Phi gần đây oán trách Cố Tịch quá bận, hẹn liền hai tuần mà không được. Cố Tịch lúng túng giải thích dạo này việc của diễn đàn quá nhiều. Thứ Năm, Phương Phi bảo mặc kệ tất cả, cứ kéo cô đi hát karaoke. Vừa hay là Vi Đào cũng đi công tác ở thành phố khác, có lẽ phải rất khuya mới về được, nên Cố Tịch nói với Gia Tuấn một tiếng rồi đồng ý đi.

Vừa tan sở, một đám đồng nghiệp đã đến thẳng nhà hàng Công Quán. Mọi người chia tiền với nhau, ăn buffet và hát karaoke. Sau Tết quay về, ai nấy đều vì hoàn thành nhiệm vụ mà bận rộn tui bụi, cuối cùng có thể nghỉ xả hơi, đương nhiên phải chơi thật vui rồi. Uống bia, ca hát, liên tục có người gọi người thân tới. Cả một phòng hát chia thành hai phe, một bên là những kẻ độc thân, bên kia là tình nhân thăm thiết.

Nhìn các cặp tình nhân đắm đuối nồng nàn, phe độc thân không khỏi cảm thấy ghen tị. Hoàng Linh nhìn cánh nam giới giành nhau hát với Cố Tịch thì trong lòng có phần bất mãn, hát xong một bài bỗng nói về chêm biếm vào micro: “Cố Tịch, sao không gọi bạn trai tới cùng chơi?”. Mọi người nghe thế đều ồ lên, đúng rồi, một anh chàng đẹp trai như vậy giấu kỹ để làm gì?

Cố Tịch biết người họ nói là Tiết Khải, nhớ lại lần trước thì mặt hơi đỏ, hàng lông mày nhíu lại. Phương Phi đang thi uống bia với đám Văn Long, uống khá nhiều, bị Hoàng Linh chọc tức như thế thì nổi giận, đứng phắt dậy, “Sao nào, ghen tị hả?”. Cố Tịch kéo tay bạn, bảo cô ngồi xuống. Hoàng Linh cười lạnh, “Có gì mà ghen tị, không chừng chẳng là gì cả”. Mọi người nghe thế đều cười quái lạ. Phương Phi trừng mắt với cô ta, quay lại kéo Cố Tịch, “Tịch Tịch, gọi cho anh Tiết đẹp trai, chỉ là hát karaoke thôi mà, hừ, chắc chắn gọi là tới ngay”. Cố Tịch thót tim, vội thì vào tai bạn, “Phi Phi, cậu uống say rồi, đừng quậy nữa”. Phương Phi thấy cô không chịu phối hợp thì quay sang nói khẽ, “Tiết Khải tốt tính, nhất định sẽ không từ chối, mau, gọi điện cho anh ấy đi”. Cố Tịch nhìn Phương Phi, cô nàng thật sự là uống hơi say rồi, hơn nữa bị Hoàng Linh kích như vậy nên cứ nằng nặc đòi gọi Tiết Khải tới. Cố Tịch không chịu gọi, cô nàng giành lấy điện thoại, Cố Tịch bị bạn quấy rối quá nên đành bó tay, ra ngoài gọi điện cho Tiết Khải.

Tiết Khải nghe thấy thì vui vẻ đồng ý ngay, nói sẽ lập tức tới. Cố Tịch ngượng ngập, “Cảm ơn anh nhé”.

Tiết Khải cười khẽ, “Tôi đang buồn vì không có cơ hội gặp cô”. Nói xong cúp máy. Cố Tịch cảm di động, trái tim treo lơ lửng, chuyện gì thế

này! Được rồi, xem như bạn bè gặp nhau, hát karaoke thôi mà, rất bình thường.

Cố Tịch về lại phòng, nói với Phi Phi rằng lát nữa Tiết Khải sẽ tới. Phương Phi hôn mạnh cô một cái, đặc ý liếc nhìn Hoàng Linh rồi tiếp tục uống với cánh đàn ông.

[©DTV](#)

Tiết Khải một lúc sau đã đến, vừa vào phòng, mọi người đã ò lên đòi Cố Tịch giới thiệu. Cô giới thiệu ngắn gọn, sau khi mọi người biết công việc của Tiết Khải đều tỏ ra ngạc nhiên, lại có một kỹ sư kinh doanh trẻ như vậy sao? Phương Phi thấy Tiết Khải nể mặt thì càng vui vẻ kéo anh đến ngồi cạnh Cố Tịch, rất nhiệt tình rót rượu cho anh. Tiết Khải nói anh phải lái xe, không được uống rượu. Phương Phi nhìn Cố Tịch cười kỳ dị, “Anh cố ý đến đây đưa Tịch Tịch về nhà chứ gì?”. Tiết Khải cười không nói, mọi người đều cười trêu, ngưỡng mộ Cố Tịch có mắt nhìn người, bạn trai chu đáo quá. Cố Tịch vội nói chỉ là bạn thân, mọi người đừng hiểu lầm. Tất cả lại đồng thanh, “Bạn thân! Bạn thân!”. Hoàng Linh thấy Cố Tịch cướp mất ngôi nổi bật nhất của mình thì càng bực bội ngồi im lặng.

Tiết Khải cũng không hát, chỉ yên tĩnh ngồi cạnh Cố Tịch, trò chuyện và uống nước với cô. Cố Tịch lo Phương Phi uống nhiều, khuyên cô nàg uống ít lại. Phương Phi lại ôm Cố Tịch cười to, “Có cậu là tớ không lo”. Hôm nay chộc tức được Hoàng Linh, vui hơn bất kỳ chuyện gì khác.

Cố Tịch cười hồi lỗi với Tiết Khải, “Phương Phi tính cách phóng khoáng, thực ra rất tốt”. Tiết Khải mỉm cười, nhìn cô, “Gần đây rất bận phải không?”. Cố Tịch nói việc chất đống, mong rằng qua đợt này sẽ khá

hơn. Tiết Khải quan tâm khuyển cô đừng làm quá sức. Cố Tịch cười rạng rỡ, bận rộn có nghĩa là cuộc sống đủ đầy.

Phương Phi hình như vì thắng cuộc nên hưng phấn quay sang ôm Cố Tịch cười khanh khách, nhìn Tiết Khải mỉm cười, cô nàng đưa ly ra mời, “Anh đẹp trai, anh phải đối xử tốt với Cố Tịch, nếu không tôi sẽ không tha cho anh đâu”, nói xong uống cạn. Cố Tịch ngượng ngập ngăn không kịp, thấy cô nàng uống mạnh bạo như vậy nên vội vàng giật lấy cái ly rỗng trên tay bạn, “Phi Phi, cậu say rồi hả?”. Phương Phi mặt đỏ bừng, gác đầu lên vai cô, ôm cô làm nhảm, “Tớ không say, sao say được, tớ đang vui”. Cố Tịch xót xa vượt lưng bạn, nhìn Lưu Văn Long, “Sao lại để cô ấy uống nhiều như vậy?”. Văn Long tỏ ra vô tội, rõ ràng anh ta là người uống nhiều hơn mà.

Mọi người hát đến gần mười một rưỡi đêm, do ngày mai còn phải đi làm nên cũng đòi về cả. Mọi người rời khỏi quán karaoke, đứng bên đường vẫy taxi. Cố Tịch dìu Phương Phi đã say túy lúy, cơ thể nặng nề đè lên khiến cô không đỡ nổi. Tiết Khải thấy cô đi khó khăn quá nên giúp cô dìu lấy Phương Phi.

Hai người dìu Phương Phi, chào tạm biệt mọi người, đang định đi về phía xe anh đậu ở bên kia đường thì bỗng một tràng còi xe vang lên, mọi người đều nhìn về phía đó. Cố Tịch nhìn trân trân, trời, Vi Đào sao lại xuất hiện đột ngột thế này?

Mọi người cũng nhận ra, kêu lên: “Phó tổng Vi! Phó tổng Vi!”. Vi Đào xuống xe, nhìn Cố Tịch một cái rồi gật đầu với mọi người. Cả đám đều thắc mắc, chẳng phải Phó tổng Vi chiều nay đi công tác hay sao? Lẽ nào anh đến hát karaoke? Nhưng họ đã tan cuộc rồi, giờ anh mới tới thật là tiếc.

Cố Tịch da đầu tê dại, đứng đỡ Phương Phi, căng thẳng nhìn anh. Vẻ mặt anh càng bình thản, chứng tỏ lửa giận trong lòng càng lớn. Tiêu rồi, cô và Tiết Khải mỗi người đứng một bên dìu Phương Phi, anh... anh nhất định sẽ hiểu lầm. Đang lúc Cố Tịch do dự có nên đến chỗ Vi Đào không, hay là giả vờ không phát hiện ra anh mà ngồi vào xe Tiết Khải, thì Vi Đào đã tiến đến chỗ cô.

Tim Cố Tịch bắt đầu nhảy điên cuồng, thoáng có dự cảm không lành, anh... anh muốn làm gì?

Mọi người cũng nhìn Phó tổng Vi một cách kỳ quặc, quan sát anh chậm rãi tiến đến chỗ Cố Tịch và Phương Phi.

Vi Đào đứng trước mặt Cố Tịch, liếc nhìn Phương Phi say gục vào lòng cô, sau cùng nhìn cô. Cố Tịch bỗng cảm nhận được sự trách móc thoáng trong mắt anh, tim thót lên, nhìn tránh sang chỗ khác.

Vi Đào ngược lên nhìn mọi người vẫn đứng bên vệ đường, lớn tiếng nói, “Mọi người về sớm nhé, đi đường an toàn”. Mọi người sực tỉnh, vội vâng dạ rồi bắt đầu di chuyển. Vi Đào cố ý cao giọng hỏi, “Còn có ai tiện đường không?”, nói chưa dứt đã nhìn Cố Tịch. Mặt Cố Tịch thoáng tái rồi xanh, không biết nên nói gì.

Vi Đào nhìn Tiết Khải, “Phiền anh quá, tôi đưa họ về là được rồi”, nói xong kéo Phương Phi lại gần. Cố Tịch bị động tác của anh làm cho loạng choạng, cô nhìn thấy thâm ý trong mắt anh! Tiết Khải thấy vẻ do dự của cô thì thoáng hiểu ra. Cố Tịch ngượng ngùng nói, “Tiết Khải, xin lỗi anh, Phó... tổng Vi thuận đường hơn”. Tiết Khải khựng lại mấy giây rồi nhanh chóng mỉm cười, “Không sao, về sớm nghỉ ngơi nhé. Tạm biệt, anh Vi”. “Tạm biệt.” Vi Đào nhìn Tiết Khải băng qua đường rồi mới nhìn cô, khẽ

nói, “Lên xe”, sau đó dìu Phương Phi đi về xe mình. Cố Tịch vội đi nhanh theo sau.

Vi Đào đẩy Phương Phi vào ghế sau rồi ngồi lên ghế lái, thấy Cố Tịch định chui ra phía sau, anh trừng mắt. Cố Tịch lập tức đóng cửa lại, ngoan ngoãn ngồi vào ghế phụ.

Vi Đào nhìn cô rồi đột ngột cúi xuống, thắt dây an toàn cho cô. Cố Tịch giật bản mình, nép sát ra phía sau trước cử chỉ bất ngờ đó. Anh... biểu cảm kìm nén cơn giận trên mặt anh thực sự đáng sợ quá. Vi Đào chỉ nhìn cô mấy giây rồi ngồi ngay ngắn lại, khởi động xe, từ từ rời đi.

Trên đường, anh cứ sầm sặc mặt. Cố Tịch không dám thở mạnh, thỉnh thoảng lén nhìn anh, cuối cùng không chịu nổi không khí căng thẳng này nữa, cô lên tiếng, “Anh... về rồi à”. Vi Đào nhìn cô, không nói.

Cố Tịch nuốt nước bọt, “Tiết Khải... là do em gọi tới”, nói nửa chừng, lén nhìn gương mặt thờ ơ của anh, cô cúi xuống nói tiếp, “Phương Phi cứ đòi gọi anh ấy tới, nên... nên...”.

Vi Đào nhìn Phương Phi đang nằm phía sau ngủ say sưa qua gương chiếu hậu, cuối cùng lên tiếng, giọng bình thản, “Em phải chuẩn bị trước đi”. Cố Tịch nghi ngại nhìn anh, “Chuẩn bị gì cơ?”. Vi Đào nhướn môi, chậm rãi nói, “Lúc này, anh thắt dây an toàn cho em, bọn họ đã thấy cả rồi”.

...

Cố Tịch phát điên lên, máu cũng như chiếc xe mất kiểm soát, đổ dồn lên đầu, thế... thế chẳng phải là họ đã biết hết rồi? Ôi, cô đừng hòng sống nữa!

Chương 29: Thừa nhận

Vi Đào và Cố Tịch cùng đưa Phương Phi về nhà, ông Phương thấy còn gái uống say khướt thì khó mà không có chút quở trách, nhưng thấy Cố Tịch đưa về thì lại yên lòng hơn. Hai người rời khỏi nhà họ Phương rồi lái xe về.

Cố Tịch thất thần trước câu nói của Vi Đào, trên đường về cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ. Vi Đào cũng chỉ im lặng.

Anh đưa cô lên lầu, Cố Tịch vẫn đang băn khoăn không biết sau khi bị lộ, sẽ phải đối mặt với đồng nghiệp thế nào, đặc biệt là Phi Phi, cô nàng nhất định sẽ mắng cô là chẳng biết điều. Cô đỡ dẫn lên lầu, suýt thì vấp ngã, may có Vi Đào nhanh mắt nhanh tay đỡ kịp, sau đó anh cứ thế ôm cô vào nhà.

Cố Tịch thấy anh trầm tư không nói thì trong lòng càng thấp thỏm không yên, rót một ly nước cho anh. Từ vẻ ngoài phong trần bụi bặm có thể thấy anh chưa về nhà mà đến thẳng nơi vui chơi của họ. Tuy không rõ tại sao anh biết họ đi hát ở Công Quán, nhưng thấy anh bỗng dưng xuất hiện, cô vẫn giật bản mình.

“Ăn cơm chưa anh?”, Cố Tịch khẽ hỏi, do dự không biết nên xoa dịu cơn giận của anh thế nào.

Vi Đào nhìn cô, chậm rãi gật đầu, rồi vẫy tay với cô. Cố Tịch ngẩn ngừ rồi từ từ đến ngồi cạnh anh. Cánh tay đưa ra, Vi Đào ôm cô vào lòng, hơi thở ấm nóng phả vào má cô, “Biết lỗi chưa?”.

Cố Tịch chỉ thấy áp lực cạnh mình tăng lên, hơi thở dần gấp gáp, khó nhọc gật nhẹ đầu, “Em không nên gọi Tiết Khải tới”. Tuy lúc đó bị bức ép, nhưng cô cũng không nên để đồng nghiệp hiểu lầm.

Gương mặt anh từ từ áp vào má cô, hơi thở nóng ấm và cả đôi môi cứ phớt qua gò má cô: “Hát thì không sao”. Tâm trạng thấp thỏm của cô khi nghe anh nói thể đã bình ổn, nhưng gò má lại thấy đau nhói. Anh bỗng dừng hẳn cô, giọng trầm ấm thoảng qua tai, “Nhưng em không nên muốn ngồi xe anh ta về nhà”. Cố Tịch mới hiểu rõ anh đang giận vì cô không định nhờ anh đưa cô về. Cố Tịch mặt đỏ hồng, hơi giãy ra, nhưng cánh tay đặt ở eo càng siết chặt khiến cô thở một cách khó khăn, “Em... em tưởng anh chưa về”. Thực ra, cô đang lo nếu anh đến đón mình sẽ bị đồng nghiệp nhìn thấy. Tai nhói lên, anh lại cắn cô, Cố Tịch không kìm được kêu nhỏ, càng giãy giụa thì càng bị anh ôm sát, “Em không sợ họ hiểu lầm em với anh ta, mà lại sợ họ nhìn thấy anh?”. Một mũi kim đâm thấy máu, đây mới là chuyện khiến anh tức giận nhất.

Vừa về đến thành phố W, Vi Đào đã gọi điện về nhà nhưng lại nghe Gia Tuấn nói là Cố Tịch tối nay đi hát ở Công Quán. Anh nhớ đến đám người ở công ty hề vui chơi là như điên loạn, chắc chắn sẽ giữ cô lại đến khuya, định tới thẳng đó đón cô. Đến đó, anh cố ý dừng xe ở ven đường cách xa một chút, biết Cố Tịch không muốn công khai tình cảm nhanh như vậy. Nhưng khi anh định gọi điện cho cô thì lại thấy họ bước ra. Lúc anh nhìn thấy người cùng Cố Tịch đi Phương Phi đi chính là Tiết Khải, tích tắc, khối thuốc nổ trong lòng liền nổ tung. Cô lại nhận lúc anh không ở đây mà hẹn Tiết Khải đi chơi!

Cố Tịch ngọt ngào trước sự quấy nhiễu của anh, lắc đầu, muốn tránh ra nhưng sự trừng phạt của anh xen lẫn chút mờ ám cứ bao bọc lấy cô, hoàn toàn không có ý buông tha. Cố Tịch thở gấp, giải thích, “Em... đã nói, nói... anh ấy chỉ là bạn thôi”. Cô cũng không muốn, thật mà.

Vi Đào nửa như trừng phạt, nửa như trêu đùa, khẽ cắn cô từ gò má, tai, đến cằm, vốn chỉ muốn khiển trách sự không tín nhiệm của cô đối với mình. Nhưng rồi lại dần dần biến chất, hơi thở cũng bắt đầu nặng nề theo sự tiếp xúc thân mật, tay anh dần trượt theo sống lưng thon thả của cô xuống dưới. Da mặt cô trơn mịn, hơi run run, rất giống một miếng rau câu hoa quả ngon lành. Trái tim Cố Tịch như ngồi trên tàu lượn siêu tốc, cơ thể sôi sục theo những nơi anh để lại dấu ấn nóng bỏng, cơn choáng váng như thủy triều sắp chìm hết lý trí, nhưng chút tỉnh táo còn sót lại đã khiến cô giãy giụa kêu lên, “Vi... Đào, dừng... mà...”. Tiếng cuối còn chưa dứt đã bị lạc giọng, anh lại cắn vào động mạch cổ cô, tiếng thở mờ ám này khiến cơn kích động đang dâng trào đột ngột tạm ngừng, hai người run rẩy toàn thân, khựng lại.

Vi Đào ôm chặt cô, vùi đầu vào vai cô, hơi thở nặng nề như gõ mạnh vào tim cô. Trong gian phòng tĩnh lặng, ngoài hơi thở ra thì chỉ còn hơi thở, từ nặng chuyển nhẹ, họ dần dần bình tĩnh lại. Cố Tịch khó nhọc nuốt xuống, âm thanh đó như phá vỡ sự yên tĩnh, anh hơi cử động, cô lại căng cứng người không dám động đậy, chỉ sợ cảm giác mờ ám khó khăn lắm mới đè nén xuống lại lần nữa bùng lên. Anh không nhúc nhích, giọng khàn khàn vang lên bên tai cô, “Tịch Tịch, em là của anh”. Cố Tịch ngẩn ra, tim thắt lại, cảm giác quy thuộc mạnh mẽ bỗng nảy sinh, lẽ nào anh cũng biết sợ hãi và lo âu? Cô ngần ngại, cuối cùng chậm rãi vòng qua eo anh, “vâng” khe một tiếng, tay nắm lại, ôm chặt lấy anh.

Đêm đó Vi Đào ôm cô và an ủi, đừng nặng nề quá, các đồng nghiệp chắc sẽ nhanh chóng chấp nhận thôi. Cố Tịch đành cố gắng nghĩ về hướng tốt,

chỉ có điều vẫn thấy đau đầu không biết đối mặt với Phương Phi thế nào.

Hôm sau, cuối cùng Cố Tịch cũng không cần xuống xe trước nữa, Vi Đào đưa cô đến thẳng công ty. Khi hai người một trước một sau bước vào, mọi người đều nở nụ cười mờ ám. Nhưng Vi Đào vẫn thi thoảng lịch sự chào hỏi, bình thản đáp lại, còn Cố Tịch chỉ mỉm cười rồi đi nhanh vào phòng Kế hoạch.

Mọi người vừa thấy cửa văn phòng Vi Đào đóng lại là lập tức bao vây Cố Tịch, mỗi người một câu bắt đầu tấn công dồn dập, truy hỏi họ có phải đang yêu nhau không, bắt đầu từ bao giờ? Cố Tịch hoàn toàn không chống đỡ nổi, chỉ có thể thừa nhận mối quan hệ của cả hai. Phương Phi đến, vào văn phòng thì thấy Cố Tịch bị bao vây đến mức nước chảy cũng không lọt, ngạc nhiên kêu lên, đẩy dạt mọi người ra, “Sao vậy, sao vậy?”. Cố Tịch thấy bạn thì rất áy náy, cô nàng vẫn chưa biết.

Các đồng nghiệp cười khẽ, vỗ vai Phương Phi, “Phương Phi, cậu và Cố Tịch thân như thế, sao cả cậu cũng không biết?”. Mọi người đều nhớ chuyện hôm qua Phương Phi còn đòi gọi anh Tiết đẹp trai tới, nào ngờ chân mệnh thiên tử lại là Vi Đào.

Phương Phi kinh ngạc nhìn Cố Tịch, “Biết cái gì?”. Lẽ nào hôm qua cô say rồi đã bỏ lỡ chuyện gì hay ho? Mọi người nhao nhao kể lại tối qua Vi Đào đã đưa họ về thế nào, rồi trước mặt mọi người đã hôn Cố Tịch dịu dàng ra sao.

Hả? Há?

Phương Phi và Cố Tịch đều sững sốt kêu lên, Phương Phi ngạc nhiên vì Cố Tịch và Phó tổng Vi. Cố Tịch thì vì họ nói đến nụ hôn, họ thấy anh hôn

cô bao giờ? Không có, tuyệt đối không, cô vội lắc đầu phủ nhận.

Mọi người càng cười kỳ dị hơn, “Bọn này thấy hết rồi”. Cố Tịch từ từ khựng lại, nhớ rằng Vi Đào đã thắt dây an toàn cho mình, nửa trên cúi xuống chặn trước người cô, từ góc độ của họ thì, quả thực... quả thực giống như anh đang hôn cô.

A... Cố Tịch kêu gào trong bụng, mặt đỏ bừng lên. Anh... anh còn dám nói họ chỉ nhìn thấy anh giúp cô thắt dây an toàn, căn bản là anh đã tính toán trước, cố ý làm người ta hiểu lầm! Cố Tịch vừa tức vừa thẹn, mặt càng đỏ hơn.

Mọi người thấy phản ứng của cô thì càng khẳng định dự đoán trong lòng, thầm cảm thán không ngờ Phó tổng Vi bình thường trông chín chắn bình thản, mà lại hôn bạn gái ngay trước mặt mọi người, xem ra sức hấp dẫn của Cố Tịch không phải bình thường!

Đã đến giờ vào làm, mọi người dần dần tản mác. Chỉ còn lại Phương Phi nhìn cô vẻ oán hận, Cố Tịch vội vào QQ, gửi tin cho bạn.

“Phi Phi, xin lỗi!”

“Hừ...”

“Phi Phi, đừng giận.”

“Hừ... bắt đầu từ lúc nào?”

“Sau Tết”, chắc là từ hôm cô về W, anh bỗng nói muốn hẹn hò ấy.

“Tại sao giấu tở? Cậu không coi tở là chị em thân thiết!”

“Ban đầu cảm thấy chưa chắc chắn, nên...”

“Cậu chẳng ra gì.”

“Phi Phi, đừng giận.”

“Thế còn Tiết Khải? Tối qua anh ấy không đưa bọn mình về à?”, Phương Phi nghĩ tới Tiết Khải, người vô tội nhất, mà cô lại cho rằng họ đang yêu nhau.

“Không, là Vi Đào đưa bọn mình về.”

“Cậu không gọi anh ấy là Phó tổng Vi nữa à?”

Cố Tịch đỏ mặt, nhanh chóng đáp, “Ở công ty thì gọi thế”.

“Hừ, Tịch Tịch, cậu lại giấu tở lâu như vậy, làm tở quá tức giận!” Phương Phi vẫn bức xúc chuyện mình còn biết muộn hơn người khác.

“Phi Phi”, Cố Tịch rụt rè nhìn bạn xuyên qua vách. Phương Phi mãi một lúc sau mới trả lời, “Hai người đang quen nhau thật à?”.

“Ừ”, Cố Tịch mắc cỡ thừa nhận.

“Được, phạt cậu trưa nay khao tổ ăn hoành tráng, thành thực khai nhận tội lỗi”, Phương Phi nhấn mạnh câu đó.

Cố Tịch cười, biết Phương Phi không giận nữa, vội đồng ý ngay.

Cả buổi sáng, chuyện tình của Vi Đào và Cố Tịch nhanh chóng lan truyền trong công ty. Trong nhóm làm việc đều bàn tán hai người đã bắt đầu từ khi nào, mọi người đều dò la từ chỗ Phương Phi, là người có mối giao hảo tốt nhất với Cố Tịch, nhưng tin tức từ chỗ Phương Phi ít đến thăm thương, từ chối trả lời. Mọi người bắt đầu liên tưởng đến mối gian tình trước đó, bắt đầu đăng các chủ đề, một lần nữa đối chiếu với tấm ảnh kia, cuối cùng phát hiện ra bóng lưng người trong ấy hóa ra lại khá giống Vi Đào. Cuối cùng gian tình đã được làm sáng tỏ, anh chàng gian tình đó chính là Vi Đào, mọi người lại sôi lên sùng sục.

Hai người nhanh chóng trở thành nhân vật chính của cuộc buôn chuyện, ai nấy đều hào hứng bàn tán về sự mờ ám của cả hai, sự kiện thang máy, hát đôi, Phó tổng Vi luôn nhìn Cố Tịch bằng ánh mắt khác. Mọi dấu vết lúc này xem ra đều biến thành muôn nghìn sợi tơ, gian tình bao giờ cũng là không có lửa làm sao có khói, họ luôn không nhìn thấy rõ, chỉ có thể nói khả năng giữ bí mật của cả hai thật tốt.

Chuyện tình cảm đã lộ ra, bảng gái ế Lương Thịnh lập tức thay đổi, Cố Tịch ra khỏi bảng, Phương Phi leo vọt lên đứng đầu, Hoàng Linh cũng theo sát phía sau. Nhắc đến Hoàng Linh là mọi người mừng thầm, từ khi biết Vi Đào và Cố Tịch yêu nhau, cô ta đã im tiếng, cả buổi sáng cứ buồn bã không vui.

Giờ cơm trưa, Cố Tịch thành thực khai báo quá trình cho Phương Phi nghe. Phương Phi biết Vi Đào bay đến tận N để gặp mặt Cố Tịch vào ngày

Ba mươi thì kinh ngạc há hốc miệng mãi. Thật không ngờ anh chàng mặt sắt như Vi Đào lại lãng mạn đến vậy, cán cân trong lòng Phương Phi đã bắt đầu nghiêng dần sang anh, nói không chừng Tiết Khải lại thua ở chính điểm này.

Phương Phi hỏi kỹ cảm nhận của Cố Tịch, cô cũng không che giấu, nói ra những lo âu và mừng vui của mình. Phương Phi vỗ vỗ tay cô, khuyến khích cô dũng cảm hơn, có Vi Đào chống đỡ thì còn lo gì. Cố Tịch khổ sở khẽ thở dài, cùng làm một công ty, cứ cảm thấy sẽ bị người ta bàn tán, hơn nữa cô cũng lo hình tượng của Vi Đào với lãnh đạo sẽ bị ảnh hưởng. Phương Phi an ủi, tình yêu là chuyện tự nhiên nhất, chỉ cần hai người hấp dẫn lẫn nhau thì đừng nghĩ quá nhiều.

Phương Phi lại hỏi Cố Tịch, Tiết Khải cũng có cảm tình với cô, cô định thế nào. Cố Tịch nói rằng tối qua chắc anh cũng nhận ra, sau này cô sẽ không làm phiền anh nữa. Phương Phi thở ra, “Tịch Tịch, năm nay vận đào hoa của cậu dữ dội quá, chớp mắt có những hai anh đẹp trai đến, bao giờ mới tới lượt tớ đây?”. Cố Tịch nắm tay bạn, “Sắp tới rồi”.

[©DTV](#)

Không ai đoán trước được thời khắc tình yêu đến, nó như thiên thần bay từ trên trời xuống, lúc nào cũng có thể lặng lẽ tiếp cận bạn. Chỉ cần bạn có một trái tim dũng cảm, khi nó đến, bạn mỉm cười đưa tay nắm bắt là được. Tình yêu chẳng qua là vào đúng lúc đúng chỗ gặp đúng người, nảy sinh cảm ứng tâm điện kỳ diệu, chỉ có trái tim bạn mới có thể nghe thấy nó đang mỉm cười với mình.

Phương Phi nhìn vẻ hạnh phúc ngập tràn trên gương mặt Cố Tịch, thành tâm chúc cho bạn mình luôn được hạnh phúc.

Sau khi công khai tình yêu, hai người không còn trốn tránh nhau ở công ty nữa. Lúc làm việc, cả hai đều giữ khoảng cách, công ra công tư ra tư. Tan sở rồi cũng sẽ rời khỏi công ty xong mới thân mật cùng nhau. Nhưng dù là thế thì vẫn có những lời thị phi nói rằng Cố Tịch thích quyền thế giàu sang nên mới từ chối sự theo đuổi của những đồng nghiệp nam, thấy Vi Đào có điều kiện tốt liền bám dính như vậy.

Những lời này nhanh chóng đến tai Vi Đào, anh cảm thấy không vui. Lúc về nhà, anh nhắc tới chuyện này, cô lại chỉ cười và bỏ qua. Những lời này nghe rồi thôi, nếu cô để tâm thì chẳng phải tự tìm phiền muộn sao. Cô chỉ hơi lo cho anh. Vi Đào ôm cô an ủi, những lời đó không ảnh hưởng tới anh, chỉ không muốn cô bị chỉ trích.

Cố Tịch dựa vào lòng anh, có vẻ oán thán, “Ai bảo anh xuất sắc thế chứ!”. Người ta không hiểu nổi vì sao anh lại yêu cô.

Lồng ngực Vi Đào rung lên, anh khẽ cười, ôm chặt cô, “Anh thấy em ngốc nghếch khờ khạo, so với hại người khác thì chi bằng anh hy sinh vậy”. Cố Tịch e thẹn dấm nhẹ vào ngực anh, dám chê cô! Vi Đào nắm chặt tay cô, ánh mắt nóng bỏng, “Giao cho người khác, anh không yên tâm”. Lời nói dần dần mất hút giữa làn môi quyện lấy nhau.

Chương 30: Không Diễm

Tuy sau khi công khai tình yêu, hai người không cần che che giấu giấu ở công ty nữa, nhưng thời gian hẹn hò vẫn không tăng thêm là bao. Mỗi ngày Vi Đào đều bận túi bụi, Cố Tịch lại sắp xếp thời gian của mình để tiếp tục cuộc sống trên mạng.

Đầu tháng Tư, Vi Đào và Mã Sở Vân phải về tổng bộ báo cáo công việc. Lần này họp ba ngày, Vi Đào tiện đường ghé về nhà, có lẽ phải một tuần mới trở lại. Trước khi đi, anh dặn Cố Tịch phải chăm sóc bản thân thật tốt, mỗi ngày ăn cơm với Gia Tuấn, không được thức đêm để chế tác phim. Cố Tịch vâng dạ hết, thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, cô cười thầm, lẽ nào quan tâm người ta cũng phải ra vẻ giống lãnh đạo sao?

Vi Đào ngẫm nghĩ, cuối cùng dặn cô mỗi ngày phải gọi Gia Tuấn dậy, nếu không cậu nhất định sẽ cúp học. Cố Tịch cười hỏi, anh không sợ cô cũng không dậy nổi sao. Vi Đào nhẹ nhàng nói, “Không được ngủ sau mười một giờ”.

Cố Tịch nhú mày, “Hơi khó đấy”.

Vi Đào nhẹ nhàng ve vuốt cổ cô, “Ngủ sớm, nếu không sẽ không bắt kịp xe buýt”. Anh không ở đó thì chẳng thể đưa cô đi làm, cô chắc chắn sẽ phải dậy sớm để đi kịp chuyến xe.

Cố Tịch chu môi, gật gật đầu, đã quen được anh đưa đón, bỗng dưng không có anh, thật sự có chút không quen. Vi Đào thấy vẻ mặt ủ rũ của cô, cười thầm trong bụng, anh cũng rất không quen, chỉ muốn mỗi ngày nhìn thấy nụ cười sinh động của cô. Đó chính là ma lực của tình yêu, có thể khiến hai cá thể độc lập thu hút lẫn nhau, khó mà xa rời.

Vi Đào đi rồi, Cố Tịch gắng sức bắt bản thân chuyên tâm làm việc.

Ngày thứ nhất, Vi Đào họp cả ngày, mười rưỡi tối mới gọi điện cho cô, hai người trò chuyện nửa tiếng rồi anh giục cô đi ngủ, Cố Tịch ngoan ngoãn nghe lời anh lên giường, nhưng lại nhớ anh, mãi đến mười hai giờ mới chợp mắt được.

Ngày thứ hai, Vi Đào gần mười một giờ tối mới gọi điện cho cô, nói tổng bộ vừa tan họp. Cố Tịch bên này lảm nhảm nói nhớ món canh cá của anh, Vi Đào ở bên kia cười khẽ.

Ngày thứ ba, Vi Đào nhắn tin, nói rằng vẫn đang họp, bảo cô đi ngủ trước đi, nói anh nhớ cô. Cố Tịch nhìn tin nhắn đó, viết rồi xóa, mãi mới nhắn lại một tin, ngủ không được. Một lúc lâu sau điện thoại reo vang, anh đáp lại một câu, “Lát nữa anh ngủ với em”. Cố Tịch hoảng hốt ném điện thoại sang bên, trùm đầu ngủ ngay.

Ngày thứ tư, tổng bộ đã họp xong, Vi Đào và Mã Sở Vân tham gia lớp huấn luyện mở rộng do tổng bộ tổ chức. Sau đó, Vi Đào về thẳng nhà.

Buổi tối, Cố Tịch sau khi giải đáp vấn đề về máy tính cho Gia Tuấn xong, đang dùng máy của Vi Đào trong thư phòng để hồi đáp diễn đàn, bỗng nghe thấy trong phòng Gia Tuấn vang ra tiếng nói, cô bước đến. Gia Tuấn thấy cô vào thì vội vẫy cô lại, hóa ra cậu đang dùng voice chat để trò chuyện với bà chị Lạc Tịnh.

Cố Tịch nghe giọng Lạc Tịnh, bất giác ngẩn người, cô bạn gái tin đồn trước kia của Vi Đào, hôm nay là lần đầu nghe thấy giọng cô ta. Gia Tuấn hưng phấn nói với Lạc Tịnh rằng thần tượng Tây Cố của cậu đang ở bên cạnh, có muốn hỏi thăm một tiếng không. Lạc Tịnh vui vẻ nói, nghe Gia Tuấn nhắc đến vô số lần, cũng rất tò mò về Tây Cố.

Cố Tịch lịch sự chào hỏi, giọng Lạc Tịnh rất nhẹ nhàng, có thể tưởng tượng ra đó là một cô gái cực kỳ dịu dàng. Hai người khách sáo trò chuyện dăm ba câu, Gia Tuấn ngồi cạnh không ngừng khen ngợi, nói rằng Cố Tịch rất giỏi máy tính, lại xinh đẹp. Lạc Tịnh nghe xong cười, nói rất muốn gặp mặt một lần. Cố Tịch xấu hổ bảo rằng Gia Tuấn đã quá khen.

Gia Tuấn bỗng hỏi Lạc Tịnh Vi Đào họp xong chưa, bao giờ về. Cậu biết chị và Vi Đào cũng họp ở tổng bộ Lương Thịnh. Cố Tịch thót tim, họ hẳn là đã gặp nhau.

Lạc Tịnh cười bảo họp xong rồi, buổi tối họ cùng ăn cơm. Gia Tuấn cười đùa, chắc không phải đi đến chỗ cũ chứ, chị và Vi Đào mỗi lần gặp đều đến quán thịt nướng. Lạc Tịnh nói, chính là quán đó, Vi Đào còn uống khá nhiều rượu. Cố Tịch thoáng thấy kỳ lạ, đưa mắt ra hiệu cho Gia Tuấn, định rời đi. Gia Tuấn vội kéo Cố Tịch lại, sau đó vội hỏi chị rằng Vi Đào ngày mai có về không.

Lạc Tịnh nói chưa chắc, Gia Tuấn truy hỏi nguyên nhân. Cố Tịch cũng thấp thỏm đợi câu trả lời, lẽ nào họ gặp nhau rồi lưu luyến không rời xa nhau? Lòng thoáng chua xót, anh chưa từng nhắc tới Lạc Tịnh trước mặt cô, nhưng xem ra họ quả thực rất quen thuộc với nhau, thậm chí có khả năng đã từng rất thân mật.

Đang lúc Cố Tịch băn khoăn về mối quan hệ của hai người thì Lạc Tịnh đã buồn bã thốt ra một cái tên, “Tối nay Khổng Diễm cũng ở đây”. Gia Tuấn sững sốt “a” một tiếng, rồi hỏi gấp, “Họ lại gặp nhau à?”. Cố Tịch rất bối rối, Khổng Diễm là ai? “Họ” mà Gia Tuấn ám chỉ là ai?

Giọng Lạc Tịnh có chút phức tạp, “Vi Đào tối nay uống khá nhiều, chị cũng không rõ chuyện của họ, thật phức tạp. Thôi, Gia Tuấn, ngủ sớm đi, đừng lên mạng mãi như vậy”. Nói xong Lạc Tịnh liền thoát ra.

Gia Tuấn tắt voice chat rồi kéo Cố Tịch ngồi xuống cạnh mình, “Vậy mà còn mong anh Đào có thể về sớm một chút”. Cố Tịch đờ đẫn gật đầu, không nói. Lúc này lòng cô rối bời, quan hệ giữa Lạc Tịnh và Vi Đào còn chưa chắc chắn thì lại xuất hiện một cô Khổng Diễm, thật khiến cô không đoán ra.

Cố Tịch nhìn Gia Tuấn, bỗng nhớ tới một chuyện quan trọng. Tuy cô và Vi Đào đã công khai chuyện tình yêu ở công ty, nhưng ở nhà thì vẫn như trước kia. Hình như họ chưa hề nói với Gia Tuấn rằng họ đang hẹn hò. Gia Tuấn bây giờ chắc vẫn xem họ chỉ là đồng nghiệp mà thôi. Cố Tịch nghĩ ngợi rồi hỏi việc cô đã băn khoăn từ lâu: “Gia Tuấn, Vi Đào và chị em trước kia là người yêu hả?”.

Gia Tuấn sững sốt mở to mắt, như rất thắc mắc vì sao cô lại có suy nghĩ này, “Tất nhiên không, họ chỉ là bạn đại học thôi”. Cố Tịch cũng hơi ngạc nhiên, công ty chẳng phải luôn truyền tai nhau họ là người yêu tin đồn hay sao? Lẽ nào là nói bậy? Gia Tuấn thấy cô ngờ vực thì cười khẽ, vỗ vỗ đầu cô, “Chị của em và anh Đào là bạn thân, nhưng bạn gái trước kia của anh ấy là do chị em giới thiệu, bạn thân Khổng Diễm”. Cố Tịch càng thêm bàng hoàng, “chính chủ” hóa ra là Khổng Diễm!

“Nghe chị em nói, họ đã chia tay vào năm trước”, Gia Tuấn nhướn mày, “Chị em lúc đó còn buồn bực một dạo, ngày nào cũng lo giúp họ tái hợp, nhưng cuối cùng vẫn không thành công”. Cố Tịch ngơ ngẩn chịu đựng những đợt xung kích vào trái tim, họ đã chia tay trong năm trước. Hôm nay

họ lại gặp nhau, anh còn uống rất nhiều rượu, lẽ nào? Cố Tịch thầm nhủ, Cố Tiểu Tịch, đừng suy nghĩ lung tung, họ đã là quá khứ rồi.

Gia Tuấn thấy cô trầm tư thì tưởng cô rất kinh ngạc, “Thực ra em cũng không rõ lắm, nhưng chị em nói họ chia tay nhau cũng dần vặt vặt, nhà Khổng Diễm rất giàu sang quyền quý, là con gái bí thư thành phố bọn em, lại rất xinh đẹp, nhưng cực kỳ kiêu ngạo”. Cố Tịch mỉm cười rồi bỗng đứng dậy, nói phải về rồi. Gia Tuấn hỏi sao lại đi đột ngột vậy. Cố Tịch khéo léo nói còn phải về nhà làm việc, ngày mai lại tới.

Từ nhà Vi Đào ra, trong đầu Cố Tịch toàn là những lời Lạc Tịnh và Gia Tuấn nói, Khổng Diễm là bạn gái cũ của Vi Đào. Cô hơi buồn phiền lắm lắm trong lòng, đó là quá khứ của anh, anh có quyền giấu. Sao cô cứ thắc mắc, tự tìm buồn phiền làm gì. Nhưng dù gương mặt tỏ ra thờ ơ thì trong lòng vẫn vô cùng âm ứ, câu hỏi “Tại sao họ chia tay?” cứ xuất hiện trong đầu, bức cô suy đoán mãi.

Tối đó đợi tới mười hai giờ mà Vi Đào vẫn không gọi điện. Cố Tịch buồn bực ngủ thiếp đi, lồng ngực lại trĩu nặng, tối nay anh gặp Khổng Diễm rồi, nhất định có gì đó khác lạ.

Sáng sớm hôm sau, Cố Tịch bị điện thoại của Vi Đào đánh thức. Chưa tới bảy giờ anh đã gọi, Cố Tịch nghĩ đến nỗi hụt hẫng tối qua, lòng thấy lạnh nhạt.

“Xin lỗi, tối qua không gọi điện cho em”, giọng anh hơi khàn, có vẻ mệt mỏi.

Cố Tịch mỉm cười, “Không sao, tối qua em ngủ sớm”. Thực ra mãi tới một rưỡi sáng cô vẫn lăn lộn trên giường.

“Mai anh về.”

“Ừm... Anh hết bận rồi sao?”, cô chọn một chủ đề bình thường để nói, không muốn anh phát hiện ra sự hụt hẫng của mình.

“Họp tổng bộ thật mệt, muốn về quá.” Giọng anh có vẻ bất lực, tim cô chột thắt lại, bỗng rất muốn gặp anh. Nhưng vừa mở lời lại biến thành, “Hiếm khi về nhà, nên ở với gia đình lâu hơn”, có lẽ, anh cũng muốn gặp mặt một vài người.

“Ừ, em dậy đi, đừng để muộn giờ”, anh giục cô dậy rồi cúp máy.

Cố Tịch nằm trên giường, ngẩn ngơ nhìn cái tên trên điện thoại di động mà thần thờ rất lâu, rồi mới buồn bực hét lên nho nhỏ để mọi nỗi buồn biến mất. Hôm đó cô rất xui xẻo là đi trễ vì không bắt được xe. Có khi nào con người một khi buồn bã thì ông Trời cũng chê bai hay không?

Cả ngày, Cố Tịch cố đè nén tâm trạng bất bình, vùi đầu vào công việc. Tan sở, cô nói với Gia Tuấn là phải làm chương trình, không tới nhà ăn cơm. Gia Tuấn rất quan tâm hỏi cô không khỏe hay sao, cô cười nói vẫn chưa chuẩn bị xong chương trình, tối sẽ gặp cậu trên sóng radio.

Tối đó, trong tiết mục, Cố Tịch đã phạm đến mấy lỗi nhỏ, Gia Tuấn vào MSN lo lắng hỏi cô có phải làm việc quá mệt không, nếu đúng thì làm xong hãy đi nghỉ sớm. Cố Tịch đồng ý, vừa xong chương trình đã vội vàng thoát mạng. Cô tắm rửa rồi nằm trên giường xem *Cao thủ bóng rổ*, mỗi khi không vui cô sẽ xem bộ phim hoạt hình này. Lần nào cô cũng ôm bụng cười bò lăn trước những hành động quái gở của nhân vật Sakuragi

Hanamichi, chỉ cần cười lên là mọi phiền muộn đều tan biến. Đó là cách chữa lành vết thương bằng nụ cười của cô, rất hữu hiệu.

Điện thoại tối qua quên sạc pin, thấy chỉ còn nửa vạch, Cố Tịch lười biếng ném sang một bên, không định sạc. Thực ra trong lòng lại có chút phần nộ, cô biết anh sẽ gọi điện, nhưng nỗi ấm ức lại khiến cô giận dỗi, bỗng không muốn nghe máy, nhưng cảm thấy tắt đi thì thật kỳ quặc. Và thế là, nếu gọi điện mà hết pin thì sẽ không trách cô được.

Cô tiếp tục ôm túi khoai tây chiên xem hoạt hình, cố gắng để mình chuyên tâm vào bộ phim, cười to sảng khoái, hét lên sảng khoái, nhưng trái tim vẫn vô thức nhìn điện thoại nằm lặng lẽ trên giường, liệu có khi nào chưa kịp đợi anh gọi đến nó đã hết pin không? Trái tim rất bất bình thường, cô thỉnh thoảng lại bấm vào điện thoại, xác định nó vẫn chưa tắt ngóm.

Cuối cùng, mười một giờ, anh gọi điện đến.

Cố Tịch giả vờ rất bận, tỏ ra vui vẻ mà trò chuyện cùng anh, nói rằng ngày mai cuối tuần không cần đi làm, tối nay xem hoạt hình vui quá. Vì Đào nghĩ ngày mai có thể gặp cô thì cũng không quá gò ép, chỉ bảo cô đừng thức khuya quá, anh không muốn nhìn thấy một cặp mắt gấu trúc.

Cố Tịch cười nói không đâu, rồi chào anh, cúp máy.

Cố Tịch nhìn Hanamichi trên màn hình, bỗng cảm thấy khoai tây này mùi vị không ngon, ôm túi mãi rồi quyết định lần sau đổi vị. Hanamichi sao mà ngốc nghếch như thế, tại sao cứ phải theo đuổi Haruko Agaki, người ta thích Kaede Rukawa cơ mà, làm sao bị cậu ta thu phục được. Cô rất bất bình thay cho Hanamichi, tâm trạng lại rơi xuống vực thẳm, con người vì sao cứ phải hèn mạt vì tình yêu như vậy?

Nhưng cô không nhận ra, bản thân chẳng phải cũng đang dần vật trong nỗi phiền muộn của tình yêu, không thể dứt bỏ được hay sao?

Chương 31: Đợi chờ

Sau một đêm trằn trọc băn khoăn, Cố Tịch quyết định vứt bỏ hết mọi phiền muộn. Nếu anh muốn nói sẽ tự khắc nói, cô hà tất phải để tâm, buồn khổ làm gì. Nghĩ thông rồi, Cố Tịch bắt đầu lên tinh thần, quyết định tổng vệ sinh nhà cửa.

Buổi sáng đẹp trời, chỉ thấy một cô gái đầu chít khăn đứng trên ghế cao lau cửa sổ, một tay cầm giẻ lau, tay kia cầm tờ báo, ra sức lau chùi, miệng ngân nga bài hát. Cố Tịch nhìn ánh nắng xuyên qua cửa kính chiếu lên cánh tay, nhất thời cao hứng, nhúc nhích ngón tay nhảy múa trong ánh nắng. Thời tiết đẹp như vậy nên ra ngoài hẹn hò, trong vô thức lại nhớ tới Vi Đào, trên cửa kính sạch sẽ bỗng xuất hiện nụ cười ấy, trái tim nhẹ nhàng nhảy nhót, ngón tay chậm rãi vẽ trên khung kính, anh có nhớ cô không? Liệu có nhớ đến mức không ngủ được như cô? Cô khẽ cười giễu, chắc chắn là không, một người biết kiềm chế như anh, chắc sẽ không để bản thân rối loạn đâu.

Cố Tịch không ngừng tự thôi miên mình, chỉ cần trở lại làm chính mình là được. Có lẽ tình cảm này đến quá đột ngột, quá suôn sẻ, cô thường xuyên có cảm giác hoang mang sợ mất đi, nhưng đồng thời, cảm giác hạnh phúc mãnh liệt anh mang lại cũng khiến cô vô cùng khao khát. Cô không biết,

rốt cuộc nên yêu hết mình hay là nên kiềm chế con tim, cũng không biết liệu anh có tâm trạng giống cô hay không.

Cố Tịch lắc lắc đầu, ra sức lau vết bẩn, nghiêm túc nói với bóng mình rằng, Cố Tiểu Tịch, xa anh ấy rồi, mày không phải là mày nữa sao? Không thể lưu luyến đến thế, không thể quên mình như vậy, hai người vẫn là hai cá thể độc lập, có không gian riêng khác nhau, đừng quá tham lam, dù thích đến mấy cũng đừng ảo tưởng có được anh ấy 100%, dần dần rồi sẽ quen thôi.

Lúc này Vi Đào bỗng gọi điện tới. Anh đang ở sân bay, khoảng mấy tiếng nữa là về đến. Cô nghe thấy giọng anh lộ rõ vẻ gấp gáp và nhớ nhung, khóe môi bất giác nhướn lên nhưng vẫn vờ thản nhiên “ồ” một tiếng.

Vi Đào nghe giọng cô không hào hứng lắm thì có vẻ bất mãn “Hôm nay có kế hoạch gì không?”.

Cố Tịch nói đang vệ sinh nhà cửa, anh ngừng lại rồi bảo, “Nghe nói phim XXX trên mạng được đánh giá là rất hay”. Cố Tịch khẽ “vâng”, đợi anh nói tiếp, anh họp mấy ngày rồi mà vẫn có thời gian quan tâm rạp ở W đang chiếu phim nào sao?

“Tối nay đi xem nhé.” Đó không phải câu nghi vấn, mà là câu trần thuật. Cố Tịch cười không thành tiếng, anh lại nói tiếp, “Họp mấy ngày liên tục cũng hơi mệt”. Câu nói lấp lửng này càng khiến cô buồn cười, anh cứ nói thẳng là muốn đi xem phim cùng cô, cô sẽ vui hơn. Nhưng vì thể diện của anh, cô vẫn nín cười phụ họa, “Đúng là nên nghỉ ngơi thoải mái, em đi đặt vé trước, anh mấy giờ tới?”. “Ba giờ”, giọng anh bỗng vui vẻ hơn nhiều. Nghe anh nói có cả Mã Sở Vân và mấy vị lãnh đạo tổng bộ tới, nói rằng lần này Lương Thịnh xếp hạng nhất, mọi người đều muốn đến học tập. Cố Tịch

thăm nghĩ lãnh đạo cũng tới mà anh sao lại rảnh rỗi đi hẹn hò? Vi Đào nói rằng có Mã Sở Vân lo rồi, anh có thể nghỉ ngơi một ngày. Lại trò chuyện thêm một lúc rồi anh nói phải lên máy bay, về rồi sẽ nói tiếp.

Cố Tịch ngọt ngào, hạnh phúc làm xong việc, sau đó bắt đầu trang điểm ăn vận rồi buổi trưa xuất phát. Cô định đi đổi voucher trước, sau đó dạo các tiệm sách, ba giờ chiều anh sẽ tới nơi, về nhà cất hành lý rồi có lẽ khoảng bốn giờ là được. Cô có thể đi dạo phố, sau đó đợi anh đến cùng ăn bữa tối, rồi xem phim vào lúc chạng vạng. Như thế xem xong phim cũng không quá muộn, anh có thể về sớm nghỉ ngơi.

Cố Tịch theo kế hoạch mua vé xem phim lúc bảy giờ mười lăm, sau đó đi dạo nhà sách Tân Hoa. Tuy cô thường mua sách trên mạng nhưng có một số cuốn chỉ bán ở các nhà sách, mà nhiều khi chỉ ở nhà sách Tân Hoa mới tìm mua được. Nên cứ cách một quãng thời gian là cô sẽ đến đó mua sách.

Cố Tịch chậm chậm dạo trong nhà sách, nhằm được mấy quyển. Gần đây cô mê các chủ đề trắc nghiệm IQ, cũng rất hứng thú với sách về tư duy logic. Có lúc cô thường cảm thấy mình quá cảm tính, tư duy logic không đủ, bây giờ đang cố gắng nâng cao.

Thực ra cũng không thể trách cô, nền giáo dục của Trung Quốc từ nhỏ đã bắt trẻ con học thuộc thi từ ca vũ, căn bản còn chưa nhận ra được thâm ý sau những thi từ đó thì đã bị yêu cầu học theo tinh thần nhân văn của các thầy cô, còn các đạo lý đơn giản lại bị cảnh cáo không được theo, cứ theo sách mà làm là đúng, không dạy bạn cách dùng tư duy logic để luận chứng, để tìm kết quả. Cho nên bây giờ mới thấy rất nhiều trẻ con ngay cả đúng và sai còn không phân biệt nổi, chỉ dựa theo nhiệt huyết nhất thời, bông bột nhất thời mà làm. “Phần thanh”, là từ chỉ rất nhiều thanh niên nhiệt huyết trên mạng hiện nay. Thực ra tại sao gọi là “Phần thanh”, là vì họ nhìn vấn

đề nào đó, đầu tiên là phán đoán theo cảm tính, rồi dùng nhiệt tình để biểu đạt rất mạnh mẽ. Nhưng vạn sự trên thế gian này không phải cái gì cũng chỉ dùng tình cảm nhiệt huyết là có thể suy xét đoán định, bắt buộc phải dùng tư duy logic lý tính để phán đoán mới có thể rút ra kết luận chính xác, sau đó lại thêm vào tư tưởng nhân văn, thì đó mới là chính đạo.

Cố Tích chọn ra mấy quyển, *Tư duy logic*, *Phật giáo tiên thuyết*, *Tâm linh cảm ngộ* v.v... Những quyển sách này rất hữu ích trong việc an ủi, khuyên giải người khác khi cô làm chương trình. Nhưng khi cô gái thu ngân liếc nhìn cô với ánh mắt kỳ quặc, cô mới thấy mấy quyển sách này kết hợp với nhau thật quá quái lạ.

Vi Đào xuống máy bay gọi điện ngay cho cô, nói đang trên đường vào thành phố. Cố Tịch bảo đang đi dạo gần rạp chiếu phim để chờ anh, anh nói sẽ tới ngay.

Cố Tịch nghĩ Vi Đào chắc cũng phải một tiếng nữa mới tới nên định đi làm móng trước, bộ móng trước đây đã bong tróc, nên nhân cơ hội này chỉnh sửa lại. Cố Tịch vào một tiệm làm móng, cô gái làm móng nhiệt tình mời cô ngồi, sau đó đề cử rất nhiều sản phẩm. Cô chọn mấy kiểu đơn giản nhưng thanh lịch, không quá bắt mắt khi đi làm. Cô gái nhanh chóng bắt tay vào việc tẩy móng, sửa móng, làm mềm móng, rồi vẽ từng chút một.

Làm móng được nửa chừng thì Vi Đào gọi tới. Anh nói với vẻ xin lỗi, rằng Mã Sở Vân có việc nhà gấp, việc đi với lãnh đạo lại rơi xuống đầu anh, anh có thể sẽ đến muộn. Cố Tịch cười nói không sao, cô có thể đi đổi vé. Vi Đào an ủi cô, ăn cơm với lãnh đạo xong anh sẽ đến, sẽ không quá chín giờ. Cố Tịch đáp vâng, sẽ đổi vé chín giờ rưỡi. Vi Đào xin lỗi cô trong điện thoại, cô nói anh đừng lo, lát nữa cô sẽ đợi anh ở quán Mc Donald's đối diện rạp chiếu phim, anh đến thẳng đó là được.

Cố Tịch làm móng xong thì đi đổi vé. Sau đó cô đến quán Mc Donald's đối diện, để có thể yên tĩnh đọc sách, cô cố ý chọn một góc tại tầng ngầm. Cô gọi một ly cà phê, đeo tai nghe, chuyên tâm đọc sách, hưởng thụ cảm giác nhàn tản một mình.

Thời gian trôi đi rất nhanh, Cố Tịch nhìn đồng hồ trên tường mới chỉ sáu rưỡi tối, chắc anh đang đi cùng lãnh đạo. Cô gọi một phần ăn, vừa ăn vừa tiếp tục đọc sách. Lại ngẩng lên, bảy giờ mười, Cố Tịch nghĩ nhanh quá, còn hai tiếng nữa. Đến tám giờ rưỡi, cô nở nụ cười, sẽ gặp được anh nhanh thôi, đợi chút nữa. Chín giờ, cô nhìn điện thoại, không có tin nhắn, không

có cuộc gọi, anh vẫn đang bận ư? Cô quyết định đợi tiếp, có lẽ anh sắp tới rồi.

Nhưng khi kim đồng hồ chậm rãi nhích tới chín giờ mười lăm phút, anh vẫn không xuất hiện. Cố Tịch gọi vào máy anh, nhưng vẫn không gọi được, cô thấy lạ, nhìn điện thoại mới nhận ra không có sóng. Cố Tịch vội xách túi chạy ra khỏi quán, chăm chú nhìn cột sóng dâng lên từng chút một, vội vàng gọi lại cho anh, nhưng vẫn ngoài vùng phủ sóng. Cô đờ đẫn nhìn điện thoại, anh bận tới nỗi không có thời gian gọi cho cô ư? Cô lại gọi đi gọi lại, nhưng ngoài giọng nói lạnh lùng nhắc nhở ra thì vẫn không liên lạc được.

Cố Tịch nhắn tin cho anh, “Đến giờ rồi, em vào xem phim trước”. Mãi sau điện thoại vẫn không động tĩnh, anh không trả lời. Cô mệt mỏi cất điện thoại vào túi, từ từ tiến đến rạp chiếu phim. Anh chỉ là quá bận, thật tiếc, anh không được xem phim thì cô sẽ xem thay anh. Cố Tịch đi một mình vào rạp, khi nhân viên soát vé nhìn thấy hai tấm vé cô đưa thì nhìn cô, “Một mình ư?”. Cô cười khẽ, “Một mình”.

Một mình cô vào phòng chiếu số năm, một mình tìm chỗ ngồi của hai người, một mình ngồi xuống, nhìn chỗ trống bên cạnh, điều chỉnh điện thoại sang trạng thái im lặng, rồi từ từ dựa sâu vào trong ghế.

Phim rất buồn cười, cả rạp đều cười âm ỉ, mọi người đều đang cảm khái một ngôi sao lớn bình thường trông anh dũng đường đường mà lần này lại đổi hình tượng đóng một vai nhỏ, tuy địa vị hèn mạt nhưng lúc nào cũng thấy sự lạc quan tích cực của nhân vật đó, khiến người ta cảm động vui vẻ vì sự kiên trì cố chấp của anh.

Cố Tịch luôn mỉm cười, rất thích nhân vật này, cho dù gặp chuyện gì cũng sẽ nói “Rất tốt”. Đúng thế, bây giờ chẳng phải là rất tốt hay sao? Một

mình dạo phố, một mình đọc sách, một mình chờ đợi, một mình xem phim, ai nói một mình là không tuyệt? Rất tốt, thật sự là rất tốt!

Đèn bật sáng, phim đã hết. Cố Tịch theo dòng người chậm rãi di chuyển ra ngoài, nhớ lại hơi ấm lần trước anh ôm cô, bỗng cơ thể run lên, cảm thấy có chút lạnh lẽo. Khóe môi cô khẽ nhướn, quen là được.

Cô ra khỏi rạp, đang định đi thang máy xuống lầu thì bỗng một bóng người xuất hiện, cô dừng chân.

Anh đến.

Vi Đào đứng trước một bảng quảng cáo, vẻ mặt khó đoán, bên chân còn có một túi hành lý. Cố Tịch đứng khựng lại, bất động, Vi Đào kéo hành lý từ từ đến chỗ cô. Cố Tịch nhìn dáng hình anh dần phóng lớn, gương mặt cô nhớ nhung đã lâu cuối cùng mờ nhòa, nước mắt cô lặng lẽ rơi xuống.

Cho dù lúc này phim có rất nhiều cảnh cảm động, cô vẫn chỉ mỉm cười. Cho dù trong lòng trống trải, cô cũng vẫn chỉ cười. Vậy mà khi nhìn thấy anh yên lặng đứng đó, nỗi chua xót trong lòng cứ trào lên, qua mũi, đến mắt, rất mất mặt mà nhớ mãi tới anh!

Anh sải bước đến trước mặt, ôm siết cô vào lòng, ấn đầu cô vào ngực mình, “Xin lỗi”.

Cố Tịch nhào vào lòng anh, không nói gì, nước mắt cứ rơi, tay túm chặt áo anh, cuối cùng anh đã đến.

Vi Đào không quan tâm những ánh mắt kỳ dị của người xung quanh, ôm chặt lấy cô, vuốt ve lưng cô. Là lỗi của anh, anh tưởng cô đã về từ lâu rồi.

Trước khi tới gặp cô còn bị kéo đi cùng lãnh đạo, anh không biết xử lý thế nào, đành phải làm theo. Cứ tưởng ăn cơm cùng lãnh đạo nhiều nhất là trước chín giờ sẽ kết thúc, nào ngờ đưa lãnh đạo về khách sạn, họ nhìn thấy khách sạn có phục vụ ngâm chân, lại đòi đi ngâm chân, anh đành tiếp tục đi cùng. Anh gọi điện cho cô nhưng không biết vì sao mà không cách nào gọi được, cứ ngoài vùng phủ sóng. Anh tưởng cô giận, cố ý không nghe điện thoại, nhắn tin xin lỗi nói rằng anh đành chịu, phim hôm khác sẽ xem, bảo cô đừng chờ nữa, về nhà sớm đi.

Khi anh đã kết thúc việc đi với lãnh đạo, ra khỏi khách sạn mới phát hiện ra tin nhắn trong điện thoại. Nhìn thấy nó, anh rất sửng sốt, cô luôn đợi anh, một mình xem phim. Anh chạy nhanh đến rạp, trên đường đi cứ gọi mãi cho cô, nhưng không có ai nghe máy. Anh cuống quýt, Tịch Tịch nhất định đã tổn thương rồi.

Anh đến nơi thì phim đã chiếu. Anh chỉ có thể đứng chờ bên ngoài, đợi cô xem xong.

Khi nhìn thấy cô cô đơn ra khỏi rạp, tim anh bỗng nhói lên đau đớn, không còn đợi được, đi thẳng về phía cô nhưng lại nhìn thấy những giọt nước mắt trong veo rơi xuống. Anh xót xa ôm siết cô, Tịch Tịch, đừng khóc, đừng khóc!

Cố Tịch khó khăn lắm mới ngưng sụt sịt, Vi Đào xót xa nâng mặt cô lên, ngón tay cái nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, “Xin lỗi, Tịch Tịch”.

Cố Tịch nhìn anh, lắc đầu, “Em... em không biết tại sao lại khóc, xin lỗi”. Cô nhất định là rất mất mặt, bao nhiêu người nhìn cô khóc nước nở thế này, nhưng... nhưng cô không kìm được. Nhớ đến Khổng Diễm, nhớ đến chuyện anh không nghe điện thoại của mình, cô cảm thấy mình giống con ngốc, một con ngốc không chút phóng khoáng.

Vi Đào cười khố, vuốt ve gương mặt cô, “Em trách anh, anh sẽ thấy khá hơn đấy”. Rõ ràng trong mắt cô là vẻ tủi thân nhưng bên ngoài vẫn cố kiên cường mạnh mẽ, đồ ngốc!

Cố Tịch cụp mắt xuống, hít hít mũi, vẫn chỉ lắc đầu. Vi Đào ôm cô, “Về nhà thôi”. Hai người vẫy taxi rời khỏi rạp. Trên đường, anh chỉ ôm chặt và không ngừng xoa lưng cô. Cố Tịch cảm nhận được nhịp tim nóng ấm của anh, dần dần bình tĩnh trở lại.

Vi Đào đưa Cố Tịch về, rót nước cho cô, rồi mới ôm cô xin lỗi, nói rằng mãi sau mới nhìn thấy tin nhắn của cô.

Cố Tịch nghĩ lúc mình ở dưới tầng ngầm quán ăn, thì thào nói lúc đó điện thoại không có sóng, anh mới hiểu tại sao không gọi được cho cô. Vì cô không nhận được tin nhắn của anh nên mới chờ đợi mãi mồm như thế.

Vi Đào cảm thấy tất cả đều là lỗi của mình, nhận lời đi xem phim với cô mà lại vì công việc mà vứt bỏ cô. Nhìn gương mặt dịu dàng của người yêu, nỗi hổ thẹn trong lòng càng nặng nề, anh đã khiến cô thất vọng.

Cố Tịch dựa vào lòng anh, cuối cùng lấy hết can đảm nói ra thắc mắc của mình, hỏi đến Khổng Diễm.

Vi Đào hơi sững sốt nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại, đỡ cô dậy để cô nhìn thẳng vào mắt mình, nhìn về ngậm ngừng của cô anh dần hiểu ra.

Vi Đào nói đến quan hệ với Khổng Diễm. Vi Đào và Lạc Tịnh là bạn thân thời đại học, lúc học, anh đã quen Khổng Diễm thông qua Lạc Tịnh. Gia cảnh Khổng Diễm rất quyền thế, tính cách cô ta cao ngạo, lạnh lùng, mạnh mẽ y hệt anh. Khi mới quen, họ không chấp nhận đối phương, thậm chí có chút đối địch, nhưng sự tồn tại của người kia lại giống một kiểu khiêu chiến, kích thích ý chí chiến đấu của cả hai. Có lẽ Khổng Diễm cũng nghĩ rằng anh là người đàn ông có thể xứng với mình nên mới nhìn anh bằng con mắt khác, dần dà chiến tranh biến thành tình yêu.

Nhưng khi hai người quá mạnh mẽ, lúc nào cũng tự cao quá mức ở cạnh nhau, lại thêm họ còn quá trẻ, không biết nhượng bộ, tính khí đại tiểu thư của Khổng Diễm đã khiến Vi Đào không chịu nổi, còn Vi Đào chỉ lo công việc cũng khiến cô ta có cảm giác bị bỏ rơi. Hai người cãi nhau càng lúc càng nhiều, cuối cùng thậm chí chỉ còn chiến tranh lạnh. Lạc Tịnh luôn hòa giải cho họ, cô cảm thấy họ ở bên nhau là do cô, cô không muốn hai người mất vui.

Nhưng cãi nhau quá nhiều thì cũng thấm mệt, tình cảm cũng thay đổi. Cuối cùng Khổng Diễm đề nghị chia tay, nhà họ Khổng bắt đầu làm khó việc làm ăn của nhà họ Vi. Dạo đó cả hai nhà rất căng thẳng, mẹ anh cũng trách anh không biết trân trọng Khổng Diễm.

Từ đó, anh và Khổng Diễm không còn liên lạc, chỉ thỉnh thoảng nghe Lạc Tịnh nói rằng cô ta đã có bạn trai mới. Mẹ lại thường xuyên căn nhắc, nên anh luôn muốn đến nơi khác làm việc.

Lần này về, anh và Lạc Tịnh gặp nhau, Lạc Tịnh gọi Khổng Diễm tới. Nhìn Khổng Diễm tiều tụy, anh mới biết cô ta bị bạn trai phản bội, người nhà cũng vì gia cảnh của đối phương mà khuyên cô ta nên mắt nhắm mắt mở cho qua. Cô ta đau lòng nhưng không có ai để trút tâm sự. Lạc Tịnh mong anh có thể an ủi cô ta, nhưng Khổng Diễm thấy anh lại càng đau buồn hơn.

Vi Đào về sau nói với Lạc Tịnh, anh đã có bạn gái mới, chuyện của Khổng Diễm thì anh có thể an ủi với tư cách bạn bè, nhưng anh không thể giải thoát thực sự cho cô ta được. Khổng Diễm phải tự tranh đấu, nếu không thể ở bên nhau thì đừng miễn cưỡng.

[@DTV](#)

Cố Tịch nghe anh nói xong, khẽ hỏi, “Vậy cô ấy định làm thế nào?”.

“Không biết, Lạc Tịnh còn đang khuyên.” Vi Đào ôm cô, hôn nhẹ lên tóc cô, “Vấn anh định về sẽ kể em nghe, những chuyện này anh không muốn giấu em”. Anh sẽ chọn thời điểm thích hợp để kể cho cô biết, không ngờ cô đã nghĩ ngợi lung tung, xem ra anh vẫn chưa khiến cô thực sự yên tâm. Là anh chưa làm được, mới khiến cô khổ sở một mình. Nghĩ đến một mình cô gốc gác đời lâu như vậy, tim anh thắt lại, rõ ràng muốn cho cô một buổi gặp nhau vui vẻ nhất, nào ngờ lại hại cô tủi thân rơi nước mắt, anh thật hối hận.

Ngón tay Cố Tịch nhẹ nhàng vẽ trên ngực anh, “Em... có phải em rất nhỏ mọn không?”. Cô rất muốn giả vờ không để bụng, nhưng càng nhớ anh thì trong lòng càng nặng nề, cô thật sự không làm được.

Vi Đào hôn lên má cô, lắc đầu, “Anh thích em nhỏ mọn với anh, càng nhỏ mọn càng tốt, chứng tỏ trái tim em nhỏ tới mức chỉ chứa nổi anh”. Anh hy vọng cô chỉ quan tâm đến anh, lúc nào cũng nhớ anh. Mỗi lần nghĩ đến đó, anh đều không tìm được mà tủm tủm cười.

Cố Tịch không nhịn được cười, đấm nhẹ anh, “Tim em còn có thể chứa được rất nhiều, rất nhiều”.

Tay anh siết lại, nâng cằm cô lên, nhìn sâu vào mắt cô, cuối cùng nhẹ nhàng hôn lên mi mắt, “Toàn bộ đều là anh”.

Toàn bộ đều là anh, Cố Tịch cười và ngược lên, theo nụ hôn càng lúc càng sâu, trái tim được cảm giác hạnh phúc lấp đầy. Trong tim anh, cũng chỉ có thể là em!

Chương 32: Tập thể dục

Tình yêu qua một đợt sóng nhỏ lại càng trở nên ngọt ngào. Vi Đào dù bận mấy cũng sẽ báo trước với Cố Tịch, còn cô sau khi đã hiểu quan hệ giữa anh và Khổng Diễm thì không còn lo lắng thấp thỏm nữa.

Nhưng Phương Phi sau khi biết chuyện hôm đó thì lại bất bình thay Cố Tịch, bảo đàn ông dù thế nào cũng không nên để phụ nữ chờ đợi mãi mọn như vậy. Cố Tịch cười, giải thích thay Vi Đào rằng anh cũng chỉ vì công việc. Phương Phi thấy bộ dạng của Cố Tịch thì lắc đầu thở dài, “Tịch Tịch, cậu toi rồi”. Cố Tịch đỏ mặt, “Nói bậy”. Phương Phi than thở, xem ra Vi

Đào đã nắm chắc bạn mình rồi, đã bị tui thân lại còn nói tốt cho anh ta nữa chứ. Cố Tịch khẽ nói, “Khi nào yêu, cậu sẽ hiểu”.

Phương Phi nhún vai, cười, mắt đảo một vòng rồi lôi hai tấm thẻ từ trong túi ra, “Mai có rảnh không?”. Cố Tịch thắc mắc, “Sao thế?”.

“Đây là thẻ ưu đãi tập thể dực thăm mỹ người ta gửi hai hôm trước, có muốn đi thử không?”, Phương Phi hào hứng.

Cố Tịch ngần ngại lắc đầu, bình thường cô không thích vận động, trước kia mỗi ngày đón xe buýt đều phải chạy một đoạn, bây giờ ngồi xe Vi Đào, cơ bản là chẳng mấy khi động chân động tay.

Phương Phi túm tay cô van nài, “Đi với tớ đi, mùa hè tới nơi, cậu xem, eo tớ thành thế này rồi!”, vừa nói vừa véo eo mình, mặt mày đau khổ.

Cố Tịch cười, nắm tay bạn, “Eo cậu mà còn muốn giảm thì công ty ai cũng phải đi tập à”. Đáng người Phương Phi rất đẹp, nhưng cô nàng thường xuyên chê người mình lắm thịt.

“Tịch Tịch, đi với tớ đi mà, tớ đi một mình thấy hơi sợ”, Phương Phi đã quyết phải kéo cô đi bằng được, Cố Tịch đành nhận lời.

Hôm sau Cố Tịch và Phương Phi tự chuẩn bị một bộ đồ thể thao, định tan sở sẽ đi tập. Cố Tịch báo với Vi Đào rồi vừa hết giờ làm là đi cùng Phương Phi ngay.

Đến đó, Cố Tịch thấy cô tiếp tân chào đón họ rất nhiệt tình. Phương Phi đưa thẻ tập ra, sau đó nhắc rằng huấn luyện viên Trương có tên trên thẻ đã

bảo họ tới. Cô gái kia gật đầu rồi dẫn họ vào trong.

Bọn họ bước vào một gian phòng lớn có rất nhiều dụng cụ, máy tập. Người đến tập cũng đông, Phương Phi vừa nhìn thấy một người đàn ông cao to mặc bộ đồ thể dục bó sát ở đó thì mỉm cười gọi, “Thầy Trương”. Huấn luyện viên họ Trương nghe thế quay lại, nhiệt tình đón họ vào.

Phương Phi và huấn luyện viên Trương hàn huyên với nhau rồi giới thiệu Cố Tịch. Anh ta bảo cô gái tiếp tân đưa họ vào thay đồ.

Vào phòng thay đồ, Phương Phi thì thào vào tai Cố Tịch, “Tớ nói không sai chứ, huấn luyện viên dáng ngon chưa?”. Cố Tịch trừng mắt, đồ háo sắc, hóa ra cô nàng tới tập thể dục chỉ đơn thuần để ngắm các anh chàng cơ bắp. Phương Phi ôm cô cười trộm. “Không chỉ tập luyện, cậu không nhìn thấy người tập tạ lúc này hả, ôi chao, cơ bắp trên tay thật quyến rũ”. Phương Phi hưng phấn, mắt phát sáng. Cố Tịch vội bịt miệng bạn lại, “Cho tớ xin, cậu đừng có kích động lao bổ vào, coi chừng người ta bảo cậu dê xồm đấy”. Phương Phi kéo tay cô ra, cười tươi, “Hoan nghênh dê xồm”. Ôi, Cố Tịch hai mắt trợn trắng, cô nàng này đúng là “đói khát” thật.

Hai người thay quần áo xong đi ra, Phương Phi kéo Cố Tịch đi tìm huấn luyện viên Trương. Anh ta đang chỉ dẫn cho một học viên nam cách luyện cơ lưng, thấy họ ra thì hỏi họ định tập luyện thế nào. Phương Phi nói trước kia họ cũng chưa từng tập, không biết cái gì là thích hợp, hay là huấn luyện viên cứ đề cử. Anh ta nói phụ nữ bây giờ thường thích chạy trên máy tập chạy bộ và máy đạp xe, nếu muốn luyện cơ thì có thể thử gập bụng.

Phương Phi nói muốn luyện cơ bụng, bảo huấn luyện viên dạy mình, sau đó hỏi Cố Tịch muốn thử gì. Cố Tịch nghĩ ngợi, cảm thấy chạy bộ chắc sẽ

dễ hơn nên chọn máy chạy bộ. Huấn luyện viên Trương gọi một chàng trai trẻ tên Tiểu Đông tới, bảo anh ta hướng dẫn Cố Tịch sử dụng máy chạy bộ.

Cố Tịch theo Tiểu Đông đến chỗ máy tập chạy, anh ta đứng lên máy, từng bước dạy cô thiết lập trình tự, rồi từ từ chạy. Cố Tịch gật đầu nói đã hiểu, sau đó Tiểu Đông xuống để cô bước lên, hướng dẫn cô bấm xong, anh ta ra hiệu cho cô chạy chậm. Cố Tịch cảm giác cũng giống khi chạy bình thường, khá dễ dàng.

Cố Tịch chạy chậm chậm, Tiểu Đông đứng cạnh quan sát một lúc rồi ra hiệu cho cô tạm dừng. Cố Tịch thắc mắc bấm nút ngừng, Tiểu Đông bước lên máy, đứng sau lưng cô. Sau đó bồng hai tay đặt lên vai cô, đứng vững lại, nói khi chạy phải ưỡn ngực ngẩng đầu, ra sức thả lỏng hai vai. Cố Tịch ngơ ngẩn gật đầu, nghĩ rằng anh ta đang dạy cô tư thế chuẩn nên cố đè nén cảm giác khó chịu. Nhưng bồng tay Tiểu Đông đặt lên eo cô, cơ thể cô căng cứng, không thể nhúc nhích. Tiểu Đông đứng sau nói rằng eo không được cứng như vậy, phải nhẹ nhàng chuyển động theo nhịp. Cố Tịch ngượng ngập gật đầu, tiến lên nửa bước, thoát ra khỏi tay anh ta, nói rằng đã hiểu. Tiểu Đông thấy cô lúng túng thì mỉm cười, “Học viên nữ mới tới thường hay xấu hổ, từ từ rồi sẽ quen”. Cố Tịch cười khan, hai tay chống eo, len lén nhích sang bên.

Cố Tịch nhìn về phía Phương Phi, thấy cô nàng nằm trên máy tập, huấn luyện viên Trương đứng cạnh, lát thì ấn vào vai, lúc thì giữ lấy eo cô nàng. Cố Tịch càng đỏ mặt, lẽ nào các huấn luyện viên nam ở đây đều chỉ dẫn học viên nữ như thế?

Tiểu Đông đứng cạnh, ra hiệu cho cô tiếp tục. Cố Tịch khởi động máy, tiếp tục chạy chậm. Cô trông thấy Tiểu Đông cứ đứng cạnh nhìn chăm chú cơ thể mình thì mặt nóng hực, nói với anh ta rằng cô đã hiểu, có thể tự tập,

bảo anh ta ra dạy người khác được rồi. Tiểu Đông lại nói anh ta cũng chẳng có việc gì, có thể dạy riêng cho cô. Cố Tịch thót tim, nói ngay không cần không cần, nếu cô có gì cần sẽ gọi, anh ta cứ đứng thế này sẽ khiến cô căng thẳng. Tiểu Đông thấy Cố Tịch đỏ mặt thì cười nói có gì hãy gọi anh ta, sau đó rời đi.

Cố Tịch thấy cuối cùng Tiểu Đông cũng đi rồi, thở phào, từ từ tăng tốc độ. Vừa chạy vừa nhìn Phương Phi. Trời ạ, tay huấn luyện viên Trương lại sờ đến đùi Phương Phi! Chỉ tập cơ thôi mà, có cần chỉ đạo toàn thân như vậy không? Cố Tịch bắt đầu hồi hận đã theo bạn tới đây, nhìn quanh một vòng trong phòng tập, huấn luyện viên đa phần là đàn ông, chỉ có vài cô gái, mà đều là cơ bắp cuồn cuộn, đang vừa tập vừa thở hổn hển.

Cố Tịch chạy toát mồ hôi, nhìn số trên máy, cảm thấy chạy trên máy cũng khá tốt, cố gắng nửa tiếng có thể giảm được khá nhiều mỡ thừa. Bỗng một giọng trầm ấm vang lên, “Lau mồ hôi đi”, một tấm khăn bông vừa được xé bao đưa đến trước mặt cô. Cố Tịch vội quay sang, một người đàn ông cao lớn đang cầm khăn đứng nhìn cô. Cố Tịch ngượng ngập nói không cần, anh ta lại nhận ra sự nghi ngại của cô, “Là đồ tặng miễn phí ở đây, đừng khách sáo”, sau đó đưa khăn bông ra. Cố Tịch thấy anh ta kiên quyết thì đành nhận lấy, lau mồ hôi trên trán và má, sau đó vắt ra sau gáy.

Người đàn ông bước lên máy tập chạy kế bên, thuận thực bấm nút rồi cùng chạy với Cố Tịch.

Anh ta vừa chạy vừa bắt chuyện với cô, Cố Tịch biết tên anh ta là Dương Duệ Nghị, trưởng phòng kinh doanh của một công ty quảng cáo. Anh ta không ngừng dò hỏi Cố Tịch, cô chỉ có thể ậm ờ trả lời qua loa là theo bạn tới đây. Anh ta nhìn về phía Phương Phi, gật đầu nói đã chú ý đến. Anh ta cứ cố dò hỏi tên cô, cô chỉ nói họ Cố, anh ta lại nhiệt tình giới thiệu nơi đây

có đầy đủ thiết bị, phục vụ chu đáo tận tình, nhiệt liệt ủng hộ các cô đến đây tập luyện. Cố Tịch thở hổn hển, gật đầu, trong lòng thì làu bàu, chỉ nhìn mấy người họ thôi mà cô cũng chẳng dám đến nữa.

Dương Duệ Nghị rất cố chấp hỏi Cố Tịch bình thường thích làm gì, có thích thể thao dạng đánh bóng không. Anh ta có thẻ năm của Câu lạc bộ XXX, đánh tennis, cầu lông được giảm giá, chỉ cần cô có hứng thì anh ta có thể theo cùng. Cố Tịch cười lắc đầu, nói rằng không biết chơi, anh ta lại không chịu thua, không biết cũng chẳng sao, anh ta có thể dạy. Cố Tịch hơi bực bội vì sự đeo bám của anh ta, vội vàng giả bộ chạy mệt rồi, vừa thở ra vừa bấm nút ngừng rồi bước xuống. Dương Duệ Nghị cũng theo xuống, đi cạnh cô, nhiệt tình nói cô mới chạy xong dừng ngồi ngay, phải đi chậm. Cố Tịch hoàn toàn chịu thua sự tích cực của anh ta, chỉ có thể đi về phía Phương Phi.

Phương Phi đã chuyển sang máy tập ngực, huấn luyện viên Trương đứng sau lưng đỡ eo cô nàng, vừa nói vừa bảo phải chú ý những gì. Phương Phi thấy Cố Tịch và một người đàn ông cùng đến thì cười hỏi cô cảm thấy thế nào? Cố Tịch lau mồ hôi, gật đầu, “Mệt quá!”. Phương Phi cười rồi gọi huấn luyện viên Trương xem tư thế cô đã chuẩn chưa. Anh ta gật đầu khen, nói rằng cô nàng là học viên thông minh.

Cố Tịch thấy Phương Phi cười nói với huấn luyện viên thì bảo mình phải nghỉ ngơi một lúc, sau đó bước đến khu nghỉ kế bên. Dương Duệ Nghị cũng theo sau, cô thực sự không tránh được, đành mỉm cười nghe anh ta thao thao bất tuyệt, thỉnh thoảng ậm ừ vài câu.

Phương Phi tập rất lâu mới thở hổn hển lại chỗ Cố Tịch, ngồi cạnh cô, hưng phấn nói tập xong toát mồ hôi toàn thân thấy thoải mái quá. Cô nói huấn luyện viên Trương đã hứa nếu hai người cùng làm thẻ năm thì có thể

giảm giá thấp nhất cho họ, chỉ còn 35%, cô nàng hứng chí thuyết phục Cố Tịch cùng làm. Cố Tịch vội lắc đầu, mới đến một lần mà cô đã không chịu nổi rồi. Điều kiện ở đây rất tốt, nhưng cô không chịu nổi những người ở đây, thấy con gái mà sao giống như hổ đói vồ mồi, quá nhiệt tình.

Phương Phi thấy Cố Tịch không chịu thì dịu giọng van nài, nếu Cố Tịch không làm thì cô không được giảm giá thấp nhất. Dương Duệ Nghị cũng nói vào, chiết khấu thấp thế này rất tiết kiệm, hơn nữa ở đây nổi tiếng, tuyệt đối không lo. Phương Phi cười cảm kích với Dương Duệ Nghị, chủ động làm quen đối phương, hai người bắt đầu trò chuyện. Nhìn Phương Phi và Dương Duệ Nghị trao đổi số điện thoại, Cố Tịch cuối cùng đã hiểu, cô nàng vốn không đến đây tập thể dục mà rõ ràng tới để câu trai đẹp.

Cố Tịch nói đã muộn rồi, giục Phương Phi về. Phương Phi hẹn Dương Duệ Nghị gặp lại sau rồi mới vào nhà tắm với Cố Tịch. Hai người tắm rửa, thay quần áo ra ngoài. Huấn luyện viên Trương thấy họ sắp đi thì bước đến, vô cùng nhiệt tình nói với Phương Phi rằng chỉ cần cô đến thì đảm bảo sẽ phục vụ ưu đãi nhất. Phương Phi cười đồng ý, Cố Tịch kéo bạn vội vã ra về. Đến quầy tiếp tân lại thấy Dương Duệ Nghị ngồi trên sofa. Anh ta thấy hai người ra thì nở nụ cười nói vừa hay cũng sắp đi, có thể đưa họ về một đoạn. Phương Phi vui vẻ định nhận lời thì Cố Tịch đã kéo lại, bảo không cần đâu, có người đưa họ về rồi. Dương Duệ Nghị hơi sững lại nhưng nhanh chóng khôi phục sắc mặt, bảo không sao, đưa họ xuống lầu cũng được.

Vào trong thang máy, Dương Duệ Nghị vẫn chuyện trò rôm rả với Phương Phi, Cố Tịch giữ im lặng đứng một bên. Dương Duệ Nghị mấy lần cố ý nhắc đến cô nhưng cô chỉ uể oải nói mấy câu.

Ra khỏi phòng tập, Cố Tịch kéo Phương Phi chào tạm biệt anh ta, Dương Duệ Nghị lại hỏi có chắc không cần anh ta đưa về không? Phương Phi trừng mắt nhìn Cố Tịch, định mở miệng thì cô đã néo vào lòng bàn tay bạn, cướp lời trước, nói xe đón họ sắp tới rồi. Dương Duệ Nghị tỏ ra thất vọng chào hai người rồi bỏ đi.

Phương Phi thấy Dương Duệ Nghị ra về thì tỏ ý không vui, người ta nhiệt tình như thế, sao không để người ta đưa về. Cố Tịch ôm bạn nói, sẽ bắt taxi đưa cô nàng về trước. Phương Phi bó tay, đành theo lên xe, cẩn thận rằng cứ tưởng cô gọi Vi Đào đến đón, ai ngờ còn phải ngồi taxi. Cố Tịch để mặc bạn làu bàu, chỉ muốn về nhà sớm.

Trên đường đi, Phương Phi hứng chí nói trai đẹp ở phòng tập quả nhiên là nhiều, dáng vóc lại siêu chuẩn, không ngừng khuyên nhủ Cố Tịch cùng mình làm thê. Cố Tịch kiên quyết lắc đầu, nếu cô muốn tập cũng phải tìm chỗ có đông phụ nữ, không bao giờ tới đây nữa.

Mấy hôm sau Phương Phi cứ khuyên mãi, thậm chí nói nếu cô cùng làm thê sẽ khao một bữa hoành tráng, Cố Tịch vẫn bất di bất dịch. Cô nghĩ mấy hôm nữa thì cơn bùng bột của Phương Phi sẽ qua, quên ngay chuyện này thôi. Nào ngờ, có lần buổi tối cô và Vi Đào đang ăn cơm bên ngoài bỗng nhận được một cú điện thoại lạ, mà lại là của Dương Duệ Nghị. Cố Tịch khó khăn lắm mới có thể từ chối khéo anh ta, nhưng lại phát hiện Vi Đào đang nhìn mình vẻ suy ngẫm. Cố Tịch thấy vẻ mặt bình thản của anh thì hiểu ngay rằng, đó chính là điềm báo trước khi anh nổi cáu. Cô vội chủ động nói thật, rằng đó là người cô quen khi Phương Phi cứ nằng nặc kéo cô đến phòng tập, không biết vì sao anh ta lại có số điện thoại của mình.

Vi Đào sắc mặt bình thường, thản nhiên nói, sau này số điện thoại lạ thì không cần nghe. Cố Tịch thấy anh không nói nhiều thì yên tâm, lại bảo

Phương Phi cứ khuyên cô làm thẻ tập, nhưng cô không thích nơi đó, quá ít phụ nữ. Vi Đào nghĩ ngợi rồi nói, nếu không thích thì đừng làm, luyện tập có rất nhiều cách, nếu cô muốn, anh có thể đi cùng.

Cố Tịch cảm động gật đầu, thầm nghĩ cho dù có chơi bóng thì cũng sẽ tìm Vi Đào dạy, chắc chắn không tìm mấy anh chàng vợ vẫn kia. Nhưng Vi Đào bận như vậy, có lẽ sẽ hiếm có thời gian, cũng chỉ nghĩ thế mà thôi.

Lúc ăn sắp xong, Vi Đào bỗng hỏi, “Phương Phi chưa có bạn trai phải không?”.

Cố Tịch ngăn người, gật đầu, “Chưa ạ”.

Vi Đào “ừ” khẽ rồi thong thả nói, “Em thì có người yêu rồi, một mình cô ấy cũng khá buồn chán, nên giới thiệu bạn cho cô ấy.

Cố Tịch hứng lên, vội tán thành ngay, không ngờ Vi Đào cũng biết quan tâm đến Phương Phi, “Tiếc là đồng nghiệp trong công ty thì cô ấy không ưng ai”. Nếu ưng thì đâu tới nỗi độc thân tới bây giờ.

Vi Đào ngược mắt lên, khóe môi thoáng nụ cười khó nhận thấy, “Có thể giới thiệu người ngoài công ty”.

Cố Tịch nhìn anh vẻ mong chờ, “Anh có người nào hợp không?”. Không chừng người mà Vi Đào quen sẽ nhiều hơn.

Vi Đào nhìn thẳng cô, chậm rãi nói, “Em thấy Tiết Khải thế nào?”.

Cố Tịch ngấn người, Tiết Khải và Phương Phi? Cô nhìn Vi Đào, bỗng có ảo giác rằng đôi đồng tử sáng rỡ kia vừa thoáng qua một nụ cười gian xảo, anh... anh cố ý mà!

Chương 33: Tác hợp

Có thể nói rằng trong quá trình Cố Tịch và Vi Đào quen nhau, cô đã quá hiểu mặt đen tối của anh. Nhưng qua chuyện anh định tác hợp cho Tiết Khả và Phương Phi, cô mới hiểu triệt để sự khác biệt giữa cách đối xử với địch và bạn của anh. Tiết Khải khỏi phải nói, đã bị Vi Đào cho là đối tượng uy hiếp số một, cần phải kiên quyết quét ra khỏi vòng đấu. Vi Đào đương nhiên phải tìm đối tượng khác cho Tiết Khải, cắt đứt ý định của địch. Còn đối với Phương Phi, bạn thân kiêm đồng bọn của Cố Tịch, người lúc nào cũng rớt vào đầu cô những tư tưởng nữ quyền hoặc các chiêu đối phó với bạn trai, Vi Đào nghĩ rằng cô nàng quá rảnh, chỉ cần tìm chút chuyện có ý nghĩa để làm thì sẽ không còn có quan tâm đến Cố Tịch nữa. Mà đối với phụ nữ, chuyện có ý nghĩa nhất mà lại có khả năng tiêu tốn thời gian chính là yêu đương. Phụ nữ một khi rơi vào tình ái thì sẽ vô cùng bận rộn.

Cố Tịch hiểu ý của anh, đương nhiên cũng không phản đối, nhưng lo là hai người liệu có hợp nhau không. Vi Đào bảo tìm cơ hội mọi người gặp mặt, cứ vun vào không chừng sẽ hợp mắt. Cố Tịch thấy đáng vẻ thâm đắc ý của anh thì cảm thán trong lòng, Phi Phi, không phải tớ không cứu cậu, ai bảo cậu đắc tội với kẻ xấu bụng kia, thôi thì tự cứu mình đi nhé!

Sau khi có suy nghĩ đó, Cố Tịch bắt đầu dò ý của Phương Phi, hỏi cô nàng cảm thấy Tiết Khải thế nào? Phương Phi nghe hỏi thế thì ngạc nhiên tưởng rằng cô định “vượt tường”^[1], lập tức cảnh cáo, “Tuy Tiết Khải rất đẹp trai, tính cách lại tốt, nhưng Vi Đào cũng rất ổn, tài giỏi đẹp trai, còn rất hết lòng với cậu. Tục ngữ nói, làm người thì phải biết đủ, đừng có đứng núi này trông núi nọ”. Cố Tịch trợn mắt, cô nàng nghĩ cũng hơi xa rời đấy. Nhưng Phương Phi nói Tiết Khải đẹp trai, tính cách lại tốt, có nghĩa là ấn tượng rất tốt đẹp. Được, có hy vọng.

[1] Ý nói đã có nơi chốn mà vẫn lảng nhãng bên ngoài.

Cố Tịch nói thật với Phương Phi rằng Tiết Khải vốn là do gia đình giới thiệu, nhưng hiện giờ cô đã yêu Vi Đào, cứ cảm thấy có lỗi với anh. Phương Phi nói có thể nhận ra Tiết Khải cũng có ý với Cố Tịch, nếu cô không thể ở cạnh anh thì nên nói sớm. Cố Tịch vội gật đầu, sau đó ấp úng bảo, thực ra Tiết Khải rất được, tính ôn hòa, có chí tiến thủ. Phương Phi vội gật đầu tán đồng, nói tuy không tiếp xúc nhiều với anh nhưng sau khi gặp nhau vài lần thì ấn tượng rất tốt. Cố Tịch nghiêng cứu vể mặt của Phương Phi rồi dè dặt hỏi, “Cậu có cảm tình với anh ấy không?”. Phương Phi trợn tròn mắt nhìn cô, Cố Tịch vội xoa mặt, nói tiếp, “Kỳ thực tính cách như Tiết Khải nên tìm một cô gái hoạt bát một chút, cậu thích hợp đó”. Phương Phi nghĩ đến gương mặt ôn hòa của Tiết Khải, đôi mắt dịu dàng, hai má hồng hào, thật sao? Thực ra cô cũng thấy Tiết Khải rất được, nhưng cô lo tính cách của mình sẽ không hợp với anh.

Cố Tịch thấy bạn không phản đối thì nói hay là cả nhà tìm cơ hội tụ tập với nhau, hiểu nhau rồi sẽ biết hợp hay không. Phương Phi nghĩ đến giọng nói trầm ấm của Tiết Khải, e thẹn gật đầu đồng ý.

Cuối tuần Cố Tịch gọi điện cho Tiết Khải, hẹn anh cùng đi ăn, Tiết Khải vui vẻ đồng ý. Buổi tối bốn người y hẹn đến quán Hồng Đình Đậu Lao để ăn hải sản.

Mọi người vừa ăn vừa trò chuyện, Cố Tịch chính thức giới thiệu với Tiết Khải rằng Vi Đào là bạn trai mình, nhìn thấy vẻ âm thầm thoáng qua trong mắt anh, cô không khỏi áy náy. Nhưng Tiết Khải rất nhanh chóng vui vẻ chúc mừng hai người. Thực ra từ lần gặp ở sân bay, anh đã nhận ra cơn sóng ngầm giữa hai người. Tuy nhiên lúc ấy anh vẫn ngỡ mình và Vi Đào cùng tranh chấp công bằng nên tối Cố Tịch đi hát karaoke anh đã tới. Chỉ khi nhìn thấy Vi Đào đột ngột xuất hiện, thản nhiên nói đưa Cố Tịch về, cô không từ chối, thậm chí còn có chút vui mừng, anh mới hiểu ra, giữa họ không có chỗ cho anh.

Tiết Khải cũng nhận được điện thoại nhà gọi đến, quan tâm hỏi han anh và Cố Tịch tiến triển thế nào, anh đều viện cố bận rộn để ậm ừ cho qua. Nhưng ban đêm tỉnh thoảng nhớ đến lần trò chuyện với Cố Tịch ven hồ, anh cũng có chút tiếc nuối, nếu anh tích cực hơn, liệu sự lựa chọn của cô có khác đi?

Tối nay nhìn chỗ ngồi của bốn người, Tiết Khải lại càng thêm chắc chắn. Vi Đào và Cố Tịch ngồi cạnh nhau, anh và Phương Phi ngồi phía đối diện, như thế đã chứng tỏ mối quan hệ của họ, anh nào còn cơ hội nữa.

Cố Tịch thấy Tiết Khải phóng khoáng chấp nhận thì rất cảm kích, nỗi day dứt cũng giảm bớt. Cô khéo léo gọi chủ đề, không ngừng khen Phương Phi giỏi giang hoạt bát, lạc quan tích cực, Tiết Khải chỉ mỉm cười lắng nghe, thỉnh thoảng cũng nói suy nghĩ của mình. Nhưng đa phần là Tiết Khải cùng Vi Đào nói đến những vấn đề của cánh đàn ông, còn Phương Phi

bình thường vốn hoạt bát thì hôm nay lại đặc biệt trầm lặng, bẽn lẽn đến mức không giống cô nàng tí nào.

Nhân lúc đi vệ sinh, Cố Tịch hỏi Phương Phi hôm nay sao im lặng thế? Phương Phi hơi nhúu mày thờ dãi nói Tiết Khải không mấy hứng thú với mình, mỗi lần cô hỏi gì, anh chỉ trả lời ngắn gọn rồi chuyển chủ đề. Cố Tịch vội nói không đâu, có lẽ Tiết Khải là dạng chậm mà chắc, cần tiếp xúc nhiều hơn. Phương Phi cười khổ, ngay cả cơ hội anh cũng không cho thì làm sao mà tiếp xúc? Cố Tịch ôm bạn an ủi, muốn tìm hiểu Tiết Khải thì phải nhẫn nại.

Ăn tối xong, Cố Tịch nói còn có việc với Vi Đào, nhờ Tiết Khải đưa Phương Phi về, anh vui vẻ đồng ý.

Nhìn Tiết Khải và Phương Phi lên xe đi, Cố Tịch khoác tay Vi Đào ra xe, hỏi anh, “Anh nghĩ hai người đó có ổn không?”.

Vi Đào không trả lời ngay, chỉ cúi đầu nhìn cô, “Thuận theo tự nhiên thôi”. Dù sao mục đích của anh đã đạt được, tối nay thấy Tiết Khải mỉm cười chúc mừng họ, là anh biết đối phương đã bỏ cuộc. Người đàn ông như Tiết Khải sẽ không bám riết dai dẳng, chỉ phong độ thừa nhận mình đã đến chậm một bước. Anh chính vì đoán chuẩn tính cách đó của Tiết Khải mới muốn công khai thân phận mình sớm nhất, như thế Tiết Khải sẽ không còn ảo tưởng nữa. Nhưng xem tình hình tối nay thì Tiết Khải chẳng mấy quan tâm đến Phương Phi, còn Phương Phi cũng có vẻ e thẹn quá, không thể khiến Tiết Khải hiểu hết. Nên giữa họ có khả năng hay không thì sau mới hạ hồi phân giải được. Có điều, hiện giờ anh chỉ quan tâm Cố Tịch và anh, những người khác tạm gác sang bên đã.

Cố Tịch nghe anh nói thế thì bỗng cảm thấy có chút bực bội bĩu môi, “Tiết Khải dù sao cũng là con trai của đồng nghiệp mẹ em, em cũng mong anh ấy có chốn về tốt đẹp, còn Phi Phi thì thật sự rất tốt mà”. Mong rằng họ sẽ thành, cô cũng dễ ứng phó với gia đình hơn.

Vi Đào đỡ cô ngồi vào xe, vỗ vỗ đầu cô, “Đừng lo, sẽ ổn thôi”.

Cố Tịch trên đường về vẫn băn khoăn chuyện của Phương Phi, như sự nhớ ra điều gì, “Nếu Phương Phi cũng không thích kiểu người như Tiết Khải thì sự sắp đặt này của chúng ta chẳng phải là công cốc ư?”.

Vi Đào cười thầm, lắc đầu không trả lời. Cô nghĩ nhiều rồi, anh thấy Phương Phi chắc là rất có cảm tình với Tiết Khải.

[@DTV](#)

Cố Tịch nghĩ đến chuyện phòng tập, nói, “Không chừng Phi Phi thích dạng đàn ông mạnh mẽ, lần trước ở phòng tập, cô ấy nói đàn ông vóc dáng khỏe mạnh cơ bắp là rất MAN. Còn cá tính ôn hòa dịu dàng như Tiết Khải, em sợ cô ấy sẽ thấy chán”. Vi Đào nghe xong mắt sáng lên, “Mấy gã kia đáng đẹp lắm à?”.

“Vâng, cơ bắp rất đẹp, cảm giác rất an toàn.” Cố Tịch nghĩ đến lời Phương Phi nói, bất giác gật đầu.

Vi Đào nhìn cô, gân xanh trên mặt hơi hằn lên, ánh mắt nhanh chóng chuyển động, thản nhiên đổi chủ đề khác, “Khi nào em nghỉ phép năm?”.

Cố Tịch thắc mắc vì sao anh hỏi thế, nhưng vẫn thành thực trả lời là chưa có kế hoạch, thường thì phải xem công việc bận hay không rồi tính. Vi Đào nghĩ ngợi, “VẬY tháng sau nhé, tháng sau anh đi học bồi dưỡng ở Đại Liên, em đi cùng anh luôn”. Cố Tịch ngớ người, không biết nói gì. Anh đi việc công, cô đi nghỉ, nếu để đồng nghiệp biết nhất định sẽ bàn tán sau lưng cho xem.

Vi Đào nhận ra nỗi lo của cô, “Em có thể đi cùng Phương Phi, anh có bạn ở Đại Liên, ăn ở không cần lo”. Cố Tịch nói khẽ phải suy nghĩ đã. Mấy năm trước cô nghỉ phép thì về quê hoặc đi du lịch, năm nay anh đề xuất thế này, cô phải suy xét.

Vi Đào đưa cô vào nhà, Cố Tịch dựa vào tường cạnh cửa, mỉm cười chúc anh ngủ ngon, sau đó tay ấn lên khóa cửa định mở cửa cho anh. Mỗi lần như thế, anh đều hôn tạm biệt cô rất dịu dàng, sau đó phong nhã rời đi. Nhưng hôm nay anh lại giữ tay cô trên khóa cửa, tiến lên một bước áp sát phía trước cô, cúi xuống hôn cô tỉ mỉ dịu dàng. Cố Tịch rơi vào sự dịu dàng của anh, đầu óc choáng váng không thể hiểu nổi sự dịu dàng bất ngờ đó là vì sao, lẽ nào vì hôm nay đã giải quyết được Tiết Khải? Cô rối bời, bị anh ép vào tường.

Anh nắm lấy tay cô từ từ đặt lên trước ngực, khàn giọng thì thầm vào tai cô, “Ở anh có cảm giác an toàn không?”. Cố Tịch thấy tai tê dại, hai chân nhũn ra dựa vào tường, anh nói gì? Cái gì mà cảm giác an toàn? Mỗi khi anh hôn và hỏi cô, cô lúc nào cũng rối loạn tới mức không hiểu nổi.

Anh nắm bàn tay bé nhỏ của cô, di chuyển trên lượt áo, từ từ xuyên qua khe hở giữa các nút áo để đặt tay lên trước ngực mình. Làn da nóng bỏng như than hồng khiến cô rụt tay lại, trong lòng đang cảnh giác vô số lần, anh... anh đang làm gì thế? Anh nắm tay cô vuốt ve trước ngực mình, giọng

trầm khàn pha chút gợi cảm: “Anh cũng tập đấy”. Tai Cố Tịch nóng lên, một luồng điện chạy dọc toàn thân, dưới ngón tay là hơi ấm rõ ràng đang tăng lên của anh, những đường nét cơ bắp dưới lòng bàn tay cô phập phồng theo nhịp thở của anh. Anh đang cho cô cảm nhận cơ thể tuyệt đẹp của mình.

Cố Tịch xấu hổ định lên tiếng nhưng khi tiếng rên khẽ của cô thoát ra, mới bàng hoàng cảm thấy không khí mờ ám đang bao bọc cả hai. Đầu anh tựa trên vai cô, bàn tay phải cô đang đặt lên ngực anh, ngón tay động đậy là có thể cảm nhận được hơi nóng từ làn da anh, hơi thở anh cứ lúc nhẹ lúc nặng phớt qua tai cô. Cô co rúm lại dựa vào tường, lồng ngực rộng rãi săn chắc của anh ngay trước mắt cô, khoảng cách gần đến nỗi như chỉ cần thở mạnh là đầu mũi nhạy cảm của cô sẽ chạm vào làn da anh.

Anh nắm tay cô di chuyển chậm rãi, một bên chân len vào giữa hai đùi cô, đùi anh và cô áp sát thân mật, “Nếu em muốn thấy dáng đẹp, thì trước mặt có đây”. Cố Tịch đỏ mặt lắc đầu, môi anh phớt qua mặt cô khó tránh được. Cô không thích những vóc dáng cơ bắp lực lưỡng, đó là do Phi Phi nói, cô... cô chỉ cảm thấy người có da có thịt một chút thì trông càng có cảm giác an toàn thôi.

Vi Đào biết anh nên buông cô ra, cứ thế này thì cơ thể căng cứng sẽ bộc lộ khao khát điên cuồng trong lòng mất. Anh không muốn, không muốn dọa cô sợ, nhưng cứ nghĩ đến cô thích ngắm cơ thể gã đàn ông khác là cơn giận trong lòng lại gào thét. Anh không phải thánh nhân, nếu không vì trân trọng yêu thương cô, thì mấy lần hôn say đắm dẫn đến khao khát có được cô, anh suýt đã không dừng lại được. Còn cô lại nói có cảm giác an toàn ở người đàn ông khác, đây đúng là một sự khiêu khích lộ liễu đối với anh. Cảm giác bàn tay bé nhỏ e thẹn của cô đặt trước ngực, sự mềm mại dịu dàng đó gợi lên dục vọng trong anh. Anh muốn cô biết anh đã chịu đựng

khổ sở đến nhường nào. Nếu cô có tưởng tượng gì, thì cũng chỉ có thể tưởng tượng về anh; nếu cô cần, cũng chỉ có thể cần anh!

Khi cô thấy gương mặt anh từ từ dịch ra xa, ngọn lửa rừng rực nhảy múa trong mắt, cô dù ngờ nghếch đến mấy cũng biết, giữa họ ngoài tình yêu ra, còn có một thứ đang thiêu đốt, tên nó là “Dục vọng”.

“Chủ nhật về nhà em”, anh khàn giọng ném lại một câu rồi nhanh chóng rời đi.

Chương 34: Ra mắt

Cố Tịch cứ bối rối băn khoăn mãi bởi câu nói của Vi Đào, nhanh thế đã ra mắt rồi sao? Cô hoàn toàn chưa chuẩn bị gì. Tuy bố mẹ đã gặp anh rồi, nhưng lần trước vẫn là với tư cách lãnh đạo, lần này thân phận đột nhiên chuyển thành bạn trai, bố mẹ nhất định sẽ không tiếp nhận nổi. Hơn nữa bố mẹ cứ nghĩ cô và Tiết Khải có khả năng quen nhau, mỗi lần gọi điện, mẹ đều hỏi cô và Tiết Khải tiến triển thế nào. Lần nào cô cũng nói là công việc quá bận, không liên lạc. Bây giờ không chỉ thay người, mà còn đưa bạn trai về thẳng nhà, tốc độ hỏa tiễn này nếu là bố mẹ ai thì cũng sẽ bị dọa cho nhảy dựng lên.

Cố Tịch do dự mãi vẫn quyết định báo trước cho nhà chuẩn bị, nếu không Vi Đào đột ngột xuất hiện, cô sợ rằng thuốc hạ huyết áp cũng vô tác dụng. Nhưng người tính không bằng trời tính, sáng sớm mẹ cô đã gọi điện tới.

Bên kia, mẹ đã hỏi tới tấp, “Tiểu Tịch, con và Tiết Khải xảy ra chuyện gì thế hả?”.

A? Á? Cái gì mà chuyện gì? Cố Tịch hoàn toàn không hiểu tình hình, nghẹn lời.

“Tiết Khải sao lại nói con có bạn trai từ lâu rồi?”, mẹ cô tiếp tục nhấn mạnh.

Hả hả? Cố Tịch bị chấn động đến mức hồn bay lên tận chín tầng mây, ngoan nào, mẹ cô chắc tối qua cũng bị như thế rồi, vậy cô có thể nào bồi thêm một cú sét đánh nữa? Cố Tịch nuốt nước bọt, cười giả lả xoa dịu mẹ, “Mẹ, thực ra, con có chuyện cần nói với mẹ”.

“Nói!”

Cố Tịch tưởng tượng cảnh mẹ chống nạnh, và cùng với bố cô lúc này đang mở to mắt chờ cô khai thật để được hưởng khoan hồng.

“Ừm... cái này... ừ... con và Tiết Khải chỉ là bạn bình thường...” Cố Tịch suy xét đến khả năng chịu đựng của bố mẹ, quyết định đi đường vòng.

Mẹ cô vẫn không chịu hiểu: “Nói vào trọng tâm! Bạn trai con là ai?”.

Cố Tịch ho, “Là... một đồng nghiệp của con, đàn ông, ngoại hình ổn, rất cao ráo, tuổi tác cũng hợp...”. Cố Tịch đang đánh trống trong bụng, linh cảm bố mẹ lúc nào cũng có thể nổi điên, nhưng cô cảm thấy nói ra tên Vi Đào thực sự quá khó khăn.

“Cố Tịch, con muốn làm bố mẹ cuống chết hả?”, mẹ cô bắt đầu dọa dẫm, lửa giận đã dâng đến cấp ba.

Cố Tịch cố hít một hơi thật sâu, nghiêng răng gồng mình, “Anh ấy họ Vi, tên Đào, bố mẹ đã gặp rồi”. Nói xong, cô nín thở chờ giông bão ập đến.

“...”, bên kia đầu dây bỗng im lặng. Cố Tịch bó tay xoa xoa lông mày, định khai thật chuyện mình đã giấu giếm. Bên kia vẳng đến tiếng bố cô, “Vi Đào? Sao nghe quen thế nhỉ?”. Hóa ra mẹ cô để loa ngoài, bố cô ngồi cạnh nghe cùng. Nhưng, không đúng, đây không phải trọng tâm, sao họ chỉ nghe nửa câu đầu, không nghe nửa câu cuối, cô chẳng đã nói họ từng gặp rồi sao? Chẳng lẽ trí nhớ của họ lại tệ đến vậy, mới chưa đầy ba tháng mà đã quên mất ai đó? Ha ha, Cố Tịch mừng rỡ trong lòng, vậy có phải họ cũng không nhớ Vi Đào từng bị xem là lãnh đạo đến nhà cô? Oh yeah! Cố Tịch kích động muốn nhảy lên, như thế cũng tốt, vậy cô xem như đồng nghiệp bình thường và giới thiệu với bố mẹ là được.

Bỗng mẹ cô kêu lên, “Nhân sâm!”. Cạch! Cố Tịch ngớ người, mẹ à, chắc mẹ không lén lấy nhân sâm uống cho bổ não chứ, vẫn còn nhớ sao? Mẹ cô bên kia gầm lên, “Cố Tịch, ý con là phó tổng lần trước đến nhà ta hả?”.

Tay Cố Tịch cầm điện thoại run lên, “Ừm... hình như phải ạ”.

“Cố Tịch!”, mẹ cô nổi cáu, “Hai đứa quen nhau bao lâu rồi? Sao lại giấu cả nhà, hại mẹ còn lo con ế, tìm dì Vương nhờ giới thiệu con trai. Kết quả, tối qua bà ấy gọi điện chất vấn mẹ có phải chơi xỏ bà ấy hay không? Nói con có bạn trai rồi tại sao còn giới thiệu Tiết Khải nhà họ, mẹ mới biết”. Mẹ cô tức điên lên, có lẽ dì Vương sau khi biết chuyện từ Tiết Khải cũng

giận lắm. Haizzz, tính toán mãi cũng không ngờ Tiết Khải lại nói chuyện này với gia đình trước.

Cố Tịch vội dịu giọng dỗ dành mẹ, “Mẹ, con xin lỗi, con không cố ý giấu. Con cũng không lừa dối Tiết Khải, vì lúc đó quan hệ của chúng con chưa xác định”.

“Con... con bé này, tại sao lần trước cậu ta đến nhà mà không nói thật?”, bố vừa xoa dịu mẹ cô vừa trách móc cô.

“Bố...” Cô cũng không ngờ anh bỗng dưng xuất hiện như vậy, bản thân cô cũng hết hoảng, sao nói gì với họ được.

“Tôi đã nói mà, có lãnh đạo nào mà tặng quà Tết là nhân sâm không, còn là nhân sâm cả vạn tệ nữa chứ”, mẹ cô ngồi bên than vãn. Cố Tịch ho sặc sụa trước câu đó, bị phát hiện rồi? “Cô của con tìm người hỏi giá, bảo hai hộp nhân sâm đó rất đắt.” Choáng, trong nhà ngầm tìm người đi hỏi giá mà không báo cô biết, không lẽ cứ im lặng rồi ăn? Mẹ cô làu bàu, “Mẹ còn tưởng lãnh đạo của con tặng nhằm quà, con được hời rồi chứ”.

Phì... Cố Tịch thực sự bất lực, mẹ à, không dễ lợi dụng như mẹ nghĩ đâu. Lần này hay rồi, dùng đồ của người ta thì phải bỏ ra chút gì. Người ta bắt cóc con gái mẹ rồi, người được lợi rõ ràng là anh mà.

Cố Tịch thầm lau nước mắt, đang định nói rằng ai đó ngày mai sẽ đến nhà, thì bố bỗng chen vào, “Cố Tịch, con... con không phải là bị ép buộc chứ?”.

“Cạch!”, điện thoại rơi xuống bàn, cuối cùng cô phát hiện ra trí tưởng tượng của bố mẹ thật quá phong phú. Cô và Vi Đào đang quen nhau hoàn

toàn trong sáng, nhưng lại bị tư tưởng lệch lạc của họ ghép vào cái quy tắc ngầm kia. Làm ơn, họ đúng là quan hệ cấp trên cấp dưới, anh cũng đúng là đã tặng quà cho nhà cô, nhưng cô không tới nỗi vì hai hộp nhân sâm mà bán thân! Cố Tịch khó khăn lắm mới nhạt điện thoại lên được, vô cùng nghiêm túc nói với bố mẹ, “Bố, mẹ, anh ấy theo đuổi con gái bố mẹ bằng cách bình thường nhất, hơn nữa con cũng tuyệt đối tuyệt đối không bị ép buộc!”.

“Vậy thì tốt, Cố Tịch, con phải nhớ yêu lấy mình nhé. Từ nhỏ tới lớn, mẹ và bố rất rất tin tưởng con, đừng bao giờ học theo mấy đứa con gái kia sống chung gì gì nhé, con gái là thiệt thòi nhất.” Cố Tịch thầm khóc lóc gục vào tường, xem ra không dẫn Vi Đào về ra mắt thì bố mẹ có lẽ sẽ niệm kinh trong nhà mất.

Cố Tịch quyết định, “Mẹ, ngày mai con đưa anh ấy về”. Vi Đào, theo tình hình hiện nay, vẫn phải anh xuất mã mới dẹp tan được, cô đã chịu thua bố mẹ rồi.

Lần này đến lượt bố mẹ ngớ người, mãi sau bố cô mới dò hỏi, “Lại đến tặng nhân sâm à?”.

Cố Tịch nhìn trần nhà, “... Bố còn định bồi bố gì nữa ạ?”. Họ không sợ ăn nhiều nhân sâm quá sẽ nóng trong người hay sao, lần đầu cô thấy bố mẹ vui vẻ như vậy, thật bó tay.

“Bố nó à, Tiểu Tịch nói mai sẽ dẫn bạn trai về nhà, ai ya, lần trước cậu ta thích ăn món gì nhỉ? Nghĩ giúp tôi với.” Vai diễn của mẹ cô càng chuyển biến nhanh hơn, thần tốc tự động chuyển sang thân phận nhạc mẫu rồi, Cố Tịch dở khóc dở cười.

Tiếp đó là biến thành hỏi han về sở thích của Vi Đào, xem ra bố mẹ còn căng thẳng hơn cả cô. Choáng thật, sao cô cảm giác chỉ có mình là chưa kịp thích ứng, họ mới quen nhau chưa tới bốn tháng mà đã gặp bố mẹ rồi.

Cố Tịch kể Vi Đào nghe về chuyện đó, Vi Đào nhin cười mãi cuối cùng không kìm nổi, “Bố mẹ em thật thú vị!”. Cố Tịch lườm anh, còn dám nói à, đều do anh đột nhiên đến thăm mà gây ra họa. Vi Đào ôm cô an ủi, đừng lo, anh tuyệt đối có lòng tin sẽ làm phụ huynh hài lòng.

Cố Tịch nhếch miệng, “Không được tặng nhân sâm!”. Vi Đào cười tủm tỉm, “Thực ra anh đã tặng món quà lớn hơn”. Cố Tịch hừ mũi, chẳng qua là hai hộp nhân sâm, đúng là rất lớn, lớn đến nỗi bố mẹ tưởng cô vì nó mà bị ép buộc. Ngón tay thon dài của anh lướt nhẹ qua cằm cô, “Anh đã tặng luôn một ông con rể”.

...

Cố Tịch bỗng cảm thấy hôm nay thật bi kịch, sao người nào cô gặp cũng hồ báo như vậy, logic kỳ quặc của bố mẹ, sự tự phụ của Vi Đào, chỉ có tâm hồn yếu đuối của cô là bị chà đạp đến thảm thương thôi.

Vi Đào buổi chiều kéo cô đi siêu thị cả hai tiếng đồng hồ, mua một đồng sản phẩm dinh dưỡng. Nếu không do cô kiên quyết nói máy bay không cho hành lý quá cân thì có lẽ anh đã khiêng cả hai thùng to về. Kinh khủng hơn là, Vi Đào còn đòi mua trang sức vàng cho bố mẹ. Cố Tịch nằng nặc kéo đi không cho anh vào tiệm, anh có phải là con gái gả đi đâu, làm gì có chuyện anh phải tặng. Vi Đào ngồi trong xe oán thán, những thứ này chưa đủ, phải tặng quà đặc biệt, rồi lại đòi tới trung tâm mua sắm. Cố Tịch ôm anh lại, “Vi Đào, rốt cuộc anh muốn làm gì?”. Anh làm như chuyển nhà vậy, bố mẹ mà thấy chắc sẽ điên mất.

Vi Đào nhìn cô, ánh mắt vô cùng bình thản, “Từng có ai lần thứ hai đến nhà đã cầu hôn chưa nhỉ?”.

Cố Tịch suy sụp hoàn toàn, đừng mong sống nữa! “Vi Đào!”, cô gầm lên giận dữ, anh dám thì thử đi, ngày mai có đánh chết cô cũng không lên máy bay!

Vi Đào thấy cô nổi cáu thì vội cười giả lả, xoa dịu, “Yên tâm, trước đó phải gặp bố mẹ đã chứ, trình tự này anh biết mà”. Biết cái quý, cái tên không theo quy luật bình thường này, không chừng anh là loại người tiền trạm hậu tẩu cũng nên! Cố Tịch bực bội nhìn anh, cảnh cáo, “Ngày mai không cho anh nói lung tung đâu đấy!”.

Vi Đào hôn lên mặt cô, “Vâng, bạn gái đại nhân”. Cố Tịch dờ khóc dờ cười, dấm nhẹ rồi dựa vào lòng anh. Anh vừa hôn cô vừa nghĩ, chi bằng tuần sau đến nhà anh. Cố Tịch đang lo lắng chuyện thăm nhà của Vi Đào vào ngày mai, không biết bố mẹ sẽ liên tưởng gì đây, thôi đi bước nào nghĩ bước đó.

Sáng sớm Chủ nhật, hai người đáp máy bay về N.

Khi Cố Tịch thấp tha thấp thỏm dẫn Vi Đào đến trước cửa nhà, cô ngần ngừ, phải làm sao đây? Gặp bố mẹ mình mà cũng sợ. Bàn tay trái siết lại, Vi Đào nắm thật chặt tay cô, nở nụ cười vô cùng ấm áp, ánh mắt kiên định tựa như sự đảm bảo có sức truyền cảm lớn nhất trên thế gian, cho dù chuyện gì cũng giao cho anh cả! Cố Tịch hít thật sâu, mỉm cười rồi siết chặt tay anh.

Khi hai người nắm tay nhau vào nhà, bố mẹ đang căng thẳng ngồi trên sô pha bỗng đứng bật dậy, nhìn hai người chăm chú.

Cố Tịch cắn môi, lòng bàn tay truyền đến hơi ấm của anh, cô thấy yên tâm hẳn, “Bố, mẹ, chúng con về rồi”.

Ông Cố vội gật đầu cười, gọi họ vào phòng khách, “Tiểu Vi, mau vào đây ngồi”. Bà Cố vội đi rót trà, nhìn bố mẹ kích động mà Cố Tịch thấy ấm lòng, vốn còn lo bố mẹ sẽ lạnh nhạt, nhưng không ngờ họ lại hoàn toàn nhiệt tình với Vi Đào như người trong nhà.

Vi Đào cũng không khách sáo, đặt quà trong phòng khách rồi kéo Cố Tịch đến ngồi xuống sô pha.

Bà Cố bưng trà ra, sau đó ngồi xuống. Hai ông bà cứ như đang đánh giá con rể, rất nghiêm túc quan sát Vi Đào. Tối qua hai ông bà đã bàn bạc việc này thâu đêm, con gái chịu đưa người ta về chẳng phải tâm nguyện của họ đã thành rồi sao? Lần trước xem Vi Đào là lãnh đạo, đa phần là tôn trọng, bây giờ thấy người ta nắm tay con gái ngồi trên sô pha, tâm trạng hai ông bà tự nhiên sôi sục cả lên. Đẹp trai nổi bật, phong độ ngời ngời, trẻ thế này đã là cấp cao trong công ty, tuổi trẻ có tài, rất tốt!

Hai ông bà nhìn nhau, bà Cố cười nói với Vi Đào, “Tiểu Vi, Tiểu Tịch nhà bác có hơi cứng đầu, vô tâm, hơn nữa không giỏi việc nhà, con hãy bỏ qua nhé”. Cố hòng Cố Tịch thất lại, mắt trợn to, tai cô không bị gì chứ? Là mẹ ruột cô đang nói cô sao? Tiếp đó lời Vi Đào càng khiến cô muốn thổ huyết, “Con rất kiên nhẫn ạ”. Cố Tịch khóc không ra nước mắt, trợn mắt nhìn anh, “Rõ ràng là anh suốt ngày bắt nạt em”. Vi Đào cười, không nói. Ông Cố vội trách yêu, “Xem kìa, còn hung dữ nữa, cũng may Tiểu Vi dễ tính”. Vi Đào nắm nhẹ tay cô, dịu dàng nói, “Con thích cô ấy như thế”. Ông

Cố và bà Cố nhìn nhau cười, yên tâm rồi yên tâm rồi, không ngờ con gái có phúc đến vậy, cuối cùng họ đã hài lòng.

Cố Tịch xem như đã rõ sự lợi hại của Vi Đào, không chỉ trò chuyện rất tâm đầu ý hợp với ông Cố, mà còn khéo nịnh làm bà Cố như nở hoa trong lòng. Nghe nói Vi Đào rất thích nghe kể chuyện Cố Tịch lúc nhỏ, hai người vội cao hứng đem ảnh của con gái từ nhỏ tới lớn bày ra một lượt, giải thích từng khoảnh khắc trưởng thành của cô cho anh nghe. Cố Tịch buồn bực ngồi cạnh, nghe bố mẹ kể những chuyện xưa cũ của mình. Vi Đào vừa nghe vừa chớp chớp mắt nhìn cô, không ngờ lúc nhỏ cô nghịch ngợm như vậy. Mới chỉ nửa ngày mà bố mẹ đã yêu mến Vi Đào tới độ kể hết cho anh nghe ưu khuyết điểm của cô. Cố Tịch cảm thán, anh đã biết hết rồi, sau này còn có cơ hội vùng lên hay không?

Vi Đào cũng giới thiệu đại khái tình hình nhà mình, sau đó thành thật xin hai ông bà yên tâm, anh nhất định sẽ chăm sóc Cố Tịch thật tốt. Hai ông bà cảm động muốn khóc, con gái cuối cùng đã có nơi có chốn rồi. Cố Tịch nhìn mẹ xúc động đến nỗi muốn gả mình đi ngay, cô vội nắm tay bà, “Mẹ, Vi Đào mang ít đặc sản cho bố mẹ, cũng ngon lắm”, cùi chỏ huých vào Vi Đào ra hiệu anh đi lấy. Anh gật đầu, đến vali hành lý, Cố Tịch vội cười nói với mẹ, “Mẹ, yên tâm đi, khả năng độc lập của con mạnh lắm”. Mẹ vuốt tóc cô, “Sau này đừng cứng đầu cứng cổ, yêu rồi thì phải giống người lớn, mau học làm việc nhà, nếu không làm sao chăm sóc chồng được”. Cố Tịch tắc nghẹn. Vi Đào vừa lúc đó quay lại, cười với cô, “Tịch Tịch rất biết chăm sóc người khác ạ”, nói xong nháy mắt, chăm sóc anh là đủ rồi.

Buổi tối ăn cơm xong, hai người lại đắp máy bay khuya về lại W. Lúc tạm biệt, hai ông bà nhấn mạnh với Vi Đào, “Sau này nếu Tiểu Tịch nó bắt nạt con, cứ nói với hai bác, hai bác sẽ xử nó”. Cố Tịch khóc, Vi Đào đã cho họ uống thuốc mê hồn, chưa tới một ngày mà đã mua chuộc được trái tim họ rồi. Vi Đào ôm Cố Tịch, cười dịu dàng, “Con không nỡ ạ”. Phì, sến chết

đi được, sẽ chết đi được! Cố Tịch trừng mắt với anh, anh có thể giả vờ vô tội thêm nữa được không? Hai ông bà trịnh trọng dặn Cố Tịch, “Nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời Tiểu Vi nhé”. Cố Tịch nước mắt ầng ậng gật đầu, bố mẹ, rốt cuộc con có phải con ruột của bố mẹ không vậy?

Do đó, trên đường ra sân bay, Cố Tịch ầm ức không thèm ngó ngang gì tới Vi Đào. Anh dễ dàng mãi mà cô không đếm xỉa. Cuối cùng anh hành động luôn, trên taxi mà dám ôm cô hôn đắm đuối. Khi cô rũ người trong lòng anh thở hổn hển, anh cười trộm, “Hôm nay anh không nói linh tinh chứ?”.

A a a... Cố Tịch điên lên, anh làm còn nhiều hơn nói! Cô bắt đầu nghi ngờ, “bị anh yêu” rốt cuộc là hạnh phúc hay bất hạnh?

Chương 35: Đại Liên

Từ N về, tình cảm hai người càng phát triển thuận lợi. Gia Tuấn cuối cùng biết được quan hệ của họ, ban đầu cũng có vẻ buồn bã, nghĩ rằng thân tượng đã là hoa có chủ, trong lòng vô cùng hụt hẫng. Vi Đào đương nhiên biết những thay đổi tâm lý của cậu, nên ngoài việc quà cáp đền bù ra, còn khuyên cậu nên nghĩ theo hướng tốt, sau này có thể gặp Cố Tịch nhiều hơn. Gia Tuấn nghĩ đi nghĩ lại, nếu không do mình quá nhỏ tuổi thì sẽ không tới lượt anh Đào. Nhưng, nếu Cố Tịch đã không thể trở thành bạn gái mình, phù sa không chảy ruộng ngoài, ở cạnh anh Đào vẫn tốt hơn.

Do mở thị trường ra bên ngoài nên Vi Đào đi công tác rất nhiều. Mấy ngày không ở nhà, ngày nào anh cũng gọi điện dặn Cố Tịch ăn cơm đúng giờ, ngủ đúng giấc. Vi Đào biết Cố Tịch trước đây thường thức đêm chế tác phim, từ khi hai người quen nhau, anh yêu cầu cô phải ngủ trước mười một giờ. Có lúc cô lén lút thức quá giờ, anh đều bảo Gia Tuấn lên QQ nhắc. Cố Tịch bị tóm mấy lần thì mới ngoan ngoãn nghe lời. Vi Đào nói nếu cô có việc buổi tối thì hãy làm sớm hơn chút, tuyệt đối không được thức đêm, phụ nữ thức đêm rất mau già. Cố Tịch giờ đã quen, cứ gần mười một giờ tối là lên giường ngủ, anh gọi điện đến, hai người nói chuyện một lúc rồi cô ngủ luôn.

Phương Phi và Tiết Khải thì chậm hơn, Tiết Khải thường đi công tác, hai người chỉ có thể trò chuyện qua điện thoại. Phương Phi thường thờ dãi với Cố Tịch, rằng Tiết Khải cứ tỏ ra bình thản trước mặt cô. Cố Tịch khuyên cô để ý đến sở thích của anh, nhớ rằng anh có nói là thích xem phim, trong nhà có rất nhiều DVD. Phương Phi vui mừng, đòi Cố Tịch kể cho mình biết Tiết Khải thích gì, cô cũng đi xem, tiện sau này có chung tiếng nói.

Bố mẹ Cố Tịch thường gọi điện hỏi hai người tiến triển thế nào, lần nào cũng không quên cảnh cáo cô đừng bướng bỉnh, mau học cách nấu ăn, làm việc nhà. Cố Tịch buồn bực hỏi Phương Phi, lẽ nào phụ nữ thì cứ phải biết làm những thứ ấy? Phương Phi lắc đầu nói, nếu Tiết Khải muốn ăn thì cô nhất định sẽ cố gắng làm! Cố Tịch nhăn mặt, phụ nữ sao có thể như vậy? Lẽ nào yêu đương kết hôn chỉ để nấu cơm cho đối phương ăn? Vi Đào thì không có ý kiến gì, cô muốn học thì học, nếu không thích cũng không cần thiết phải học.

Từ sau khi gặp bố mẹ Cố Tịch, Vi Đào thỉnh thoảng dò hỏi Cố Tịch bao giờ tới gặp bố mẹ anh. Cố Tịch cứ lẩn tránh, nói gì cũng không chịu đi. Vi Đào hỏi cô sợ gì, cô lại nói chưa sẵn sàng. Vi Đào thấy cô kiên quyết thì cũng không ép. Chỉ nhắc cô lúc nghỉ phép năm thì cùng đi tập huấn với

anh. Cố Tịch lo công ty bàn tán, chạy đi thuyết phục Phương Phi cùng nghỉ với mình, nếu người ta hỏi thì có thể nói là hẹn Phương Phi đi Đại Liên chơi. Phương Phi nghe cô nói là Vi Đào có bạn ở đó, ăn uống ngủ nghỉ người ta bao hết liền mừng rỡ nhận lời ngay.

Để tránh miệng đời dị nghị, Cố Tịch không đi cùng Vi Đào. Cô cố ý bảo Phương Phi đặt vé muộn hơn một ngày. Vi Đào cũng không phản đối, đi Đại Liên trước.

Hôm xuất phát, Cố Tịch kiểm tra lại hành lý, chuẩn bị đi, gần đây giao thông ở W rất hỗn loạn, phải đi sớm mới được. Cố Tịch và Phương Phi hẹn nhau ở bến xe XXX, cùng lên xe buýt của sân bay. Quả nhiên khi ra ngoài, phải đợi mãi mới đón được taxi, khi đến bến xe thì thời gian cũng không còn bao lâu nữa.

Cố Tịch thấy bạn chưa đến thì vội gọi điện.

“Phi Phi, cậu tới đâu rồi?”

“Tớ... tớ vẫn đang ở nhà.”

“Hả? Sao cậu còn chưa đi? Nhanh lên, tớ đã đến bến xe XXX rồi.”

“Tịch Tịch, tớ... có thể không đi được không?”, Phương Phi ngần ngừ.

Cố Tịch tức đến nỗi không thở được, cố kìm nén để hỏi, “Tại sao?”.

“Tiết Khải rủ tớ đi du lịch”, giọng Phương Phi càng lúc càng nhỏ. Cố Tịch thấy cơn giận bùng lên, đang định nổi cáu thì giọng nói mềm mại của

Phương Phi lại vọng tới, “Đây là lần đầu tiên anh ấy chủ động hẹn tớ”.

“Nhưng cậu nhận lời tớ trước mà, hơn nữa vé máy bay, khách sạn đã đặt hết rồi, tự nhiên không đi thì có phải là tiếc không?” Cố Tịch muốn khóc, sắp đi mà còn cho cô leo cây.

“Tịch Tịch, thật sự xin lỗi cậu. Tớ sẽ gọi điện trả vé, đợi lát nữa sẽ gửi thông tin khách sạn cho cậu. Tịch Tịch, đừng giận nhé, cậu hãy chơi thay tớ, chụp nhiều ảnh vào, về rồi tớ sẽ báo cáo tiến độ với cậu”, giọng nói lộ ra vẻ e thẹn. Cố Tịch dù buồn bực cũng vô ích, đã biết Phi Phi này trọng sắc khinh bạn rồi mà.

Cố Tịch đành một mình lên xe đến sân bay. Nghĩ Phương Phi ban đầu khi nghe nói đi Đại Liên chơi còn sung sướng hơn mình nhiều, máy bay khách sạn đều do một tay cô nàng đặt. Kết quả chuẩn bị xong hết mà cô nàng lại vì Tiết Khải mà từ bỏ cơ hội, thật đáng tiếc. Xem ra Phương Phi động lòng thật rồi, thôi, chỉ cần họ ổn là cô cũng vui. Cố Tịch quét sạch nỗi buồn, quyết định lấy lại tinh thần.

Qua hai giờ bay, Cố Tịch đến Đại Liên. Cô vừa ra khỏi sân bay đã gửi tin nhắn cho Vi Đào, lúc này chắc anh đang học. Rất nhanh, tin nhắn của anh đáp trả, “Anh vẫn đang học, không thể đến đón em. Khách sạn nào? Tối anh sẽ tới”. Cố Tịch mở nhanh tin nhắn Phương Phi gửi, báo anh biết tên khách sạn, Vi Đào hẹn tối gặp nhau.

Cố Tịch vẫy taxi đến thẳng khách sạn.

Vào khách sạn, Cố Tịch đọc tên Phương Phi cho nhân viên lễ tân. Cô gái đó xác thực thông tin đặt phòng rồi làm thủ tục cho cô. Nhân viên phục vụ dẫn cô đến phòng. Cố Tịch lấy đồ đạc ra sau đó tắm rửa, rồi ngủ một giấc.

Không biết bao lâu sau, điện thoại nhấp nháy sáng trong gian phòng mờ tối. Cố Tịch mơ mơ hồ hồ nghe máy, giọng Vi Đào vang lên, “Dậy đi nào”. Cô cười lười nhác, “Hi!”. Sao anh biết cô đang ngủ? Cô nhìn đồng hồ trên điện thoại, sắp sáu giờ tối rồi.

“Anh ở sảnh khách sạn, em ở phòng nào, anh lên tìm?”, giọng Vi Đào bỗng dịu lại.

Cố Tịch nghĩ ngợi rồi báo số phòng, 1328.

Cúp máy rồi, Cố Tịch vội ngồi dậy, vào phòng tắm rửa mặt, ngắm mình trong gương, chắc chắn đầu tóc không rối bời, quần áo không xộc xệch, rồi mới yên tâm.

Chuông phòng vang lên, Cố Tịch hỏi là ai, Vi Đào trả lời: “Anh đây”. Cố Tịch mở cửa, Vi Đào mặc âu phục, cười tủm tỉm, một tay chống lên cửa, nhìn đẹp trai chết đi được. Cố Tịch cười khẽ, để anh vào phòng, Vi Đào vào phòng, đảo mắt, “Phương Phi đâu?”.

Cố Tịch thở dài, đóng cửa, “Cô ấy không tới, bảo đi du lịch với Tiết Khải”. Vi Đào nghe thế thì sắc mặt không đổi, chậm rãi quay lại ôm cô vào lòng, “Vậy cũng tốt, không có kẻ phá đám”. Cố Tịch trừng mắt, “Ngày nào anh cũng đi học, cô ấy không tới thì em phải chơi một mình rồi, chán chết đi được”. Vi Đào nhéo mũi cô, “Hay anh cúp học đi chơi với em?”. Cố Tịch lắc đầu, đương nhiên là không được. Hiếm khi được tham dự khóa tập huấn của tổng bộ, cô không hiểu chuyện đến mấy cũng không thể để anh từ bỏ.

Vi Đào thấy cô ủ rũ không vui thì quyết định đưa cô đi ăn hải sản hoành tráng. Cố Tịch thay đồ, hai người xuống dưới, ra khỏi khách sạn.

Buổi tối Vi Đào cũng hẹn cả bạn anh ở Đại Liên ra, mọi người nghe anh nói dẫn bạn gái tới là hứng chí đòi gặp. Kết quả bạn bè của Vi Đào ở Đại Liên đều đến đông đủ, vừa nhìn thấy Cố Tịch liền ồ lên, bảo Vi Đào chả ra gì, bạn gái xinh đẹp như vậy mà cứ giấu một mình. Cố Tịch bị sự nhiệt tình của họ làm cho đỏ mặt, chỉ yên lặng ngồi cạnh Vi Đào. Có thể nhận ra đám bạn này với anh quan hệ rất thân thiết, đặc biệt là một người tên Đàm Tinh Vũ, Vi Đào và anh ta bá cổ khoác vai vô cùng thân mật. Cố Tịch rất tò mò nhìn họ, không ngờ Vi Đào trầm tĩnh bình thản cũng có một mặt hào sảng như vậy. Nghe anh giới thiệu mới biết, hóa ra anh học đại học ở Đại Liên, đây đều là bạn thân thời đại học của anh. Đàm Tinh Vũ là bạn thân kiêm đồng bọn sống chết có nhau của anh.

Mọi người hiếm khi có dịp tụ tập nên uống thả ga. Vi Đào cũng không kiềm chế như bình thường, ăn uống no say với mọi người. Đàm Tinh Vũ chọc anh, khi nào thì phát quả bom “thiếp cưới”? Mọi người cùng hòa theo gọi chị dâu, chị dâu. Mặt Cố Tịch đỏ tới phát nóng cả lên, đầu cúi thấp sắp xuống tận ngực, bảo cô làm sao trả lời đây? Vi Đào nhướn khóe môi, nói với mọi người, “Các cậu thấy đó, cô ấy không chịu, tôi đành tiếp tục cố gắng thôi”. Mọi người lại vào hòa dụ dỗ Cố Tịch, nói với người đàn ông tốt như Vi Đào thì đừng do dự, họ làm chứng, người đàn ông này tuyệt đối xứng đáng để lấy làm chồng. Cố Tịch mặt đỏ tía tai, chỉ có thể vùi đầu vào lòng Vi Đào, anh cười to, “Mọi người mau chuẩn bị phong bao đi là vừa”. Cả đám hoan hô rầm rộ, lúc nào cũng sẵn sàng!

Cả tối, mọi người đều rất hứng khởi. Cơm no rượu say xong, bọn họ lưu luyến tạm biệt nhau. Cố Tịch nhìn Vi Đào và Đàm Tinh Vũ bá vai đứng nói chuyện mãi, cô chỉ mỉm cười nhìn họ. Đêm nay cô phát hiện một vẻ mặt khác của Vi Đào, thấy anh và người ta hứng chí oản tù tì uống rượu, thấy

anh và Đàm Tinh Vũ cùng hát *Tình bạn vạn tuế*. Hóa ra anh cũng có mặt phóng túng. Cô cười trong lòng, anh như vậy càng quyến rũ hơn nhiều.

Tạm biệt mọi người rồi, Đàm Tinh Vũ nói sẽ đưa họ về. Vi Đào cũng không khách sáo, kéo Cố Tịch vào trong xe. Vừa vào xe, đầu anh đã gục xuống vai cô, hơi thở nóng hổi phả vào má cô, anh uống khá nhiều. Cố Tịch xót xa vuốt mặt anh, rất nóng, “Anh uống say rồi hả?”. Vi Đào lắc đầu, “Không”.

Đàm Tinh Vũ nhìn họ qua gương chiếu hậu, “A Đào, tửu lượng của cậu sao lại kém đi rồi?”. “Tôi còn uống được mà”, Vi Đào lắc đầu, tỏ ra không phục.

Đàm Tinh Vũ mỉm cười hỏi, “Hai người ở khách sạn nào?”. Cố Tịch cười ngược, “Bọn em không ở cùng khách sạn”. Vi Đào nhìn cô, bình thản nói tên khách sạn của cô. Cố Tịch trừng mắt với anh, “Anh ở đâu?”. Vi Đào nhếch môi, “Giống em”. Cô Tịch trừng mắt cảnh cáo anh, đừng nói bậy để người ta hiểu lầm. Vi Đào lại phớt lờ, trò chuyện với Đàm Tinh Vũ.

Rất nhanh đã đến trước cửa khách sạn, Đàm Tinh Vũ bảo họ muốn đi đâu chơi cứ để anh ta sắp xếp. Vi Đào nói sẽ không khách sáo, rồi Đàm Tinh Vũ chào từ biệt.

Cố Tịch đấm anh, “Sao anh cứ đòi đưa em lên, bảo anh ấy đưa anh về không được à?”. Cô tưởng Vi Đào vì muốn đưa cô lên lầu mới không ngồi xe Đàm Tinh Vũ về. Vi Đào không nói gì, choàng tay ôm cô đi về phía thang máy.

Anh đưa cô đến cửa, Cố Tịch lấy thẻ phòng ra mở cửa, sau đó chặn lại, nói khề, “Anh cũng về sớm đi, ngày mai còn đi học”. Vi Đào chỉ nhìn cô,

không nói gì. Cố Tịch nhìn nụ cười tủm tỉm của anh, ánh mắt có một sự dịu dàng khác thường thì mềm lòng, kiễng chân hôn lên má anh, “Chúc ngủ ngon”. Vi Đào trước khi cô lùi lại đã choàng tay ôm lấy eo cô. Nụ hôn cuồng nhiệt mang theo hương rượu thơm nồng nàn tràn ngập miệng cô, khiến cô say đắm. Anh nhìn cô, hôn nhẹ lên khóe môi cô một cái rồi chậm rãi buông ra, “Chúc ngủ ngon”.

Cố Tịch đứng cạnh cửa, nhìn anh từ từ lui ra, chút mềm yếu trong lòng như đang trôi dạt, sự dịu dàng hiếm thấy lúc nào cũng khiến người ta khó chống cự hơn sự ngang ngược. Môi cô nhướn lên, đang định xoay người vào phòng thì lại thấy anh đứng trước phòng 1326 kế bên, cô thắc mắc nhìn bóng anh, anh quên gì sao?

Chỉ thấy Vi Đào lôi ra một tấm thẻ từ túi quần, quẹt lên khe ổ khóa, “cách” một tiếng, cửa phòng bên cạnh mở toang.

Cố Tịch ngăn người! Cô run rẩy đưa tay lên chỉ anh, “Anh... anh...”. Mãi mà không nói được một câu hoàn chỉnh, bởi đã giật mình chết khiếp rồi.

Vi Đào hơi quay sang, cười mỉm, “Buổi tối khi cần có thể gọi anh bất cứ lúc nào”, nói xong nháy mắt một cái rồi vào phòng.

A a a... Cố Tịch gào thét trong lòng, nhìn cửa phòng 1326 đóng lại. Trời ơi! Anh đã đổi phòng từ bao giờ, sao có thể chạy đến kế bên phòng cô?

Chương 36: Dã thú

Cố Tịch hoàn toàn không biết mình đã vào phòng thế nào, trong đầu toàn là cảnh Vi Đào vào phòng 1326. Thật... thật là bí ối, dám lén lút đặt phòng kế bên, còn giấu như thật nữa chứ. Chẳng lẽ anh đã đặt phòng lúc tối nay đến đón cô? Không đúng, rõ ràng khi cô check-in, nghe cô gái tiếp tân khi kiểm tra phòng đã nói 1326 có người đặt rồi?

Cố Tịch nghĩ mãi vẫn không hiểu, mang theo một bụng thắc mắc, cô đi tắm. Cầm máy sấy ngồi trên giường sấy tóc mà vẫn nghĩ về chuyện đó, không lẽ người ở phòng bên cạnh sau khi cô đến đã trả phòng đúng lúc? Trùng hợp thế sao? Cố Tịch càng nghĩ càng băn khoăn. Tóm lại, Vi Đào bỗng dưng ở phòng 1326 là chuyện vô cùng kỳ dị.

Bỗng, chuông cửa reo vang. Cố Tịch bấm nút tắt máy sấy, nhìn cửa phòng. Bên ngoài vẳng đến tiếng Vi Đào, “Tịch Tịch, anh đây”. Cố Tịch nhảy xuống giường, đang định mở cửa thì bất cẩn vấp vào dây điện của máy sấy, cơ thể lao đảo đụng vào ghế trước bàn trang điểm, chiếc ghế đổ “rầm” xuống. Cố Tịch nén cơn đau ở chân, dựng ghế lên, tiếng gõ cửa lại vang lên, Cố Tịch đáp, “Em ra ngay”.

Cô đứng sau cửa, xoa xoa chỗ đau rồi mở cửa. Vi Đào đã thay đồ thường, đứng bên ngoài trông rất thanh lịch.

Cố Tịch nặn ra nụ cười, “Có chuyện gì sao?”. Vi Đào thản nhiên, “Đến xem em có quen chỗ không?”. Cố Tịch chưa nói gì anh đã tự vào trong, cô đành đóng cửa, theo sau anh.

Vi Đào liếc nhìn laptop cô đặt trên bàn trang điểm, nhướn mắt, “Định lên mạng sao?”. Phản ứng đầu tiên của cô là gật đầu, nhưng thấy ánh mắt anh thì lập tức chuyển ngay thành lắc đầu, anh không thích cô lên mạng

quá muộn. Vi Đào bước đến đóng máy lại, “Đi chơi thì nên chơi cho thoải mái, đừng ở trên mạng mãi”.

Vi Đào nhìn gian phòng, phát hiện bình trà của cô không có gì, “Sao không nấu nước pha trà, buổi tối khát thì làm sao?”. Cố Tịch lẩm bẩm, “Quên rồi”. Cô làm gì có thời gian mà nấu, buổi tối đi ăn cùng anh tới giờ, về phòng mới tắm xong là anh đã sang rồi.

Vi Đào lắc đầu, cầm bình vào phòng tắm lấy nước để đun. Cố Tịch thấy anh bước ra, bỗng mở miệng hỏi vấn đề cô đã thắc mắc từ nãy: “Sao anh cũng ở đây?”. Hoạt động của tổng bộ chẳng phải đã sắp xếp khách sạn rồi hay sao?

Vi Đào sờ lông mày, nhướn khóe môi, “Khách sạn tổng bộ sắp xếp không tốt”, anh vòng vo.

“Hôm nay anh mới chuyển sang đây à?”, đây là điều cô muốn hỏi nhất.

“Không phải”, Vi Đào nhìn cô, vẻ mặt bình thản.

Cố Tịch nhìn anh, có phần không phản ứng kịp, không phải?

Khóe môi anh thoáng nụ cười, nói ngắn gọn, “Anh tới đây là ở phòng đó rồi”. Sao có thể thế? Phòng anh đặt lại ở cạnh phòng cô và Phi Phi đặt? Lẽ nào anh có tài tiên tri, biết cô sẽ ở đây? Chậm lại, chậm lại, trong đầu Cố Tịch thoáng qua vô số khả năng, bỗng dần dần rõ ra. Cô ngạc nhiên nhìn anh, “Là anh bảo Phi Phi đặt ở đây?”.

Nhìn nụ cười của Vi Đào, Cố Tịch chỉ muốn xông đến đánh cho anh một trận. Anh thật đáng ghét, lúc nào cũng giấu cô làm những việc này. Tại sao không thể nói thẳng cho cô biết, hại cô cứ giật mình thon thót.

Vi Đào bình tĩnh nói, “Cô ấy chỉ hỏi anh khách sạn nào tốt, anh đề cử chỗ này”.

“Vậy cũng không thể là chúng ta cùng đặt được!” Cố Tịch hừ một tiếng, quay đi, càng nghĩ càng tức, Phi Phi mà cũng giấu cô. Cô lao đến giường, chụp lấy điện thoại định gọi cho Phương Phi. Vi Đào vội kéo cô lại, “Làm gì thế?”. Cố Tịch hất tay anh ra, “Tìm Phi Phi”.

Vi Đào buông tay, nhún vai rồi ngồi xuống giường.

Điện thoại vừa thông thì Cố Tịch đã tức giận hỏi, “Phi Phi, tại sao trước khi đặt phòng không nói tớ biết là Vi Đào ở kế bên? Phương Phi nghe cô gầm lên thì vội cười giả lả, “Tớ cũng sau đó mới biết mà”. “Cậu lừa ai thế hả? Có thể nào trùng hợp ở cạnh nhau thế không?”, vừa nói vừa trừng mắt nhìn Vi Đào, anh vẫn tỏ ra bình thản như không.

“Tịch Tịch, thế chứng tỏ hai người có duyên biết bao, có phận biết bao, tâm linh tương thông”, Phi Phi lại còn dùng lời lẽ ngọt ngào dỗ dành cô.

Cố Tịch nghiêng răng, “Đồ trọng sắc khinh bạn, dám cho tớ leo cây nữa chứ”. Rõ ràng là Phương Phi và Vi Đào có âm mưu nên họ mới đặt cùng một khách sạn.

“Tịch Tịch, thực ra tớ có chuyện muốn khai với cậu, cậu hứa không giận nhé”, Phi Phi lí nhí.

“Chuyện gì?”, Cố Tịch trừng mắt nhìn Vi Đào, khó nén cơn giận.

“Cậu hứa không giận thì tớ mới nói”, Phương Phi gian xảo, kỳ kèo trả giá.

Cố Tịch nén cơn giận, nghĩ rằng chuyện hợp mưu cũng làm rồi, còn việc gì đáng ghét hơn nữa, “Được, tớ không giận, cậu nói đi”.

Phương Phi cao giọng, “Nhớ nhé? Nói lời phải giữ lời”. Cố Tịch bực bội giục, “Nói mau đi”.

Phương Phi ho khẽ, “Tịch Tịch, thực ra Tiết Khải không hẹn tớ”. Cố Tịch ngớ ra một giây, nghe Phương Phi tiếp tục, “Thực ra tớ cũng rất muốn đi Đại Liên, biển đẹp, hải sản ngon, cậu biết tớ mong chờ bao lâu mà”. Cố Tịch nghe giọng mình gần như ngiên răng ngiên lợi thốt ra câu, “Nói trọng tâm!”. Vi Đào ngồi đó, nụ cười trên khóe môi càng đậm.

Phương Phi khựng lại, “Ừm... thực ra, là có ai đó bảo tớ từ bỏ chuyến đi này, tớ nhận được lợi lộc, đương nhiên không thể nuốt lời”.

...

“Phương Phi, cậu có còn là chị em tốt của tớ không hả? Dám vì lợi ích nhỏ mà rũ bỏ tớ, tớ coi thường cậu!”, Cố Tịch giận dữ quát khẽ.

“Không phải lợi ích nhỏ, ai đó bảo sẽ tặng tớ một cái Iphone chính hãng, thực sự quá hấp dẫn mà”, Phương Phi than thở.

Cố Tịch nhắm mắt, “Ai? Ai lại vô sỉ như vậy hả?”.

Phương Phi cười khi, “Hỏi Vi Đào nhà cậu ấy”, nói xong, tút tút, cúp máy.

Cố Tịch không dám tin, nhìn về phía Vi Đào đang ngồi trên giường, thần sắc bình thản ung dung, “Là anh bảo Phi Phi bỏ chuyển di này sao?”.

Vi Đào chậm rãi gật đầu, “Anh chỉ thỉnh thoảng nhắc, Đại Liên hợp cho tình nhân đi du lịch hơn”. Choáng, anh còn “mặt không đập mạnh, tim không đở” mà nói dối nữa chứ, rõ ràng là Phương Phi là kỳ đà cản mũi, mới dụng mưu bắt cô nàng tự động tránh đi. Cố Tịch tức tối lao đến đánh vai anh, “Anh quá đáng, quá đáng”. Anh làm bất cứ chuyện gì cũng không hỏi cảm nhận của cô, hại cô không đoán ra suy nghĩ của anh, lần nào cũng giống con ngốc. Càng nghĩ càng tức, bây giờ thậm chí cả đồng bọn của cô cũng giúp anh gạt cô, đáng ghét quá!

Vi Đào thấy cô giận dữ thì vội ôm chặt lấy cô, nhưng cô vẫn đánh đấm không chịu thua. Vi Đào ôm cô, vừa tránh né vừa dỗ dành, “Đừng giận đừng giận, anh sai rồi”. Cố Tịch không chịu ngừng giãy giụa đánh anh, miệng vẫn gào thét. Vi Đào chỉ có thể kìm chặt hai tay cô, lật người đè cô xuống giường.

Cố Tịch mặt đỏ gay vì tức, trợn mắt mắng anh, “Em không quan tâm tới anh nữa, em ghét anh!”. Cô tức tới nỗi không nói gì được. Vi Đào nhú mày, cúi xuống, hôn lên môi cô. Cố Tịch quay đi định tránh né nhưng đã bị anh giữ chặt, nụ hôn của anh cuồng nhiệt và nóng bỏng, đầu lưỡi nóng ẩm nhanh chóng luồn qua răng tiến vào trong, lướt qua mọi góc ngách. Cô vẫn kháng cự đẩy anh ra, nhưng anh vẫn đè chắc trên người cô. Cô cố gắng lên, nhắc chân định đạp anh, đùi anh kẹp chặt lại, cô chỉ có thể vùng vẫy đôi chân mình.

Vi Đào điên cuồng khiêu khích cô, trong miệng toàn là mùi vị của anh, Cố Tịch vẫn cố vùng vẫy rồi dần dần bỏ cuộc. Khi anh cuối cùng nhả môi cô ra, cô chỉ có thể thở hổn hển, đôi mắt long lanh ướt, gương mặt kiêu diễm mê người. Vi Đào cố gắng nuốt nước bọt, quay đi định ngồi lên thì đầu gối bất cẩn đè lên đùi cô, cô kêu nho nhỏ, “Đau”.

Vi Đào hốt hoảng chống người dậy, nhích sang một bên, lo lắng sờ chỗ đau, “Đau chỗ nào?”. Cố Tịch quay đi, phớt lờ anh.

Vi Đào nhẹ nhàng vén ống quần của cô lên, trên đùi bầm tím một mảng, anh xót xa nhìn cô, “Sao ra nông nỗi này?”. Cố Tịch chu môi, “Đụng phải cái ghế”, Vi Đào nhăn mặt, lúc nào cũng bất cẩn!

Anh ngồi hẳn dậy, đặt đùi cô lên chân mình, ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn. Cố Tịch đau quá định rút chân về nhưng anh giữ chặt, không cho cô nhúc nhích.

Cố Tịch quay đi không nhìn anh. Vi Đào khẽ thở dài, tiếp tục xoa nắn. Chân cô rất thon mảnh, làn da mềm mại như trẻ con, rất trắng, thậm chí còn có thể nhìn rõ mạch máu. Anh nhìn đôi chân ngà ngọc ấy, trong lòng như có ai đang cào và cào. Anh khó nhọc ngó đi nơi khác, nhưng ngón tay vẫn cảm thấy sự mềm mại đó. Anh dần dần vuốt ve trên dưới, tưởng tượng làn da mềm mượt ấy, bắt đầu thấy rối loạn.

Cố Tịch ban đầu quay nhìn vào tường, nhưng cảm giác càng lúc càng nóng trên chân dần thay thế cơn đau, ngón tay anh mạnh mẽ nhưng dịu dàng, ấn chặt chân cô. Cảm giác xấu hổ dần dần nhuộm đỏ gương mặt, cô quay sang nhìn anh, đang định lên tiếng bảo anh ngừng lại.

Anh bỗng quay sang nhìn cô, bốn mắt chạm nhau, hai người đều rúng động. Sự tiếp xúc cơ thể vẫn ập đến qua cảm giác tê dại, nhưng nghìn vạn cảm xúc trong ánh mắt lại như những đốm lửa nhỏ, “phùng” một tiếng biến thành ngọn lửa lớn. Cô mấp máy môi, cảm thấy nên nói gì đó, nhưng lời tới cửa miệng rồi lại không thể phát ra nổi.

Vi Đào nhìn cô thật sâu, lòng bàn tay dần dần thay cho ngón tay, xoa vuốt trên chân cô, từ bắp chân ngược lên trên, từng tắc từng tắc, tay anh đã vượt qua đầu gối. Cô nhạy cảm rung mình một cái, chụp lấy tay anh, xấu hổ quay nhìn nơi khác, “Em... em không sao rồi”.

Vi Đào nắm tay cô, vẫn nhìn cô chăm chú. Bàn tay cô được bao bọc trong bàn tay anh, nhẹ nhàng ve vuốt, lúc mạnh lúc nhẹ, giống như đang nắn bột làm mì. Nhưng cô lại nhạy cảm nhận ra lòng bàn tay rịn mồ hôi, nóng hổi.

Cố Tịch cup mắt xuống, rút tay lại quay đi, tránh xa anh ra. Nhưng anh nắm chặt tay cô không buông, rồi thuận thế ấn cô xuống dưới, hai người lại áp sát nhau. Cố Tịch chỉ thấy nghẹt thở, cơ thể nặng nề của anh khiến cô bức bối, xấu hổ bảo, “Nặng quá, dậy đi”. Vi Đào bất động, cô ngược lên trừng mắt, “Nặng quá”.

Vi Đào chỉ nhìn cô chăm chăm, trong mắt là ngọn lửa bùng cháy, cô vừa tắm xong nên tỏa ra một mùi hương say đắm, ngọt ngào, mềm mại, anh rất muốn nếm thử. Rung động không bằng hành động, anh từ từ cúi xuống, ngậm lấy vành tai cô. Sau tai cô là nơi nhạy cảm nhất, hơn nữa còn cùng với làn tóc ẩn chứa mùi hương Romance dịu dàng, khiến anh lưu luyến.

Cố Tịch rung mình, khàn giọng kêu, “Anh... dậy đi”. Anh như tảng đá đè lên ngực, khiến cô nặng nề, khó thở, muốn đẩy anh ra nhưng chân tay mềm

nhũn không nhắc lên được. Lưỡi của anh vẫn dịu dàng ấm nóng lướt qua tai cô, khiến toàn thân cô tê liệt, cơ thể nhũn ra như bị điện giật.

Vi Đào hôn nhẹ theo tai cô, đầu lưỡi như khiêu khích, để lại làn hương ấm nóng. Cố Tịch chỉ thấy đầu nóng hực, anh dừng đùa nữa, nhột quá khó chịu quá. Cô nghiêng đầu tránh né, nhưng lại để lộ phần cổ trắng muốt trước mắt anh. Anh hít một hơi thật sâu, mút mạnh phần da mềm mại đó.

Hừ... Cố Tịch rùng mình, động mạch ở cổ đập nhanh, cô nhanh chóng quay lại, nhưng lại chạm ngay nụ hôn của anh đang rơi xuống, quấy rối, khiêu khích. Cô tránh né đôi môi cuống quýt hung hãn của anh, nhưng anh cứ bám riết lấy, vờn đùa, làm cô không trốn đi đâu được, chỉ có thể rên rỉ khe khẽ.

Đôi môi ấy cuối cùng cũng buông môi cô ra, quay sang chiến đấu với cằm, gò má, xương quai xanh, “khe núí”, cứ thế tiến vào gò ngực dịu dàng của cô. Lòng bàn tay đã tiến lên đùi, vượt qua eo, luồn vào áo lót. Bàn tay nóng hổi với những đường vân thô đốt cháy từng khoảng da thịt. Cố Tịch thấy đầu nóng bừng bừng, kêu khẽ, “Dậy... đi...”. Cô đã không còn phân biệt được là đang gọi anh dậy, hay là gọi bản thân ngồi dậy, tóm lại đầu óc cô đã tách biệt hẳn với cơ thể. Cơ thể như đóa hoa hé nở từ từ bung ra dưới sự vuốt ve của anh, tỏa ra hương thơm mê người nhất, yêu kiều dịu dàng, khiến anh càng thêm say đắm. Trong lòng Vi Đào vẫn có một âm thanh đang cảnh tỉnh, không được, mà sẽ làm cô ấy sợ chết khiếp! Nhưng cơ thể lại đang kêu gào không được buông cô ra, cô đang thờ hồn hển dưới anh, quả thực là rất đẹp!

Anh lầm nhảm, “Tịch Tịch, em đẹp quá, đẹp đến váng vất”. Giọng khàn khàn mất đi hơi ấm, vì anh đã lạc lối trong cơn say mê. Tay từ từ ôm lấy, kích thích gò ngực tròn đầy, cơ thể mảnh mai của cô lại có một bộ ngực

căng tràn, mềm mại và tròn trịa đến thế. Sự kích thích từ ngực truyền đi tứ chi, bụng dưới cô bỗng như có thứ gì đó kỳ lạ đang nhộn nhạo. Tiếng than cuối cùng hóa thành tiếng rên khe khẽ, cô xấu hổ cắn chặt môi, nhưng cơ thể đã sớm phản bội lại cô, nhiệt tình chào đón sự chà xát ve vuốt của anh.

Bàn tay kia của anh vòng qua lưng cô, đẩy lên, vùi đầu vào ngực cô. Sự kích thích mạnh mẽ và nhạy cảm như luồng điện truyền xuống tận ngón chân, cô khó chịu kêu khẽ... Cô không thể ngăn chặn sự thay đổi nhanh chóng của cơ thể, nhưng vẫn xấu hổ cố tình táo lại, khẽ rên rỉ van xin, “Đừng... đừng... mà...”. Giọng cô bỗng vút lên, kích thích mãnh liệt của anh đã lan rộng ra khắp ngực, cảm giác đau đớn, nhưng sau sự căng phồng là cơn thoải mái, dễ chịu khó tả, cô vận vẹo cơ thể. Nhưng càng giãy giụa thì càng thấy dễ chịu bất ngờ, sức nóng trong cơ thể càng tăng lên gấp bội, cô e thẹn phát hiện ra phản ứng của cơ thể mình.

Vi Đào càng hưng phấn gấp bội trước phản ứng của cô, bàn tay cuốn áo pull của cô lên, đẩy qua đầu. Cố Tịch lăm lăm lắc đầu, “Chúng ta... chưa kết hôn, không... được...”. Tiếp xúc với làn khí lạnh bất ngờ, lý trí của cô tỉnh lại trong phút chốc, nếu họ tiếp tục thì quá nguy hiểm.

Vi Đào mạnh tay, áo pull của cô rơi xuống, anh nhanh chóng cúi xuống, áo của anh áp lên da cô, chà xát tê dại, “Tịch Tịch, anh muốn em, chỉ muốn em”. Bàn tay càng ve vuốt dữ dội, như ngọn lửa đốt cháy một vùng. Cố Tịch thở hổn hển, lảm nhảm, “Không thể”. Nhưng cơ thể lại phản bội lý trí, không ngừng đón nhận tay anh, khao khát anh mạnh mẽ vuốt ve. Ôi, trời ơi, cô lại cảm thấy bàn tay anh có ma lực ấm áp nhất thế giới, biến cô thành một người hoàn toàn khác.

Vi Đào biết rõ cơ thể đang thay đổi của cô, nhanh chóng cởi đồ của cô. Cơ thể yêu kiều dần hiện ra trước mắt trên tấm ga trải giường trắng tinh,

anh hơi nhắc người lên, nhanh chóng cởi đồ của mình, rồi quay lại với cô. Sự tiếp xúc thân mật đã mất đi chướng ngại càng giống thuốc nổ mạnh gặp n lần, tác dụng hóa học kỳ diệu trong tích tắc bùng nổ, anh ôm lấy cô, ve vuốt điên cuồng, mãnh liệt du ngoạn khắp người cô. Cô rên rỉ không ngừng, tiếng này tiếp tiếng khác dưới anh.

Nhìn cô nhắm nghiền mắt, mặt đỏ hồng, mái tóc mềm đã xõa tung sau gáy, những giọt mồ hôi lấp lánh trên mặt. Anh tham lam hôn thái dương, gò má cô, cực kỳ yêu dáng vẻ mê loạn này của cô, dường như mỗi tế bào đều phát ra vẻ quyến rũ.

Ừm... cô phát ra tiếng oán trách nho nhỏ, vụn vụn người. Dục vọng trong Vi Đào không ngừng thúc dục, sắp bùng nổ. Cơ thể cô run lên không khống chế được, mắt càng nhắm chặt, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, là Vi Đào, là người đàn ông cô yêu.

Cơ thể anh từ từ áp sát, khi sức mạnh ấy chậm rãi tiến vào trong, cô chỉ có thể nắm chặt ga giường, căng cứng. Nhưng rất nhanh, mười ngón tay được anh nắm chặt, anh nắm tay cô, từ từ tiến vào. Cô cắn chặt môi, chỉ sợ tiếng hét của mình phá thủng trần nhà, bay tận lên trời.

Đàn ông, cho dù là người trầm tĩnh nhất, một khi đã lên giường, thì cũng như một con dã thú được phóng thích, cuồng bạo và hung tợn. Cuối cùng anh đã chinh phục được cô. Tiếng hét của cô và cơ thể căng cứng đánh mạnh vào tim anh, cảm giác hai tầng hạnh phúc chinh phục và sở hữu khiến anh không thể nhẫn nại được nữa. Anh ôm chặt cô, tiếp tục chiếm hữu, sự mạnh bạo và cả dịu dàng đã cuốn sạch cơn đau của cô, thay vào là niềm khoái cảm ngất trời. Cô co rúm người, tim thắt lại, toàn thân run lên như bị co rút, còn anh đã đạt đến cực điểm trong sự ấm áp.

Cô yếu ớt nép mình bên người anh, nghe nhịp tim từ từ bình ổn. Anh hạnh phúc đến mức muốn găm lên, ôm chặt lấy cô, lảm nhảm bên tai cô, “Tịch Tịch, anh yêu em”. Cô thỏa mãn nằm bên cạnh, cảm nhận cơ thể anh mang đến cảm giác an toàn chân thực nhất, nhẹ nhàng nói thầm, “Em cũng rất yêu anh”. Hóa ra, kết hợp hoàn toàn với người mình yêu lại kỳ diệu và xúc động đến thế.

Chương 37: Phụ huynh

Khi Cố Tịch mở mắt ra, ánh nắng đã xuyên qua cửa sổ chiếu thẳng đến giường. Cô nhúc nhích, toàn thân không chỗ nào là không đau nhức, còn đau khổ hơn cả chết. Cô lẩm bẩm rời từ từ di chuyển hai chân. Làn da không có gì che đậy dưới tấm ga giường, cảm giác thật trống trải, cô kéo ga giường quấn mình chặt hơn, đầu óc vẫn hỗn độn, trên chiếc giường lớn đã không thấy bóng Vi Đào đâu.

Cố Tịch cố gắng lắc đầu, lờ mờ nhớ ra sau khi anh bám lấy cô đòi một nụ hôn sâu thì nói phải đi học. Cố Tịch nhờ ánh nắng chiếu lên ga giường, nhìn những dấu vết trên cơ thể, ký ức tối qua như thủy triều ập tới. Máu dồn lên mặt, lần đầu nhận ra một người bình thường như anh cũng có thể hoang dại đến thế, đơn giản như một con dã thú, ăn sống nuốt tươi cô. Cô thẹn thùng nhấc tay lên che ngang mắt, mỗi lần động đậy đều khiến toàn thân nhức mỏi, làn da in hằn dấu vết anh để lại. Cố Tịch cắn môi, cố gắng tẩy sạch ký ức trong đầu, nhưng nó cứ xuất hiện mãi. Nghĩ đến gương mặt đẹp trai chết người khi đạt khoái cảm, trên trán lấm tấm mồ hôi, lấp lánh trong bóng tối, theo từng cử động mạnh mẽ mà rơi xuống ngực cô, cô lại thấy cảm động. Trong cảnh cuồng nhiệt và kích thích như thế người đàn

ông này vẫn toát lên một sức quyến rũ chết người, cô bỗng cảm thấy rất tự hào, người mà anh ôm chặt là cô!

Cố Tịch nghĩ ngợi rồi bất giác cười thành tiếng, hóa ra cơ thể anh cũng không kém gì những anh chàng cơ bắp trong phòng tập, cảm giác tiếp xúc rất tuyệt. Cô thở nhẹ rồi xoay người, vùi mặt vào gối, đỏ mặt kêu khẽ, cô đúng là đồ háo sắc, còn hồi tưởng lại niềm vui cực độ anh mang lại. Thiên sứ chính nghĩa trong đầu đang chỉ trích sự phóng túng của cô, Cố Tiểu Tịch, mà có thể nào đang hoang được không? Có cô gái nào ngay sau đêm đầu tiên lại cười thầm như mà không, chắc không phải anh ấy muốn “ăn” mà, mà là mà muốn “được ăn”! Một Cố Tiểu Tịch tự do khác lại đang cười như điên, rõ ràng là vui muốn chết, thế mà còn làm bộ làm tịch, tối qua là ai la hét đến độ trần nhà muốn rung cả lên? Cô nhớ rằng Vi Đào rất phấn khích vì tiếng kêu của cô, ôm cô thì thầm rằng, “Cưng à, tiếng của em rất hợp để kêu”. Đừng sống nữa, cô ngờ nghệch cảm thấy xấu hổ, cơ thể lại đỏ ửng lên, mặt mặt quá!

Cũng may anh đã rời đi trước khi cô tỉnh dậy, nếu không cô thật không biết phải đối mặt với anh thế nào. Tuy nhiệt tình tối qua đến rất đột ngột, nhưng trong lòng cô không hề ghét bỏ, có lẽ là do khát vọng của anh quá mãnh liệt, khiến cả cô cũng hiểu rõ rằng ngọn lửa giữa hai người lúc nào cũng có thể bùng cháy. Nhưng sự xấu hổ thẹn thùng của con gái lại nhắc nhở cô không thể tỏ ra quá tùy tiện trước mặt Vi Đào, nên cô cần thật từ từ chậm rãi để đối diện với anh.

Cố Tịch lăn lộn dưới tấm ga mãi rồi mới thò đầu ra, nhìn rèm cửa bị gió thổi bay phất phơ, cười thầm. Hạnh phúc, hóa ra có mặt ở khắp nơi.

Cố Tịch quần ga vào phòng tắm, tắm nước nóng thật sảng khoái. Tuy tối qua sau lần đầu tiên, anh đã bế cô vào tắm chung, nhưng cô lúc đó mệt mỏi

tới mức không biết gì, chỉ để mặc anh xử lý. Bây giờ khi nước ấm chảy qua cơ thể, làn da nhạy cảm lại nổi rõ những dấu yêu anh để lại, cô vẫn nhớ rõ mọi ma pháp anh thực hiện trên người mình. Cố Tịch ngược lên, để nước chảy xuống mặt, nước nhanh chóng tràn xuống cơ thể, cô nhấc tay lên từ từ xoa má, môi, sưng đỏ đau nhức. Anh thích cắn, cắn đến nỗi cô vừa đau vừa ngứa, nhưng lại thoải mái đến kỳ lạ.

Cố Tịch tắm xong, mặc đồ lót sạch rồi quấn khăn ra ngoài.

Cô chợt chú ý thấy một tờ giấy note được chặn trên tủ đầu giường, lấy xuống xem kỹ, “Hôm nay nghỉ ngơi cho khỏe nhé, tối sẽ cùng ăn cơm. Còn nữa, không cần uống thuốc đâu, tối qua vẫn trong thời kỳ an toàn của em”. Xem xong câu cuối cùng, toàn thân cô như bị nước nóng xối qua một lượt, nóng hực, tờ giấy bay đi. Cô bất lực xoa trán, người đàn ông này nếu không yêu anh thì cô thật sự sẽ phải lo lắng, sợ hãi, vì anh sau khi hoan lạc lại vẫn có thể nghĩ sâu xa như vậy. Anh biết kỳ kinh nguyệt của cô, có lần cô đau quá, anh còn thay cô đi mua băng vệ sinh. Có thể tưởng tượng được, người đàn ông này sau đêm cuồng, phản ứng đầu tiên chính là lo lắng hậu quả khi không dùng bao, có lẽ bấm ngón tay tính toán thì biết vừa hay là kỳ an toàn của cô, mới thở phào nhẹ nhõm. Nếu không chắc anh đã chuẩn bị thuốc cho cô rồi. Dù gì, mặc cho cô có để ý tới hay không, anh vẫn có thể nghĩ chu toàn.

Cố Tịch cười khê, xé tờ giấy rồi ném vào sọt rác, hai chân đau nhức tê dại, hôm nay không định đi đâu. Cô gọi điện cho quầy tiếp tân khách sạn đặt điểm tâm, quyết định ở lại lên mạng, tìm cảnh đẹp ở Đại Liên rồi mai đi.

Buổi trưa Vi Đào gọi điện, giọng bình thản như thường, “Buổi trưa ăn nhiều vào, tối qua hao tổn sức lực quá”. Cố Tịch mừng là anh không ở đây,

mặt đỏ đến mức anh cũng có thể nhận thấy, “Dạ”. Vi Đào ngừng lại, “Còn đau không?”. Cố Tịch mắc cỡ đáp nhỏ, “Cũng ổn ạ”. Bây giờ mới quan tâm cô có đau hay không, tối qua sao không dịu dàng hơn? Vi Đào khựng lại nửa giây, “Nghĩ ngơi đi nhé, tối nay anh đã đặt chỗ ăn cơm Tây rồi”. Cố Tịch nghe đến đồ ăn là hào hứng liền, “Dạ, mấy giờ anh tan học?”. Tối qua ăn hải sản, hôm nay ăn đồ Tây, quả nhiên là hưởng thụ trên thiên đường. “Sáu giờ anh đến đón em, buổi tối mặc đẹp nhé.” Cố Tịch nghĩ ngơi, ăn đồ Tây không thể ăn vụng thoải mái quá, nên gật đầu đồng ý.

Buổi chiều Cố Tịch nhắn tin cho Phương Phi, biết cô nàng chuyển sang đi du lịch ở Trương Gia Giới, cũng gần W, có thể chơi vui vẻ. Phương Phi cười trộm, “Vi Đào nhà cậu khổ tâm dụng kế, không muốn có thêm người nào khác, đương nhiên tớ phải phối hợp nhiệt tình”. Cố Tịch nén cười không nói, chỉ bảo cô nàng thật chẳng ra gì, lại còn giúp anh lừa gạt cô. Cô hỏi Phi Phi và Tiết Khải dạo này thế nào? Phương Phi nghe nhắc lại thờ dài, vẫn như cũ, anh không từ chối cũng chẳng tích cực, nếu cô không gọi điện cho anh thì anh gần như không liên lạc. Cố Tịch biết bạn buồn nên an ủi, “Đừng gấp gáp, yêu đương cứ phải tốn công sức thế đấy. Tiết Khải cũng không phải người lạnh nhạt, chỉ cần cậu hiểu anh ấy nhiều hơn thì tự nhiên sẽ hợp nhau”. Phương Phi bất lực thờ dài, “Hy vọng là thế”.

Buổi tối, Vi Đào học xong quay về. Anh đến tìm Cố Tịch trước, vừa vào phòng đã ôm cô hôn say đắm, rất thích thấy cô thờ hờn hển, mềm nhũn trong lòng mình. Cố Tịch đỏ mặt đẩy anh ra, nếu anh lúc nào cũng như thế, có lẽ ngày nào cô cũng máu dồn lên mặt mắt. Vi Đào ôm cô vào phòng, “Hôm nay không đi chơi sao?”. Cố Tịch lắc đầu, “Ở lại phòng lên mạng thôi”.

Vi Đào thấy bộ lễ phục cô trải trên giường thì nướng mày, “Buổi tối mặc bộ này?”. Đó là bộ đầm dài cổ chữ V, ôm sát người tôn lên thân hình tuyệt mỹ của cô. Cố Tịch gật đầu, cô không mang nhiều váy, nghĩ rằng đến

đây đu lịch nên đa phần là mang quần jeans, áo pull. Vi Đào nhìn cô, ánh mắt từ từ di chuyển đến cổ, hơi tối lại, rồi khàn giọng nói, “E là không hợp”. Cổ Tịch liếc bộ đầm rồi nghi ngại cúi nhìn, bỗng hiểu ra ý anh, mặt đỏ ửng lên. Cổ và ngực cô toàn những dấu hôn, bộ đầm này lại trễ cổ, chắc chắn không hợp. Vi Đào nhìn gương mặt thẹn thùng đỏ bừng của cô thì ánh mắt lóe lên, ôm cô sát lại, thì thầm vào tai cô, “Anh muốn 'ăn' em trước”. Ùng, Cổ Tịch chỉ thấy máu toàn thân dồn ngược lên đỉnh đầu, trán nóng như muốn bốc khói, cơ thể cô hơi cứng lại, không dám nhúc nhích. Anh đừng tỏ ra đói khát thế chứ? Dù rằng, nghe anh nói thế, cô cảm thấy đôi chân bỗng mềm nhũn ra như kẹo bông gòn, trong lòng cũng có một giọng nói đang ca hát vui sướng.

Cô muốn đôi chủ đề để phá tan sự mờ ám đó, “Em... đói rồi”. Nhưng vừa buột miệng lại chỉ muốn cắn lưỡi, câu này của cô còn kinh khủng hơn câu anh nói. Tiếng cười của anh vang lên, bàn tay đặt ở eo từ từ siết lại. Cổ Tịch đỏ mặt rụt cổ, cô... cô không phải có ý đó, thật sự là cô đói bụng mà. Môi anh áp vào cổ cô từ từ dịch lên trên, hơi nóng chỉ áp sát chứ không dán lên da thịt, anh nhẹ nhàng hôn một cái, giọng chậm rãi nhưng gợi cảm, “Bây giờ không được, anh đã đặt chỗ, đêm còn dài, đừng vội”, nói xong lưu luyến cắn môi cô, khiến cô run lẩy bẩy, toàn thân nóng hực. Anh cười khẽ, buông cô ra, “Đi, xuống lầu mua bộ đồ mới cho em”. Cổ Tịch bị anh ôm đi xuống dưới, thắc mắc, ăn bữa cơm mà cũng cần mua quần áo mới sao? Có lẽ anh nhiều tiền quá không biết tiêu vào đâu.

Vi Đào đưa Cổ Tịch đến trung tâm mua sắm cạnh khách sạn chọn một bộ váy dài cổ cao, đường cắt may khéo léo rất tôn vóc dáng hoàn hảo của cô. Hai người đón taxi đi ăn.

Vi Đào dắt tay Cổ Tịch vào một nhà hàng Ý có tên là Barolo, Cổ Tịch vừa vào đã bị cuốn hút bởi khung cảnh nơi đây, rất thanh lịch tao nhã.

Cô phục vụ dẫn hai người đến chỗ đã đặt trước, rồi cả hai ngồi xuống. Nghe Vi Đào giới thiệu, đây là nhà hàng Ý rất nổi tiếng ở Đại Liên, khung cảnh lẫn thức ăn đều tuyệt vời, hơn nữa có rất nhiều người ngoại quốc đến đây. Cố Tịch nhìn quanh, quả nhiên phát hiện ra hết chín phần mười là người nước ngoài, mà đều là tình nhân. Khung cảnh ở đây rất hợp để các đôi hò hẹn, Cố Tịch thấy thích ngay.

Vi Đào thay cô đề cử mấy món đặc sản ở đây, nhân viên ghi lại rồi rời đi.

Anh thò tay qua bàn, nắm lấy tay cô, “Thích không?”. Cố Tịch mỉm cười gật đầu, “Rất tuyệt”. Ánh đèn vàng, giá cắm nến tao nhã, mỗi một góc đều toát lên vẻ lãng mạn. Vi Đào vuốt tay cô, mỉm cười, “Lát nữa còn có người đến”. Cố Tịch hơi ngớ ra, “Ai?”. Lẽ nào tối nay không phải cuộc hẹn của họ sao? Anh còn hẹn bạn? Nếu tụ tập thì tại sao chọn chỗ này? Thật kỳ lạ.

“Lát nữa em sẽ biết”, anh buông tay cô, ngồi dựa vào ghế, ánh mắt sâu xa khó đoán. Cố Tịch nhíu mày, anh lại chơi trò này, thôi, dù sao đều là bạn bè, quen những người ấy cũng là chuyện tốt. Cố Tịch vừa uống nước vừa quan sát xung quanh, nếu W cũng có nhà hàng thế này thì tốt quá.

Hai người vừa ăn vừa chuyện trò, Cố Tịch hỏi Vi Đào học thế nào? Anh kể nội dung chương trình, Cố Tịch nghe anh hài hước kể, ánh mắt có phần mê đắm.

Hai người đang trò chuyện rôm rả thì không biết từ khi nào, bỗng có một cặp vợ chồng trung niên bước tới, mỉm cười gọi tên Vi Đào. Vi Đào cười, đứng lên. Cố Tịch nghĩ họ chắc là khách mà anh mời tối nay, lễ phép đứng lên theo, chuẩn bị chào hỏi.

Vi Đào lên tiếng, giọng trầm ấm, “Cuối cùng đã đến”. Sau đó quay sang nhìn Cố Tịch, “Tịch Tịch, đây là bố mẹ anh. Bố, mẹ, cô ấy chính là Cố Tịch, bạn gái con”.

Cố Tịch nghe tim mình đập “thịch” một tiếng. Vi Đào đã nhiều lần nói sẽ dẫn cô đi gặp bố mẹ, nhưng cô từ chối không muốn gặp sớm. Ai mà ngờ trong hoàn cảnh và tình huống này lại gặp họ. Cô thầm khóc trong lòng, anh làm ơn để cô chuẩn bị tâm lý trước có được không? Đến giờ phút này, cô cuối cùng đã hiểu rõ, chuyến đi Đại Liên này, hoàn toàn là chuyện mà ai đó đã dự tính từ rất lâu rồi.

Chương 38: Cầu hôn

Cố Tịch dù ngại ngùng mấy cũng phải nhanh chóng trấn tĩnh lại, nở nụ cười tươi với bố mẹ Vi Đào, lễ phép chào hỏi, “Chào bác trai, bác gái ạ”. Hai ông bà mỉm cười ngồi xuống, hiền từ quan sát cô.

Vi Đào tỏ ra bình tĩnh, rót trà cho bố mẹ, sau đó gọi phục vụ tới để hai người chọn món. Trong quá trình bố mẹ anh chọn, Cố Tịch và Vi Đào đã trao nhau ánh mắt trong vài giây.

“Sao anh không nói em biết bố mẹ tới?”

“Niềm vui bất ngờ, hay đó chứ?”

Nhìn Vi Đào vẫn bình thản như không, lửa giận trong Cố Tịch đang cháy phừng phừng. Nhưng nghĩ lại, cô mà nổi giận trước mặt bố mẹ anh thì quá mất phong độ. Bình tĩnh, bình tĩnh, đã đến rồi thì cứ bình tĩnh thôi, tuyệt đối không thể mất kiểm soát. Nghĩ thế, cô cố gắng thuyết phục bản thân, xem như trò chuyện với trưởng bối trong nhà, áp lực trong lòng cũng giảm đi nhiều.

“Cô Cố, cô và Vi Đào là đồng nghiệp sao?”, mẹ Vi Đào hiền từ hỏi.

Cố Tịch mỉm cười gật đầu, “Con là cấp dưới của anh ấy”, có sao nói vậy.

Vi Đào nheo mắt, “Cô ấy là nhân viên phòng Kế hoạch, thời gian làm ở công ty còn dài hơn con.” Cố Tịch nghe ra anh đang nói đỡ mình.

“Nghe khẩu âm của cô Cố giống người miền Nam, cô không phải người thành phố W à?”, mẹ Vi Đào tiếp tục mỉm cười.

“Dạ không, con là người thành phố N, học đại học rồi ở lại đó”, Cố Tịch thành thật.

Bố mẹ Vi Đào nhìn nhau, mỉm cười. Bố anh cũng hỏi Cố Tịch vài chuyện, đều liên quan đến học vấn và gia đình, Cố Tịch cứ xem như đang trò chuyện với người lớn trong nhà, rất thoải mái.

Vi Đào nhìn bố mẹ và Cố Tịch người hỏi kẻ trả lời, thăm dục tính, bố mẹ thẳng thắn vậy, có bao nhiêu phần là đang thử? Cố Tịch liệu có không vui? Nhưng sau khi trò chuyện được một lúc thì mọi người vẫn xem như bình thường vui vẻ, không khí khá tốt.

Món ăn được đưa lên, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện. Cố Tịch luôn mỉm cười, trả lời những câu hỏi của bố mẹ Vi Đào, còn chủ động nhắc đến bố mẹ mình. Vi Đào lần nào cũng bổ sung cho cô, tỏ rõ thái độ bảo vệ. Bố mẹ Vi Đào thấy con trai như vậy cũng hiểu ra, cô gái này rất đặc biệt đối với anh.

Sắp dùng cơm xong, cô phục vụ bưng lên một đĩa hoa quả bốn người ăn đến từ từ tiêu hóa.

Mẹ Vi Đào thân thiết nắm tay Cố Tịch, “Tiểu Tịch, con trai bác có hơi thâm trầm, con đừng chê nó lạnh lùng.” Cố Tịch nhìn anh, nở nụ cười càng tươi, “Dạ không đâu”. Mẹ anh vỗ tay cô, “Tính cách phóng khoáng như con thì càng hợp với nó, nếu không bác thật lo nó lặng lẽ quá sẽ thành bệnh”. Vi Đào nhíu mày, con mà thế à? Cố Tịch cười thầm, anh có lặng lẽ đâu, anh rõ ràng là tỏ ra lạnh lùng thâm trầm, nhưng bụng dạ thì xấu xa gian xảo.

Mẹ Vi Đào nhìn họ đang trao nhau ánh mắt, khóe môi nhướng lên, “Vi Đào nói con rất quan tâm đến người khác, bác còn có chút không tin, nhưng chuyện trò này giờ, bác tin rồi. Tính con rất tốt, hơn nữa rất kiên nhẫn, bây giờ hiếm cô gái nào chịu lắng nghe như con.” Cố Tịch nghe mẹ anh khen thì mặt ửng hồng, cô nào tốt như vậy, chỉ là thói quen thôi. Vi Đào cười tủm tỉm, “Cô ấy mà có hứng thì nói còn nhiều hơn chúng ta”. Cố Tịch càng đỏ mặt, không biết nên nói gì. Mẹ anh nắm tay chồng, cười dịu dàng với con trai, “Chỉ cần con chịu lắng nghe thì con bé nói nhiều mấy cũng có sao đâu?”. Lễ Tình Nhân, những lời ngọt ngào càng nói nhiều thì càng tốt, nhưng người thật sự yêu bạn thì sẽ dịu dàng nhỏ nhẹ khi bạn mệt mỏi, khi bạn muộn phiền thì động viên an ủi, khi bạn thành công sẽ mỉm cười khen ngợi, người như vậy còn chưa đủ tốt hay sao?

Vi Đào nhìn Cố Tịch, tình ý dạt dào, đúng, cô là người như thế. Mỗi khi anh làm việc mệt mỏi, khao khát nhất chính là giọng nói dịu dàng của cô, mong cô có thể an ủi anh như khi an ủi thính giả nghe đài. Mỗi khi anh cô đơn, lúc nào cũng nhớ đến ánh mắt ấm áp của cô, đối với người mình quan tâm, cô luôn nhìn họ bằng ánh mắt ấm áp, sự quan tâm đó là từ đáy lòng, khiến người được quan tâm cảm nhận được hơi ấm thật sự. Thậm chí khi anh cố ý đùa giỡn, nhìn cô thẹn quá hóa giận, cô cũng chỉ bực bội cắn môi, chịu đựng chứ không giận dữ nổi cáu.

Tính tốt của Cố Tịch là do sự thấu hiểu của cô, cho dù là với ai, cô cũng đều nhẫn nại. Tuy cô nói nhiều, nhưng người nào cũng muốn nghe cô nói, không chỉ không cảm thấy phiền phức mà ngược lại còn thấy cô thú vị. Hơn nữa lời lẽ cô nói thường có lý, khiến người ta tin tưởng. Vi Đào từng nghe đồng nghiệp nói chuyện về cô, bảo cô thích giúp đỡ người khác, cho dù là người mới hay đồng nghiệp cũ, chỉ cần là những gì cô biết thì đều sẵn sàng tương trợ. Nên rất nhiều đồng nghiệp đến phòng Kế hoạch dù không tìm cô nhưng lại thường hỏi cô trước, cô chưa từng cho là phiền phức, sẽ lập tức nói với họ vấn đề này nên tìm ai. Thậm chí cả bác La làm điện trong công ty cũng nói Cố Tịch rất tốt, thích hợp làm cô giáo, vì cô luôn không ngại chia sẻ kiến thức và sở thích của mình. Bác La từng nhờ cô dạy thêm cho đứa con trai lên cấp ba, đứa con trai xưa nay vốn không mấy thân với bác sau việc đó cũng khen cô giáo này rất nhẫn nại, còn tốt hơn thầy cô của nó.

Sau lần gặp đầu tiên đầy ngỡ ngàng với cô, anh rất tò mò về cô gái được mọi người đánh giá cao này, tại sao mỗi lần đối diện với anh đều luống cuống tay chân như thế? Càng tò mò càng quan tâm, thấy cô mỉm cười bình thản trước mặt đồng nghiệp, anh cười, hóa ra cô chỉ hoảng loạn trước mặt anh thôi.

Vô tình biết được cô là Tây Cỗ mà Gia Tuấn nói, sự tò mò của anh càng tăng, cô gái này hóa ra lại có giọng nói ấm áp ngọt ngào đến thế. Vậy là vào một lúc nào đó trong ngày thứ Sáu, anh liền mượn cớ đi ngang qua phòng Gia Tuấn, lắng nghe giọng cô. Đến tối đó khi giọng nói nghẹn ngào của cô như một mũi tên đâm vào trái tim anh, anh mới nhận ra những tò mò về cô đã lớn mạnh đến mức như một sự khao khát. Anh bắt đầu cố gắng từng bước tiếp cận cô, tạo ra mọi cơ hội, khi cô muốn trốn tránh, anh không hề do dự xuất chiêu, cô gái anh đã thích thì làm sao nhường người khác được.

Một bữa cơm, cả nhà đều rất vui vẻ. Bố mẹ Vi Đào gặp được một cô gái phóng khoáng thật sự, sự quan tâm của cô với anh từ ánh mắt nhẹ nhàng đến nụ cười, tất cả đều thể hiện rõ. Hai ông bà yên tâm rồi, ban đầu tự nhiên nhận được điện thoại của Vi Đào mời họ đi du lịch Đại Liên, họ rất bàng hoàng. Khi Vi Đào nói muốn giới thiệu bạn gái, họ càng sửng sốt. Con trai mới đến W chưa bao lâu mà đã có bạn gái mới? Ban đầu họ nghi ngờ anh chỉ nói chơi, không có ý nghiêm túc. Nhưng khi con trai nói định kết hôn với cô gái đó, họ mới kinh ngạc nhận ra anh nói thật. Họ đã tra hỏi con trai liên tục về lai lịch cô gái. Nghe con trai không ngừng khen ngợi, vừa nói vừa cười hạnh phúc, họ càng tò mò. Cô gái tên Cỗ Tịch đó thật sự tốt đến thế sao? Theo thời gian con trai hẹn, họ tạm gác việc làm ăn sang một bên, vội vàng bay đến Đại Liên.

Đến khi nhìn thấy cô gái xinh đẹp đang mỉm cười đó, cuối cùng họ đã hiểu, con trai không hề nói quá. Nếu chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp, họ có lẽ sẽ khinh khi, nhưng trong lúc trò chuyện đã có thể nhận ra được sự chu đáo ân cần, lắng lẽ lắng nghe, trả lời đúng lúc, lạc quan tích cực, khi mỉm cười có một vẻ ấm áp đặc biệt của cô. Vô thức họ đều thích cô gái này, cô thực sự đối xử tốt với Vi Đào, họ yên tâm rồi.

Mẹ Vi Đào thấy tình cảm sâu đậm trong mắt con trai thì nụ cười càng tươi tắn, nắm chặt tay Cố Tịch, “Hai đứa có kế hoạch gì chưa?”.

Cố Tịch ngớ người, nghi ngại nhìn Vi Đào, anh chớp mắt, “Cứ theo cô ấy ạ”.

Bà lại nhìn Cố Tịch, “Năm nay có nhiều ngày tốt, có thể chọn sớm”. Cố Tịch thót tim, hơi thở gấp gáp, không phải chứ? Lẽ nào người nhà tên xấu bụng kia cũng xấu bụng, sao vừa gặp đã nói đến chuyện bất ngờ này? Cô rất muốn giả ngây nhưng nhìn thấy ánh mắt mong chờ của mẹ anh, thì lại không nỡ làm phật ý, chỉ đỏ mặt cúi đầu.

Vi Đào nắm tay Cố Tịch, “Mẹ, sao mẹ còn gấp hơn con vậy?”. Cố Tịch xấu hổ cụp mắt xuống, không nhìn thấy Vi Đào và mẹ trao đổi ánh mắt, “*Rõ ràng là con gấp, mẹ chỉ giúp con nói ra thôi*”. Vi Đào chớp mắt, “*Cảm ơn mẹ*”.

Anh vuốt nhẹ tóc cô, để cô ngẩng đầu lên, “Chuyện này phải bàn bạc đã, đúng không?”. Cố Tịch nhìn ánh mắt thân thiết của hai ông bà, cuối cùng nhìn nụ cười trên môi Vi Đào, chỉ có thể gật đầu, lí nhí, “Phải bàn bạc”. Bố mẹ anh nhìn nhau cười, xem ra chuyện tốt của con trai gần kề rồi.

Ăn xong, bốn người đón taxi, Vi Đào và Cố Tịch đưa bố mẹ về khách sạn trước, khách sạn đó chỉ cách chỗ hai người ở một con đường. Bố mẹ anh hẹn Cố Tịch mai sẽ cùng đi chơi, Cố Tịch mỉm cười nhận lời.

Từ khách sạn của hai ông bà ra, Vi Đào và Cố Tịch nắm tay nhau đi bộ vì đường về cũng gần.

Gió biển ấm áp phả lên gương mặt, có mùi vị mặn mặn. Nghĩ đến mình đang ở thành phố biển xinh đẹp này, tâm trạng Cố Tịch cũng trở nên đặc biệt. Kề sát cô bây giờ là một người đàn ông đặc biệt, khi bình thản thì rất lạnh lùng, khi tình cảm lại hoang dã vô cùng, khi tính toán thì vô cùng gian xảo. Cô cười thầm, ban đầu cũng lo bản thân có chứa đựng nỗi tình cảm của anh không, nhưng mỗi lần tức giận qua đi, cô lại thật sự nhìn thấy thâm ý sau mỗi kế hoạch của anh. Tâm tư của anh đều vì cô, một lòng một dạ, trong lòng lại thấy hạnh phúc vô ngần.

Nếu có người đàn ông nào chịu tổn công sức với bạn, nghìn dặm xa xôi đến tìm, sao bạn lại không cảm động được? Phải, sau khi tức tối thì đa phần là cô thấy cảm động, anh không nói lời yêu, nhưng lại tỏ rõ ý muốn chiếm hữu rất mạnh mẽ. Cô rất khó phớt lờ tấm lòng của anh. Kể cả khi mọi thứ anh làm chỉ để khiến cô nhất thời được vui vẻ, thì cô cũng cam tâm tình nguyện nghe theo tiếng gọi trái tim. Vì cô tin sự chân thành giữa người với người, nếu cô thật lòng đối đãi, cô tin đối phương nhất định cũng sẽ báo đáp lại bằng lòng thành.

Vi Đào nắm chặt tay cô, “Có sợ không?”. Cố Tịch cười thầm ngược lên nhìn anh, “Anh nói xem?”.

Vi Đào nắm tay cô đi tiếp, giọng bình thản nhưng hơi ấm lòng bàn tay vì nắm chặt mà nóng hực lên, “Anh chỉ hơi sốt ruột”.

Cố Tịch thấy tim hơi run lên, sốt ruột cái gì? Họ đã ở bên nhau, hơn nữa đã thân mật nhất rồi, anh còn lo lắng điều gì? “Em nghĩ chúng ta sắp bằng tốc độ ánh sáng rồi.” Mặt cô ửng đỏ, họ quen chưa bao lâu mà đã gặp bố mẹ đôi bên, thậm chí còn không kháng cự nổi ma lực của sự thèm khát, ham muốn.

“Anh không muốn mỗi ngày đưa em về nhà rồi lại một mình ra về.” Anh muốn nói là, muốn mỗi ngày cùng nắm tay cô về nhà, cùng nấu cơm, ôm nhau, mỗi khi trời sáng mở mắt ra lại có thể nhìn thấy cô.

Cố Tịch khựng lại, bước chân chậm hẳn, ý trong câu nói của anh đã rõ, cô cảm thấy vừa ngọt ngào vừa ngạc nhiên. Tốc độ của anh cho dù cô không ngừng đuổi theo cũng vẫn cảm thấy hơi cố sức, anh nghĩ rất xa, cũng đã sớm hoạch định cho cả hai. Nhưng trong lòng cô vẫn còn chút lo lắng, rơi vào lưới tình nhanh như thế đã có nghĩa là nông nổi, bông bột, bây giờ lại nhanh chóng bàn chuyện kết hôn, thật sự không có vấn đề gì chứ? “Em... em còn muốn yêu nhiều hơn.” Có phải đó là lời từ chối khéo? Cô thấp thỏm nhìn anh.

Vi Đào siết chặt tay, dừng lại, quay người nhìn cô. Cố Tịch nhìn anh, đón nhận vẻ sâu xa trong mắt anh, tim cứ đập thình thịch, anh không đồng ý ư? Anh nói, “Yêu thì lúc nào cũng có mà”. Cô nhìn đôi mắt ấy, bỗng ngưỡng mộ mình đã có thể đọc hiểu ý tứ trong mắt anh, anh ám chỉ sau khi cưới nhau cũng vẫn có thể tiếp tục yêu đương? Cô không nói, chỉ nhìn anh.

Vi Đào nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, ngón tay ve vuốt má cô, “Tịch Tịch, anh muốn ở bên em”. Cố Tịch hơi run, cơ thể bị ánh mắt dịu dàng của anh khóa chặt, đôi môi hé mở muốn nói gì nhưng lại không thốt ra lời. Anh... anh đã quyết định rồi sao? Nhưng vì sao trong lòng cô lại có chút hụt hẫng, lẽ nào lời cầu hôn của anh chỉ vền vẹn một câu đó thôi?

Ngón cái của Vi Đào chà xát khóe môi cô, giọng trầm ấm, “Anh rất muốn ngang ngược yêu cầu em, đừng hát tình ca cho người khác nghe trên đài, đừng mỉm cười dịu dàng với gã đàn ông khác, đừng để anh thấp thỏm không yên. Anh biết em là người độc lập, em có sở thích, có niềm vui riêng, nhưng em có thể nào cho anh chút đặc quyền, để anh chăm sóc em?”.

Nói xong, khi cô còn đang thần thờ, anh đã móc trong túi ra một chiếc hộp nhung đỏ. Tim cô đập loạn, bất giác định lùi ra sau, nhưng tay đã bị anh nắm chặt. Anh mở chiếc hộp ra trước mặt cô, ánh sáng chói mắt chiếu tỏa, rực rỡ. Cô chờ dần nghe tim đập như sấm dội, ngay cả cái này anh cũng chuẩn bị sẵn rồi!

Vi Đào nhìn vẻ bàng hoàng của cô, mỉm cười đóng hộp lại, nhét vào tay cô, “Đừng vội trả lời, cứ suy nghĩ đi”. Thực ra khi đến Đại Liên anh đã tính trước, cùng ở một khách sạn với cô, sắp xếp cho bố mẹ và cô gặp nhau, thậm chí cả nhẫn cũng lén lút đặt làm theo kích cỡ tay cô. Chỉ duy một thứ không lường trước được là sự tiếp xúc đột ngột thân mật nhất với cô, đó hoàn toàn do anh không kìm lòng được. Nhưng cơn hoan lạc tối qua lại khiến anh càng chắc chắn về kế hoạch hơn, anh muốn ở cạnh cô, bất cứ lúc nào.

Nhưng tối đó anh không cho cô thời gian suy nghĩ. Anh mang thẳng đồ đạc sang phòng cô, rất đường hoàng ôm cô ngủ. Khi có được đối phương ở mức độ cao hơn, cô nghe thấy anh lầm bầm rời rạc bên tai, càng xúc động mạnh mẽ. Anh nói, “Cho em hạnh phúc, là hạnh phúc lớn nhất của anh”.

Chương 39: Phim ma

Hôm sau, Cố Tịch cùng bố mẹ Vi Đào đi thăm thú đây đó. Bố mẹ anh càng biết rõ hơn sự nhiệt tình và cởi mở của cô, tuy cô cũng lần đầu đến Đại Liên, nhưng lại rất chu đáo chăm sóc cho hai ông bà. Vi Đào chỉ học

nửa buổi, buổi chiều gia nhập đoàn du lịch Vi Đào làm hướng dẫn viên, nắm tay Cố Tịch đi phía trước, hai ông bà khoác tay nhau theo sau.

Trong mắt người ngoài, bọn họ thật giống một gia đình bốn người đang đi du ngoạn. Lúc nhờ du khách chụp ảnh, những người đó cứ xuýt xoa khen gia đình họ hạnh phúc. Cố Tịch khó mà không đỏ mặt, Vi Đào lại vui vẻ nhận lời khen, ôm cô cười đắc ý.

Cố Tịch thấy bộ dạng đắc ý của anh thì bắt đầu ngứa ngáy, tại sao mình cứ phải lép vế anh thế nhỉ? Lẽ nào anh không có nhược điểm? Cố Tịch thầm nghĩ, nếu cưới rồi mà anh vẫn như thế, chẳng phải cô sẽ không có ngày vùng lên hay sao? Không được, cô lỗ to rồi! Cố Tịch đảo mắt, liếc thấy anh nửa cười nửa không thì trong đầu lóe lên tia sáng. Đúng, sao cô lại quên còn có một nhân vật quan trọng nữa chứ!

Cố Tịch cố nén niềm vui, chậm chậm đi dạo cùng Vi Đào. Đến một nơi, cô nói cả nhà đều mệt rồi, tìm chỗ nào ngồi xuống nghỉ ngơi. Bốn người ngồi trên hai băng ghế dài, Cố Tịch nhờ Vi Đào mua nước uống. Bố Vi Đào lúc đó cũng muốn đi vệ sinh, nên Vi Đào cùng ông đi tìm nhà vệ sinh trước, rồi mua nước uống sau.

Cố Tịch và mẹ Vi Đào ngồi trên ghế nghỉ ngơi, cô lấy khăn giấy ra đưa cho bà, bà vui vẻ nhận lấy, “Tiểu Tịch thật là ân cần”.

Cố Tịch nhìn Vi Đào và bố đi xa, bắt đầu trò chuyện với mẹ anh.

“Bác ơi, Vi Đào có sở thích gì ạ?”, Cố Tịch cười tươi hỏi, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

“Lúc nhỏ nó rất thích chơi bóng rổ, nhưng khi đi làm rồi thì gần như không lúc nào chơi nữa”, mẹ Vi Đào thở dài. Con trai đi làm rồi gần như không có cuộc sống riêng, ngoài công việc ra thì chỉ có công việc, thậm chí thường xuyên một, hai tháng mới gọi điện về nhà một lần. Nhưng từ khi con trai tới W, thì bắt đầu gọi điện cho họ hằng tuần. Ban đầu họ cũng rất sửng sốt, đã quen với vẻ lãnh đạm của con trai, bỗng dưng bây giờ được thăm hỏi thường xuyên, họ có chút không quen. Nhưng qua những lần con trai gọi về, họ hiểu được tình trạng gần đây của anh, đối với trường bối mà nói thì đó là một sự an ủi lớn. Về sau con trai nói, những chuyện đó đều do chịu ảnh hưởng từ Cố Tịch.

Cố Tịch thở dài, anh quả thực là người rất bận rộn, chỉ cần làm việc là hoàn toàn vùi đầu vào đó, hơn nữa không cho phép mình thất bại, nên phàm chuyện gì cũng dốc cạn tâm sức. Cô không phản đối sự nhiệt tình của anh với công việc, nhưng mong muốn anh có thể biết hưởng thụ cuộc sống hơn. Đời người, ngoài công việc ra còn rất nhiều chuyện có ý nghĩa khác, anh không nên vì công việc mà bỏ lỡ.

“Bác gái, Vi Đào có thứ gì không thể đựng vào không, chẳng hạn ăn gì sẽ bị dị ứng, để sau này con còn chú ý.” Cố Tịch trầm nghĩ, phải có một, hai thứ gì đó anh sợ chứ.

“Hình như không có, cái gì nó cũng ăn được, hơn nữa lại rất thích ăn cay.” Cố Tịch thấy tim nặng trĩu, hóa ra anh dẫn cô đi Ba Thích là vì chính anh cũng thích ăn.

“Vậy có gì ghét không ạ?” Cô không cam tâm, chẳng lẽ anh không có nhược điểm?

Mẹ Vi Đào nghĩ ngợi rồi lắc đầu, “Cũng không có, chỉ không thích đồ ăn ngọt lắm”. Cố Tịch có phần ảm ức, không ăn ngọt thì không phải nhược điểm.

Thấy bố con Vi Đào từ xa bước tới, Cố Tịch bất lực thở dài, xem ra cô không có khả năng dò ra được nhược điểm của Vi Đào từ mẹ anh rồi, anh giống như một con robot, không hề có nhược điểm. Thật chẳng can tâm, người hiền lành như cô lẽ nào cứ bị cái tên xấu bụng kia bắt nạt?

Mẹ Vi Đào cũng thấy họ tới, nở nụ cười rồi dịu dàng nói, “Nhưng Tiểu Tịch à, Vi Đào không thích xem phim kinh dị, con phải nhớ nhé”. Cố Tịch ngớ người, nhanh chóng quay sang nhìn bà, “Sao thế ạ?”. Người bình tĩnh như anh lại không dám xem phim ma? Không lẽ sự cứng cỏi mạnh mẽ của anh là giả vờ, thực ra rất nhát gan?

“Không biết. Nhưng Tiểu Tịch có lẽ cũng không thích xem phim kinh dị đâu nhỉ?” Bà vỗ vỗ tay cô, cười an ủi.

Vi Đào và bố đến gần, Cố Tịch nhanh chóng nở nụ cười, đón lấy nước từ tay Vi Đào, đưa cho mẹ anh một chai, sau đó cô uống một chai. Anh nhìn cô dịu dàng, “Đang nói gì đó?”. Cố Tịch cười, “Nói chuyện anh lúc nhỏ”. Vi Đào nhướng mắt, “Sao? Muốn biết tật xấu của anh à, nhưng anh tốt hơn em nhiều”. Cố Tịch nhăn mũi, thật quá tự phụ!

Nghỉ ngơi một lúc rồi mọi người tiếp tục đi dạo.

Cố Tịch cười thầm, hóa ra Vi Đào nhát gan như vậy, ngay cả phim kinh dị cũng không dám xem. Hừ, coi anh còn dám bắt nạt em không, sau này còn thế thì em sẽ giả ma nhát anh. Cố Tịch càng nghĩ càng khoái, không

kìm được cười thành tiếng. Vi Đào liếc nhìn cô, tự nhiên cười một mình? Cố Tịch vội nín cười.

Do bố mẹ Vi Đào ngày mai về nên họ cùng đi mua đặc sản Đại Liên. Buổi tối ăn cơm xong, họ đưa hai ông bà lại khách sạn rồi quay về chỗ của mình.

Hai người tắm rửa xong rồi ai nấy tự lên mạng bằng laptop riêng. Một lát sau Cố Tịch bảo chán, đề nghị xem phim. Vi Đào đọc email xong cũng đang rảnh rỗi nên đồng ý.

Vi Đào dựa vào đầu giường, đợi Cố Tịch chọn phim. Cô vừa mở web phim, vừa hỏi anh thích xem cái gì? Vi Đào nói tùy cô. Cố Tịch mỉm cười, bảo thực ra cô thích nhất là nghe kể chuyện ma, xem phim kinh dị, cứ đến giờ phút căng thẳng là lại thấy đặc biệt kích thích. Vi Đào khựng lại không nói gì, Cố Tịch quay ra cười với anh, “Thích xem không?”. Vi Đào nhượng môi, “Được”.

Cố Tịch chọn bộ phim ma kinh điển, *A Wicked Ghost*, sau đó hai người cùng dựa vào đầu giường xem. Vi Đào ôm cô, vẻ mặt bình tĩnh, Cố Tịch nhìn anh mà cười thầm, xem ra anh thật sự sợ phim kinh dị. Cố Tịch ôm anh, vui vẻ nhớ lại cô thường một mình xem phim ma, ăn đồ ăn vặt lúc nửa đêm, cảm thấy rất đã. Có lần buổi chiều, có bạn tới gõ cửa phòng cô, vừa vào đã thấy tối đen như mực, lạ lùng hỏi tại sao lại kéo rèm cửa. Cô cười giải thích là đang xem phim kinh dị, để tăng không khí nên cố ý kéo rèm, bạn cô nghe thế thì rùng mình, nhanh chóng bỏ đi. Cố Tịch dựa vào lòng anh, mỉm cười, bây giờ có anh cùng xem, cô càng cảm thấy không có gì đáng sợ. Vi Đào chỉ ôm cô, cười lạnh lẽo.

Bộ phim chậm rãi chiếu, nghe âm nhạc có phần rùng rợn, sự căng thẳng bắt đầu lan tỏa. Cố Tịch dựa vào Vi Đào, nhìn màn hình chăm chú. Vi Đào không nói gì, chỉ có điều cánh tay ôm cô càng lúc càng siết chặt. Cố Tịch thầm nghĩ, cuối cùng anh cũng có điểm yếu rồi chứ gì? Ha ha, tốt nhất là anh sợ tới nỗi nhào vào lòng em, em có thể xoa dịu anh.

Xem được gần một phần ba thì Vi Đào như có vẻ lơ đãng. Môi áp lên mặt cô, bắt đầu hành động. Cố Tịch đang hào hứng với bộ phim, đẩy đầu anh ra, tiếp tục xem. Anh không buông tha, thỉnh thoảng lại thở vào tai cô; tay anh cũng ngứa ngáy, ban đầu chỉ vuốt ve lưng cô qua làn áo, về sau luôn tay luôn vào áo cô, khiêu khích cảm xúc. Cố Tịch đang xem bỗng thấy có gì là lạ, tay anh sao càng lúc càng trêu chọc, còn luôn cả vào áo lót của cô? Ồi, Cố Tịch run bắn lên, nuốt nước bọt, cuối cùng cô không thể xem được nữa, quay sang lườm anh.

“Phim đang hay kìa”, hơi thở cô bắt đầu dồn dập, cơ thể bị anh trêu chọc nên nóng rực.

Vi Đào “ừm” khẽ, “Xem em hay hơn”, vừa nói vừa kéo áo pull của cô xuống, để lộ vai phải, anh cúi xuống bắt đầu gặm nhấm. Cố Tịch ôm đầu anh, nói đứt quãng: “Mau xem, sắp cao trào rồi!”. Cô thấy cảnh kinh hoàng nhất trong phim sắp chiếu thì vội đẩy anh ra để xem.

Vi Đào lật người, đè cô xuống, “Anh muốn thấy em cao trào!”. Ồi ời, kích thích quá! Cố Tịch chỉ thấy máu dồn ngược lên, cơ thể nóng bỏng rồi đỏ ửng. Còn chưa đợi cô cự tuyệt thì anh đã tấn công dồn dập, dùng cách nguyên thủy nhất để cô nhanh chóng choáng váng, mê muội.

Bên tai văng vẳng tiếng nhạc kinh dị, cơ thể lại được dẫn xuống miền hoan lạc cực độ, tiếng gầm nho nhỏ của anh cùng tiếng rên rỉ gọi cảm của

cô hòa lẫn tiếng nhạc rùng rợn tạo thành một không khí cổ quái trong phòng. Đêm đó cô không biết phim đã chiếu hết từ lúc nào. Vì đến khi anh bế cô vào tắm rồi ôm ra giường nằm, cô đã mệt đến độ chỉ muốn nhắm mắt ngủ, bộ phim kia bị cô quên sạch tự bao giờ, chỉ mơ mơ màng màng nghe anh nói cái gì mà... hóa ra nghe nhạc phim kinh dị lại khiến anh sáng khoái đến vậy.

Hôm sau, khi tỉnh dậy, Cố Tịch lại phát hiện mình bị chơi xỏ. Anh căn bản không phải vội vàng gấp gáp gì, chẳng qua là muốn xua đi cảm xúc sợ hãi khi xem phim kinh dị, nên mới cố ý lao vào cô. Cố Tịch càng nghĩ càng tức, hiếm khi có cơ hội để chinh anh mà tại sao cuối cùng người xui xẻo lại là cô chứ?

Chương 40: Nhẫn

Những hành trình vui vẻ lúc nào cũng ngắn ngủi, khóa học của Vi Đào đã kết thúc. Ngày cuối cùng, anh dẫn cô đến mấy điểm du lịch, chụp rất nhiều ảnh, đến khi chạng vạng mới về khách sạn.

Vi Đào tắm xong bước ra thấy Cố Tịch nằm bò trên giường, tay ôm một cái gối, còn mặt thì vùi vào cái gối khác. Anh bước đến, xoa mái tóc chưa khô của cô, lấy máy ra sấy tóc cho cô. Cố Tịch nằm nghiêng, vừa hưởng thụ một cách hạnh phúc vừa nhàn nhã trò chuyện với anh. Anh xoa tóc cô ra để cô từ từ thả lỏng người.

Sấy tóc xong, anh vuốt ve lưng cô, khẽ hỏi, “Có phải mệt lắm không?”. Cố Tịch gật đầu, hóa ra đi bộ cũng khiến người ta đau nhức toàn thân. Sức lực của ngón tay anh rất vừa phải, cơn đau nhức dần dần giảm bớt. Anh mát-xa xong phần lưng lại chuyển qua bắp chân, từ dưới lên trên, véo nhẹ từng phần, cơ thể cô khẽ run lên. Cô nhắm mắt mỉm cười, ý thức từ từ biến mất, thoải mái đến nỗi chỉ muốn ngủ một giấc.

Anh nhắc tay cô lên nhẹ nhàng xoa bóp, luân phiên từng tay như thế một lúc, bỗng động tác anh ngừng lại. Cố Tịch từ từ mở mắt ra, sao vậy? Chỉ thấy Vi Đào đang xoa xoa ngón tay cô bên cánh tay trái, cô hỏi, “Gì vậy anh?”. Vi Đào ngược nhìn, có vẻ ngờ vực, “Tay em sao sưng lên vậy?”. Cố Tịch choáng, không hiểu tại sao anh nói thế, “Sao em không thấy?”. Cố Tịch nghẹn, thế mà cũng sờ ra được? “Không thể nào, ngón tay em mà em không biết hay sao?” Vi Đào nhú mày, giọng chắc chắn, “Thật mà”. Cố Tịch rút tay lại giơ lên nhìn, không có, chẳng thấy gì hết.

“Không tin thì em tìm cái gì đó thử xem sao”, Vi Đào thản nhiên. Cố Tịch nhú mày ngồi lên, giơ tay trái tay phải lên so sánh, vẫn thấy không hề khác nhau.

Vi Đào ra chỗ bàn trang điểm, lấy thứ gì đó rồi quay lại. Cố Tịch thấy anh ngồi xuống giường, mở hộp nhưng trong tay ra, liền ngó người, đây là... Chưa đợi cô phản ứng, anh đã lồng chiếc nhẫn lấp lánh vào ngón giữa tay trái cô. Cố Tịch như thiếu oxy, không còn tư duy, không có phản ứng, đờ đẫn nhìn chiếc nhẫn trượt vào ngón tay, trong đầu chỉ lưu lại câu anh nói, “Tay thô quá, nhẫn chắc không đeo vừa”. Nhưng khi chiếc nhẫn từ từ lún vào tay, trong đầu cô hiện ra một câu, cô lẩm bẩm, “Có thô đâu, anh xem, vừa đó chứ”. Vi Đào nắm tay cô, đưa lên ngắm, chậm rãi lắc đầu, “Hình như anh nhìn nhầm”. Cố Tịch thấy anh tỏ ra tức tối thì cười vui vẻ, “Ha ha, hiếm khi anh sai sót”, vừa nói vừa định tháo nhẫn ra. Nhưng tay anh lại nắm chặt tay cô, ánh mắt nóng bỏng, “Hợp như thế thì đừng tháo

ra”. Cố Tịch nhìn đôi mắt đen láy phát sáng của anh, thấy bóng mình trong mắt anh từ từ phóng lớn, cô... hình như lại trúng kế rồi.

Vi Đào đưa tay cô lên môi, nhẹ nhàng hôn chiếc nhẫn, “Tịch Tịch, lấy anh nhé!”. Cô chỉ nghe thấy tim mình như bị một thứ gì đó sắc nhọn đâm trúng, trái tim đang đập nhẹ nhàng như vừa bị chích một liều thuốc ảo giác cực mạnh, bao nhiêu niềm vui và xúc động cứ thế tranh nhau ùa vào tim cô. Nhìn gương mặt thâm tình và dịu dàng ấy, cảm giác trong lòng cô cứ hòa lẫn vào nhau tạo thành một sự chua xót, chỉ nghe tim đập thình thịch, kêu gào, Cố Tiểu Tịch, mà còn do dự cái gì? Ngốc quá, mau nhận lời anh ấy đi! Nhưng cô lại không lại không nói nổi lời nào, chỉ nhìn vào mắt anh, một lúc lâu sau, cô nghiêng người về phía trước, in lên môi anh một dấu hôn.

Vi Đào ngẩn người rồi nhanh chóng vòng tay ôm eo cô, kéo cô vào lòng, tìm kiếm nụ hôn cuồng nhiệt nhất. Nụ hôn đã tiết lộ lúc này anh đang vui sướng nhường nào, Tịch Tịch đồng ý rồi, cuối cùng cô đã nhận lời! Tuy anh luôn chắc chắn cô sẽ đồng ý, nhưng khi nhìn thấy cô gật đầu thật sự, niềm vui trong lòng như con sóng đập mạnh vào tim anh, cảm giác hạnh phúc vô cùng mãnh liệt. Hóa ra, dù anh tự tin đến mấy thì vẫn có chút lo lắng, lo cô còn do dự, lo rằng cô không muốn bị trói buộc nhanh như vậy. Nhưng, cô đã nhận lời, nguyện toàn tâm toàn ý lao vào vòng tay anh. Thật tuyệt vời!

Cố Tịch có thể cảm nhận rõ niềm vui của anh, đầu lưỡi nhiệt tình như lửa đang khuấy đảo trong miệng cô. Niềm vui ấy đã lây sang cô, không ngờ người bình thản tự tin như anh cũng có lúc kích động đến thế. Tay cô luôn vào tóc anh, bị động hưởng thụ mọi nhiệt tình anh truyền sang, lòng ấm áp. Hóa ra, niềm xúc động cô đem lại cho anh không hề thua những gì anh mang đến cho cô, rất tự hào, rất hạnh phúc! Em yêu anh, Vi Đào của em!

Hôm sau, hai người nắm tay nhau ngọt ngào, quay về thành phố W.

Khi Cố Tịch và Vi Đào tới công ty, mọi người đều cười mờ ám, “Chơi vui chứ?”. Vi Đào cười không đáp, vào văn phòng của mình. Cố Tịch lại bị Phương Phi kéo vào phòng, thì thào, “Khai thật đi, anh ấy thỏa mãn rồi chứ?”. Cố Tịch đỏ mặt, căn môi không đáp. Mọi người đều vây quanh đòi quà. Cố Tịch vội lấy đặc sản mua cho mọi người ra, họ thấy nhiều đồ ăn ngon, liền thay đổi sự chú ý.

Phương Phi thì không dễ bị đánh lạc hướng, cô nàng đuổi theo Cố Tịch tới tận chỗ ngồi, chen vào ngồi chung, tiếp tục hỏi. Cố Tịch nói nhỏ, “Buổi trưa sẽ kể cậu nghe”. Phương Phi liếc nhìn mọi người rồi gật gù. Cô nàng đứng lên định về chỗ thì bỗng thấy có ánh sáng lóe lên, đôi mắt lập tức mở to nhìn về hướng nào đó, rồi kinh ngạc hét lên. Cố Tịch thầm kêu khổ, vội bịt miệng bạn lại, sau đó đưa mắt ra hiệu bảo đừng kêu. Thế nhưng mọi người vẫn chú ý tới, “Sao vậy?”. Cố Tịch cười nói, “Không có gì, Phương Phi bị trật chân”. Thấy bọn họ quay đi, cô mới kéo bạn ngồi xuống, “Xin cậu đẩy, đừng hét mà”. Phương Phi kéo tay Cố Tịch ra, chụp lấy tay trái cô, mở to mắt ý hỏi, đây là gì? Cố Tịch nhướng mắt, thì chính là cái mà cậu nhìn thấy đó. Hai người hoàn toàn trao đổi bằng ánh mắt, Phương Phi chấn động xoa xoa chiếc nhẫn trên ngón tay bạn. Ôi trời, Vi Đào quá thần tốc, một chuyến đi Đại Liên về đã cột chặt Cố Tịch rồi! Xem ra sự hy sinh của mình cũng đáng giá quá ấy chứ.

Cố Tịch nói thầm vào tai bạn, “Buổi trưa nói tiếp, làm ơn đi”. Phương Phi cười gian rồi buông cô ra, về chỗ ngồi.

Cố Tịch cảm giác tim mình như ngồi xe tốc hành vượt mức lúc lên cao xuống thấp, đặt tay lên nhẫn, do dự không biết có nên tháo ra hay không.

Nhưng buổi sáng Vi Đào đã dặn không được tùy tiện tháo ra rồi. Cũng may là cô cố ý che giấu nên chưa bị đồng nghiệp phát hiện.

Giờ cơm trưa, Vi Đào nghe Cố Tịch nói sẽ ăn với Phi Phi thì cũng đi cùng, bảo là muốn khao Phương Phi một bữa.

Kết quả, bữa ăn bức cung của Phương Phi biến thành bữa tiệc tạ ơn của ai đó. Phương Phi nhìn Vi Đào và Cố Tịch thân thiết chăm sóc cho nhau thì dù ngờ nghếch cũng hiểu ra, Cố Tịch đã hoàn toàn bị Vi Đào thâm tóm rồi. Nhìn hai người hạnh phúc, Phương Phi cũng chân thành chúc phúc cho họ luôn ngọt ngào bên nhau, hỏi họ định khi nào tổ chức? Cố Tịch nói không vội, Vi Đào lại bảo chuẩn bị xong rồi sẽ kết hôn. Phương Phi thấy Cố Tịch trợn mắt thì cười, “Cậu không vội nhưng anh ấy vội”. Vi Đào nắm tay Cố Tịch, nói với Phương Phi, “Phương Phi, đến lúc đó phải phiền em rồi, cô ấy dễ mơ hồ lắm”. Cố Tịch đỏ mặt hừ khê, “Tại sao khinh thường em?”. Vi Đào nhướn mày, “Em có chắc một mình em thì ổn không?”. Phương Phi nhìn hai người, cười nói, “Yên tâm, em còn phải làm phù dâu cho Tịch Tịch chứ”. Cố Tịch xấu hổ dựa vào lòng Vi Đào, cười ngọt ngào.

Vi Đào một khi đã quyết định chuyện gì thì tốc độ hành động phải nói là ngang với ánh sáng.

Tối đó, anh cùng Cố Tịch gọi điện về nhà cô. Bố mẹ Cố Tịch nghe họ bảo sắp làm đám cưới thì nửa kinh ngạc nửa mừng rỡ đồng ý ngay. Bà Cố bên kia vui sướng nói phải tìm dì lớn để chọn ngày tốt. Ông Cố thì xúc động bảo Vi Đào nghe má, rất nghiêm túc dặn dò anh phải đối xử tốt với Cố Tịch, bởi cô là con gái độc nhất của họ, tuy cô có chút tật xấu nhưng vẫn là một đứa tốt tính, mong anh trân trọng, yêu quý cô. Vi Đào vô cùng chân thành nhận lời ông, hứa sẽ làm Cố Tịch hạnh phúc mãi mãi, xin hai ông bà cứ yên tâm. Ông Cố nghe mà giọng có phần ghen ngào. Cố Tịch

mắt rưng rưng, nhẹ nhàng ôm Vi Đào từ sau lưng, tay anh đặt lên tay cô, quay sang hôn nhẹ lên mặt cô, “Hãy tin anh”. Cố Tịch gật mạnh đầu, ôm anh chặt hơn.

Sau đó hai người lại gọi về nhà họ Vi, bố mẹ Vi Đào hoàn toàn không phản đối, chỉ nói phải gọi điện cho thông gia, bàn bạc chuyện cưới hỏi. Vi Đào cho họ số điện thoại nhà Cố Tịch rồi mới cúp máy.

Anh nâng gương mặt cô đang dựa vào lòng mình lên, cười dịu dàng, “Có cần anh lên mạng chọn áo cưới với em không?”. Cố Tịch trong lòng trăm nghìn cảm xúc, ôi người đàn ông này, bảo cô làm sao từ chối? Cô không muốn từ chối, cho dù hạnh phúc là một giấc mơ xa vời, cô cũng cam tâm say mê đắm chìm trong cơn mộng ảo này. Cô chỉ muốn ôm chặt anh, người đàn ông này đã hứa mang lại hạnh phúc cho cô!

Chương 41: Biến cố

Đúng lúc chuyện hai người kết hôn bắt đầu tiến hành từng bước, thì nhà họ Cố gọi điện cho Cố Tịch.

Cố Tịch nghe điện thoại của mẹ mà ngẩn ra. Thế nào là khoan hãy cưới? Cố Tịch vội truy hỏi mẹ vậy là ý gì? Mẹ cô lại không nói thẳng, chỉ ấp úng nói chuyện này phải từ từ. Cố Tịch có vẻ cuống, mẹ cứ lấp lửng nói tạm hoãn lễ cưới nhưng lại không cho biết nguyên nhân, cô phải làm sao đây? Chắc chắn có lý do nào đó. Bà Cố thấy con gái cứ hỏi mãi thì cuối cùng chỉ nói một câu, “Dì con nói thế”. Cố Tịch ngớ ra, dì? Đúng rồi, dì chọn ngày

cho họ, lẽ nào có vấn đề? Cố Tích vội nói sẽ gọi điện cho dì nhưng bị mẹ ngăn lại, “Dì bảo có vài chuyện nói trực tiếp, con hãy bớt chút thời gian về một chuyến, khoan hãy cho Vi Đào biết”.

Cố Tích cúp máy, nghĩ ngợi mà đầu óc rối tung. Lời dì nói, nhà cô thường rất tin, nhưng lần này vì sao dì lại không tán thành hôn sự của cô? Cố Tích đi qua đi lại trong nhà, cuối cùng quyết định vẫn nên nói với Vi Đào, đây là chuyện của hai người, cô không thể giấu anh.

Vi Đào nghe giọng Cố Tích có vẻ cuống quýt thì vội đến nhà cô. Vừa vào, anh đã ôm chặt cô, thấy cô buồn bã thì lo lắng hỏi, “Có chuyện gì thế?”

Cố Tích nhìn anh, do dự mãi, Vi Đào thấy cô ngập ngừng lại càng thêm lo, nhẹ nhàng vuốt hàng lông mày của cô để cô yên tâm trở lại, “Đừng cuống, có gì từ từ nói”, vừa nói vừa ôm cô đến ngồi ở sofa.

Cố Tích lấy hết can đảm, nói với anh, “Mẹ em vừa gọi điện tới”. Vi Đào tỏ ra bình tĩnh, đợi cô nói tiếp, “Mẹ nói... lẽ cưới của chúng ta phải từ từ”. Vừa nói xong, cô thấy trên gương mặt anh lướt nhanh một thoáng khó hiểu, anh cũng sững sốt. Cố Tích vô thức nắm lấy tay anh, “Em... hỏi mẹ vì sao thì bà không nói”. Cô cũng thấy rất có lỗi, nhưng mẹ đã lên tiếng thì chắc chắn phải có nguyên do.

Vi Đào nhanh chóng trấn tĩnh, “Vậy ý của họ thế nào?”. Nếu đã là ý của mẹ vợ thì phải tìm hiểu nguyên nhân rồi mới phán đoán được.

“Mẹ em hình như nghe dì lớn nói gì đó nên mới thế”, Cố Tích buồn bực, “Dì biết đoán số, hơn nữa còn đoán rất linh”. Càng nói giọng cô càng nhỏ, thậm chí hơi rụt rè. Nhìn nét mặt anh không chút thay đổi, chẳng đoán ra

anh đang nghĩ gì, nhưng từ đáy mắt anh, cô đọc được vẻ bức bối, tuy anh che giấu rất tốt.

“Dì của em nói sao?”, Vi Đào hơi nhếch môi, nhưng giọng vẫn ôn hòa.

“Em cũng chưa biết, mẹ nói muốn trao đổi trực tiếp với em, bảo em về một chuyến”, Cố Tịch nhanh chóng liếc nhìn anh, rồi nói tiếp, “Bà bảo em đừng nói gì với anh”. Cô đã làm trái ý mẹ, cô không muốn anh bị mọi người che giấu.

Vi Đào suy tư một lúc. Cố Tịch nhìn anh cũng không dám nói gì, không khí im lặng bao trùm.

Liệu anh có thấy gia đình họ rất nực cười không, có lẽ đoán số mê tín gì đó đối với người miền Bắc mà nói là tư tưởng phong kiến, nhưng ở miền Nam họ rất xem trọng. Bố mẹ cô cho rằng kết hôn là việc lớn của đời người, nhất định phải xem cho kỹ, đặc biệt là xem trọng ngày sinh tháng đẻ, nên đã nhờ dì lớn chọn ngày. Nhưng cô thực sự không ngờ kết quả mà dì cô đoán ra lại là không tán thành? Cô rất muốn biết nguyên nhân, đối với Vi Đào, lại càng lo không biết anh có coi chuyện này là điều nhảm nhí?

Vi Đào cuối cùng lên tiếng, “Anh sẽ đi cùng em về gặp dì”. Cố Tịch sững sốt nhìn anh, anh không giận cũng chẳng chế giễu, mà còn muốn cùng cô về tìm nguyên do? Anh... thật sự không tức giận sao?

Cố Tịch ngần ngại nắm tay anh, “Nhưng...”, mẹ đã nói để mình cô về.

“Anh cũng muốn biết vì sao.” Vi Đào mỉm cười, ôm cô vào lòng. Mặt cô áp vào ngực anh, không nhìn rõ sắc mặt anh đang sa sầm, dì vì sao lại phản đối chứ?

Cố Tịch gật đầu, buồn buồn nói, “Dì từng đoán số cho em, nói năm hai mươi bảy tuổi em sẽ gặp chân mệnh thiên tử. Ban đầu em không tin, nhưng mấy cuộc tình trước đó của em thực sự đều đã kết thúc không lý do, cho tới khi gặp anh. Lần đầu chúng ta gặp nhau là ngày cuối cùng của năm em hai mươi bảy tuổi”. Cô có thể cảm nhận lòng ngực anh hơi rung động, hơi thở phập phồng. “Dì thường đoán rất chuẩn, lần này có lẽ...”, câu cuối cô không dám nói ra. Vi Đào đã hiểu, nhẹ nhàng vuốt lưng cô, “Đừng lo, chúng ta cùng về hỏi cho rõ”.

Cố Tịch thở ra nặng nề, ngồi thẳng dậy nhìn anh, “Liệu anh có nghĩ tư tưởng của nhà em rất lạc hậu không?”.

Vi Đào cười khẽ, “Không, anh tôn trọng suy nghĩ của mọi người”. Giữa người lớn và nam nữ trẻ tuổi đều tồn tại khoảng cách thời đại, hơn nữa những điều trưởng bối lo lắng thường nhiều hơn họ, chỉ không ngờ lại đột ngột thế này.

Cố Tịch ôm anh hồ thẹn, “Xin lỗi, em phải nghĩ đến cảm nhận của họ”. Kết hôn không phải là chỉ là chuyện giữa anh và cô, mà là của cả hai gia đình, cô chắc chắn phải nghĩ đến cảm nhận của bố mẹ.

“Anh hiểu”, anh ôm cô nhẹ nhàng an ủi, cô không cần hồ thẹn, đó không phải là lỗi ở cô.

Di động của anh đổ chuông, nhà họ Vi gọi.

Cố Tịch nghe Vi Đào nói, “Vâng, vẫn đang chọn, chọn xong sẽ báo bố mẹ biết”. Nhất định là bố mẹ anh đang hỏi chuyện chọn ngày, cô thấy chua

xót, càng xấu hổ hơn. Vi Đào và bố mẹ trò chuyện một lúc về những gì cần chú ý khi tổ chức đám cưới, thấy anh đồng ý tất cả, cô cảm môi xót xa.

Mãi Vi Đào mới cúp máy được, Cố Tịch dịu giọng hỏi, “Không sao chứ?”.

Vi Đào gật đầu chắc chắn, “Không sao”. Anh không cho cô biết rằng thực ra bố mẹ đã nói chuyện kết hôn của hai người cho họ hàng biết, ai cũng mừng rỡ hỏi khi nào tổ chức? Bố mẹ nghĩ nếu nhà họ Cố đã chọn ngày rồi thì thời gian chắc không còn lâu nữa, cười hì hì báo rằng sắp rồi. Mọi người đều chúc mừng, nói cuối cùng họ đã yên lòng được phần nào.

Hai người định tối thứ Sáu về nhà Cố Tịch, hỏi ý của dì xem sao.

Phương Phi không biết chuyện này, cứ đòi kéo Cố Tịch đi chọn váy cưới. Cô nàng không ngừng giục Cố Tịch chọn kiểu trước, rồi đặt làm một bộ, nói Vi Đào thương cô như vậy, chắc chắn sẽ đồng ý. Cố Tịch có chuyện phải giấu nên cả tối cứ lơ đãng, Phương Phi chọn gì cô cũng nói được. Cô nàng thấy không có hứng thú thì tưởng Vi Đào bắt nạt cô, nói sẽ xử lý anh cho cô hả giận. Cố Tịch cười bảo không có gì, chỉ hơi mệt thôi.

Hai người đi mấy tiệm áo cưới, cuối cùng chọn ra vài kiểu, quyết định về nhà suy nghĩ thêm. Phương Phi biết Vi Đào hai hôm nay không ở W nên gọi điện cho Tiết Khải, nhờ anh đến đón họ. Cố Tịch nghe bạn nhắc tới Tiết Khải mới sực nhớ ra, hỏi họ tiến triển đến đâu rồi? Phương Phi hiếm khi tỏ ra bẽn lễn, nói đã hẹn hò với anh mấy lần, anh không còn lãnh đạm nữa. Cố Tịch thấy bạn mình e thẹn như vậy thì vui mừng choàng vai bạn chúc mừng. Phương Phi khẽ thở dài, “Giá được như hai người thì hay biết mấy, hai người mới quen nhau chưa lâu đã sắp cưới, thật khiến tớ ngưỡng mộ”. Cố Tịch cười, kết hôn là chuyện phức tạp.

Họ ngồi trong cửa hàng áo cưới một lúc thì Tiết Khải tới.

Cả hai ra xe anh, Cố Tịch mỉm cười, đã một quãng thời gian không gặp, trông anh thật vui vẻ. Tiết Khải thấy cô, ánh mắt rất nhanh lấp lánh nụ cười ấm áp. Phương Phi cười bước đến, khoác tay anh đứng bên cạnh. Cố Tịch thấy hai người quá hợp nhau thì nụ cười càng tươi, chọc, “Phi Phi, cậu vừa thấy Tiết Khải thì đã không giấu nổi nụ cười rồi”. Phương Phi xấu hổ dựa đầu vào vai Tiết Khải, “Cậu còn nói tở à, cậu với Vi Đào mới là tình cảm đó”. Tiết Khải chỉ cười, mở cửa xe cho họ.

Cố Tịch ngồi phía sau, Phương Phi ngồi ở ghế phụ.

Trên đường, trong xe đầy tiếng nói cười rộn rã của Phương Phi. Cố Tịch nhìn nụ cười hạnh phúc của bạn qua gương chiếu hậu, cũng vui lây. Tiết Khải luôn giữ vẻ ôn hòa thường thấy, giọng nói bình thản, nụ cười tủm tỉm, chỉ là ánh mắt dịu dàng hơn ban đầu. Cố Tịch nhìn hai người mà thầm tán thưởng, cuối cùng cũng yên tâm được rồi.

Tiết Khải vốn định đưa Cố Tịch về trước, nhưng đường về nhà cô lại bị tắc vì tai nạn giao thông. Anh đành đi vòng, như thế sẽ qua nhà Phương Phi trước. Đến nhà Phương Phi rồi, cô nàng dặn Tiết Khải đưa Cố Tịch về, nhất định phải đưa đến tận cửa. Chào tạm biệt nhau xong, Phương Phi vui vẻ vào trong.

Tiết Khải đưa Cố Tịch về nhà. Ban đầu hai người không nói gì, cứ im lặng mãi.

Cuối cùng, Tiết Khải lên tiếng trước, “Nghe Phương Phi nói hai người sắp kết hôn rồi. Chúc mừng nhé”.

Cố Tịch mỉm cười, “Cảm ơn anh. Anh và Phương Phi cũng nhanh lên, không chừng cuối năm là đến hai người đó”.

Tiết Khải quay sang nhìn cô, nụ cười vẫn thế, “Định bao giờ?”.

Cố Tịch hơi cup mắt xuống, “Vẫn chưa biết ạ”, khẽ thở dài, mong mọi chuyện suôn sẻ.

Tiết Khải ngừng một lúc rồi bỗng nói, “Có tâm sự sao?”. Tối nay anh cứ cảm giác trong mắt cô có vẻ mệt mỏi, không phải do làm việc mệt quá mà ra, ngược lại do tâm sự trùng trùng.

Cố Tịch không ngờ anh lại nhạy cảm nhận ra sự bất thường của mình, vội cười gượng phủ nhận, “Không có”.

Tiết Khải chỉ nhìn cô qua gương chiếu hậu, không nói gì.

Cố Tịch đè nén tâm sự trong tim, mỉm cười, “Phi Phi gần đây rất vui vẻ, mỗi ngày đi làm đều thấy cô ấy hát hò”, đều do công lao của anh.

Tiết Khải khẽ cười, “Thế à?”.

Cố Tịch vội gật mạnh đầu, “Vâng, cô ấy phóng khoáng thế đấy, vui hay không đều biểu hiện rất rõ. Thực ra cô ấy đối xử với mọi người rất tốt, mọi người đều thích”. Cô muốn khen bạn nhiều hơn để anh hiểu điểm tốt của Phi Phi, nếu không Phi Phi cứ cố ý giữ kẽ trước mặt anh thì có lẽ anh không thể biết hết được.

Tiết Khải không nói gì, im lặng một lúc mới bảo, “Có thể tôi khiến cô ấy cảm thấy tình lặng quá”. Cố Tịch vội lắc đầu, “Không đâu, Phi Phi bảo rất thích nghe anh nói chuyện”. Phương Phi nói với cô, giọng Tiết Khải trầm

ấm dịu dàng, mỗi lần nghe là tim cô nàng lại nhẹ nhàng nhảy múa, người đàn ông bình thản đó như ly nước soda thanh mát, có vị hơn nước lọc nhạt nhẽo, lại dịu hơn so với rượu mạnh, cô nàng càng lúc càng mê mẩn.

Tiết Khải cười cười, “Có lẽ thế”.

Hai người không nói gì nữa, rất nhanh đã tới nhà Cố Tịch.

Tiết Khải đưa cô lên đến cửa. Cố Tịch cảm kích gật đầu chào anh.

Tiết Khải nhìn cô, ánh mắt sâu xa. Dưới ngọn đèn mờ ảo trong hành lang, khuôn mặt anh thoáng ẩn thoáng hiện, cô chỉ có thể trông thấy nụ cười mỉm bên khóe môi anh.

Anh chậm rãi mở miệng, giọng rất trầm trong màn đêm, “Thật ngưỡng mộ Vi Đào”. Cố Tịch ngớ người, cười khan, không biết trả lời sao.

Tiết Khải nhìn cô, nói tiếp, “Thật ra, năm ngoái anh đã biết em. Nếu anh sớm đến gặp em, có lẽ sẽ khác chẳng”. Không phải hỏi, mà giống như thờ dài, nhẹ nhàng, toát ra vẻ hối hận.

Cố Tịch thấy tim thắt lại, hơi thở rối loạn, anh nói thế... rất nguy hiểm. Cô nhanh chóng cười nói, “Bây giờ rất tốt mà, anh và Phi Phi rất hợp”. Cô hơi cuống quýt định nhắc anh sự tồn tại của Phương Phi, hơn nữa cô sắp cưới rồi, những lời không cần nói thì không nên nói.

Tiết Khải chỉ nhìn cô, không nói.

Cố Tịch ngượng ngập hất tóc ra sau gáy, cố ý lắc chùm chìa khóa trong tay, tỏ ra vui vẻ, “Mau về đi, Phương Phi chắc sắp gọi điện cho anh rồi đó”.

Một tiếng thở dài rất khẽ vang lên, Tiết Khải cup mắt nhìn xuống, khi ngược lên, gương mặt đã có nụ cười bình thản, “Anh và cô ấy không hợp nhau lắm, anh đang ngần ngại, không biết nên nói gì với cô ấy, em có ý kiến nào hay không?”.

Cố Tịch nhìn anh, như sững ra trước lời anh nói, sao anh có thể nói thế? Rõ ràng lúc này họ là một cặp rất hài hòa, niềm hạnh phúc của Phi Phi hiện rõ trên gương mặt, còn anh cũng không từ chối sự dựa dẫm của cô ấy. Bây giờ sao lại nói ra những lời lạnh nhạt như thế. Phi Phi phải làm sao?

“Tiết Khải, Phi Phi có gì không tốt? Tại sao anh không thích cô ấy?”, Cố Tịch cuống lên, giọng nói nặng nề.

Tiết Khải bình thản đáp, “Cô ấy không phải em”.

Cố Tịch thấy lồng ngực nặng trĩu, tim như bị một tảng đá đè lên. Cô nhìn anh vẻ bất lực, “Tiết Khải, em xem anh là bạn, cũng là bạn trai của Phi Phi. Em và Vi Đào đã ổn định rồi, anh cũng nên tỉnh táo, nếu anh không thích Phương Phi thì có thể nói thẳng với cô ấy, xin đừng kéo em vào”. Có lẽ cô hơi giận dữ, đã mấy ngày nay phiền muộn vì lời di nói, giờ lại nghe những lời linh tinh của Tiết Khải, cô nhất thời tức tối, khó mà nhẹ nhàng với anh được.

Tiết Khải nhìn cô hồi lâu rồi gật đầu, “Xin lỗi, Cố Tịch. Anh chỉ hối hận có những lời mình đã không nói sớm”. Nói xong anh gật nhẹ đầu rồi quay lưng bỏ đi. Cố Tịch nhìn theo bóng anh mất hút ở đầu cầu thang, tâm trạng phức tạp, rối bời. Cô buồn bực hất tóc, mở cửa vào nhà, dựa vào cửa, lòng

vẫn trăm mối tơ vò, lẽ nào giới thiệu Tiết Khải cho Phương Phi là sai? Cô ngờ anh đã chấp nhận sự thực là cô và Vi Đào yêu nhau, nhưng không ngờ anh lại giấu tâm sự sâu kín đến thế.

Phiền muộn như tơ vò, cứ quấn lấy nhau không gỡ ra được. Cuộc đời là thế, càng suôn sẻ thì càng có nghĩa là biến cô sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào, cô và Vi Đào trước kia đã quá suôn sẻ.

Chương 42: Thất sát

Do những lời tối qua Tiết Khải nói mà hôm sau khi Cố Tịch nhìn thấy Phương Phi, trong lòng cứ có cảm giác ân hận. Cô không biết Phương Phi là vui thật hay giả vờ, nếu Tiết Khải không mấy tình cảm với Phương Phi như lời anh nói, thế thì niềm vui anh có thể cho Phi Phi là có hạn. Còn Phi Phi là cô gái thông minh, làm sao lại không nhận ra? Cố Tịch mấy lần nhìn Phương Phi mà lòng trĩu nặng.

Buổi trưa ăn cơm, Phương Phi vui vẻ nhắc tới Tiết Khải, Cố Tịch im lặng không nói. Nhìn vẻ hạnh phúc trên gương mặt bạn, cô không nở. Có lẽ tình yêu là thế, khi chìm đắm trong nó, bạn không còn khả năng kháng cự, cho dù không hoàn hảo, không công bằng, thì bạn cũng không cách nào tính toán so đo.

“Phi Phi, cậu thật sự rất thích Tiết Khải ư?”, Cố Tịch nghiêm túc hỏi.

Phương Phi ngấn ra một giây rồi lập tức nở nụ cười, “Ừ”, cô khẽ nói, như thể cho mình nghe. Cô bảo Tiết Khải tuy không nói nhiều, không nhiệt tình lắm, nhưng chính cảm giác nhàn nhạt đó khiến cô càng lúc càng thích. Cá tính cô vốn sôi nổi, mọi người bảo cô vô tâm vô tính, nhưng họ không biết khi cô xem phim Hàn Quốc lại khóc mãi, nghe nhạc thì ngơ ngẩn đứng trên đường. Cô cũng cảm thấy bản thân mâu thuẫn, cô nên thích một người đàn ông mạnh mẽ, ngang ngược hơn mới đúng, nhưng tại sao đối với Tiết Khải, cô lại thấy rất thoải mái, rất cảm động. Có lẽ vẻ u buồn lạ lùng ở anh đã làm rung động trái tim cô, càng lúc càng khiến cô mê đắm.

Cố Tịch nhìn Phương Phi đang diễn tả cảm xúc của mình, tim như ngừng đập. Phi Phi biết mình muốn gì, nên ở công ty không ít đồng nghiệp nam theo đuổi, nhưng cô chưa từng động lòng. Còn Tiết Khải liệu có thể cho cô tình yêu mà cô cần không? Cố Tịch không tìm ra câu trả lời.

Phương Phi thấy vẻ lo âu trên gương mặt Cố Tịch, cười nhẹ, “Thích một người không mấy thích mình sẽ rất khổ, nhưng biết làm sao? Rút chân lại đã quá muộn”. Tim Cố Tịch đau nhói, nắm lấy tay bạn, chưa từng thấy bạn cười như vậy, thản nhiên mà thê lương, hóa ra Phương Phi luôn biết rõ.

“Phi Phi, dù sao đi nữa, nhất định phải vui vẻ.” Cố Tịch biết mình nói gì cũng vô dụng, ban đầu giới thiệu họ với nhau, có lẽ chỉ là một dạng ích kỷ và áy náy, nhưng bây giờ cô mong họ có sự lựa chọn của bản thân.

Phương Phi cố sức nở nụ cười tươi, gật mạnh đầu, “Tớ là một người rất ích kỷ, không thể yêu người khác nhiều hơn yêu bản thân. Có lẽ một ngày nào đó, khí chất kia trên người anh ấy mất đi, tớ sẽ có mối nối cũ”. Cố Tịch nhìn bạn, không nói gì, trong lòng lại thầm lắc đầu, Phi Phi đang nói dối, tuyệt đối là không đủ ích kỷ, nếu không cô ấy sẽ không giả vờ như Tiết Khải đang yêu mình.

Tình yêu là thế, lúc bạn yêu, lý trí và phán đoán chỉ đang nguy trang, giả vờ kiên cường. Nhưng tình cảm lại là một loại phản ứng hư vô nào đó của cơ thể, bạn không thể lý giải vì sao khi thích một người trái tim lại đập mạnh, khi nhớ một người trái tim lại chua xót, cũng không thể nói rõ tại sao lại đau nhói khi thấy sự do dự trong mắt người ấy. Yêu chính là yêu, nếu cứ phải viện cớ nào đó cho tình yêu, thì nghĩa là yêu chưa đủ sâu. Nếu đã chưa yêu sâu đậm, hà tất phải lo bị tổn thương, cùng lắm khi chia tay thì rơi nước mắt quay đi. Chẳng qua là trái tim đã xuất hiện một vết thương, bạn không chạm đến nó, nó sẽ nhanh chóng biến mất ở mỗi tình tiếp theo.

Cố Tịch kể cho Vi Đào nghe chuyện của Phi Phi mà thương cảm. Vi Đào không an ủi, chỉ nhẹ nhàng ôm cô, Phương Phi là người lý trí, lựa chọn rồi sẽ tự chịu trách nhiệm. Họ chỉ giới thiệu cho cả hai quen nhau, có yêu nhau hay không hoàn toàn do chính họ. Cố Tịch khẽ nói, “Em chỉ cảm thấy rất không công bằng với Phi Phi”. Tình yêu vốn không công bằng, nếu không phải anh ra tay trước, có lẽ Tiết Khải đã tiến vào trái tim Cố Tịch, anh không thể để chuyện đó xảy ra. Vi Đào nói, “Tình cảm chính là phải tranh giành, Phương Phi hiểu rõ mà”. Cố Tịch khẽ thở dài, ôm anh chặt hơn, cô cũng phải giành lấy, trước mắt còn phải đối mặt với vấn đề của dì.

Thứ Sáu, họ lên máy bay chuyển tối về thành phố N.

Hai người vừa vào nhà, bố mẹ Cố Tịch trông thấy Vi Đào sau lưng cô liền sững sờ. Cố Tịch tỏ ra lúng túng, cô không nói cho họ biết là anh cùng về, sợ họ không chịu.

Ngớ ra vài giây, bà Cố vẫn là người lấy lại bình tĩnh trước vậy gọi họ vào.

Hai người mang hành lý vào phòng Cố Tịch rồi ra ngoài. Ông Cố nhiệt tình gọi Vi Đào đến ngồi, bà Cố kéo tay con gái, nói đi rót trà rồi cùng vào bếp.

Vào tới bếp, bà Cố khẽ giọng trách, “Không phải bảo con về một mình hay sao?”.

“Con nghĩ về với anh ấy sẽ tốt hơn, có vấn đề gì thì cùng giải quyết.”

“Dì con...”, bà Cố chưa nói xong đã thở dài nặng nề. Cố Tịch thấy vẻ mặt trầm trọng của bà thì cũng chẳng thể thoải mái được.

Hai người không nói gì, rót trà mang ra. Ông Cố khá bình tĩnh, trò chuyện với Vi Đào về những chuyện khác, không khí cũng khá hòa hợp.

Ăn tối xong, bà Cố gọi điện cho dì, dì cô nghe nói Vi Đào cũng về thì trầm tư một lúc, tuy nhiên không phản đối, nói lát nữa sẽ tới.

Bốn người trò chuyện vui vẻ, nhưng Cố Tịch nhận ra bố mẹ có vẻ lơ đãng. Vi Đào vẫn rất bình thản, trong lòng cô cũng hơi căng thẳng, nghĩ lát nữa dì thấy Vi Đào liệu có không vui không, sẽ nói gì? Cứ nghĩ thế mãi, bỗng tay nóng hổi, Vi Đào len lén nắm tay cô, hơi ấm nhẹ nhàng truyền đến sự cổ vũ của anh, ưu phiền trong lòng cô dần tan biến. Cô nhìn anh, cười khẽ, có anh rồi thì chẳng sợ gì nữa.

Dì cuối cùng đã đến.

Vi Đào nhìn thấy đi, một người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, ăn vận hợp thời, trang điểm cũng rất tinh tế, có thể nhận ra dì là người có yêu

cầu rất cao với đời sống. Ngoại hình dì lại rất hòa nhã, toát lên một vẻ khiêm nhường, cử chỉ cũng rất thanh lịch. Nói thật, anh rất hiếm khi liên hệ một người phụ nữ sang trọng như vậy với một thầy bói linh nghiệm.

Dì thấy họ thì mỉm cười bước đến ôm chặt Cố Tịch. Từ nhỏ dì đã thương cô nhất, đưa tay ra, “Chào dì”. Dì cười rồi gật đầu, bắt tay anh.

Ông bà Cố gọi dì tới ngồi, rồi mang trà lên.

Dì nhìn bà Cố, dịu dàng nói, “Chị, em muốn nói chuyện riêng với hai đứa nó”. Bà Cố ngẩn người rồi gật đầu. Dì gật đầu ra hiệu với hai người, họ theo dì vào phòng Cố Tịch, đóng cửa lại.

Dì ngồi xuống bên giường Cố Tịch, còn cô và Vi Đào ngồi trên ghế đối diện, chờ đợi.

Dì hết nhìn anh rồi lại nhìn cô, sau đó khẽ nói, “Chuyện kết hôn của hai đứa đừng vội”. Cố Tịch liếc nhanh Vi Đào, hỏi, “Sao vậy ạ?”.

Dì biết họ đều rất thắc mắc nên chậm rãi giải thích, “Dì đã tính, không chắc lắm, lại tìm người khác tính thử. Nửa năm đầu hai đứa không hợp để cưới”. Lời dì cũng không chắc chắn, chỉ nói nửa năm đầu không hợp, vậy nửa năm sau thì OK? Cố Tịch vẫn muốn hỏi nguyên do thì Vi Đào đã ngăn cô lại, nói, “Dì thấy khi nào thì thích hợp ạ?”. Không hổ là kẻ đen tối, hết lùì đến tiến, cứ chắc chắn bao giờ thích hợp trước đã, Cố Tịch thâm tán thưởng rồi quay lại nhìn dì.

Dì nhìn Vi Đào, mỉm cười, ánh mắt như đang quan sát rồi mãi mới bảo, “Nếu nói ra thì năm nay không hợp”. Cố Tịch kêu lên, chỉ thấy tay được nắm chặt, Vi Đào cũng rất sững sốt.

Dì khẽ thở dài, “Vi Đào, có phải con luôn cảm thấy làm việc thường xuyên gặp trở ngại?”. Dì bỗng hỏi khiến cả hai đều ngớ ra. Vi Đào nhanh chóng trấn tĩnh, “Dạ phải”. Cố Tịch thắc mắc nhìn anh, vậy sao? Cô vẫn tưởng anh luôn suôn sẻ, thuận buồm xuôi gió chứ.

“Con phải bỏ ra nhiều cố gắng hơn người khác mới có thể giành được kết quả con mong muốn?” Dì tiếp tục nói, vẻ mặt bình thản.

Vi Đào gật đầu.

“Con có tính hiếu thắng cao, không dễ tin tưởng ai, lúc nhỏ nhất định rất nổi loạn”, dì mỉm cười. Sắc mặt Vi Đào tối lại, ngần ngại nửa giây rồi vẫn gật đầu. Cố Tịch kinh ngạc nhìn dì, lẽ nào dì cũng đoán được điều gì đó về Vi Đào?

“Dì”, Cố Tịch không kìm được, cắt ngang, thực ra dì không cần thẳng thừng như thế.

“Tiểu Tịch, con đừng bực bội. Nếu dì nói không đúng, cậu ấy có thể phản bác”, dì vẫn cười dịu dàng. Tình ý của Tiểu Tịch với Vi Đào có thể thấy rõ từ vẻ căng thẳng của cô.

Vi Đào nắm tay Cố Tịch, “Dì nói rất đúng”. Anh thừa nhận rằng dì rất “linh”.

Dì thấy Vi Đào không chút bực bội nào thì gật gù khen ngợi, “Dì đã coi ngày sinh của hai đứa, Vi Đào mệnh có Thất Sát, nên làm việc rất hay gặp trở ngại”.

“Thất Sát?”, Cố Tịch lạ lùng hỏi, cái từ này vừa nghe đã thấy rất bất an.

“Người thuộc sao Thất Sát thường dũng mãnh vô địch, nhưng cũng rất dễ bông bột manh động, rất cố chấp, dễ gặp kẻ tiểu nhân, hoạn nạn. Hơn nữa... rất dễ vướng phải một số thứ.” Nghe dì nói thế, Cố Tịch càng lo lắng, nhìn Vi Đào.

Vi Đào không nói gì, chỉ cười dịu dàng với cô, không sao.

“Sao này ám vào mệnh, trọng ở tự giải, khắc chế được sẽ dễ nổi danh, hóa giải được sẽ rất quý hóa.” Lời dì quá cao thâm, Cố Tịch không hiểu lắm, còn Vi Đào thì cười, anh hiểu.

“Dì à, chuyện cưới hỏi của tụi con phải hoãn là vì con có Thất Sát sao?”, anh đã hiểu, có lẽ đó chính là nguyên nhân quan trọng.

“Mệnh của con và Tiểu Tịch hơi xung khắc, nếu năm nay kết hôn có thể sẽ ảnh hưởng tới bố mẹ Tiểu Tịch.” Cố Tịch càng thấy lòng nặng hơn theo mỗi lời dì nói, thế... phải làm sao?

Vi Đào vẫn tỏ vẻ bình thản, không nhiều thay đổi, “Dì à, chắc dì có cách, phiền dì giúp con hóa giải bớt”, ánh mắt anh nhìn dì rất chắc chắn, tự tin.

Cố Tịch cũng vội vàng phụ họa, “Đúng thế, dì ơi, dì dạy tụi con đi”.

Dì nhìn họ, tỏ vẻ suy tư, “Dì cần tìm thầy hỏi thử. Nhưng Vi Đào phải chú ý, mấy tháng nay con sẽ gặp trộm cắp, phải cẩn thận”. Cố Tịch căng thẳng nắm tay Vi Đào, “Dì ơi, anh ấy sẽ gặp chuyện gì?”. Về mặt dì

ngghiêm túc, “Phạm vào tiêu nhân”. Cố Tịch nhìn Vi Đào, càng lo âu hơn. Vi Đào vẫn tỏ ra bình tĩnh, “Về công việc ạ?”. Dì gạt đầu, Vi Đào thật thông minh, rất dễ trao đổi.

Dì lại dặn dò vài việc rồi mới ra khỏi phòng. Cố Tịch thấy dì đi rồi thì nắm chặt tay Vi Đào, “Em lo cho anh quá”. Vi Đào lại nhẹ nhàng, “Ngốc, đừng lo”. Dì đã lên tiếng nhắc nhở thì đương nhiên anh sẽ để phòng.

“Thất Sát... là gì?”, Cố Tịch chỉ thấy rất bất an, sự nghiêm trọng của dì và vẻ sững sốt ở Vi Đào đều khiến cô có cảm giác không lành, nhưng cô lại không biết phải tránh thế nào.

“Anh cũng không biết, nhưng dì nói rất chuẩn”, Vi Đào ôm cô, giọng cũng hơi căng thẳng, “Biết anh vì sao không xem phim ma không?”

Cố Tịch ngược lên, đời dẫn lặc đầu, lẽ nào có liên quan đến điều này?

“Vì anh đã từng thấy những thứ không sạch sẽ.”

Cô rõ ràng cảm thấy cơ thể anh căng cứng, bắt giác siết chặt tay ôm anh. Giọng anh không mang chút cảm xúc nào, bình thản kể lại, “Anh thường xuyên bị bóng đè, nên không xem những thứ đó”. Tiểu Tịch lờ mờ hiểu ra điều anh nói, thấy lạnh trong lòng, anh... hóa ra bị ám ảnh.

“Nhưng sau khi anh quen em, cảm giác đó bớt đi nhiều rồi”, anh vuốt lưng cô, mặt áp lên tóc cô, cảm giác ôm cô rất ấm áp, rất bình yên.

Cố Tịch rung động, “Có phải vì em to gan không?”. Vi Đào hôn nhẹ lên má cô, chớp mắt.

Cố Tịch vuốt ve mắt anh, “Em sẽ bảo vệ anh, sau này không cần sợ nữa”. Cô không thể tưởng tượng nỗi sợ hãi của anh là thế nào, nhưng thấy anh cố ý trốn tránh thì rất xót xa. Anh không thích xem thì sau này cô cũng không xem. Cô phải cố gắng hóa giải nỗi sợ hãi trong lòng anh.

Vi Đào nhìn cô, nụ cười càng sâu hơn, “Không được nuốt lời”. Cô gật mạnh đầu, “Tuyệt đối không nuốt lời”. Nụ hôn ấm áp như lời hứa của hai người. Họ sẽ bảo vệ nhau, cho đến mãi mãi.

(Tác giả giải thích thêm: Người trong mệnh có sao Thất Sát thì rất dễ nảy sinh chuyện tình cảm với cấp dưới hoặc đối thủ cạnh tranh ngang hàng.)

Chương 43: Cảnh báo

Cố Tịch định ninh là dì sẽ nghĩ cách, bố mẹ tạm thời có thể vững lòng, nào ngờ sự lo âu của bố mẹ nhiều hơn cô tưởng. Tối đó mẹ đặc biệt dặn dò cô mấy hôm ở nhà không được ở chung phòng với Vi Đào, nói rằng hai người chưa làm lễ phải kiêng kỵ. Cố Tịch cũng không thấy gì, nên bảo Vi Đào ở phòng khách. Nhưng khi cô và Vi Đào ngồi trong phòng khách, vừa dọn dẹp phòng vừa trò chuyện thì mẹ bỗng bước vào, dặn dò vài thứ linh tinh, lúc đi còn cố ý để ngó cửa.

Cố Tịch và Vi Đào nhìn nhau, không đến nỗi chứ, lẽ nào họ ở chung phòng trò chuyện cũng phải kiêng kỵ? Cố Tịch bất lực nhăn mũi, ánh mắt

ai oán, “Nhà em nhiều quy tắc quá”. Vi Đào chỉ cười và gật đầu, “Cứ làm theo lời người lớn đi”.

Lần này những thứ phải chú ý đã nhiều hơn. Trước mặt bố mẹ, hai người không được có bất kỳ hành vi thân mật nào, thậm chí chỉ khi cùng ngồi trong phòng cũng phải mở cửa. Hai người đành nhân lúc đi dạo bên ngoài mà ôm hôn nhau, thật không ngờ trước mặt bố mẹ còn phải dè dặt, kiềm chế như vậy.

Rất nhanh, dì đã cầu được thầy để tìm cách hóa giải. Dì nói chuyện riêng với Vi Đào trong phòng trước, lát sau lại gọi Cố Tịch vào. Cô vừa vào đã nắm tay Vi Đào, lo lắng hỏi khê: “Thế nào ạ?”. Vi Đào chỉ mỉm cười, không nói. Dì bảo Cố Tịch ngồi xuống. “Dì vừa nói chuyện với Vi Đào, vận xấu của cậu ấy phải dựa vào chính bản thân cậu ấy. Còn về chuyện hai đứa kết hôn, thấy nói là nếu bắt buộc, năm nay cưới cũng được. Ngày thì chỉ có thể chọn mừng Tám tháng Mười Âm lịch, hơn nữa phải làm lễ vào mười giờ sáng, lúc làm lễ còn phải tránh bố mẹ chồng, chỉ có hai đứa thôi, trước khi làm lễ thì đặt tấm bùa này vào dưới gối hai đứa”.

Cố Tịch nghe mà ngẩn người, nghi hoặc nhìn Vi Đào. Anh tỏ ra bình thản, xem ra dì đã nói với anh rồi. Cô nhìn lại dì, “Nếu đã cử hành hôn lễ thì làm sao mà tránh bố mẹ anh ấy được?”. Kết hôn là đại sự, họ làm lễ, sao có thể không vái bố mẹ chồng?

Dì nói tiếp, “Mọi việc đều do con người thôi. Dì chỉ có thể nhắc những điều đó, nếu hai đứa không muốn thế thì bố mẹ con sẽ không đồng ý cho hai đứa kết hôn trong năm nay đâu”. Cố Tịch hiểu ý của dì, bố mẹ nghe nói hai người xung khắc về mạng thì vốn đã không mấy vui, nếu họ còn không chú ý hóa giải thì lễ cưới này có lẽ không thành.

Vi Đào nắm tay cô, “Cứ làm theo lời dì. Dì à, mong dì có thể giải thích cho bác trai bác gái hiểu hơn, bọn con thật sự muốn kết hôn trong năm nay”. Chỉ cần có thể ở bên Cố Tịch thì dù phiền toái thế nào, anh cũng chấp nhận.

Dì cười khẽ, bỗng nghiêm túc nói với anh, “Chuyện lúc nãy dì nói với con, con hãy nhớ kỹ, nếu có vấn đề gì, nhớ gọi điện cho dì”. Vi Đào im lặng gật đầu. Cố Tịch nhìn vẻ nghiêm túc của dì thì căng thẳng, “Vi Đào, không sao chứ?”. Tại sao sắc mặt hai người lại kỳ quặc như vậy? Lẽ nào vấn đề Vi Đào gặp phải là một phiền phức lớn?

Vi Đào nắm chặt tay cô, “Không sao, dì đã cảnh báo anh trước rồi”. Anh không muốn cô lo, hơn nữa những gì dì nói cần một thời gian để hóa giải. Vì cô, anh sẽ dốc sức ứng phó.

Cuối cùng dì dặn hai người trước khi kết hôn không được ngủ chung giường. Cố Tịch đỏ mặt vâng dạ, rồi nhìn nhanh sang Vi Đào, nhưng vẻ mặt anh vẫn rất bình tĩnh. Anh không phản đối sao? Vi Đào nhìn cô, ánh mắt dịu dàng, “Con nhất định sẽ nhớ rõ lời dì”. Hóa ra anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý, có lẽ lúc nãy dì đã dặn riêng anh, nhưng vẻ bình thản của anh thực sự không giống với sự xấu bụng trước kia tí nào.

Dì dặn dò xong lại ra ngoài bàn bạc với bố mẹ Cố Tịch rồi mới ra về.

Tiền dì về rồi, Vi Đào ra ngoài trò chuyện với ông bà Cố, ngày mai họ sẽ trở lại W. Cố Tịch có đầy bụng thắc mắc muốn hỏi anh, rốt cuộc dì đã nói với anh những gì? Tại sao dì nói không thể ngủ chung mà anh lại bình thản như vậy, thật khó hiểu.

Đêm khuya, bố mẹ Cố Tịch buồn ngủ quá nên đi ngủ trước. Vi Đào nói cũng buồn ngủ nên đi tắm. Chỉ còn lại Cố Tịch ngồi ủ rũ trên sô pha, Vi Đào rõ ràng cả tối không cho cô cơ hội, trước mặt bố mẹ thì cô không tiện hỏi. Cố Tịch hậm hực về phòng, đóng cửa lại.

Lát sau có tiếng gõ cửa khe khẽ, cô thầm nghĩ, đã sắp ngủ rồi còn đến tìm mình làm gì? Nhưng trong lòng tuy không vui mà hai chân vẫn ngoan ngoãn đi ra. Cửa mở, Vi Đào tóc ướt đầm đứng bên ngoài, cổ choàng khăn bông, nước từ tóc nhỏ xuống. Cố Tịch thót tim, hơi thở bỗng gấp gáp, anh... anh đừng có vô duyên vô cớ quấy rầy như thế được không?

Vi Đào nhướn môi, mắt nheo lại càng quấy rầy gấp bội, “Chưa ngủ à? Anh có chuyện muốn nói với em”.

Cố Tịch cắn môi, lùi lại nửa bước cho anh vào phòng. Vi Đào lúc đi ngang cô, một mùi hoa nhài thanh mát sáng khoái thoáng qua, thơm quá. Cố Tịch lau bầu trong bụng, tắm thôi mà cần gì phải thơm thế? Buồn cười là cô không nhận ra, rõ ràng đó là sữa tắm mùi hoa nhài mà cô mang về. Có thể do gần đây hai người quá ít cơ hội gần gũi nên cô sắp quên mất mùi hương nam tính đặc biệt của anh rồi.

Cố Tịch nhẹ nhàng khép hờ cửa, không dám đóng mạnh, vì sợ bố mẹ trách. Cô bước đến hỏi nhỏ, “Muộn thế này rồi, còn nói gì nữa, để mai hẵng hay”.

Vi Đào dựa vào bên chiếc bàn, đầu hơi cúi, mặc cho nước vẫn chảy xuống, rơi trên chiếc áo không cổ, làm ướt một khoảng. Anh nhìn cô, đưa tay lên ngoắc. Cố Tịch cảm thấy hơi thở lại gấp gáp, lúc này chỉ là “hơi”, bây giờ thì rối loạn thật sự. Anh... sao anh có thể quấy rầy đến thế! Khóe môi cong lên, hàng lông mày đen hơi nhướn, lúc cau vào lúc giãn ra, khóe

môi rõ ràng vẫn như lúc bình thường, nhưng vì sao nhìn lại thấy thấp thoáng nụ cười, giống như đang dụ dỗ, đặc biệt là vẻ mặt anh khi ngoắc ngón tay, uể oải như một con mèo xinh đẹp. Đúng, tại sao cô lại thấy giống mèo, vì trong lúc cử động, anh đều toát ra vẻ uể oải, giống như là một động tác tùy hứng, không chịu sự chi phối của đại não, không phải cố ý mà làm. Sau đó, cô chìm đắm mà không thể kháng cự, tim bay tít lên trên cao.

Vi Đào nhìn cô mở to mắt, rất nhiều biểu cảm trên gương mặt, cuối cùng biến thành màu hồng nhuộm xuống tận cổ, thậm chí cả chiếc cằm thon cũng lấp lánh ánh sáng, anh lại ngoắc ngoắc ngón tay.

Cố Tịch ngần ngừ bước tới, còn cách khoảng một cánh tay thì hơi thở của anh đã ập đến. Anh giơ tay kéo cô vào lòng, Cố Tịch giật mình kêu khẽ, giãy dụa định rời ra nhưng Vi Đào đã ôm chặt, “suyt” một tiếng, đặt ngón tay lên môi cô, ánh mắt ra hiệu đừng đánh thức bố mẹ.

Cố Tịch không giãy dụa nữa nhưng vẫn nhỏ giọng phản ứng, “Lời dì nói anh quên rồi sao?”.

Vi Đào cười tao nhã: “Dì không nói là không thể ôm em mà?”.

Nghe dì nói không thể ngủ chung giường với cô, trong lòng anh suyt thì gằm thét, nhưng tố chất tâm lý tốt đẹp đã khiến anh giữ được vẻ bình tĩnh. Anh mỉm cười hỏi lý do, dì nói vì vận xui của anh có liên quan đến phụ nữ, phụ nữ sẽ trở thành hòn đá cản đường trong công việc của anh. Hơn nữa thầy cô nói, nếu anh không “cai” nữ sắc thì sẽ liên lụy đến cả người đó, chính là Cố Tịch. Vi Đào nghe sẽ có hại cho cô thì không nói gì mà nhận lời ngay.

Trong lòng anh cũng rất buồn bực, phải làm sao để kiềm chế khi ở bên Cố Tịch đây? Có những thứ, nếu chưa từng thử thì mức độ khao khát có thể sẽ không mãnh liệt tới vậy, nhưng một khi đã nếm qua sự tuyệt diệu của nó thì giống như nghiện thuốc, làm sao nói cai là cai ngay được? Nhìn đôi môi đỏ của cô hơi cong lên, phần cổ nhăn mịn, eo lưng mềm mại, anh rất muốn ôm trong lòng mà thương thức. Cho dù chỉ ngửi mùi hương thoang thoảng trên người cô, là anh đã muốn cắn lấy tai cô, vành tai mềm mại ấy lần nào cũng khiêu khích anh. Yêu một người là trong lòng lúc nào cũng có người đó, mỗi một tiểu tiết lãng mạn ấm áp đều sẽ vô thức xuất hiện trong đầu, anh muốn có mọi thứ của cô.

Nhưng đồng thời nội tâm lại giằng co, chỉ cần nghĩ đến sự an nguy của Cố Tịch là mọi do dự trong anh đều bị đè nén. Anh cần cô không chỉ là hiện tại, cũng không phải một, hai năm, anh cần cô cả đời. Chỉ cần nghĩ đến tương lai, ngày nào cũng có thể ngọt ngào hôn cô tỉnh dậy, là cảm giác hạnh phúc lại ngập tràn giống như sắp phá tung trái tim, anh nguyện đợi đến ngày đó.

Cố Tịch chẳng thể hiểu được những cảm xúc phức tạp trong lòng Vi Đào, chỉ bị chọc giận bởi giọng điệu đùa bỡn của anh. Cô đẩy nhẹ anh ra rồi dùng cánh tay chặn giữa hai người, “Dù sao thì cũng không được!”. Dì nói nghiêm túc như vậy, sao anh có thể xem như trò chơi thế chứ? Lúc ấy đã đồng ý rồi, giờ sau lưng lại thế này, không được, phải làm theo lời dì dặn!

“Tịch Tịch, cho anh ôm một chút, một chút thôi”, Vi Đào trầm giọng, từ từ ôm cô vào lòng, cánh tay cô cuối cùng không thể chống cự nổi sức mạnh của vòng tay anh, cô rơi vào lòng anh.

Vùi sâu trong lòng anh, bị mùi hương của anh bủa vây, hơi ấm từ ngón tay truyền đến tứ chi, nhớ quá vòng tay này! Cố Tịch thầm mắng mình kém cỏi, thì thào hỏi, “Hôm nay dì đã nói gì với anh?”. Cô cứ tò mò rất cuộc anh sẽ gặp vận rủi thế nào, cô có thể giúp đỡ anh không, và phải giúp ra sao?

Vi Đào vuốt nhẹ tóc cô, “Đừng lo, không sao đâu. Em chỉ cần chăm sóc tốt bản thân là được”. Dì đã dặn không thể nói cho ai, kể cả Cố Tịch. Anh cũng không muốn làm cô lo lắng, tuy anh vẫn bán tín bán nghi nhưng nếu có thể khiến bố mẹ Cố Tịch yên tâm, khiến cô yên lòng, anh nguyện tin những điều đó.

“Nhưng... nhưng em bất an quá.” Từ chuyện cưới hỏi bỗng dừng tạm hoãn, cô đã thấy có gì đó không ổn, cứ như ông Trời đang cố ý làm khó họ. Cô và Vi Đào thật sự có thể kết hôn suôn sẻ chứ?

“Ngốc quá, tất cả đã có anh, em chỉ cần nhắm mắt đợi gả cho anh là được”, hơi thở nóng ấm của anh phả vào tai cô, tê dại, nhưng không thể áp sát. Cố Tịch thấy nóng người, anh đang kiểm chế, nếu là bình thường thì anh đã gặm tai cô và tiếp tục thì thầm rồi. Nhưng lúc này anh chỉ ôm cô, không có động tác nào khác. Cô thoáng thấy xót xa, hai tay chủ động ôm lấy eo anh, “ạ” một tiếng.

Vì hạnh phúc cả đời, nhẫn nại trong phút chốc cũng là hạnh phúc.

Sau khi về lại W, hai người tạm hoãn việc chuẩn bị hôn lễ. Vi Đào gọi điện cho bố mẹ, nói rằng chuyện cưới xin không cần phải vội. Bố mẹ anh truy hỏi nguyên do, Vi Đào chỉ nói công việc quá bận, kết hôn là chuyện lớn, cả đời chỉ có một lần, không muốn gấp gáp. Bố mẹ Vi Đào căn nhắc rằng nếu anh bận thì để họ giúp, hai đứa chỉ cần đợi xuất hiện trong lễ cưới

là được, còn nói là đã thông báo cho họ hàng biết, mọi người đều nghĩ nửa năm đầu này sẽ được uống rượu mừng, bỗng dừng lại nói hoãn sẽ rất lạ lùng. Vi Đào nhận nài giải thích một lúc. Cuối cùng hai ông bà cũng không kiên quyết nữa, nhưng trước khi cúp máy, mẹ Vi Đào bỗng dừng hỏi anh, có phải nhà họ Cố phản đối không. Vi Đào phủ nhận ngay, anh cũng đã giải thích với nhà họ Cố rồi, thực sự là vì công việc.

Hôm đó khuyên bố mẹ xong, Vi Đào tưởng chuyện này đã ổn, ai ngờ mấy hôm sau, anh lại nhận được điện thoại của ông bà. Ban đầu anh viện cớ bận công việc để giải thích với bố mẹ, vì biết bố mẹ không tin những chuyện bói toán này nọ, nếu để họ biết chuyện cưới hỏi bị hoãn vì lý do đó, hai người nhất định sẽ bực bội. Nên anh và Cố Tịch đã thống nhất sẽ không nói với bố mẹ nguyên nhân thực sự. Nhưng mẹ anh lại gọi điện hỏi ông bà Cố, mà bố mẹ Cố Tịch tưởng Vi Đào đã giải thích với gia đình nên cũng nói thẳng ra. Lần này hay rồi, mẹ Vi Đào kết thúc cuộc nói chuyện với ông bà Cố liền gọi ngay cho anh, hỏi rốt cuộc là có chuyện gì?

Vi Đào thấy đã đường cùng nên đành nói thật cho mẹ nghe. Mẹ anh nghe xong quả nhiên khẽ cười, trách móc, “Đã thời đại nào rồi? Ai còn mê tín như vậy, chỉ vì năm sinh tháng đẻ không hợp mà trì hoãn đám cưới? Thật buồn cười, hừ, nhà chúng ta không tin thứ này, chừng nào cưới thì cưới, mừng Một tháng Năm rất tốt, là ngày lễ được nghỉ dài”.

Vi Đào biết mẹ giận nên vội xoa dịu, “Mẹ, con biết bố mẹ không quan tâm đến thứ này, nhưng nhà họ Cố thì có, chúng ta cũng nên nghĩ đến cảm nhận của họ”.

“Có gì mà nói thế, nó đã gả đến nhà chúng ta làm dâu con thì không lẽ còn phải theo quy tắc của nhà họ Cố? Nhà chúng ta không phiền phức như vậy, cứ nhanh chóng tổ chức tiệc cưới là được, có thua thiệt gì cho nó đâu.”

Mẹ Vi Đào vốn là người phương Bắc phóng khoáng, rất ghét những phong tục tập quán của người phương Nam, hơn nữa ghét nhất là nhắc đến bát quái, mê tín gì đó.

Vi Đào thấy ánh mắt Cố Tịch nhìn mình thì vội che điện thoại, đi ra ban công. Anh nhẫn nại xoa dịu, định làm mẹ bớt giận. Cuối cùng bà nói thẳng, nếu nhà họ Cố phiền toái như vậy thì cô dâu này cũng không cần nữa, bà không muốn tương lai có thêm nhiều rắc rối.

Vi Đào vừa khuyên nhủ mẹ, vừa than thở trong lòng, ai ngờ chuyện này cuối cùng vẫn khiến bố mẹ không vui. Khuyên nhủ mãi mẹ mới chịu cúp máy, bảo anh tự suy nghĩ cho kỹ.

Vi Đào tắt máy, vừa định quay người về thư phòng thì thấy Cố Tịch dựa vào bàn nhìn mình.

“Mẹ anh không vui sao?” Cô đã nghe thấy, tuy muốn trốn tránh, nhưng nghe giọng cao vút của mẹ anh trong điện thoại, cô vẫn ý thức được đã xảy ra chuyện gì.

Vi Đào nở nụ cười nhẹ nhõm, “Cũng ổn”. Anh bước tới véo nhẹ má cô, “Họ biết rồi cũng tốt, sau này đỡ phải giải thích”. Anh sẽ nghĩ cách, cô không cần lo.

“Xin lỗi anh.” Cố Tịch cúi đầu, cô biết yêu cầu của bố mẹ, các gia đình khác thường khó chấp nhận. Đã sắp bàn việc thành thân rồi còn nói không hợp, haizzz, nếu ban đầu cô nhờ dì bói trước, chắc đã không thành ra thế này. Nhưng cô không nghĩ sâu, nếu dì nói không hợp, liệu cô có thể buông bỏ, chấp nhận rời xa Vi Đào không? Chắc chắn là không. Tình cảm không phải bài toán đúng sai. Đúng và sai chỉ có một lựa chọn, sai rồi liền có thể

cắt đứt ngay được. Người cô yêu là anh, dù gặp bất kỳ khó khăn sóng gió nào, cô cũng phải nắm chặt tay anh vượt qua.

Vi Đào đưa tay nâng mặt cô lên, dịu dàng ve vuốt chiếc cằm thon nhỏ, “Không có cái hồ nào không vượt qua được, tin anh nhé”.

“Tin anh nhé”, chỉ câu này thôi mà trái tim cô từ từ bình tĩnh lại. Yêu anh thì nên tin tưởng vô điều kiện, nếu anh đã cho cô một lời hứa thì cô sẽ theo anh. Dù anh ở đâu, cô cũng quyết bên cạnh.

Chương 44: Tranh tuyên

Tuy nhà họ Vi rất bức bối trước việc hôn lễ bị tạm hoãn, nhưng Vi Đào vẫn kiên trì khuyên giải bố mẹ. Gia Tuấn thấy Cố Tịch buồn vì việc này thì chỉ có thể an ủi cô, kết hôn là chuyện vui, không nên ủ rũ suốt ngày như vậy. Cố Tịch thấy Gia Tuấn ân cần thế thì cảm thấy rất ấm lòng.

Phương Phi cũng biết chuyện, để Cố Tịch vui hơn, cô bảo bạn đuổi Vi Đào đi để cùng đi chơi đêm. Cố Tịch và Phương Phi đi dạo cả ngày trời, buổi tối cùng đi ăn món Tây. Lúc ăn, tin nhắn của Phương Phi cứ réo rắt, Cố Tịch thấy bạn chăm chú nhắn tin thì tò mò hỏi, “Ai vậy?”.

Phương Phi cười khẽ, “Tiết Khải”.

Cố Tịch mở to mắt nhìn bạn, không hiểu nổi.

Phương Phi gửi tin xong đặt điện thoại xuống, vừa ăn vừa nói, “Bọn mình giờ là bạn bình thường”.

Cố Tịch có phần hối lỗi, gần đây lúc nào cũng lo chuyện kết hôn, thậm chí cả bản thân cũng lơ là. Không biết Phương Phi và Tiết Khải thế nào rồi? “Chuyện gì vậy?”

Phương Phi cười mỉm, “Anh ấy đã đến nói chuyện với tớ, nói rằng tớ không phải kiểu người anh ấy thích, khuyên tớ từ bỏ”. Cố Tịch nhìn nụ cười nhẹ nhàng trên gương mặt bạn, nhưng lại liên tưởng đến hai chữ “Bất lực”. Phi Phi à...

“Tớ nói được, không làm người yêu thì chí ít vẫn có thể là bạn, kết quả thế này đây.” Phương Phi nói xong chữ cuối, rèm mi hơi sụp xuống, che đi ngấn nước mắt. Cố Tịch ghen lời không nói được gì, hóa ra mỗi người đều có chuyện phiền muộn, Phi Phi cũng thế. Cô nắm lấy cánh tay lạnh băng nhỏ nhắn của bạn, thật xót xa.

“Tớ biết anh ấy bận, thường xuyên đi công tác. Tớ chỉ có thể nhắn tin để quấy rối anh ấy, ban đầu nhắn năm tin thì anh ấy trả lời một. Bây giờ tốt rồi, chỉ cần tớ nhắn tin là anh ấy sẽ trả lời.” Đôi mắt đẹp của Phương Phi cong cong, nụ cười rạng ngời hạnh phúc, điều cô cần vốn không nhiều, chỉ không biết Tiết Khải có thể đáp ứng hay không.

“Phi Phi, có lẽ anh ấy không hợp với cậu”, Cố Tịch cuối cùng cũng nói ra. Ngay từ đầu họ đã sai, cứ cố tác thành cho hai người.

“Có lẽ thế”, bình thản, không phủ nhận, “Nhưng trò chuyện với anh ấy rất vui”.

Cố Tịch nắm chặt tay bạn, không nói được gì.

Trước tình yêu, mọi người đều là kẻ ngốc, chỉ là có may mắn hay không mà thôi. Cô biết Vi Đào không phải hoàn toàn tin những lời di nói, nhưng anh chịu làm theo, chỉ vì anh muốn cô yên lòng, muốn bố mẹ cô an tâm, rất ngốc nhưng lại rất đáng. Tiết Khải biết rõ cô và Vi Đào yêu nhau nhưng vẫn nói ra những lời đó, chỉ vì không muốn bản thân phải tiếc nuối, rất ngốc và rất bất lực. Còn Phương Phi, vì một người đàn ông từ chối mình mà cam tâm làm bạn anh ấy, chỉ vì muốn tìm chút niềm vui trong việc anh thảnh thơi trả lời tin nhắn, càng ngốc lại càng si tình. Nhưng ai có quyền nói họ sai? Cô thì không ngốc ư? Nếu hôm nay đổi lại là nhà Vi Đào đề ra yêu cầu vô lý đó, cô cũng chắc chắn làm theo. Vì cô muốn ở bên anh, suy nghĩ mãnh liệt đó giữ cho cô vững bước vượt qua mọi khó khăn, nắm chặt tay anh đi tiếp.

Cứ để những kẻ ngốc tiếp tục ngốc, chỉ cần có tình yêu, ngốc thì đã sao?

Cố Tịch tạm thời dẹp hết mọi phiền muộn, chuyên tâm làm việc. Phương Phi buổi sáng nhắc cô xem email của phòng, bảo rằng tổng bộ đang tuyển trưởng phòng kế hoạch, những đồng nghiệp khác đều hào hứng tham gia, hỏi cô có muốn thử sức không. Cố Tịch không mấy hứng thú nên từ chối.

Buổi tối đến nhà Vi Đào ăn cơm, anh lại nhắc chuyện đó. Cố Tịch rất sửng sốt, Vi Đào mà cũng tán thành cô đi tranh tuyển.

“Em không được đâu”, Cố Tịch lắc đầu. Bao nhiêu người tranh tuyển thế kia làm gì tới lượt cô.

“Ai bảo?”, Gia Tuấn cướp lời, “Tịch Tịch giỏi thế này, chắc chắn là được”.

Vi Đào cũng gật đầu, “Về hồ sơ, kinh nghiệm, em đều ổn”.

Cố Tịch ngần ngại, cuối cùng vẫn lắc đầu, “Thôi, nếu em được thì người ta chắc chắn sẽ nói em dựa vào quan hệ với anh”. Mọi người đều biết mối quan hệ của họ, bình thường chẳng ai nói ra, nhưng cô thỉnh thoảng vẫn nghe thấy những lời xì xầm to nhỏ sau lưng, bảo rằng Vi Đào vì cô nên mới chú ý đặc biệt đến phòng Kế hoạch.

Vi Đào cười khẽ, “Em nghĩ anh có làm vậy không?”. Cố Tịch bị anh nhìn, ngoan ngoãn lắc đầu. Vi Đào xưa nay công tư phân minh, chắc chắn không làm thế. Vi Đào càng cười tươi, “Cho dù anh giúp em cũng sẽ không để họ nhìn ra”. Cố Tịch nghẹn lời, người này... đúng là không thể khen được.

Gia Tuấn cười chọc, “Thôi nào, anh Đào nhiều nhất cũng chỉ đề cử chị, cuối cùng vẫn phải dựa vào thực lực của chị thôi”. Gia Tuấn biết rõ bên tổng bộ Lương Thịnh, người có “họ hàng” quyền lực sau lưng sẽ trèo nhanh hơn, nhưng cuối cùng lên được vẫn phải dựa vào thực lực nhất định. Hơn nữa, ai dám nói những ứng viên khác không tìm kiếm quan hệ, Cố Tịch và Vi Đào lo gì chứ.

Ăn tối xong Vi Đào đưa Cố Tịch về nhà, cô lại hỏi, “Anh thật sự muốn em tranh tuyển chứ?”.

“Ừ, anh mong em có thể sánh vai với anh.” Vi Đào nắm chặt tay cô. Anh biết cô không có tham vọng, nhưng từ trong thâm tâm vẫn muốn cô có cơ hội lên vị trí cao hơn. Như thế cũng có thể bịt miệng mẹ, hôm đó lúc mẹ giận quá đã nói Cố Tịch chỉ là nhân viên quèn, không xứng với anh mà còn lăm đòi hỏi. Anh không muốn cô tủi thân, nên cô cũng phải giỏi giang hơn.

Cố Tịch nhìn ánh mắt nghiêm túc của anh, mãi sau cũng gật đầu, cô sẽ đi. Cô nhìn thấy vẻ kiên định trong ánh mắt ấy, tuy không hiểu rõ hết nhưng trực giác mách bảo, anh đang lo lắng một vài chuyện nào đó, cho dù anh cố gắng không để cô phát hiện nhưng cô vẫn cảm nhận được.

Hôm sau Cố Tịch cũng ghi danh, Phương Phi thấy cô quay ngoắt một trăm tám mươi độ thì rất thắc mắc. Cố Tịch cười nói, con người phải cố gắng, phải thử thách chính bản thân mình. Phương Phi cười, ôm cô kéo đến nơi đăng ký. Hai người cùng đến trung tâm đăng ký, sau đó chuẩn bị báo cáo để tranh tuyển.

Cố Tịch và Phương Phi đều dự tuyển làm trưởng phòng kế hoạch. Nhưng ở phần khu vực, Cố Tịch chỉ chọn thành phố W, còn Phương Phi thì tùy ý, cô chấp nhận đi tỉnh khác.

Vi Đào đưa bản báo cáo dự tuyển trước kia của anh cho Cố Tịch tham khảo, đồng thời giúp cô hoàn thành báo cáo, còn nhắc cô lúc phỏng vấn phải chú ý những gì. Cố Tịch thấy Vi Đào rất nghiêm túc thì cảm động lắm, cô cũng phải nghiêm túc thực hiện.

Giai đoạn đầu của cuộc tranh tuyển là vòng thi viết, tiến hành thi về kế hoạch kinh doanh và phương thức chấp hành. Kết quả là Lương Thịnh chỉ có Cố Tịch và Phương Phi qua được, cũng nhờ Vi Đào đã cung cấp cho họ kế hoạch thúc đẩy kinh doanh mới nhất của tổng bộ.

Nhìn thấy thành tích được gửi vào email, toàn tập đoàn tổng cộng có ba mươi tư nhân viên qua được giai đoạn một. Giai đoạn hai chính là, thứ Tư tuần sau đến tổng bộ làm báo cáo dự tuyển và phỏng vấn. Mã Sở Vân nghe nói Lương Thịnh có hai người qua được vòng đầu thì rất mừng. Nhưng vui

thì vui, tranh tuyển dù sao cũng là chuyện cá nhân của nhân viên. Ông ta chỉ cho hai người xin nghỉ phép, hơn nữa chi phí đi về cũng phải tự móc hầu bao.

Cố Tịch thì không sao, Vi Đào đã chuẩn bị hết cho cô. Nhưng Phương Phi ảm ức lắm, bảo Lương Thịnh thật hẹp hòi, chi phí không cho thì thôi, tại sao còn quy định phải xin nghỉ phép, chỉ có thể nhận lương cơ bản. Cố Tịch an ủi, đợi thi thành công rồi thì không thèm nhìn Lương Thịnh nữa.

Cuối tuần, Lưu Chính Cường, anh của Vi Đào bỗng gọi điện cho anh, nói công ty bố mẹ gần đây gặp phiền phức, bảo anh gọi về hỏi thăm. Vi Đào vội gọi điện về nhà, mẹ anh nghe máy. Nhắc đến chuyện đó là bà thở dài thườn thượt, bảo gần đây không biết sao mà chuyện gì cũng trắc trở. Đầu tiên là chuyện cưới hỏi của anh bị trì hoãn khiến họ hàng xàm xì bàn tán sau lưng, kế đó là hợp đồng mới nhất giữa công ty và Chính phủ lại gặp trở ngại, không ký kết được, khoản tiền vay ngân hàng cũng không được thông qua... Thật phiền muộn, nói mãi rồi lại vòng tới chuyện nhà họ Cố. Lại nói nếu nhà họ Cố mê tín, bà cũng muốn mê tín, không biết có phải là nhà họ Cố và nhà họ Vi không hợp nhau, cứ nhắc đến kết hôn là bao nhiêu chuyện xảy ra không? Xem chừng lần này tốt nhất đừng cưới nữa.

Vi Đào biết mẹ đang tức tối. Công ty là cơ nghiệp do bố mẹ vất vả tạo dựng, bấy lâu nay đều do mẹ anh là trụ cột. Nên công ty xảy ra chuyện, bà chắc chắn sẽ rất bối rối bức bối. Nhưng tự dưng lại giận lây tới Cố Tịch, anh thấy không thoải mái. Vi Đào kìm nén nổi bức bối trong lòng, khuyên mẹ vài câu rồi cúp máy. Suy nghĩ của bố mẹ lúc nào cũng khác biệt với con cái.

Anh phiền muộn ra ban công hút thuốc, suy nghĩ một lúc, liền gọi điện cho anh trai, bàn bạc nên làm sao giúp bố mẹ vượt qua cửa ải này. Lưu

Chính Cường nói sẽ tìm người đi hỏi thăm, bây giờ quan trọng là hạng mục hợp tác với Chính phủ, chí ít phải biết vấn đề nằm ở đâu. Lưu Chính Cường cuối cùng hỏi tới Cố Tịch, anh ta nhìn thấy trong danh sách tranh tuyển có tên cô. Vi Đào nói phải, Cố Tịch tuần sau đến tổng bộ dự thi, nhờ anh trai quan tâm. Lưu Chính Cường trầm tư một lúc, hỏi có cần đưa Cố Tịch về nhà không? Vi Đào cũng suy ngẫm rồi nói lần sau anh sẽ đích thân dẫn cô về gặp bố mẹ.

Vi Đào không muốn cô gặp bố mẹ một mình lúc này, hơn nữa những lời mẹ vừa nói, anh cũng cảm thấy bất an. Hy vọng công ty họ nhanh chóng vượt qua khó khăn, như thế mẹ sẽ không giận lây Cố Tịch nữa.

Cuối cùng anh gọi điện cho Cố Tịch, hỏi cô báo cáo chuẩn bị tới đâu rồi, nghe cô thấp thỏm, nghĩ đến cô đang nhăn nhó mặt mày, anh cười thầm. Anh trầm giọng an ủi, tin rằng cô chắc chắn sẽ tranh tuyển thành công. Cố Tịch có lẽ cũng nghe ra nỗi buồn trong giọng anh nên dịu dàng kể những chuyện vui để chọc anh cười. Vi Đào yên lặng lắng nghe, thích nhất là nghe giọng nói ngọt ngào của cô kể những chuyện vui, dường như mọi phiền não sẽ tan biến hết trong tiếng nói ấy. Càng lúc anh càng yêu thương, quyến luyến cô, cho dù chỉ là hỏi thăm thôi, cũng sẽ thấy rất khác biệt, dù thế nào anh cũng không buông cô ra.

Chương 45: Lạc Tịnh

Thứ Tư, Cố Tịch và Phương Phi đáp máy bay đến M. Nói đến máy bay, Cố Tịch vốn định đi tàu ghế cứng, nhưng Vi Đào không đồng ý, nói như

vậy quá cực nhọc cho cô, bắt hai người đổi sang vé máy bay, thiếu bao nhiêu anh bù. Phương Phi cứ ôm lấy Cố Tịch xuýt xoa khen Vi Đào là người chồng tốt, biết thương vợ. Cố Tịch đỏ mặt tía tai, Vi Đào nhìn mà càng rung động, chỉ ngại có Phương Phi ở đó, không tiện ôm vào lòng. Nhưng Phương Phi được lợi, quả nhiên dẻo mồm, cứ luôn miệng bảo Cố Tịch và Vi Đào là vợ chồng, khiến anh như nở hoa trong bụng.

Cố Tịch và Phương Phi đến tổng bộ báo danh. Khi ký tên nhìn thấy mọi người từ các công ty con đến tranh tuyển, Phương Phi chỉ vào một, hai người có chút ấn tượng, giới thiệu với Cố Tịch. Có mấy người vừa ký tên vừa nói cười với các nhân viên ở tổng bộ, mới nhìn đã biết là có ô dù sau lưng. Phương Phi thì thầm vào tai Cố Tịch, “Nhưng, ô dù của họ cũng không lớn lắm, chí ít tớ chưa thấy ai là họ hàng thân thích của lãnh đạo, trừ cậu”. Cố Tịch đỏ mặt vội trừng mắt, đừng nói bậy, cô không muốn núp bóng Vi Đào. Phương Phi thè lưỡi, hiểu rồi, tất cả là nhờ thực lực.

Lúc mọi người ký tên đã trả luôn tiền khách sạn mà tổng bộ sắp xếp, lần này mọi chi phí đều tự bỏ ra. Cố Tịch và Phương Phi ở một phòng, hai người xách hành lý định lên lầu thì bỗng cửa thang máy có tiếng động, họ nhìn sang, rất thắc mắc khi thấy Lạc Tịnh. Hai người nhìn nhau, bình tĩnh đến chỗ thang máy.

Lạc Tịnh là phó trưởng phòng thị trường của tổng bộ, phụ trách kế hoạch kinh doanh toàn quốc, lần này tuyển trưởng phòng kế hoạch trung tâm tiêu thụ, cô là một thành viên trong ban xét tuyển. Lạc Tịnh mỉm cười gật đầu với mọi người, không nói gì mà đi thẳng đến quầy ghi danh.

Cố Tịch và Phương Phi nắm tay nhau gật đầu chào Lạc Tịnh. Lạc Tịnh vẫn chỉ mỉm cười gật đầu. Ba người đi lướt qua nhau, Lạc Tịnh đi vài bước rồi ngừng lại, quay người từ từ lên tiếng hỏi, “Cô chính là Cố Tịch?”.

Cố Tịch và Phương Phi cùng ngẩn người, cơ thể dần cứng đơ. Cố Tịch càng cảm thấy đầu óc rối bời, cô thấy mọi ánh mắt ở thang máy đều tập trung vào mình. Cố Tịch kéo tay Phương Phi, dần dần quay lại, cố nặn ra nụ cười, “Cô Lạc, xin chào. Tôi là Cố Tịch”. Cô không biết vì sao Lạc Tịnh lại đột nhiên nói thế, nhưng bây giờ trong tình huống này, cô và Phương Phi rất ngại.

Lạc Tịnh quan sát Cố Tịch mấy giây, tươi cười: “Gia Tuấn thường nhắc tới cô”, nói xong, không đợi Cố Tịch phản ứng, đã ung dung quay đi, tiếp tục đến chỗ quầy ghi danh.

Cố Tịch dờ dẫm nhìn Lạc Tịnh đến cạnh nhân viên, vừa hỏi vừa lật xem sổ đăng ký. Phương Phi kéo tay cô vào thang máy, “Gia Tuấn là ai?”. Cố Tịch đầu óc rối bời, hạ thấp giọng đáp, “Em trai Lạc Tịnh”. Nhìn đôi mắt mở to của Phương Phi, cô vội đưa mắt ra hiệu trước khi cô nàng kêu lên, lên kia cô sẽ giải thích rõ.

Hai cô gái theo dòng người vào thang máy, rõ ràng cảm thấy những ứng viên kia đều đang quan sát Cố Tịch. Cô chỉ thấy như gai đâm sau lưng, Phương Phi thì không cảm giác gì, ngẩng đầu lên mỉm cười rất tự nhiên.

Điều khiến Cố Tịch nghi ngại hơn là Lạc Tịnh chỉ nhắc tới Gia Tuấn, lẽ nào không phải ý thực, mà thật ra là muốn nói đến Vi Đào chăng? Có phải do tình cảnh này nên mới không nói rõ? Lạc Tịnh làm vậy rốt cuộc là có ý gì? Muốn cảnh cáo cô, đừng tưởng là bạn gái Vi Đào thì dễ dàng cho qua? Hay muốn đối địch với cô? Lúc này Lạc Tịnh không đáp lại lời chào hỏi của ai, chỉ chủ động hỏi cô, há chẳng phải cố ý ám chỉ cô có thân phận đặc biệt? Bây giờ mọi người chắc chắn đều đang đoán xem cô là họ hàng của vị

lãnh đạo nào trong tổng bộ, nếu không thì thiên kim của Chủ tịch Lạc làm sao lại chủ động hỏi han như vậy.

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Vừa vào phòng, Phương Phi đã hỏi ngay chuyện Gia Tuấn. Cố Tịch lúc ấy mới kể vắn tắt quan hệ giữa Lạc Gia Tuấn và Lạc Tịnh, Gia Tuấn ở chung với Vi Đào, rồi bảo Phương Phi giữ bí mật. Cô không nhắc chuyện này vì để tâm tới thân phận đặc biệt của Gia Tuấn. Phương Phi cũng gật đầu thấu hiểu, nhưng cứ nghĩ đến hành động lúc nãy của Lạc Tịnh là lại nhú mày, “Có phải cô ta vì Vi Đào mà ghen với cậu không?”. Cố Tịch phì cười, suýt chút thì quên, Phương Phi cứ nghĩ Vi Đào và Lạc Tịnh là người yêu cũ. “Bạn gái cũ của Vi Đào không phải Lạc Tịnh, họ chỉ là bạn học, bạn gái trước của anh ấy là bạn thân của Lạc Tịnh”. Cô lại kể vắn tắt quan hệ giữa ba người họ, Phương Phi mới vỡ lẽ, vừa nghe vừa nhìn Cố Tịch vẻ oán trách, thế mà con bạn chẳng kể gì với mình.

Cố Tịch tỏ ra hối lỗi, “Đó đều là chuyện cũ của Vi Đào, tớ không muốn nhắc nhiều, hơn nữa còn dính đến Lạc Tịnh, có vài chuyện không tiện kể ra”. Vi Đào đã yêu cầu đừng nói chuyện của Gia Tuấn và Lạc Tịnh ở công ty rồi.

Phương Phi hiểu, cùng Cố Tịch nằm lăn ra giường, “Yên nào, tớ không nói lung tung đâu. Nhưng Lạc Tịnh không ghen thì lúc nãy tại sao lại làm thế?”. Rất rõ ràng, Lạc Tịnh tỏ ra không thiện ý lắm.

Cố Tịch buồn bực lắc đầu, cô cũng không nghĩ ra. Mặc kệ, chỉ cần không chọc tới cô ta là được, Cố Tịch lấy tinh thần, cười và ngồi lên, kéo Phương Phi dậy để chuẩn bị. Buổi tối, các ứng viên đều tham dự bữa tiệc do công ty tổ chức.

Cố Tịch nhân lúc Phương Phi đi tắm, gọi điện cho Vi Đào. Anh không nghe máy, có lẽ đang họp, cô nhắn tin cho anh báo đã tới nơi bình an.

Hai người sửa soạn xong thì tới giờ ăn. Cả hai đến nhà hàng, thấy những ứng viên khác đều đã có mặt, thấy cả Lạc Tịnh đang ngồi ở trong cùng. Cố Tịch và Phương Phi đang định chọn gần cửa thì lại nghe phía trước có người gọi, hình như là ai đó ở thành phố H mà Phương Phi quen. Cô ta vừa gọi thì tất cả đều nhìn họ, người đó vỗ vỗ chỗ ngồi trống kế bên, bảo họ tới đó. Phương Phi đành kéo Cố Tịch lại.

Phương Phi giới thiệu với Cố Tịch, là Tiểu Trương ở thành phố H. Tiểu Trương rất nhiệt tình mời bọn họ ngồi. Cố Tịch thấy Lạc Tịnh ngồi đối diện cùng bàn, da đầu liền tê dại, cô ta đang nửa cười nửa không nhìn cô. Cố Tịch hít sâu một hơi, kéo Phương Phi ngồi xuống, chỉ cần xem như Lạc Tịnh không có là được.

Mọi người đến đông đủ rồi, chủ quản Lâm mời Lạc Tịnh phát biểu, mọi người vỗ tay hoan hô. Lạc Tịnh nói tổng bộ rất xem trọng kỳ tranh tuyển lần này, đầu tiên là chúc mừng các ứng viên đã có thể tiến vào giai đoạn hai của cuộc thi, thứ hai là hy vọng báo cáo ngày mai sẽ phát huy thật tốt, cô sẽ đợi người xuất sắc tiến vào vòng thứ ba – phỏng vấn. Nói xong còn nhìn Cố Tịch về ý tứ sâu xa.

Mọi người nhìn theo ánh mắt Lạc Tịnh về phía Cố Tịch, bỗng vừa có ý thù địch lại vừa tò mò. Trong lòng Cố Tịch rất nặng nề, sao cô ta cứ phải làm thế? Cố Tịch quay sang nhìn Phương Phi, cô nàng đang mỉm cười vẻ thông cảm, nắm lấy tay cô dưới gầm bàn, chớp mắt ngầm bảo, mặc kệ đi.

Lát sau là bắt đầu nhập tiệc. Mọi người vừa ăn vừa hỏi thăm chuyện tranh tuyển. Lạc Tịnh không nói nhiều, đã có một chủ quản khác ngồi cạnh

lo ứng phó.

Điện thoại của Cố Tịch đổ chuông, Vi Đào gọi tới. Cố Tịch vội nghe máy, thì thầm bảo anh đợi một chút rồi cầm điện thoại bước ra ngoài. Phương Phi mỉm cười, hai người lại ngọt ngào rồi. Bất giác ngược lên thì thấy Lạc Tịnh đang nhìn chăm chăm ra cửa, vẻ mặt kỳ quặc. Tại sao trông Lạc Tịnh có vẻ bức bối thế nhỉ? Tình nhân người ta ngọt ngào với nhau thì liên quan gì tới cô ta, thật kỳ lạ.

“Vẫn ổn chứ?”, trong giọng nói bình thản của Vi Đào toát ra sự quan tâm ấm áp.

“Cũng tạm tạm, đang ăn cơm. Còn anh, ăn cơm chưa?” Giờ này mới gọi điện cho cô, nhất định là lại họp tới muộn, chắc chắn chưa kịp ăn gì.

“Chuẩn bị đi ăn đây. Có quen không?”, Vi Đào hình như đang cười, giọng trở nên rất dịu dàng.

“Quen chứ.” Cố Tịch nhìn mũi giày, nhắc anh nhớ chăm sóc bản thân, chăm sóc Gia Tuấn.

Vi Đào bỗng cắt ngang, “Tịch Tịch, sao vậy?”. Cô hề căng thẳng là lại nói nhiều, hơn nữa còn nói không có trọng tâm.

Cố Tịch cắn môi, khẽ bảo, “Em nhớ anh”. Cô thoáng nghe thấy tiếng hít hơi thật khẽ, trong lòng ngọt ngào. Có lẽ chỉ là tiếng sóng điện thoại thôi, nhưng sự im lặng của anh khiến tim cô đập thành thịch, mặt bất giác đỏ bừng.

“Hai hôm nay tổng bộ đến kiểm tra.” Giọng anh cố ý trầm xuống lại tiết lộ sự mất bình tĩnh. Cố Tịch cười không thành tiếng, cô hiểu ý anh, anh chỉ muốn đích thân đưa cô đi, nhưng không thể để ảnh hưởng tới công việc, “Đừng lo, em và Phi Phi rất mạnh mẽ mà”. Chỉ cần nghe giọng anh là cô thấy yên tâm, cho dù ngày mai thi thế nào, cứ bình tĩnh ứng phó là được.

“Lạc Tịnh là thành viên ban xét tuyển, có cần anh nói một tiếng không?” Vi Đào biết cô vẫn căng thẳng.

Cố Tịch vội từ chối, “Không cần không cần, em rất tự tin về bản thân”. Nghe anh nhắc tới Lạc Tịnh, tim cô lại đập loạn. Lạc Tịnh vốn đã không mấy thích cô, Vi Đào nhờ cậy thì cô ta nhất định sẽ không vui. Cô không nói anh biết chuyện hôm nay, có lẽ chỉ do cô nghĩ nhiều, đợi thi tuyển xong thì sẽ về ngay.

Cố Tịch nói chuyện với Vi Đào một lúc rồi cúp máy, về lại chỗ ngồi. Tiểu Trương chọc, “Điện thoại của ai mà quan trọng thế, cơm cũng không ăn kìa?”. Cố Tịch cười cười, không nói gì. Phương Phi giục cô ăn, Lạc Tịnh không nhìn họ mà nói gì đó với chủ quản kia.

Khi bữa tối kết thúc, Lạc Tịnh không nói gì mà rời đi. Các ứng viên đều căng thẳng, về phòng chuẩn bị báo cáo dự tuyển ngày mai.

Chương 46: Y Liên

Hôm sau, từ tám giờ sáng tới sáu giờ chiều, buổi trưa nghỉ một tiếng, thời gian còn lại đều trình bày báo cáo dự tuyển và thi vấn đáp. Mỗi ứng viên có mười lăm phút, trong đó mười phút diễn giải về bài báo cáo, còn năm phút để trả lời câu hỏi của ban xét tuyển. Trình tự lên thi sẽ rút thăm tại chỗ, Cố Tịch may mắn rút lá thăm ở gần cuối, số hai mươi lăm, Phương Phi thì mười tám.

Những ứng viên lên thi sớm nhất ít nhiều đều căng thẳng, không chỉ do phải nắm bắt tốt thời gian, mà còn vì quá bối rối, nên khi ban xét tuyển nêu câu hỏi lại ấp a ấp úng. Cố Tịch và Phương Phi ngồi phía sau nhìn từng ứng viên bước xuống khỏi bục, cảm thấy không khí vô cùng căng thẳng. Những câu hỏi được đặt ra đều rất sắc sảo, có một vài câu thậm chí không liên quan tới công việc. Các ứng viên nếu không có tố chất tâm lý tốt sẽ rất dễ ấp úng.

Cố Tịch và Phương Phi vừa ghi lại ưu điểm trong các báo cáo của người khác, vừa suy nghĩ nếu ban xét tuyển hỏi mình sẽ trả lời thế nào. Do ứng viên tham gia dự tuyển khá nhiều nên thời gian gần như chật kín, buổi trưa chỉ chừa ra một tiếng đồng hồ để nghỉ ngơi.

Đến lượt Phương Phi lên trình bày, cô tỏ ra nghiêm túc, bình tĩnh phát huy khả năng. Ngôn ngữ lưu loát, tiết tấu phù hợp, đặc biệt còn chỉ ra những trọng tâm mà người khác không nhấn mạnh, thuyết minh bằng biểu một cách có chọn lọc. Cố Tịch nhìn vẻ mặt của ban xét tuyển là biết họ đã bị Phương Phi thu hút. Đến ban vấn đáp, ban xét tuyển hỏi một số vấn đề thường thức. Khi Lạc Tịnh mở miệng, cô chỉ hỏi Phương Phi có đồng ý làm việc ở nơi khác không? Phương Phi đáp nhanh gọn, đồng ý.

Cuối cùng đến lượt Cố Tịch, cô vừa hít thở thật sâu vừa thầm nghĩ, xem như đang làm tiết mục phát thanh, coi khán giả bên dưới không tồn tại, chỉ

cần bình tĩnh báo cáo những gì đã chuẩn bị là OK. Cố Tịch quả nhiên rất điềm tĩnh, luôn nở nụ cười trên môi, lại thêm giọng nói cực hay, khiến mọi người đều chăm chú lắng nghe giọng nói du dương của cô phân tích báo cáo.

Ban xét tuyển không làm khó cô lắm, chỉ trừ Lạc Tịnh. Lạc Tịnh vẫn hỏi cô cùng một câu hỏi với Phương Phi, “Cô có đồng ý làm việc ở nơi khác không?”. Cố Tịch ngắt ra nửa giây, “Tôi mong muốn được làm ở trung tâm HZ”. Trung tâm tiêu thụ HZ là khu vực mà thành phố W quản lý, lúc đăng ký cô đã ghi rõ.

Lạc Tịnh nhìn cô, mỉm cười, “Tại sao?”.

Cố Tịch bình tĩnh nhìn lại, “Tôi hiểu rất kỹ về thị trường HZ, để có thể làm việc tốt hơn”. Mỗi khu vực đều có mô hình khác nhau, cô đã làm việc ở Lương Thịnh mấy năm, tiếp xúc với các loại thị trường ở khu HZ, vô cùng tự tin.

Lạc Tịnh nhìn cô khoảng mấy giây rồi thu lại ánh mắt, ra hiệu không còn gì nữa.

Cố Tịch bước xuống, lúc đi ngang, Lạc Tịnh lại nhìn cô vẻ như cười như không. Khóe môi Cố Tịch nhướn lên, ngẩng cao đầu đi thẳng xuống dưới. Cho dù Lạc Tịnh vì sao lại làm khó cô, cô cũng không so đo, chỉ cần hoàn thành nghiêm túc kỳ thi tuyển là được.

Sau buổi thi kéo dài cả ngày, các ứng viên bàn tán xôn xao trong bữa tối. Mọi người đều thể hiện rõ thái độ, và người không xuất sắc lắm thì gục đầu ủ rũ ngồi một bên, mấy người khác được khen ngợi tỏ ra dương dương đắc ý. Cố Tịch và Phương Phi đều rất khiêm nhường, yên lặng ngồi ăn, không

bàn luận đến chuyện thi cử nữa. Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Máy người dương dương tự đắc kia đến gần, hỏi họ cảm thấy thế nào, có tự tin về vòng phỏng vấn ngày mai không. Cố Tịch mỉm cười không nói, còn Phương Phi lại khẽ bảo, “Tự tin thì chắc chắn phải có. Tôi quyết định tối nay ngủ sớm để ban xét tuyển thấy tôi thật xinh đẹp”. Mọi người đều cười ồ lên trước câu trả lời khéo léo đó, không khí trở nên thoải mái hơn, tất cả sau khi lấy lại tinh thần rồi, đều lần lượt ra về.

Phương Phi thì thăm với Cố Tịch, “Tối nay chắc chắn họ sẽ gọi điện thăm dò tin tức”. Cố Tịch cười, khẽ nhéo vào eo bạn, đừng quản người khác, ta cứ chuẩn bị thôi.

Hai người ăn xong về phòng, Phương Phi xem kỹ lại những câu hỏi mà trước đó Vi Đào chuẩn bị sẵn cho Cố Tịch khi vào vòng phỏng vấn, vừa đọc vừa tấm tắc khen anh chuẩn bị chu toàn. Nhưng nghe nói vòng phỏng vấn ngày mai khác hôm nay, không biết kết quả sẽ thế nào?

Cố Tịch cầm quần áo vào phòng tắm, cười khẽ, “Cậu sợ gì, chỉ cần cậu cười với ban xét tuyển bằng nụ cười mà cả Bắc cực cũng tan chảy, thì họ chắc chắn sẽ cộng thêm điểm cho cậu”. Phương Phi nằm trên giường khẽ cười, “Nếu là anh đẹp trai nào đó thì tớ còn có thể nháy mắt nữa kìa”. Đúng thế, sợ gì, xem như thi cử thôi, dù giám khảo lợi hại thế nào thì cứ làm tốt là quan trọng nhất.

Cố Tịch đang tắm thì điện thoại reo vang. Phương Phi đứng bên ngoài kêu lên, “Vi Đào nhà cậu gọi!”. Cố Tịch nhờ Phương Phi nói giúp là mình sắp tắm xong, sẽ ra ngay. Phương Phi cười nói, “Cuống cái gì, tớ và anh đẹp trai nói chuyện trước, không cần gấp gáp”.

Cố Tịch cười khẽ, Phi Phi xấu xa, không chọc cô thì không chịu được. Nhưng cứ nghĩ đến Vi Đào là cô lại cuống lên, rất muốn rất muốn nghe giọng anh, nên động tác cũng nhanh hơn.

Cố Tịch mở cửa, vừa dùng khăn bông lau tóc ướt, vừa đến gần giường. Nghe Phương Phi đang nhắc tới Lạc Tịnh, cô hơi nhú mày, Phương Phi và Vi Đào nói lung tung gì thế? Cố Tịch đi nhanh đến, trừng mắt với bạn rồi giật lại điện thoại, giọng Vi Đào vắng tới, “Lạc Tịnh chắc sẽ không như vậy chứ?”.

Cố Tịch đá mắt ra hiệu bảo Phương Phi chớ nói linh tinh, sau đó vui vẻ trả lời, “Đừng nghe Phương Phi nói nhảm”. Vi Đào nghe giọng cô thì dịu dàng hẳn, “Chuyện gì thế?”. Cố Tịch cười khan mấy tiếng, “Phương Phi căng thẳng quá thôi, thật ra ban xét tuyển rất tốt, không nghiêm khắc như em tưởng”. Cô khéo léo tránh né vấn đề. Vi Đào im lặng một lúc rồi quan tâm hỏi cô hôm nay biểu hiện thế nào. Cố Tịch kể đại khái cho anh nghe. Vi Đào gật gù khen ngợi, sau đó nhắc cô lúc phỏng vấn đừng quá căng thẳng, giữ sự trầm tĩnh sẽ tạo được ấn tượng tốt với giám khảo. Cố Tịch ghi nhớ tất cả, Vi Đào giục cô đi ngủ, mai kết thúc rồi thì về sớm, anh nhớ cô quá rồi.

Cố Tịch cúp máy, trong lòng rất ngọt ngào, ngồi trên giường cười ngơ nghe. Mau mau kết thúc đi, cả trái tim chỉ muốn bay về bên anh. Cô kéo chăn bông trên đầu xuống, vừa gỡ tóc vừa nhớ lại giọng nói trầm ấm của anh.

Mới xa nhau hai ngày mà cảm giác như đã quá lâu, không nhìn thấy anh, nỗi nhớ càng thêm da diết. Nghe giọng nói nhiều đến mấy cũng không thể thay thế cảm giác được ôm anh. Chắc hẳn anh cũng cùng tâm trạng. Rõ ràng không muốn cúp máy, nhưng lại sợ ảnh hưởng đối phương, nên đành

kìm nén nổi quấy luyến trong lòng, chủ động tạm biệt. Cô một câu, anh một câu, chúc ngủ ngon, rồi lại chúc ngủ ngon, vẫn bịn rịn, sau một hồi im lặng ngẩn ngui, anh cúp máy trước, cô mới lăm bằm lần nữa, chúc ngủ ngon.

Phương Phi từ phòng tắm bước ra thì thấy Cố Tịch ngồi một mình trên giường và cười ngốc nghếch, mắt nhìn điện thoại trong tay. Phương Phi thở dài lắc đầu, cô nàng đang yêu này, không chỉ hạnh phúc chút ít! Phương Phi bước đến ôm vai Cố Tịch, “Tịch Tịch, tớ thật hâm mộ cậu”, vừa nói vừa ngả đầu lên vai cô.

Cố Tịch thoáng rung động, ôm chặt Phương Phi, “Cậu cũng sẽ hạnh phúc”, Phương Phi gật đầu, “Tất nhiên, cô gái tốt như tớ nếu không hạnh phúc thì nhất định là ông Trời ghen tị với tớ”. Cố Tịch cười, ông Trời sẽ thương cậu mà.

Hai người vừa lau tóc cho nhau, vừa chia sẻ tâm sự, cuối cùng chen lên giường, ngủ thiếp đi.

Buổi phỏng vấn hôm sau dễ dàng hơn tưởng tượng, Cố Tịch không ngờ anh trai của Vi Đào – Lưu Chính Cường – cũng là thành viên trong ban xét tuyển. Anh ta không nói nhiều, chỉ im lặng theo dõi biểu hiện của ứng viên, thỉnh thoảng trao đổi ý kiến với các vị giám khảo khác. Lạc Tịnh hôm nay rất kiệm lời, nhưng thỉnh thoảng, vài câu hỏi nêu ra lại vô cùng sắc sảo, mọi người đều cảm nhận được tâm trạng cô không tốt.

Lạc Tịnh hỏi vài câu, Cố Tịch đều trả lời nhanh gọn chính xác. Lạc Tịnh thấy những người khác đều không hỏi nữa mới chịu thôi.

Trong vòng nửa ngày, buổi phỏng vấn kết thúc. Chủ quản Lâm vào giờ ăn trưa đã công bố với mọi người rằng hoạt động tranh tuyển lần này đã kết thúc, mọi người có thể về đợi kết quả, buổi chiều là thời gian tự do. Nếu muốn thì có thể làm thủ tục trả phòng rồi về trước. Không thì có thể ở thêm một ngày, vui chơi tại thành phố M.

Cố Tịch và Phương Phi đều bay tối đó, họ định buổi chiều sẽ đi dạo.

Ăn cơm xong, họ chào chủ quản Lâm, rồi vẫy tay taxi đến thẳng khu vực phần hoa nhất thành phố M. Tuy đây là quê hương của Vi Đào nhưng cô vẫn muốn mua quà cho anh, nên kéo Phương Phi đi dạo vòng vòng.

Cô biết Vi Đào chỉ mặc áo sơ mi của một nhãn hiệu. Cô và Phương Phi tìm mãi mới thấy cửa hàng chuyên bán sản phẩm của nhãn hiệu Z. Hai người bước vào, cô nhân viên rất nhiệt tình chào đón họ. Cố Tịch đến thẳng khu áo sơ mi, chọn lựa kỹ càng. Phương Phi ngắm nghía, nói sẽ đi xem cửa hàng quần áo nữ bên cạnh, lát nữa quay lại tìm cô. Cố Tịch đồng ý, Phương Phi ra khỏi đó.

Cố Tịch thích hai mẫu, một là áo sơ mi xanh nhạt hoa văn chìm, một là áo sơ mi với những sọc đứng. Đang lúc cô do dự thì cánh cửa hàng mở ra, ngoài cô bán hàng theo sau cô ra, hai cô khác đều bước lên, lễ phép chào, “Y Liên tiểu thư, xin chào cô”. Cố Tịch chú ý nghe, nhìn theo thì thấy một cô gái cao ráo xinh đẹp, mái tóc dài thẳng xõa hai bên, một cặp kính râm thời trang che nửa gương mặt, mặc một bộ đồ bó sát rất model khoe cơ thể hoàn hảo. Khuôn mặt lạnh lùng, đối diện với vẻ nhiệt tình của nhân viên cửa hàng, cô ta chỉ hơi gật đầu.

Cố Tịch thu ánh mắt lại, từ thái độ của nhân viên thì thấy, cô gái này chắc là khách VIP ở đây, đón tiếp rõ ràng khác hẳn.

Cố Tịch so sánh hai cái áo với nhau, thực khó chọn nên quyết định mua hết. Cô tiểu thư Y Liên kia từ từ đến cạnh Cố Tịch, ngón tay nhẹ nhàng chọn vài cái, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở cái áo sọc đứng của cô. Cố Tịch và cô ta nhìn nhau, chỉ có thể thấy cặp kính râm to đùng, nhìn gần thì đôi môi cô ta rất gợi cảm, son cũng là màu đỏ đậm cá tính.

Khóe môi cô ta nhướng lên, “Cái này đẹp”. Cố Tịch hơi bất ngờ nhưng cũng lịch sự cười và gật đầu. Cố Tịch nói với cô nhân viên, “Mỗi cái lấy số bốn mươi hai”. Cô nhân viên mỉm cười nhận lấy áo rồi đi nhanh. Cô nàng Y Liên đứng cạnh cũng ra hiệu cho cô nhân viên theo sau, chỉ vào áo sơ mi sọc đứng, “Cái này, số bốn mươi hai”. Cô nhân viên vội vàng gật đầu rồi đi lấy.

Cố Tịch mỉm cười đặt áo trở lại, đến khu vực cà vạt định mua thêm cho anh một cái phối với áo sơ mi. Cô chọn được một cái, đang định đi thì phát hiện ra cô nàng Y Liên kia không biết đã đứng cạnh mình từ bao giờ. Cô ta nhìn cà vạt trong tay Cố Tịch, khóe môi khẽ nhếch lên, “Nếu phối với cái áo kia thì cái này hợp hơn”, vừa nói vừa lấy một cái và vạt màu lạnh sọc nghiêng đưa cho Cố Tịch. Cô nhân viên cũng phụ họa, “Đúng, cái này hợp hơn”. Cố Tịch nhìn hai người, vẫn mỉm cười và nhận lấy, “Cảm ơn”. Cô nàng Y Liên này chắc hẳn thường xuyên “góp ý” với người khác.

Lát sau nhân viên mang đồ tới, xin lỗi Cố Tịch rằng áo sơ mi sọc đứng số bốn mươi hai trong cửa hàng chỉ còn một cái, nếu cô chịu đợi thì họ có thể gọi mang hàng tới. Cố Tịch nhìn cô nhân viên kia đưa chiếc áo duy nhất cho Y Liên thì cười thầm trong bụng, đó chính là đặc quyền ưu tiên của khách VIP chẳng?

Cố Tịch nhận lái cái áo sơ mi màu xanh nhạt, mỉm cười, “Không cần đâu, tôi mua cái này, gói lại giúp tôi”. Vừa nói vừa ra quầy thu ngân.

Phía sau vắng đến giọng nói thông thả của Y Liên, “Cái áo này là cô kia chọn trước, lẽ ra phải của cô ấy”. Cố Tịch từ từ quay lại, nhìn Y Liên đang bước đến, có vẻ nghi ngại. Cô nàng Y Liên nở nụ cười cực kỳ hòa nhã, “Rất vui vì chúng ta có mắt nhìn giống nhau”, vừa nói vừa đưa cái áo cho cô. Cố Tịch cũng không từ chối, nhận lấy và nói khẽ, “Cảm ơn cô đã nhường”. Y Liên quay lại nói với cô bán hàng, “Cái của tôi mang thẳng tới nhà”. Cô nhân viên vội vàng dạ. Cô ta lại quay sang gật đầu với Cố Tịch, “Hẹn gặp lại”. “Hẹn gặp lại”, Cố Tịch nhìn Y Liên uyển chuyển rời đi trong những cái cúi chào nhiệt tình của các cô nhân viên.

Tính tiền xong, Cố Tịch xách đồ đến cửa hàng kế bên tìm Phương Phi. Cố Tịch kể lại chuyện ban nãy, khiến Phương Phi cảm thấy rất tò mò. Cô nàng ấy sao kiêu kỳ thế, cũng chỉ là khách VIP, có cần vậy không? Cố Tịch cười, cô Y Liên này tuy trông có vẻ lạnh lùng, nhưng thực ra rất hòa nhã. Nghĩ tới chuyện cô ta chủ động nhường áo cho mình, cô có ấn tượng rất tốt.

Hai người tiếp tục đi dạo cửa hàng mỹ phẩm, thời trang, mua ít đồ cho mình rồi lại mua vài thứ đặc sản cho các đồng nghiệp, sau đó về khách sạn. Buổi tối cả hai lên máy bay trở lại W.

Vi Đào tới sân bay đón hai người, nhân lúc Phương Phi đi vệ sinh, anh kéo cô ẩn vào tường, cuống cuồng tìm một nụ hôn. Cố Tịch vừa thẹn vừa sợ, bên tai là tiếng xì xầm to nhỏ của bao nhiêu hành khách, anh... quên mất lời dì dặn rồi? Nhưng đầu lưỡi nóng bỏng của anh đã lướt qua, đến khi miệng cô tràn ngập mùi thuốc lá, ôi... cô sắp say trong vị chát đắng đó rồi. Cô không hề ghét sự ngang ngược này của anh, thậm chí còn có chút sung sướng, thậm mừng rỡ, hai tay dần dần khép lại sau gáy anh, ôm chặt.

Khụ khụ, Phương Phi lườm đôi tình nhân đang cuồng nhiệt đó, phải chú ý nơi công cộng chứ. Cố Tịch đỏ mặt đẩy anh ra, anh lại trong lúc rời khuôn mặt cô mà nhanh chóng hôn nhanh vào tai cô. Cô run lên như bị điện giật, toàn thân đỏ bừng. Thực ra, từ góc của Phương Phi thì không nhìn thấy động tác đó của Vi Đào, nhưng Cố Tịch lại vô cùng xấu hổ.

Vi Đào lái xe đưa hai người rời khỏi sân bay. Trên đường đi, điện thoại anh đổ chuông, anh bật tai nghe bluetooth, là mẹ gọi.

Vi Đào nghe mẹ vui vẻ nói vấn đề của công ty đã được giải quyết. Anh vừa mừng cho mẹ, vừa hỏi, “Giải quyết thế nào ạ?”. Mẹ bảo đã tìm được người, quả nhiên làm việc với Chính phủ vẫn phải có người quen, còn hỏi anh bao giờ rảnh rồi về nhà một chuyến, có việc cần anh. Vi Đào nghĩ ngợi, mẹ không chịu nói chuyện gì mà chỉ bảo anh về. Anh đành nhận lời, cuối tuần sẽ gắng thu xếp.

Thấy anh cúp máy, Cố Tịch cười hỏi, “Cuối tuần anh về hả? Biết sớm thế thì em đã ở lại thêm hai ngày”. Vi Đào nắm tay cô, “Nhà có chút chuyện”. “Vẫn ổn chứ anh?”. Lúc này nghe giọng Vi Đào, hình như nhà anh có chút rắc rối. “Đã giải quyết rồi, đừng lo.” Vi Đào không nói nhiều, cô cũng không định hỏi tiếp. Bây giờ cô chỉ muốn thoải mái ngủ một giấc, hai hôm nay căng thẳng quá, cô ngủ không ngon.

Chương 47: Phạt ý

Vi Đào dặn Cố Tích tự lo cho bản thân rồi nhân lúc cuối tuần, anh về M một chuyến.

Vừa vào nhà đã thấy bố mẹ và anh trai, Vi Đào đặt túi trên tủ ngay bậc thềm cửa, cởi giày vào trong.

Mẹ thấy anh về liền tỏ ra vui mừng, hình như có vẻ còn nhẹ nhõm. Vi Đào nghĩ có thể vì chuyện công ty đã giải quyết xong rồi nên bố mẹ mới vui vẻ như vậy.

Vi Đào rửa mặt thay đồ bước ra, thấy mẹ đang bận rộn trong bếp, chuẩn bị cơm. Vi Đào chào bố rồi xách túi về phòng, lát sau, Lưu Chính Cường cũng theo vào.

“Có chuyện gì mà về luôn vậy?” Anh biết anh trai rất bận, thường chỉ ngày nghỉ mới về, hôm nay cũng không thấy chị dâu và cháu, không giống buổi tụ họp gia đình.

Lưu Chính Cường im lặng, vỗ vai anh, đưa điều thuốc cho anh rồi ra hiệu ra ngoài ban công.

Hai người ra ngoài ban công, Lưu Chính Cường châm thuốc cho cả hai. Vi Đào thấy vẻ mặt anh trai trùng trùng tâm sự thì rất thắc mắc, chắc hẳn anh ấy có việc muốn nói.

“Em biết vì sao mẹ gọi em về không?” Lưu Chính Cường nhả hơi, nhìn Vi Đào qua làn khói thuốc.

Vi Đào chậm rãi lắc đầu, đó cũng là điều anh không hiểu, tuy trong lòng cũng có suy đoán, nhưng vẫn phải xác định lại.

“Chuyện công ty là do mẹ nhờ vả mới giải quyết được, quan hệ này người thường khó mà có.” Lưu Chính Cường úp úp mở mở, nhưng ám chỉ trong lời nói đủ để Vi Đào hiểu, quả nhiên!

Vi Đào rít một hơi, chậm rãi khép hờ mắt, đôi mắt dài nhìn phong cảnh xa xa qua ánh sáng mờ nhòa, dòng xe cộ như mắc cửi tựa đàn kiến đang chuyển tổ.

Lưu Chính Cường biết Vi Đào đã hiểu nên cũng im lặng, làn khói thuốc tan ra trong gió rồi thoát biến mất.

“Mẹ muốn thế nào?”, Vi Đào đã hiểu, rất nhiều việc trông thì có vẻ không liên quan, nhưng thực ra lại dính dáng lằng nhằng. Đầu tiên anh phải giải quyết trong nhà, sau đó sẽ... Anh nhìn anh trai.

Lưu Chính Cường hừ khê, búng tàn thuốc, “Tối nay mẹ có khách”. Hóa ra... Mắt Vi Đào tối sầm, hít một hơi thật sâu, nuốt khói vào trong, cảm giác cay nồng kích thích thần kinh, cực kỳ tỉnh táo. Anh ném phần còn lại của điếu thuốc xuống, dùng giày dậm tắt, khước môi nở nụ cười, “Phải thế, nên cảm ơn người ta”.

Lưu Chính Cường nhìn nụ cười của Vi Đào, lặng người mấy giây rồi cuối cùng vỗ vỗ vai anh, quay người đi vào phòng trước.

Vi Đào nhìn ra xa, bên đó là phương Nam chẳng? Cô cũng đang ở đó nhìn về phía anh? Tịch Tịch, đợi anh về nhé.

Vi Đào nhìn người được mẹ dẫn vào nhà, nụ cười trên khóe môi vẫn giữ nguyên.

“Vi Đào, xem ai đến này”, giọng mẹ hơi cao toát lên sự vui mừng.

“Vi Đào, lâu quá không gặp”, giọng nói vẫn kiêu ngạo như xưa.

Vi Đào đứng lên, hơi cúi người, “Đúng là lâu quá rồi, Diễm Tử”. Thực ra chỉ cách lần họ gặp nhau trước đó có hai tháng, nhưng bố mẹ không biết, anh cũng giả vờ phụng họa. Anh vẫn gọi cô ta như trước, một vài thói quen khó mà thay đổi, cũng không muốn tỏ ra quá khách sáo, dù gì chia tay rồi vẫn là bạn.

Khổng Diễm nghe tiếng gọi quen thuộc đó thì vẻ mặt lạnh lùng trở nên dịu dàng hơn, nhìn thẳng anh. Mẹ Vi Đào thầm mừng rỡ, vội kéo Khổng Diễm ngồi cạnh Vi Đào. Xem ra bà đã sắp xếp từ trước.

Vi Đào lặng lẽ nhìn mẹ ân cần với Khổng Diễm, vẻ mặt như thường, chỉ vừa uống vừa trò chuyện với bố và anh trai. Bà đặc biệt nhấn mạnh rằng công ty gặp khó khăn lần này cũng nhờ có Khổng Diễm giúp đỡ, nếu không do Khổng Diễm nhờ bố đánh tiếng với người ta, thì chuyện này có lẽ đến giờ vẫn khó giải quyết. Hơn nữa Khổng Diễm còn tra ra đây là do đối thủ cạnh tranh cố ý làm, nếu họ chậm trễ thì đối thủ kia có khả năng sẽ cướp cả hạng mục này. Mẹ vừa kích động chỉ trích sự trơ trẽn của đối thủ, vừa nắm chặt tay Khổng Diễm, cứ nói may mà có cô ta, thật sự cảm kích.

Khổng Diễm nghe bà nói thế cũng tỏ ra hơi e thẹn, “Dì ơi, dì đừng khách sáo như vậy, chúng ta thân nhau, chuyện nhỏ này con nên làm mới phải”. Lúc Khổng Diễm nói, ánh mắt nhìn bà tỏ vẻ thành thật, nhưng bà lại nhìn Vi Đào, “Vi Đào, sao con không nói gì, Diễm Tử lần này rất vất vả, con

biết ông Khổng bận rộn thế nào mà”. Vi Đào biết ý đứng lên nâng ly với Khổng Diễm, “Diễm Tử, vô cùng cảm ơn”. Khổng Diễm cũng nâng ly đứng lên, nhìn vào mắt anh, ánh mắt cô ta thật dịu dàng, “Đừng khách sáo”. Vi Đào uống cạn, sau đó chúc ly xuống, ra hiệu đã cạn ly. Khổng Diễm cũng uống cạn, nhìn vào mắt anh, bao lời muốn nói. Vi Đào ánh mắt trong veo, ra hiệu cô ngồi xuống rồi anh cũng ngồi.

Trên bàn tiệc, mẹ Vi Đào rất vui vẻ, cũng uống vài ly rượu trắng. Trong lúc hưng phấn, bà không ngừng nhắc lại tình hình trong nhà khi Vi Đào và Khổng Diễm yêu nhau hồi xưa. Khổng Diễm cứ nghe đến đoạn thú vị thì cười lớn, Vi Đào cũng mỉm cười như đang nhớ lại. Lưu Chính Cường thấy không khí hòa hợp cũng không ngừng phụ họa theo bố mẹ. Cuối cùng, mẹ Vi Đào nắm tay Khổng Diễm, cảm khái rằng người trẻ dễ hồ đồ, rõ một cặp đẹp đôi như vậy mà sao lại đòi chia tay? Nếu không... Bà ngưng lại, thở dài thườn thượt. Khổng Diễm nghe đến đây, từ từ cúi đầu, vẻ rất hụt hẫng, chắc hẳn cũng có phần hối hận. Vi Đào lặng lẽ uống rượu, mắt chỉ nhìn vào ly.

Ăn tối xong, mẹ Vi Đào uống nhiều rồi nên bố anh dìu vào trong phòng. Bà đi đến cửa còn quay lại dặn Vi Đào ở chơi với Khổng Diễm. Vi Đào nhận lời, đưa cô ta về phòng anh.

Khổng Diễm nhìn căn phòng quen thuộc gần như không có gì thay đổi, gương mặt toát ra vẻ ngọt ngào khi nhớ lại, “Vẫn như xưa nhỉ”.

Vi Đào ra hiệu cho cô ta ngồi xuống ghế, còn anh thì ngồi một bên, “Bây giờ không thường xuyên ở đây nên cũng không để ý lắm”.

Khổng Diễm nghe thấy có vẻ xa cách nên nụ cười trở nên ngượng ngập, “Nghe nói anh vốn định tháng này kết hôn”. Vi Đào ngẩng lên nhìn cô ta,

ánh mắt lướt nhanh một thoáng kỳ lạ.

“Ừ.”

“Sao lại trì hoãn?” Khổng Diễm tuy đã rất cẩn thận kiềm chế, nhưng anh vẫn dễ dàng nghe thấy giọng điệu kiêu ra lệnh như trước kia, lúc nào cũng đòi làm chủ. Cô ta hỏi, thì người kia phải trả lời. Anh cười thầm, bây giờ vì sao lại nhạy cảm như vậy, lẽ nào càng xa thì càng thấy rõ? Sao ban đầu anh lại quen được nhỉ.

“Vì một số nguyên nhân”, Vi Đào trả lời bình thản.

“Nguyên nhân gì?” Khổng tiểu thư đã muốn biết thì sẽ hỏi đến cùng, nên cô ta thường không nghe ra sự tránh né của người khác. Đương nhiên có một tình huống cô ta sẽ không truy hỏi, đó là khi cô ta không có hứng thú gì với đối phương.

Vi Đào ngược lên, khóe môi nhướng cười, chậm rãi nói, “Đây là chuyện riêng của bọn anh”. Giọng nói bình thản, từ chối rất khách sáo.

Anh thấy sắc mặt Khổng Diễm thoáng sa sầm, có lẽ cô ta không ngờ anh lại từ chối phủ phàng như vậy, cũng tức là tiến thêm một bước, vạch rõ quan hệ giữa hai người. Cô ta và anh hiện giờ chỉ là bạn bè quen biết lâu ngày, danh nghĩa người yêu đã là quá khứ, sự sắp xếp của mẹ dù cố ý đến mấy cũng chẳng ảnh hưởng được gì.

Sắc mặt Khổng Diễm thay đổi liên tục, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế được, không vì thẹn quá mà hóa giận. Vi Đào thấy cơn giận của cô ta từ từ biến mất thì trong lòng rất khâm phục. Cô ta trước kia không hề biết kiềm

chế, hóa ra con người vẫn có thể thay đổi. Khổng Diễm nặn ra một nụ cười: “Vi Đào, em nghe dì nói, cô ta không hợp với anh”.

Vi Đào cười, dựa vào lưng ghế, trông càng cao ráo, vai càng rộng, “Mẹ anh có thể hiểu lầm, cô ấy rất tốt”.

Khổng Diễm nhìn anh chăm chăm, định tìm chút vẻ do dự và ngượng trang mà mình muốn thấy. Nhưng không, anh cười rất tự nhiên và vui vẻ, ánh mắt càng dịu dàng đến độ khó tin. Vi Đào bình thản trầm tĩnh tự lúc nào lại có khoảnh khắc dịu dàng đến thế? Lẽ nào là nhớ đến cô gái kia? Khổng Diễm thầm nghiến răng, sau khi suy nghĩ, cô ta nở nụ cười đặc ý, “Cô ta vì những chuyện mê tín dị đoan mà trì hoãn đám cưới, làm sao dì hiểu lầm được?”. Nói cách khác là, hôm nay đã đến rồi, Khổng Diễm nghĩ cũng nên để cho anh biết rõ mục đích của mình.

Vi Đào hơi nheo mắt, ánh nhìn trong tích tắc vô cùng lạnh lùng, sau đó lại trở về dịu dàng, nụ cười không đổi, “Diễm Tử, chuyện này không cần em lo, đến lúc anh sẽ đích thân mang thiệp hồng tới, nhớ nể mặt anh nhé”.

Khổng Diễm cười lạnh, “Cô ta có gì tốt? Mà anh cũng bắt đầu tin những cái đó rồi sao?”. Hồi học đại học, anh coi thường nhất là những bạn học chơi trò cầu cơ đó thôi? Nói cái gì mà bát quái, cung hoàng đạo..., đều là những trò lừa gạt. Có lần cô ta định bói cho anh còn bị anh lạnh lùng từ chối. Sao bây giờ lại thay đổi nhiều như vậy?

Vi Đào thấy đại tiểu thư sắp không kìm nổi thì cười khẽ, thản nhiên nói, “Ưu điểm của cô ấy... rất khó nói”. Anh định nói cô rất tốt, quá tốt, không biết phải nói từ đâu, nhưng tóm lại là anh thấy rất tốt.

Khổng Diễm nhìn vẻ bình thản của anh, cuối cùng nổi giận, “Em có điểm nào không bằng cô ta, anh chấp nhận thay đổi vì cô ta, tại sao không thể thay đổi vì em?”. Ban đầu Khổng Diễm bắt anh nhượng bộ, anh kiên quyết không chịu, còn cô ta cũng nhất quyết không lùi. Căng thẳng lâu dần chỉ còn lại oán hận. Dựa vào đâu mà bây giờ anh chịu thay đổi vì người kia, hơn nữa còn tin những chuyện nhảm nhí đó, cô ta không phục!

Vi Đào nhìn gương mặt đầy giận dữ của Khổng Diễm, một cô gái dù xinh đẹp đến mấy mà không biết khoan dung, nhường nhịn, thì cũng giống như đóa hồng đầy gai rất dễ khiến người ta “kính nhi viễn chi”.

Vi Đào suy tư, nhớ đến nụ cười dịu dàng xinh đẹp của Cố Tịch, ánh mắt dần nhẹ nhàng hơn: “Lúc anh làm thêm giờ, cô ấy sẽ lặng lẽ chờ đợi, không bao giờ oán trách; lúc anh bực bội, cô ấy không chỉ an ủi mà còn kể chuyện cười cho anh nghe; lúc cãi nhau, cô ấy chủ động tạm dừng, cho nhau thời gian bình tĩnh lại; anh tự hỏi có những việc nếu đổi lại là anh thì thật khó mà làm nổi, nhưng cô ấy đã làm được một cách rất tự nhiên. Ở bên cô ấy, anh không có áp lực, ngược lại còn thấy thoải mái. Con người thường quen tìm kiếm mà không chịu bỏ ra. Ở bên cô ấy, anh có được những thứ tốt đẹp hơn nhiều, tại sao anh không thể thay đổi một chút vì cô ấy?”.

Khổng Diễm nhìn anh như nhìn quái vật, Vi Đào sao có thể nói những lời này? Dịu dàng như vậy, trân trọng như vậy. Cho dù lúc họ yêu nhau mặn nồng nhất, anh vẫn tỏ ra ngang ngược. Cô ta thường cảm thấy anh quá gia trưởng, không biết thương hoa tiếc ngọc. Nhưng bây giờ nhìn anh như thế, ai bảo anh không biết? Hóa ra anh chỉ không muốn. Anh lại chịu vì một cô nàng ngu ngốc mà thay đổi nguyên tắc? Tại sao? Tại sao?

Khổng Diễm đè nén cơn phẫn nộ trong lòng, đứng lên, “Những điều anh nói không có tác dụng với dì, dì cần một nàng dâu giỏi giang, chứ không

phải một cô nàng chỉ biết dỗ ngọt anh”. Ngụ ý là, cô gái xứng với anh chỉ có cô ta.

Vi Đào ngược lên, nụ cười càng tươi, “Cô ấy rất giỏi”. Khổng Diễm tức nghẹn lời, hừ một tiếng rồi quay người rời khỏi phòng, sập cánh cửa đánh “rầm” một tiếng. Vi Đào nhìn cánh cửa khép lại, nụ cười dần biến mất, ánh mắt lạnh lùng. Khổng Diễm không phải người dễ dàng bỏ cuộc, hơn nữa cô ta lại rất thủ đoạn.

Vi Đào suy tư, chậm rãi bước ra ban công, nhìn về phía phương Nam xa xa. Tịch Tịch, em đang làm gì?

Chương 48: Để tâm

Cố Tịch đang làm gì? Cô đang lén lút nghiên cứu món súp Borscht ở nhà. Cô nhớ lần trước dẫn Vi Đào đến một quán chuyên bán bánh bao, món đặc sản ở quán đó là bánh bao hấp và súp Borscht. Súp Borscht thực tế chính là một dạng canh của Nga, gồm có khoai tây, cà rốt, thịt bò và nước sốt cà chua. Vi Đào cứ xuýt xoa khen mãi. Lúc đó cô quá mạnh động, nhìn món canh mà hạ quyết tâm sẽ làm cho anh ăn.

Lần nay tham gia dự tuyển, gặp một ứng viên ở công ty con phía Bắc, nhắc đến món súp đó, cô ta bảo biết làm. Cố Tịch liền lúng túng nhờ chỉ dạy, ghi lại hết những điểm quan trọng, định về sẽ học nấu. Vốn muốn nghiên cứu thành công rồi sẽ nấu cho Vi Đào ăn, vừa hay đợt này anh về thành phố M, nên cô có cơ hội để thực hành trước.

Phương Phi biết Cố Tịch muốn đích thân nấu thì cũng giúp cô lên mạng tìm rất nhiều tư liệu về món súp đó, hơn nữa còn nhường căn bếp nhà mình cho cô. Cố Tịch muốn cho Vi Đào một bất ngờ thú vị nên không đến nhà anh làm, sợ Gia Tuấn biết sẽ báo cho anh.

Dì Phương ban đầu thấy Cố Tịch và Phương Phi lóng ngóng trong bếp thì hỏi có muốn giúp hay không. Cố Tịch vội từ chối khéo, lần này cô muốn tự nấu.

Qua một ngày bận rộn, cuối cùng đã nấu được một nồi súp. Phương Phi nhận lấy bát canh đo đở bốc khói nghi ngút mà Cố Tịch múc ra, rất háo hức. Đó là lần đầu tiên Tiểu Tịch nấu súp, vô cùng mong chờ. Phương Phi húp một miếng, mặt hơi đỏ ra. Cố Tịch căng thẳng chờ bạn lên tiếng, nhưng Phương Phi lại tiếp tục húp thêm miếng nữa. Cố Tịch nín thở, ngon lắm sao? Muốn nữa?

Phương Phi sau khi nhăn nhó nuốt xuống thì mở miệng: “Cậu có chắc cậu không cho dấm vào không?”. Cố Tịch ngớ người, không hề, sốt cà chua đã đủ chua rồi, còn cần dấm làm gì. Phương Phi đặt bát xuống, “Chua quá!”.

Cố Tịch cũng ném một miếng. Oh My God! Không chỉ chua một chút mà chua tới nỗi rằng cô như muốn rụng ra. Phương Phi, sao cậu nuốt rồi? Cố Tịch buồn bực nhìn nồi súp trông rất ngon lành, thất bại rồi.

Phương Phi thấy vẻ mặt ủ rũ của Cố Tịch, vội an ủi, “Cậu làm lần đầu, hầm khoai tây và thịt bò như mà không chín quá như thế là đã tốt lắm rồi. Chỉ có điều cho hơi nhiều sốt cà chua, không sao, lần sau chắc chắn sẽ làm được”. Hiếm khi thấy Cố Tịch cố công nấu ăn như vậy, cô thường xuyên

nói mình là kẻ mù nội trợ, chỉ cần vào bếp thì không đập nồi cũng vỡ bát. Lần này cô cũng suýt nữa bị đứt tay, cực khổ như vậy đã rất đáng trân trọng rồi.

Cố Tịch thở dài thườn thượt, “Xem ra tớ thật sự không thích hợp làm mẹ hiền vợ đảm”. Món súp người ta nói đơn giản như vậy mà cô không chỉ lóng ngóng vụng về, cuối cùng còn thất bại, thật nhục chí.

Cố Tịch đổ súp lại nồi, sau đó lấy túi bảo quản thực phẩm ra, đổ hết vào. Khó ăn như vậy thì đừng hại người khác.

Phương Phi vội ngăn, “Cậu định làm gì? Muốn đổ hết hả?”. Cố Tịch lắc đầu rồi lại gật, mệt mỏi nói, “Không ăn được thì tớ mang về cho Đại Khôi ăn”. Đại Khôi chính là con chó nhà bác Đàm ở dưới lầu nuôi. Cô hơi lo, chưa như vậy lỡ Đại Khôi ăn thì không biết có tiêu chảy không. Nhưng đổ hết thì quá lãng phí, thôi, cứ mang về thử. Đây là lần đầu cô nấu ăn, thật không cam tâm.

Phương Phi nhìn Cố Tịch so đôi vai mảnh dẻ, từ từ thu dọn tàn cuộc, không biết an ủi ra sao, chỉ biết giúp đỡ. Dọn dẹp xong, Cố Tịch cởi tạp dề ra rồi treo lên, sau đó cười bất lực với Phương Phi: “Xin lỗi, còn hại mẹ cậu không dám vào bếp nữa”. Phương Phi vuốt tóc cô, “Ngốc, để cho mẹ tớ nghỉ phép”.

Phương Phi sợ Cố Tịch quá buồn nên đòi khao cô ăn, Cố Tịch lại không có hứng, từ chối và đòi về nhà.

Phương Phi kéo tay bạn, “Ngày mai Vi Đào mới về, cậu có muốn thử lần nữa không?”. Cố Tịch cũng hơi dao động, nhưng nghĩ ngày mai lại chiếm bếp nhà bạn thì có vẻ không thỏa đáng lắm. Phương Phi nhận ra ngay sự

ngần ngại đó, vội nói, “Mai bố mẹ tớ đi chơi, không sao”. Mai cô sẽ sắp xếp cho bố mẹ đi Tam Trấn chơi một ngày. Vì nồi súp đầu tiên của Cố Tịch, nhất định phải ra sức giúp đỡ. Thực ra nếu không phải Cố Tịch không cho nhúng tay vào thì cô giúp là hoàn thành rồi. Nhưng Phương Phi có thể hiểu suy nghĩ muốn đích thân nấu ăn của Cố Tịch. Nếu là cô, cô cũng sẽ toàn tâm nếu cho ra nồi súp. Đó là tâm ý của Tịch Tịch với Vi Đào, cô hiểu.

Cố Tịch cắn môi, mắt sáng lên, “VẬY mai tớ lại tới”. Phương Phi cười, gật đầu, “OK”. Tâm trạng Cố Tịch tươi tỉnh hơn, xách túi sản phẩm thất bại, hí hửng ra về.

Hôm sau Cố Tịch lại đến nhà Phương Phi ở cả buổi sáng. Lần này cô nghiêm túc chuẩn bị trước nguyên liệu. Hôm qua lần đầu làm, rất nhiều thứ chưa chuẩn bị xong, đến khi cần nấu thì loạn cả lên, nên mới thất bại ở khâu cho nguyên liệu vào nồi. Hôm nay cô bỏ công ra chuẩn bị hết từng thứ, Phương Phi chỉ đứng cạnh nhắc cô còn thiếu những gì mà không nhúng tay vào.

Cố Tịch dè dặt bỏ nguyên liệu vào nồi, nghiêm túc nhìn chúng chín dần. Mỗi chi tiết cô đều cẩn thận, tỉ mỉ, lần nào ném thử cũng căng thẳng chờ đợi, đến khi thấy Phương Phi mỉm cười gật đầu, cô mới hứng chí ném thử. Ừ, mùi vị hình như gần giống rồi.

Phương Phi chỉ đạo cô bỏ thêm ít gia vị vào, như thế có thể tăng thêm độ ngon của súp. Quả nhiên ném lại thì súp càng ngon hơn. Lần này cô rất chú ý đến thời gian nấu, nên thịt bò mềm cực ngon, ngay cả Phương Phi cũng kinh ngạc, lần này làm rất tốt. Cố Tịch nghe Phương Phi khen thì hưng phấn nhảy cẫng lên.

Cô ôm Phương Phi, “Cậu nói xem, Vi Đào ăn xong liệu có cảm thấy ngon không?”. Nghĩ đến phản ứng của anh, cô căng thẳng vô cùng.

Phương Phi néo má cô, “Anh ấy chắc chắn không thèm ăn cơm, chỉ húp súp là no rồi”. Cố Tịch mặc cỡ đồ mặt, cười khúc khích, thật sự cũng có khả năng.

Cố Tịch nói Phương Phi giữ lại để ăn, cô sẽ mua những nguyên liệu y hệt vậy để tối đến nhà Vi Đào nấu. Buổi tối anh mới về tới, chỉ cần nghĩ đến việc anh vừa về đã có thể ăn súp mình nấu là cô lại thấy ngọt ngào vô tận.

Phương Phi biết có khuyên cũng vô dụng nên vui vẻ đón nhận ý tốt của cô, chỉ nhắc đi nhắc lại, lúc nấu súp đừng cuống lên, cứ từ từ mà làm. Chỉ cần cho nguyên liệu vào đúng cách là món súp chắc chắn sẽ ngon.

Cố Tịch nhận lời rồi rời khỏi nhà họ Phương. Cô vội vã tới siêu thị, lúc đang mua đồ thì Vi Đào gọi điện.

“Mấy giờ anh về?”, Cố Tịch đè nén niềm vui trong lòng, giả vờ bình tĩnh hỏi.

“Ngày mai anh mới về được”, giọng Vi Đào đều đều, thậm chí có chút lạnh lẽo. Tim Cố Tịch bỗng hẫng xuống, tay cầm cà rốt cứng lại giữa chừng, “Tại sao?”. Tại sao phải kéo dài thời gian, lẽ nào trong nhà có chuyện? Sự thất vọng ban đầu rất nhanh bị nỗi lo thay thế, chưa đợi anh đáp, cô đã quan tâm, “Nhà không có chuyện gì chứ anh?”.

“Không sao, chỉ là anh có chút chuyện phải làm, trưa mai sẽ về.” Vi Đào cười, nhưng giọng nói nhẹ nhàng của anh càng khiến cô thấy bất an.

“VẬY... mai gặp.” Cô cố gắng lấy tinh thần, hẳn là anh có việc thật, sao cô lại nhỏ mọn thế, vì chuyện này mà không vui? Cố Tiểu Tịch, rộng lượng đi, anh có việc mà. Cô từ từ đặt cà rốt trở lại quầy.

“Tịch Tịch, anh sẽ nhanh về thôi, đợi anh”, sau lưng Vi Đào có tiếng gọi, nghe hơi ồn, anh lại nói vài câu rồi cúp máy.

Cố Tịch đứng trước quầy, nhìn đám cà rốt mà thẫn thờ. Cuối cùng vẫn hít thở thật sâu rồi quay đi, được, tối mai làm.

Nhưng khi Vi Đào trở lại W, đến thẳng công ty thì lại nghe được một tin bất ngờ.

Cố Tịch và Phương Phi vừa trúng tuyển, buổi sáng đã đến tổng bộ tập huấn khoảng ba ngày. Vi Đào nhìn hai bàn làm việc trống vắng trong phòng Kế hoạch, Cố Tịch và Phương Phi đều đi rồi.

Anh gọi điện cho Cố Tịch, tắt máy. Tâm trạng Vi Đào rất phức tạp, tại sao lại bỏ lỡ nhau như thế? Anh lấy lại tinh thần, cố gắng vui lên để làm việc. Anh tin Cố Tịch, cô nhất định sẽ làm rất tốt.

Cố Tịch và Phương Phi vừa đến tổng bộ đã lao đầu và kỳ tập huấn căng thẳng cùng bốn ứng viên khác, lịch học rất dày đặc. Đến tối, họ mệt mỏi nằm dài trên giường nghỉ ngơi.

Cuối cùng Vi Đào cũng gọi tới.

“Tịch Tịch.”

“Dạ?”

“Tại sao không nói cho anh biết?”

“Điện thoại anh gọi không được.”

“... Vậy ngày mới về?”

“Đúng.”

“Anh đi đón em.”

“Dạ.”

“Anh nhớ em.”

“... Em cũng thế.”

Đó là lần gọi điện ngắn nhất của họ.

Cúp máy rồi, Cố Tích thấy tim nặng trĩu, không thể vui nổi. Rõ ràng có nhiều lời muốn nói, cứ sao lại không thốt ra được?

Tối qua khi cô biết tin phải đến tổng bộ tập huấn, nhớ đến ngày mai anh về, cô lại phải đi thì cuống cuống gọi cho anh. Nhưng điện thoại của anh không ai nghe, cô hụt hẫng nhớ đến món súp chưa nấu, sự tủi thân dâng trào, anh đáng ghét!

Vì vậy, dù biết rõ anh về sẽ không gặp được mình nhưng cô cũng không chủ động gọi lại hoặc gửi tin nhắn. Dù sao đã hai ngày không gặp, thêm ba ngày nữa cũng chẳng sao. Anh không để tâm, cô cũng có thể.

Cố Tịch tự dưng giận dữ, càng yêu một người thì càng hệt hẵng rồi trở nên kỳ quặc. Nhưng bây giờ nằm trên giường, trái tim vẫn đầy ắp gương mặt tuần tú đó, nhớ đến lúc này anh khẽ thở dài trong điện thoại, tâm trạng lại nặng trĩu. Anh có buồn không? Có kỳ cục giống cô không? Cô ghét chia xa, cực ghét, nhưng hình như họ gần đây đã bỏ lỡ nhau. Tâm trạng trời lên sục xuống mãi, Cố Tịch không đếm xỉa cả tiếng gọi của Phương Phi, vội vàng tắm rửa rồi vùi đầu ngủ.

Phương Phi nhận ra nỗi buồn của cô, đoán chắc có liên quan đến Vi Đào. Hai người này lại sao rồi?

Hôm sau tập huấn cả ngày, tổng bộ sắp xếp vài vị cốt cán của trung tâm tiêu thụ đến tiến hành giảng dạy, đồng thời giải thích tường tận kế hoạch kinh doanh mới nhất, đặc biệt là sử dụng mức chiết khấu thế nào, chi phí ra sao. Tập huấn cường độ cao khiến họ không còn sức đâu mà nghĩ đến chuyện khác, Cố Tịch cũng tạm thời quên đi muộn phiền.

Buổi tối, các học viên ra khỏi trung tâm huấn luyện, gặp Lạc Tĩnh ở cổng. Ngoài Cố Tịch và Phương Phi ra, những người khác đều chủ động chào hỏi, Lạc Tĩnh hờ hững đáp lại.

Lạc Tĩnh quay sang, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Cố Tịch. Hôm nay tâm trạng Cố Tịch đang rất sa sút nên không định quan tâm, cô kéo Phương Phi ra ngoài cổng.

Lạc Tịnh đi ra ngoài, đến một bến xe sang trọng đậu trong khuôn viên. Bỗng từ trên xem có một người bước xuống, đứng gọi Lạc Tịnh. Cố Tịch vốn không nhìn, nhưng khi nghe thấy tiếng gọi đó, tim cô nhảy thót lên một cái. Giọng nói này... Cô quay sang nhìn. Lạc Tịnh chạy về phía chiếc xe, người đứng cạnh xe nhìn rất quen.

Cố Tịch thấy cô gái kia gỡ kính râm xuống, cười với mình, tim cô thất lại, tiểu thư Y Liên! Cô ta... quen Lạc Tịnh? Lạc Tịnh quay lại nhìn cô rồi chui vào xe. Tiểu thư Y Liên cười, vẫy tay với cô, rồi cũng vào ghế lại, sau đó lái xe đi ngang cô và Phương Phi. Nhìn nụ cười đặc ý trên gương mặt cô ta, trong lòng Cố Tịch như nghiêng sông đổ bể.

Gắn kết mọi đầu mối lại với nhau, cô đã hiểu, tiểu thư Y Liên chính là Khổng Diễm, bạn gái cũ của Vi Đào. Chuyện hôm đó ở cửa hàng, căn bản không phải là tình cờ. Ha! Thật nực cười! Cô còn cảm thấy cô ta rất thân thiện, kết quả chỉ là giả vờ.

Phương Phi thấy mặt cô tái xanh thì lo lắng kéo áo cô, “Tịch Tịch, sao vậy?”.

Cố Tịch từ từ kìm nén cơn kích động, cười nhạt, “Tớ thấy Khổng Diễm rồi”.

“Ai là Khổng Diễm?”, Phương Phi nghi ngại. Cô nàng không biết tên bạn gái cũ của Vi Đào.

“Bạn gái cũ của Vi Đào, bạn thân của Lạc Tịnh, cũng chính là tiểu thư Y Liên kia.” Cố Tịch nhìn theo hướng chiếc xe, khóe môi nhếch lên.

Phương Phi sững sốt mở to mắt, cuối cùng phản ứng ra, chính là cô nàng cười rất kỳ dị ban nãy. Hứ, cô ta sao mà ti tiện thế, lén lút chạy tới đây khoe khoang cái gì?

Phương Phi liên tưởng phong phú, lập tức nhớ đến chuyện Lạc Tịnh làm khó Cố Tịch, lại nhớ ánh mắt lạnh nhạt lúc nãy, hiểu ra hết, “Cô nàng này tâm địa sao khó lường thế?”, nhất định là cô ta giật dây Lạc Tịnh.

“Phi Phi, đi, chúng ta đi ăn, ăn hoành tráng”, Cố Tịch khoác tay bạn ra ngoài. Trong bụng cô là lửa giận phùng phùng. Khổng Diễm nếu muốn gặp hay đối phó với cô thì hãy cứ xuất hiện. Tại sao phải có những hành động vặt vãnh như thế? Cô ghét nhất loại người đó. Bạn gái cũ thì đã sao? Dù thế nào cũng đã là quá khứ, cứ cho là Vi Đào còn nghĩ đến tình cũ, thì cô ta cũng không cần phải lén lút tiếp cận cô, thật mất hứng!

Nhưng điều khiến cô không vui không chỉ là chút thủ đoạn của Khổng Diễm, chủ yếu vẫn là Vi Đào. Anh về nhà làm gì, cô đã cho qua không gặng hỏi, tại sao về trễ hơn cũng không giải thích? Nếu anh cảm thấy không cần thiết thì được thôi, cô chẳng cần quan tâm. Cô cũng không muốn bận tâm anh và Khổng Diễm liệu có lằng nhằng hay không, đừng có làm phiền cô!

Càng nghĩ càng bực, chỉ có thể xả hết nỗi tức giận vào đồ ăn, Cố Tịch ăn một bữa thật hoành tráng cho bỏ tức.

Khi cô và Phương Phi ngồi taxi quay về khách sạn thì điện thoại đổ chuông.

Cố Tịch tưởng Vi Đào gọi tới, ai ngờ lại là một số lạ, mà còn là số của thành phố M.

Cô nghi ngại nghe máy, một giọng nói bất ngờ, mẹ Vi Đào.

Mẹ anh biết cô tập huấn ở M, hỏi cô sao không đến thăm họ? Cố Tịch vội xin lỗi, nói đến là vì công việc, định tập huấn xong sẽ tới thăm.

Mẹ Vi Đào vẫn tỏ ra không vui, nói nếu bây giờ cô rảnh thì đến nhà một chuyến, nói xong đọc địa chỉ nhà cho cô. Cố Tịch đành gồng mình nhận lời sẽ đến ngay.

Cố Tịch bảo Phương Phi về trước, cô phải tới thăm bố mẹ Vi Đào. Phương Phi lo lắng nắm tay cô, “Mình cậu đi được không?”. Cố Tịch cười, “Được”.

Cố Tịch xuống xe, vào siêu thị gần đó mua rất nhiều sản phẩm dinh dưỡng, sau đó vẫy một chiếc taxi tới thẳng nhà Vi Đào.

Buổi tối, vừa thấy Cố Tịch trở về, Phương Phi liền nhảy xuống giường.

“Về rồi à?”

Cố Tịch cười nói, “Gặp phụ huynh thật là chuyện đau đầu”.

Phương Phi kéo cô hỏi: “Thế nào, lần đầu đến nhà có căng thẳng không?”.

Cố Tịch cười nhẹ nhàng, “Căng thẳng cái gì? Họ còn căng thẳng hơn tớ”, vừa nói vừa vuốt tóc đứng lên, “Buồn ngủ quá, tớ đi tắm trước”. Nói xong,

cô mặc kệ Phương Phi vẫn kêu réo sau lưng, cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Đóng cửa phòng tắm lại, mở vòi nước ra, Cố Tịch từ từ ngồi xuống nắp bồn cầu, không thể giả vờ được nữa, mặt cô sa sầm.

Vi Đào gặp Khổng Diễm, anh không nói. Khổng Diễm muốn quay lại, anh không nói. Mẹ anh thấy nhà cô phiền toái, anh cũng không nói.

Tại sao? Trên đường về, cô cứ nghĩ, cứ tìm một lý do hợp lý cho anh. Anh là người rất lý trí, làm chuyện gì cũng sẽ có lý do. Lần này lý do của anh là gì? Vì muốn tốt cho cô? Không muốn cô buồn phiền? Trông thì có vẻ thế, anh đã lo lắng hết thảy cho cô, tưởng rằng cô không cần biết đến những chuyện này.

Nhưng khi cô ý thức được tiểu thư Y Liên là Khổng Diễm, nghe mẹ anh nói hôm trước họ mới gặp nhau, cô rất đau lòng. Anh không muốn cô biết, cô sẽ giả vờ không biết. Nhưng trong lòng vẫn rất để tâm, để tâm vì anh che giấu. Vi Đào, em muốn nghe chính miệng anh nói với em, đã xảy ra chuyện gì?

Chương 49: Phản kích

Hôm sau, Phương Phi vừa tỉnh dậy đã thấy Cố Tịch đang ngồi trang điểm trước gương. Cô nàng nằm bò ra giường chọc, “Tối qua mấy giờ

ngủ?”. Lúc Phương Phi ngủ thì Tịch Tịch vẫn đang nói chuyện điện thoại, xem ra vấn đề giữa họ chắc là OK rồi.

Cố Tịch quay lại, gương mặt không giấu nụ cười, “Chắc một rưỡi”. Cô cũng không nhớ rõ, chỉ biết cuối cùng điện thoại nóng đến phỏng tay, họ mới chịu cúp máy.

“Xùy xùy, phụ nữ ơi!” Phương Phi tốc chần xuống giường, trong mắt là sự bất lực. Tối qua là ai sống chết không nghe điện thoại? Phương Phi cầm điện thoại của mình trên tủ đầu giường lên, màn hình tối đen, cô cau mày, “Tớ nói này, chắc cậu quên sạc pin giúp tớ rồi hả?”, liếc mắt nhìn, khả năng này vô cùng lớn.

Cố Tịch kêu lên một tiếng, vội quay lại, “Hình như hết pin thật, trời ơi, tớ quên mất”.

Phương Phi lờm một cái, nói gì bây giờ? Con nhỏ này hể tình tứ một cái là chuyện gì cũng quên sạch.

Haizzz! Phương Phi thở dài thườn thượt, ném điện thoại lên giường, vào phòng tắm.

Cố Tịch đứng ngoài xin lỗi, “Phi Phi, xin lỗi, tớ quên thật. Hay thế này, hôm nay cậu dùng điện thoại của tớ?”. Cô... lúc đó trong lòng chỉ nghĩ đến một người, không chú ý là điện thoại sắp hết pin.

“Cảm ơn nhé, hôm nay ai đó mà gọi điện tới, không thấy cậu thì lại quấy rầy tớ”, Phương Phi vừa rửa mặt vừa nói, giọng ậm ừ không rõ.

Cố Tịch tựa vào cửa, ngón tay vẽ vẽ lên cửa kính, hình như cũng phải, cô không có điện thoại cũng khá bất tiện. Cô lẩm bẩm, “VẬY... cậu chuyển số điện thoại cần liên lạc vào điện thoại của tớ?”. Cô vẫn thấy ngại.

Phương Phi rửa mặt xong đi ra, vỗ vỗ mặt Cố Tịch, “Mau đi trang điểm, nhớ giặm nhiều phấn vào, mắt quầng thâm kìa”. Cô không sao, dù gì cũng chẳng ai gọi điện cho cô. Tiết Khải, nếu cô không chủ động thì sẽ không nhắn tin trước.

Cố Tịch theo Phương Phi tới bên giường, “Phi Phi, xin lỗi”. Nếu không phải Phi Phi giúp thì tới giờ chắc cô vẫn còn buồn bực.

Phương Phi thấy cô vẫn hổ thẹn thì cười thầm, nâng mặt cô lên cắn một cái hơi mạnh, “Hai người không sao là tớ yên tâm rồi, nhưng tối qua hại tớ mãi mới ngủ được”.

Cố Tịch ôm cổ Phương Phi, xấu hổ dựa vào vai bạn. Phi Phi, cậu tốt thật!

Phương Phi choàng vai cô, hiếm khi thấy tình yêu của họ chân thật như vậy, vừa hâm mộ vừa cảm động, đương nhiên không nỡ thấy họ lấn cấn với nhau.

Tối qua Phương Phi thấy vẻ mặt hệt hăng của Cố Tịch lúc về, đã thoáng có cảm giác không ổn. Cố Tịch ở mãi trong phòng tắm, cô càng lo. Cô do dự, cuối cùng vẫn nhiều chuyện nhắn tin cho Vi Đào, nói với anh là Cố Tịch vừa đi gặp mẹ anh về. Quả nhiên Vi Đào nhanh chóng gọi điện cho Cố Tịch. Phương Phi thông báo là Vi Đào gọi, nhưng Cố Tịch lại nói chưa tắm xong, không nghe.

Phương Phi nhìn điện thoại reo hoài, vừa cuống vừa bất lực.

Điện thoại reo vô số lần, cuối cùng ngừng lại. Cố Tịch lúc đó mới chậm chạp đi ra. Phương Phi nhìn sắc mặt u ám của bạn, cảm thấy vấn đề hơi lớn. Cô lén lút nhắn tin cho Vi Đào, bảo anh gọi vào số máy mình.

Rất nhanh, điện thoại của Phương Phi đổ chuông. Cô nghe máy, cố ý nói những gì đó vớ vẩn. Sau đó bỗng cố tình cao giọng bảo, “Muốn tìm Tịch Tịch sao, được được, anh đợi một chút”. Sau đó đưa điện thoại cho Cố Tịch. Cố Tịch nhìn cô, tình huống này khó có thể không nghe, đành nhận lấy.

Phương Phi cười rồi đi tắm, cho hai người không gian riêng, dù cãi nhau hay giận dỗi cũng phải nói chuyện, có gì cứ bàn bạc, vấn đề tự khắc sẽ được giải quyết.

Quả nhiên khi cô tắm xong thì ai kia đã cầm điện thoại chạy đến cửa sổ, mặt hướng ra cửa, giọng nói khe khẽ. Phương Phi cười, chỉ ít giọng bạn đã không còn oán trách nữa mà còn có chút nũng nịu.

Cuối cùng mưa tạnh trời xanh rồi.

Phương Phi đã mệt cả ngày, tắm rửa xong lên thẳng giường định ngủ. Nhưng nghe giọng nói khe khẽ của Cố Tịch, cô lăn lộn mãi mới ngủ được. Nếu có ngày Tiết Khải cũng dễ dàng cô như vậy thì tốt quá, Phương Phi nhìn bức tường trống trải, từ từ khép mắt lại.

Phương Phi không biết hôm qua Vi Đào đã dỗ dành Cố Tịch thế nào, dù sao sáng dậy cũng thấy mây đen đã tan. Quả nhiên sức mạnh tình yêu là lớn nhất, dễ khiến người ta khóc và cũng khiến người ta cười. Lại thêm cô nàng

Cố Tịch khá đơn giản, khi đỡ dành không tốn sức lắm. Người gốc có cái phúc của người gốc, càng giống Tịch Tịch thì càng dễ gặp được người đàn ông tốt. Cô cũng rất muốn mình đơn giản, không phức tạp, tiếc rằng vẫn thiếu một người đàn ông tốt thích mình.

Buổi tập huấn thứ hai lại nhìn thấy Lạc Tịnh. Cố Tịch mặt không cảm xúc, nhớ đến những gì Vi Đào nói, cô thực sự không có thiện cảm gì với Lạc Tịnh.

Lạc Tịnh cũng nhận ra vẻ lạnh nhạt của Cố Tịch, mắt hơi nheo lại. Cố Tịch hôm nay có vẻ khác, lẽ nào bị Diễm Tử nói trúng rồi? Lạc Tịnh cười lạnh trong bụng, xem ra mẹ Vi Đào cũng chẳng ưa gì Cố Tịch.

Phương Phi kéo Cố Tịch ngồi ở hàng sau, vừa đi vừa thì thầm, “Nghe nói ngày mai sẽ quyết định chia khu đó”. Cố Tịch gật nhẹ đầu, không nói gì, dù sao nếu phân cô đến nơi khác thì cô sẽ không đi.

Từ sáng đến tối lại là tập huấn dày đặc. Sau đó là thi, thi xong là thực hành, chủ quản Lâm đưa học viên đến Trung tâm Kế hoạch của tổng bộ, lấy ra một vài tư liệu trước đây để họ chia tổ kiểm tra, tìm ra vấn đề còn tồn tại trong đó. Cố Tịch và Phương Phi một tổ, cuối cùng tổ họ khảo sát nhanh nhất, toàn diện nhất, được điểm cao nhất.

Cố Tịch thấy Lạc Tịnh nhìn bảng thành tích mà chủ quản Lâm cầm, vẻ mặt khó đoán. Phương Phi và Cố Tịch nắm chặt tay nhau, Lạc Tịnh dù muốn soi mói cũng không có cơ hội.

Buổi tối hai người ra ngoài dạo phố, tìm một tiệm làm tóc để gội đầu. Mấy ngày nay vừa bận vừa mệt, làm cô bơ phờ quá.

Sáng hôm sau, bảng thành tích và phân chia khu vực đã có.

Cố Tích nhìn, thăm sừng sốt, cô được phân đến trung tâm HZ, chính là khu vực thuộc quản lý của thành phố W. Còn Phương Phi lại được phân đến trung tâm HN, ở miền Nam. Cô nhìn Phương Phi, vẻ mặt khó tin, Lạc Tịnh lại không làm khó cô sao? Phương Phi cũng thắc mắc như vậy, nhưng rất nhanh đã cười nói, “Cậu nghĩ nhiều làm gì, kết quả này tốt quá rồi”.

Đúng, bây giờ đã nhận lệnh rồi. Cô sẽ yên tâm về lại W, những việc khác không quản nữa.

“Phi Phi, mẹ cậu thật nỡ cho cậu đi sao?” Thực ra nhà họ Phương cũng chỉ có một cô con gái, bây giờ lại còn đi xa, chú và dì làm sao đây?

“Yên tâm, mẹ còn chê tởn phiền phức kìa. Không chừng tìm một anh chàng miền Nam nào đó cưới là được rồi.” Phương Phi nói nhẹ bằng, nhưng trong lòng chắc chắn không nỡ.

Cố Tích nhìn Phương Phi, lại nghĩ đến Tiết Khải, gần đây cô bạn không mấy khi nhắc tới anh, không biết họ đã tiến triển ra sao.

Các học viên đều không có ý kiến gì về việc phân chia khu vực. Tổng bộ bảo mọi người quay về công ty cũ bàn giao, trong vòng một tuần sẽ nhận nhiệm vụ mới.

Cố Tích và Phương Phi về khách sạn làm thủ tục trả phòng, lại gặp Lạc Tịnh ở đại sảnh, lần này còn có Không Diễm bên cạnh. Cố Tích thăm cười lạnh, bọn họ không phải cố ý tới vui vẻ đưa tiễn mình chứ?

Phương Phi thấy họ tiến đến thì nắm lấy tay Cố Tịch, Cố Tịch nắm lại tay bạn, khoe môi nhướn nụ cười, không sao!

“Cô Cố sắp đi rồi à?” Khổng Diễm lên tiếng trước, môi nở nụ cười nhưng không mấy thân thiện.

Cố Tịch cười, gật đầu, “Tập huấn kết thúc rồi”. Nếu không đi thì không biết họ sẽ còn nghĩ ra thủ đoạn gì. Nhớ đến những gì cô ta làm, cô thực sự chẳng thể nào thích nổi.

“Thật tiếc, tôi còn định mời cô Cố đi ăn. Ôi chao, tôi quên chưa tự giới thiệu, tôi tên Khổng Diễm, bạn thân của Lạc Tịnh.” Nhìn vẻ mặt hối tiếc giả tạo của đối phương, Cố Tịch cười, đưa tay ra bắt lại bàn tay chủ động của cô ta, “Hân hạnh, cô Khổng”.

Lạc Tịnh thấy Cố Tịch bình thản thì kéo Khổng Diễm, “Đi thôi”.

Khổng Diễm rút tay lại, “Hy vọng lần sau có cơ hội trò chuyện”, Cố Tịch gật đầu. Khổng Diễm khoác tay Lạc Tịnh đi, được mấy bước thì bỗng quay lại cười điệu đà, “Đúng rồi, nói giúp tôi với Vi Đào là lần trước có món quà quên chưa đưa cho anh ấy, khi nào rảnh tôi sẽ mang tới cho anh ấy”. Cố Tịch nhìn vẻ đắc ý của cô ta, ngần ra vài giây rồi nở nụ cười, “Được, tôi cảm ơn trước thay anh ấy”. Món quà cô ta nói chắc là cái áo sơ mi kia, Vi Đào tuyệt đối sẽ không nhận. Khổng Diễm không ngờ cô vui vẻ nhận lời như vậy, mà còn phóng khoáng chu đáo đến thế, nên mặt hơi biến sắc. Cuối cùng, cô ta cười cười, không nói gì, cùng Lạc Tịnh bỏ đi.

Phương Phi kéo tay Cố Tịch, “À kia huênh hoang quá, còn dám nhắc đến Vi Đào trước mặt cậu!”.

Cố Tịch cười rồi nhún vai, cô ta có gì mà không dám, chuyện ghê gớm hơn còn làm được nữa là... Cố Tịch khoác tay Phương Phi tiếp tục làm thủ tục trả phòng, xách hành lý rời khỏi khách sạn.

Bây giờ cô chỉ muốn chạy nhanh về bên Vi Đào, chỉ cần hai trái tim ở cạnh nhau thì chẳng sợ gì nữa.

Khổng Diễm liệu có dễ dàng buông tay như vậy? Đương nhiên không?

Ngày hôm sau, khi Cố Tịch đã quay về thành phố W, Khổng Diễm và Lạc Tịnh lấy lý do tới thăm Lạc Gia Tuấn, cũng bay đến W. Họ đồng thời lấy danh nghĩa của Lạc Tịnh hẹn Vi Đào ăn cơm. Vi Đào vui vẻ nhận lời.

Khổng Diễm trang điểm xinh đẹp rồi cùng Lạc Tịnh đến chỗ hẹn. Cô ta nghe được tin Cố Tịch đêm đó buồn bã rời đi từ mẹ Vi Đào, trong lòng cười thầm. Không có sự ủng hộ của bà, Cố Tịch khó có thể trở thành con dâu nhà họ! Mẹ Vi Đào hiện giờ hoàn toàn đứng về phía cô ta, đồng thời lần trước nghe Vi Đào khen Cố Tịch, cô ta cũng đã suy nghĩ rất lâu. Cuối cùng quyết định bảo Lạc Tịnh đừng ngăn cản Cố Tịch đến trung tâm tiêu thụ HZ. Cô ta cũng có thể vì anh mà dịu dàng nhượng bộ. Vi Đào, em sẽ không bỏ cuộc đâu.

Khi Vi Đào đẹp trai xuất hiện ở cửa, mắt Khổng Diễm sáng lên, tim đập thình thịch, tối nay anh thật sự rất đẹp. Lẽ nào anh vì cô ta mà cố ý ăn mặc như vậy?

Lạc Tịnh đưa tay ra hiệu cho Vi Đào, anh ung dung bước tới chỗ họ.

“Vi Đào, hôm nay anh rất đẹp trai đấy”, Lạc Tịnh cười và khen, cố ý nháy mắt với Khổng Diễm.

Vi Đào cười nhẹ, “Ở đây ăn mặc không tươm tất là không được vào”. Họ chọn nhà hàng sang như vậy, tất nhiên anh phải lịch sự.

Khổng Diễm nhìn chăm chăm Vi Đào, gò má đỏ hồng, “Anh cắt tóc rồi à?”. Cô ta chú ý thấy tóc anh cắt rất gọn, xem ra ngoài quần áo, anh cũng chịu khó để ý đến ngoại hình. Trong lòng càng lúc càng thấy ngọt ngào, không ngờ anh lại coi trọng buổi hẹn tối nay đến vậy.

Vi Đào gật đầu, “Trông khỏe khoản hơn”. Vẻ mặt anh trước sau vẫn bình thản, ung dung tự tại.

Khổng Diễm nhận ra vẻ thoải mái của Vi Đào thì niềm vui trong lòng cứ tăng dần, không ngừng tìm chuyện để nói với anh. Kết thúc không vui về đêm nọ, anh không chỉ không nhắc mà còn tỏ ra thân thiện. Chắc chắn là lời mẹ Vi Đào đã có tác dụng. Bà nói mấy hôm nay đều khuyên anh suy nghĩ cho kỹ, tìm vợ chồng không phải để yêu, đợi tình yêu nồng nhiệt qua đi thì mới thấy được cô gái nào tốt cho anh hơn. Bà bảo cô ta mới là người anh nên tìm kiếm. Nghe bà nói rằng Vi Đào cũng không phản đối, hình như đã có phần lay động. Nên cô ta quyết định chủ động hơn, biểu hiện thật tốt trước mặt anh, kiềm chế tính khí để anh nhìn thấy sự thay đổi của mình. Cô ta không tin anh sẽ không do dự.

Lạc Tịnh thấy niềm vui trong mắt Khổng Diễm thì cũng vui lây. Mấy hôm nay cô cũng khuyên Vi Đào, Khổng Diễm tuy có chút tính khí tiểu thư, nhưng thật sự yêu anh, vì anh mà nguyện thay đổi, anh nên cho Khổng Diễm một cơ hội làm lại. Vi Đào không nói gì, chỉ hỏi Lạc Tịnh, cô nghĩ họ thật sự hợp nhau chứ? Lạc Tịnh đáp ngay rằng đương nhiên, có những người bỏ lỡ nhau rồi mới biết trân trọng. Khổng Diễm bây giờ thay đổi rất nhiều, nếu không phải vì anh thì cô ta cũng sẽ không làm trái gia đình mà chia tay với bạn trai, càng không cãi nhau với người nhà rồi bỏ đi. Vi Đào nghe xong, im lặng không nói.

Lạc Tịnh biết Khổng Diễm sẽ không nói với anh những điều này, nhìn thấy bạn mình buồn bã suốt nên mới không nhắc tâm. Lạc Tịnh khuyên Vi Đào nể tình cảm cũ, nghĩ kỹ xem Khổng Diễm làm thế là vì ai. Tiểu thư cao ngạo như Khổng Diễm lại chịu vì một người đến mức này, chứng tỏ cô ta thật sự rất quan tâm đến người đó, mà người đó lại chính là anh.

Thấy hôm nay Vi Đào vui vẻ nhận lời, bây giờ còn trò chuyện với Khổng Diễm, Lạc Tịnh biết anh đang suy nghĩ nghiêm túc về đề nghị của mình. Chỉ cần họ có thể ở bên nhau thì cô yên tâm rồi.

Lạc Tịnh vui vẻ đề nghị, chọn món trước, vừa ăn vừa trò chuyện.

Vi Đào cười nói, đợi một lúc, còn có người chưa tới.

Khổng Diễm ngớ ra, “Còn ai nữa? Gia Tuấn?”, hình như họ không gọi Gia Tuấn?

Vi Đào đưa tay lên nhìn đồng hồ, rồi nhìn ra phía cửa nhà hàng, chắc sắp rồi.

Khổng Diễm và Lạc Tịnh trông theo, một bóng dáng chậm rãi bước vào, khi nhìn rõ mặt người đó, cả hai đều biến sắc.

Ánh mắt Vi Đào trở nên dịu dàng, đứng lên đón.

“A Tịnh, chuyện gì thế này?” Khổng Diễm mặt tái xanh, anh... sao anh có thể!

Lạc Tịnh giữ lấy cánh tay Khổng Diễm, vội xoa dịu, “Đừng giận đừng giận, cô ta có đến cũng không thể làm gì được!”.

Vi Đào đã choàng tay ôm người đó đến bên bàn, cười nói với họ, “Để anh giới thiệu. Đây là bạn cũ của anh, Lạc Tịnh. Đây là bạn thân Lạc Tịnh, cũng là bạn gái cũ của anh, Khổng Diễm”. Chữ “Cũ” anh đặc biệt nhấn

mạnh, chỉ thấy khuôn mặt Khổng Diễm màu sắc thay đổi liên tục, xấu xí vô cùng.

Sau đó Vi Đào siết đôi tay, ôm người đó gần hơn, ánh mắt vô cùng dịu dàng nhìn cô, “Còn đây là vợ anh, Cố Tịch”.

...

Khổng Diễm và Lạc Tịnh hóa đá tại chỗ, miệng há to tưởng chừng có thể nhét được cả quả trứng!

Vợ Vi Đào, sao có thể? Họ kết hôn lúc nào???

Chương 50: Lập mưu

Trong lúc hai người há mồm trợn mắt thì Vi Đào đã kéo ghế cho Cố Tịch, anh ngồi xuống cạnh cô. Cố Tịch ngồi xuống rồi mới quay sang cười với họ, “Cô Khổng, trùng hợp quá, lại gặp nhau rồi”. Nụ cười nhẹ nhàng nhưng rất đẹp.

Cảm giác của Khổng Diễm bây giờ cũng giống như bị ai đó bắt nuốt cả quả trứng luộc, nghẹn không thở được, từ khí quản đến lồng ngực đều bị chèn ép rất khó chịu. Rốt cuộc đây là sao, Vi Đào không chỉ dẫn cô ta đến, còn... tuyên bố họ đã kết hôn? Không thể, tuyệt đối không thể! Mẹ Vi Đào chưa đồng ý, họ sao có thể kết hôn được? Hừ, chắc chắn là chỉ nói miệng để hù dọa người khác thôi.

Khổng Diễm cố gắng bình ổn sắc mặt, cô ta cũng không phải là kẻ ăn chay^[1], làm sao có thể tức đến mất lý trí chỉ vì câu nói đó của họ. Khổng Diễm nặn ra một nụ cười, nhướn mày với Lạc Tịnh, “A Tịnh, chuyện Vi Đào kết hôn lớn như vậy mà cũng không thông báo chúng mình, kỳ quá nhỉ”. Ngụ ý là, anh không thể lén lút kết hôn. Hôm trước họ mới gặp Cố Tịch, hơn nữa thái độ mẹ anh rõ ràng như vậy, chuyện kết hôn anh nói chắc chắn là giả.

[1] Ăn chay: Ý nói không lợi hại, dễ bị bắt nạt, dễ đối phó.

Lạc Tịnh hiểu ngay, nhìn Vi Đào hỏi về nghi hoặc: “Vi Đào, anh kết hôn thật chứ?”. Câu này là hỏi thay Khổng Diễm, hơn nữa Lạc Tịnh cũng không thèm nhìn Cố Tịch, rõ ràng là phớt lờ cô.

Ánh mắt Vi Đào dịu dàng, nắm tay Cố Tịch, “Xin lỗi đã không thông báo cho hai người vì quá vội. Vốn tưởng kết hôn rất phiền phức, ai ngờ đơn giản đến vậy. Hôm nay cũng không đông người, đi không phải xếp hàng”. Cuối cùng, bàn tay của anh nắm tay Cố Tịch nhẹ nhàng ve vuốt, cử chỉ trân trọng thương yêu đó khiến Khổng Diễm tức nghẹn. Anh... anh thật quá đáng!

Trong lòng Khổng Diễm sóng đang cuộn trào, lẽ nào họ kết hôn thật? Cô ta không ngừng phủ nhận, vẫn không tin. Muốn kết hôn, chí ít phải có sổ hộ khẩu, mẹ Vi Đào chắc chắn không thể đưa cho anh. Cuối cùng, không thể kiềm chế được cơn giận, cô ta nhìn thẳng Cố Tịch, “Kết hôn không chỉ nói miệng là xong, cũng phải theo trình tự chính quy chứ”. Anh dù có nói giống thật đến mấy, nếu không có chứng cứ, cô ta nhất định không tin.

Cố Tịch cười không nói, chỉ nhìn Vi Đào. Vi Đào nắm chặt tay cô, nháy mắt, “Khổng Diễm muốn ngắm giấy chứng nhận kết hôn của chúng ta”.

Cố Tịch nắm bắt tín hiệu của anh, e thẹn cười khẽ, “Nhưng ngại lắm”. Vi Đào lại nói, “Không sao, đều là người quen mà”. Hai người cứ tình tứ như chốn không người làm Khổng Diễm tức điên, siết chặt năm đấm. Lạc Tịnh lo lắng nắm tay bạn, đừng giận đừng giận.

Cố Tịch cuối cùng lấy từ trong túi ra hai tờ giấy đỏ, vẫn còn mới toanh sáng bóng, quả nhiên là “nóng hổi mới ra lò”!

Cô mở hai tờ giấy, đặt trên bàn, cười ngượng ngùng, “Nhân viên ở đó còn khen Vi Đào hôm nay là người đẹp trai nhất trong số đến đăng ký”, lời nói toát ra vẻ hạnh phúc.

Khổng Diễm và Lạc Tịnh trừng trừng nhìn tấm ảnh Vi Đào và Cố Tịch ngồi sánh vai in trên tờ giấy, con dấu đóng trên đó rất rõ và sâu. Dòng chữ đậm màu đen viết tên Vi Đào và Cố Tịch, ngày tháng chính là hôm nay!

Khổng Diễm chỉ thấy trước mắt tối đen, dòng máu giận dữ trong lòng dâng lên tới cổ họng, tanh tươi khó chịu. Anh... sao có thể làm thế? Lẽ nào anh bất chấp sự phản đối của gia đình, bất chấp cô ta đã chịu khó thay đổi? Khổng Diễm đờ đẫn nhìn Vi Đào, ánh mắt toàn là oán trách.

Vi Đào thu giấy chứng nhận kết hôn về, ngắm nghía, “Bà xã mới là người xinh đẹp nhất hôm nay”.

Bà xã? Trái tim Khổng Diễm như bị ai khoét một lỗ, gió lạnh ùa qua, trái tim đông cứng. Anh... anh gọi người ta là bà xã, anh đã là ông xã của

người khác. Điều đó như một mũi tên nhọn làm rách nốt hy vọng cuối cùng của cô ta, cô ta không thể chấp nhận.

Khổng Diễm nổi khùng lên, gạt mọi thứ bát đĩa trên bàn xuống đất, phát ra âm thanh loảng xoảng kinh người. Ánh mắt mọi người trong nhà hàng tập trung hết vào chỗ họ.

Vi Đào nắm chặt tay Cố Tịch, nụ cười vẫn thế, quay lại gọi, “Phục vụ, làm phiền đội bộ khác giúp chúng tôi”. Rồi anh thu ánh mắt, quay sang nhìn Cố Tịch, nụ cười càng tươi, “Đừng sợ”. Cố Tịch cười đáp lại, “Em không sợ”.

Khổng Diễm trừng mắt nhìn hai người đang nhìn nhau tình tứ, lửa giận trong lòng cuối cùng phun trào, cô ta đứng phắt dậy, chiếc ghế phát ra âm thanh chói tai. Những ánh mắt vừa quay đi lại tập trung về, mấy người này đang diễn gì vậy?

Lạc Tịnh cũng vội đứng lên kéo bạn, lắc đầu đưa mắt ra hiệu, “Diễm Tử!”.

Khổng Diễm đã mặc kệ tất cả, kéo tay Lạc Tịnh, “Chúng ta đi!”, sau đó giận dữ trừng mắt với Vi Đào, “Tôi sẽ chờ xem mẹ anh có đồng ý cho cô ta bước vào nhà không!”.

Vi Đào nhún vai, cứ tự nhiên. Kết hôn đã là sự thực, không chấp nhận cũng phải chấp nhận.

Khổng Diễm cuối cùng tức tối bỏ đi, Lạc Tịnh vội xách túi đuổi theo, “Diễm Tử, Diễm Tử, đợi tớ với!”.

Nhân viên phục vụ lúc này mang bộ bát đĩa mới đến, nhìn hai người bỏ chạy, có vẻ choáng váng, bây giờ là sao đây?

Vi Đào ra hiệu cho phục vụ gọi món, Cố Tịch nắm tay anh, “Cô ta... chắc không sao chứ?”. Phụ nữ trong tình huống này thường mất bình tĩnh, liệu cô ta có gặp tai nạn, chẳng hạn va xe, té ngã?

Khóe môi Vi Đào giật giật, “Vậy chúng ta có cần đi theo quan tâm thăm hỏi không?: Bây giờ họ mà xuất hiện, e rằng Khổng Diễm không chỉ lật bàn lật ghế mà còn lật cả người luôn.

Cố Tịch nhìn anh, làm thế có phải hơi quá đáng? Khổng Diễm tức đến nổi mặt mày méo mó, tuy cô cũng rất muốn cho cô ta ngậm miệng, nhưng thấy cô ta như vậy, hình như cũng có chút không nỡ.

“Em thương hại cô ta, nhưng cô ta thì không nhẹ tay với em đâu”, Vi Đào cười khẽ. Tịch Tịch, không phải ai cũng hiền lành như em.

Vi Đào từ lúc bị mẹ gọi về nhà đã ý thức được rằng đã có vấn đề.

Đầu tiên là công ty của mẹ xảy ra chuyện, vô tình liên lụy đến Cố Tịch; tiếp đó khi Cố Tịch dự tuyển thì bị Lạc Tịnh làm khó; anh thoáng thấy có gì đó bất thường. Quả nhiên anh dò hỏi Gia Tuấn, liền có ngay đáp án.

Gia Tuấn vô tình kể cho Lạc Tịnh nghe chuyện đám cưới của hai người vì vấn đề bói toán mà tạm hoãn. Sau đó mẹ anh có chuyện ở công ty, Lạc Tịnh làm khó Cố Tịch. Vi Đào nghĩ đi nghĩ lại, điều duy nhất có thể liên hệ chính là Khổng Diễm. Gia Tuấn bảo nghe Lạc Tịnh nói rằng Khổng Diễm đã chia tay bạn trai. Trong lòng Vi Đào từ từ hiểu ra, nhưng anh cần phải chắc chắn.

Vì vậy Vi Đào đã vội về nhà. Khi trông thấy mẹ dặt Khổng Diễm vào, suy đoán trong lòng càng chắc chắn hơn. Khổng Diễm và mọi thứ đều liên quan tới nhau. Bề ngoài thì cô ta là công thần giải quyết khó khăn của công ty mẹ. Đúng thế, với quan hệ của bố cô ta, chỉ cần đung ngón tay là mọi thứ lại suôn sẻ ngay. Nhưng anh đã ngầm trao đổi với anh trai, chuyện công ty mẹ gặp trở ngại xảy ra khá mập mờ. Vốn mọi thứ đang bình thường, bỗng dưng vì một câu thủ tục chưa đủ của bên sát hạch mà ngừng lại tất cả. Lưu Chính Cương đã điều tra, quả thực là do công ty đối thủ ra tay, nhưng chỉ dựa vào công ty đó thì không thể làm được tới mức này. Giải thích hợp lý duy nhất chính là sau lưng công ty đó còn có người khác. Bàn tay đen có thể thao túng đến cỡ đó còn là ai? Đáp án đã rõ.

Anh nhìn thấy sự tác hợp cố ý của mẹ, càng hiểu rõ mục đích làm mọi thứ của Khổng Diễm, chính là muốn nhân lúc bố mẹ có hiềm khích với gia đình Cố Tịch, mà nhờ mẹ ủng hộ họ tái hợp. Lạc Tịnh làm khó Cố Tịch chắc chắn cũng vì Khổng Diễm mà ra, nếu không thì Lạc Tịnh và Cố Tịch không hề thân quen, hơn nữa còn là quan hệ cấp trên cấp dưới, cô ấy sẽ không dễ dàng ý mạnh hiếp yếu. Đến khi nhìn rõ tất cả, những động tác nhỏ của Khổng Diễm đã không còn khó đoán, cô ta nhất định sẽ lợi dụng mọi cơ hội chia rẽ anh và Cố Tịch.

Vi Đào tỏ ra không hề bất mãn với sự sắp xếp cố ý của mẹ, thậm chí đối với những lời oán trách Cố Tịch của bà, anh cũng lặng lẽ lắng nghe. Mẹ bây giờ chịu ơn Khổng Diễm, lại thêm chuyện nhà Cố Tịch làm bà không vui, chắc chắn sẽ đứng về phía Khổng Diễm. Anh không vội kéo mẹ về, trước mắt, quan trọng nhất là quan hệ giữa anh và Cố Tịch. Chỉ khi họ vững chắc không thể phá vỡ, thì Khổng Diễm mới không len vào được. Hơn nữa, khi hạng mục của công ty mẹ chưa chắc chắn, anh vẫn không muốn làm kinh động Khổng Diễm. Và cả kỳ tranh tuyển của Cố Tịch, tình huống này, nếu Khổng Diễm lại thủ thi gì với Lạc Tịnh thì có thể định đoạt

cả tương lai của Cố Tịch. Anh phải bình tĩnh, muốn phản kích mà lại không để mất lợi ích. Anh cố ý nói những lời đó với Khổng Diễm, bảo cô ta không dụ dỗ ân cần bằng Cố Tịch. Với sự hiểu biết về Khổng Diễm, cô ta chắc chắn sẽ không phục vì bị so sánh, anh đợi cô ta nhượng bộ. Như thế chuyện của Cố Tịch sẽ ổn.

Ở thành phố M, Vi Đào suy nghĩ mãi rồi gọi cho dì Cố Tịch. Quả nhiên nằm trong dự đoán của dì, giữa họ đã xuất hiện tiểu nhân. Ban đầu dì cảnh cáo anh sẽ gặp tai họa với nữ giới, hơn nữa người đó sẽ hãm hại Cố Tịch. Lúc đó anh mới nghe đã lo lắng không biết liệu Cố Tịch có xảy ra chuyện gì hay không? Dì nói chỉ cần làm theo lời dì thì sẽ hóa giải được. Vi Đào hỏi, tiệc cưới phải đợi đến tháng Mười, vậy bây giờ đăng ký kết hôn được không? Dì bảo không sao, ở miền Nam phải đợi tiệc mới được thừa nhận là kết hôn, đăng ký kết hôn lại trở thành hình thức. Vi Đào nở nụ cười, chỉ cần quan hệ của anh và Cố Tịch được hợp pháp hóa thì những người khác sẽ không còn cách nào phá hoại. Dì tán thành suy nghĩ của anh.

Vi Đào viện lý do ra nước ngoài công tác phải làm visa mà nhờ mẹ lấy sổ hộ khẩu. Mẹ anh cũng không nghi ngờ, chỉ dặn dò giữ cẩn thận, đừng làm mất.

Trước khi quay về W, anh còn một việc phải làm. Anh và anh trai cùng nhờ người điều tra công ty đối thủ, xác nhận lần cuối có phải là nhà họ Khổng giờ trò sau lưng không, nên mới trễ nửa ngày.

Nhưng điều anh không ngờ là khi anh về thì Cố Tịch lại đi M rồi. Anh biết Cố Tịch tủi thân, nhưng những phức tạp trong chuyện này, anh không muốn cô buồn phiền. Một cô gái đơn giản thuần khiết như cô, anh mong có thể thay cô giải quyết mọi ưu tư. Không ngờ mẹ lại hành động vượt ngoài dự tính của anh. Thấy tin nhắn Phương Phi gửi, anh giật mình hoảng hốt.

Có những việc dù anh đã cố gắng đứng trước Cố Tịch để che chắn, nhưng khả năng của anh vẫn không thể bao bọc hết cho cô. Cố Tịch vẫn bị tổn thương, anh không nở.

Đêm đó anh gọi điện cho Cố Tịch, kể hết mọi việc. Sự đổ kỵ của Không Diễm, sự khó khăn hạch sách của Lạc Tịnh, nỗi oán trách của mẹ, anh đều kể rõ cho cô nghe, đồng thời đề nghị đi đăng ký kết hôn. Cố Tịch vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, như thế có được không? Vi Đào kể cô nghe lời dì nói, bảo cô cũng đừng nói cho bố mẹ biết, dì hứa sẽ tìm cơ hội giải thích với họ. Cố Tịch ngần ngại, nhưng cuối cùng cũng lung lay trước sự kiên định của anh. Hóa ra khi cô vẫn đang oán trách anh thì anh đã lặng lẽ giải quyết nhiều việc như vậy.

Cố Tịch nghĩ đến tấm lòng Vi Đào dành cho mình thì không do dự nữa. Sáng hôm sau cô gọi điện cho bố mẹ, nói phải làm visa đi nước ngoài nên cần sổ hộ khẩu, nhờ bố mẹ gửi chuyển phát nhanh tới, Vi Đào có thể nhận thay.

Khi Cố Tịch đối diện với sự khiêu khích của Không Diễm thì đã không còn hoảng loạn. Cô nàng “bạn gái cũ” của Vi Đào, cho dù mục đích của cô ta là gì thì thủ đoạn cũng không quang minh, khiến người khác khinh thường. Điều khiến cô bất ngờ là Lạc Tịnh lại không làm khó mình trong việc chia khu vực, có nghĩa là Không Diễm muốn lấy lòng Vi Đào. Cô không ngờ đại tiểu thư cũng biết nhượng bộ, nhưng đã muộn.

Tối qua Cố Tịch mới về tới W, sáng sớm nay Vi Đào cầm sẵn vé máy bay đã chuẩn bị xong, xin nghỉ phép rồi cùng cô bay tới N, hai người quyết định đăng ký kết hôn tại N. Hôm nay anh ăn vận đẹp như vậy cũng vì chụp ảnh khi lấy giấy chứng nhận.

Khi hai người cầm hai tờ giấy đỏ tươi rời bước ra khỏi Cục Dân chính, tâm trạng kích động, hôn nhau ở góc phố rất lâu.

Trán họ tì sát, mũi cọ vào nhau, hơi thở nóng hổi của anh phả vào môi cô, “Tịch Tịch, em không biết bây giờ anh xúc động thế nào đâu”.

“Em biết, em biết, em cũng thế.”

Môi lưỡi lại quấn lấy nhau, tình yêu là xác định trong lòng, nhưng nhận giấy chứng nhận kết hôn lại là sự xác định về mối quan hệ. Cuối cùng họ đã kết dính, không chia lìa. Cảm giác thuộc về nhau mạnh mẽ dẫn đến cơn sóng lòng đang trào dâng tràn bờ, cuối cùng họ đã trở thành duy nhất của nhau.

Mãi lâu sau, khi hai cơ thể nóng bỏng quyến luyến không nở rời, bốn mắt hừng hực lửa tình nhìn nhau:

“Đau khổ quá, phải đợi đến tháng Mười.”

Anh đau khổ nuốt xuống, cọ xát vào tai cô. Cố Tịch đỏ mặt tía tai cụp mắt xuống, đưa tay che mắt anh, nũng nịu, “Vi Đào!”. Không được nghĩ mãi đến chuyện đó.

Vi Đào thở phào một hơi, ôm cô vào lòng, “Vì tương lai lâu dài, anh chấp nhận chịu đựng mấy tháng này”. Anh muốn cho cô một cuộc sống ổn định nhất, để cô yên lòng, để bố mẹ không còn oán trách.

“Vi Đào.” Cố Tịch thấy tim nóng hực, hai tay ôm chặt anh.

“Bà xã, phải đổi cách gọi rồi.” Anh nhẹ nhàng vờ đùa tai cô, trán cô, cô ngửa ngáy co rúm trong lòng anh, lẩm bẫm, “Lão... công... công^[2]”.

[2] “Lão công” có nghĩa là “ông xã”, nhưng Cố Tịch lại cố ý gọi thành “lão công công”, trêu Vi Đào là thái giám.

Tâm trạng vốn vui vẻ của Vi Đào bị chữ cuối của cô làm khựng lại. Cô bé hự, ngón tay anh nhúc nhích, trượt xuống cổ, cánh tay cô. Cố Tịch cười khanh khách, lùi ra sau tránh. Hai người đùa giỡn rượt đuổi nhau trong con hẻm như những đứa trẻ tinh nghịch. Khi cuối cùng anh chụp được cô, mọi hơi thở đều bị môi lưỡi nuốt chửng.

Cố Tịch bị hôn đến choáng váng rụng rời, rên rỉ gọi ông xã, xin tha. Vi Đào đã nghe được lời mình cần, thỏa mãn buông cô ra, cô bé này cuối cùng đã hoàn toàn thuộc về anh rồi!

Buổi chiều hai người mới quay về W. Vi Đào nhận được lời hẹn của Lạc Tịnh thì lập tức nói cho Cố Tịch biết. Hai người quyết định dành tặng Lạc Tịnh và Khổng Diễm một món quà đặc sắc, để họ hôn hạnh trở thành người đầu tiên biết tin hai người kết hôn. Tối đó anh và cô tới một trước một sau, thấy cảnh họ choáng váng bàng hoàng, quả nhiên tâm trạng hai người rất sung sướng.

Khổng Diễm tuyệt đối không chịu thua, lập tức báo cáo chuyện Vi Đào và Cố Tịch kết hôn cho mẹ Vi Đào.

Mẹ anh quả nhiên nổi trận lôi đình, gọi điện mắng nhiếc anh tiền trăm hậu tấu, hoàn toàn không coi bố mẹ ra gì. Thậm chí nói có phải do Cố Tịch yêu cầu không, nhà họ Cố nói không thể kết hôn mà sao lại cố gắng cuồng gả con gái như vậy? Vi Đào cứ để mẹ xả hết cơn giận, sau đó mới xin lỗi vì đã

giấu nhà đi đăng ký kết hôn. Đến khi mẹ nguôi nguôi, anh mới nói anh và Cố Tịch sớm muộn gì chẳng lấy nhau, bây giờ đi đăng ký cũng không xem là sai trái.

Mẹ Vi Đào sắc giọng chất vấn, “Khổng Diễm có chỗ nào không tốt, nhà con bé có quyền có thế, so với Cố Tịch không biết hơn bao nhiêu lần”. Bà vẫn đang kể lẽ thì Vi Đào đã cười lạnh, “Cố Tịch chỉ có một điểm tốt hơn cô ta là đủ. Cố Tịch tuyệt đối sẽ không lập mưu với con”. Bà ngớ ra rồi cuống lên, “Khổng Diễm sao có thể hại con?”.

Vi Đào lạnh lùng, “Mẹ, công ty của mẹ xảy ra chuyện không liên quan gì lắm tới Công ty XXX, đó chẳng qua chỉ là một bức bình phong. Thực chất, nhà họ Khổng đứng phía sau thao túng, mới khiến hạng mục này phải ngừng lại”.

Mẹ anh ngơ ngẩn, lăm bẫm, “Không thể nào”.

“Mẹ không tin thì cứ hỏi anh con, mẹ nghĩ kỹ đi, Công ty XXX có bản lĩnh giành hạng mục này với mẹ không? Nếu không vì sau lưng có người chống lưng thì làm sao tới lượt họ nhảy vào?” Vi Đào bình tĩnh phân tích, cuối cùng bà không nói gì nữa.

“Mẹ, nhà họ Khổng có tiền có thế, nhưng cô ta bây giờ có thể dùng việc này ngăn cản mẹ, uy hiếp con. Mẹ có thể đảm bảo sau này cô ta sẽ theo ý mẹ không?” Vi Đào muốn cảnh tỉnh mẹ anh, bà muốn trèo cao cũng phải theo nguyện ý của người khác. Khổng Diễm cần anh, không phải vì còn yêu, mà vì không chịu nổi khi anh đối tốt với một ai đó. Cô ta mãi mãi muốn làm kẻ chiến thắng, mong muốn kiểm soát tất cả mọi người.

Mẹ Vi Đào có vẻ không chịu nổi, “Diễm Tử không giống loại người đó, nó thật lòng với con”.

“Thật lòng? Chỉ có cô gái hoàn cảnh như Cố Tịch mới hiểu điều ấy. Mẹ, Cố Tịch đối xử với con rất tốt, con không mong gì khác, chỉ muốn tìm một cô gái thật lòng đối xử tốt với mình. Con phải lấy cô ấy”, Vi Đào nói rất kiên định.

Mẹ anh im lặng, mãi sau mới nói, “Nhà nó nhiều chuyện như vậy, con không sợ sau này còn phiền toái hơn à?”.

Vi Đào cười, mẹ đã lung lay, “Con nguyện bị cô ấy làm phiền cả đời”. Cô chính là phiền toái mà anh cam tâm tình nguyện có được.

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Mẹ anh thở dài, không nói gì nữa, chỉ bảo cất hộ khẩu cho kỹ rồi cúp máy.

Vi Đào vào phòng ôm Cố Tịch, “Mẹ anh đồng ý rồi”. Cố Tịch hơi thót tim, “Thật không?”. Nói thật là cô cứ thấp thỏm bất an, nếu mẹ anh phản đối mãi thì cô không biết sau này phải sống với bà thế nào, dù sao bà cũng là mẹ của Vi Đào.

“Yên tâm, tất cả đã có anh.” Vi Đào ôm chặt cô, vòng tay anh là nơi cô có thể nương tựa cả đời.

Cố Tịch mỉm cười, tất cả đã có anh, tình yêu của cô.

Chương 51: Ngửa bài

Vi Đào ngồi trong góc quán cà phê, tay nghịch cái bật lửa Zippo, chắc cô ta sắp tới rồi.

Quả nhiên cửa quán bị đẩy ra, một tràng chuông gió ngân nga vang lên, bóng Khổng Diễm xuất hiện.

Vi Đào nhếch môi, Khổng Diễm lạnh lùng bước lại gần.

Cô ta đứng cạnh bàn, lạnh lùng trừng anh: “Sao ả không tới?”. Chẳng phải anh muốn khoe hay sao? Hôm qua còn đả kích đau như vậy khiến cô ta căm hận mãi. Chắc hẳn mẹ anh đã gây áp lực, anh biết hậu quả nghiêm trọng rồi chẳng?

Vi Đào đứng lên, khoát tay ra hiệu cho cô ta ngồi xuống, Khổng Diễm ngồi xuống ghế, phục vụ đến hỏi muốn uống gì, cô ta lạnh như tiền, không đáp.

Vi Đào ra hiệu một ly Cappuccino, thứ cô ta thích.

Phục vụ gật đầu rời đi. Vi Đào dựa lưng vào ghế, giọng trầm trầm, “Diễm Tử, anh có việc muốn nói với em”.

Khổng Diễm trừng mắt nhìn vẻ mặt ung dung của anh, đối diện với người đàn ông mình vừa yêu vừa hận này, tâm trạng cô ta rất phức tạp, “Nói gì, nói anh hối hận đã lấy ả kia à?”. Khổng Diễm chỉ muốn nghe một

đáp án, nếu bây giờ anh chịu quay lại, cô ta sẽ không quan tâm chuyện anh mang tiếng ly dị.

Vi Đào cười lạnh, ánh mắt có vẻ bất lực, “Diễm Tử, em vẫn không hiểu”.

“Đúng, em không hiểu ả có gì tốt? Chỉ vì ả dịu dàng, nếu anh thích, em có thể dịu dàng hơn thế”, Khổng Diễm nghiêng răng nói. Chỉ cần nhớ lại vẻ hạnh phúc tràn ngập trên gương mặt Cố Tịch là cô ta lại có cảm giác như món đồ mình yêu quý nhất vừa bị cướp mất, còn nụ cười của Cố Tịch chính là vẻ đắc ý sau khi giật được.

Khóe môi Vi Đào mấp máy, “Diễm Tử, chúng ta sở dĩ chia tay không phải vì nhà em, mà vì em”. Khổng Diễm ngăn người, vẻ mặt cứng đờ nhìn anh.

“Em thích thao túng mọi thứ, thậm chí cả sự lựa chọn của anh. Có rất nhiều việc không nói không có nghĩa là anh chẳng biết gì.” Vi Đào vừa nói vừa gõ nhẹ lên mặt bàn, thong thả nhẹ nhàng.

Trái tim Khổng Diễm như nhảy lên theo tiếng gõ của anh, giật từng cái một, sắc mặt tái nhợt, giọng hơi run run, lúng túng: “Biết... gì?”.

Phục vụ lúc này mang ly cà phê nóng tới, hai người đều ngừng lại. Đợi người đó đi rồi, Khổng Diễm mới nhìn anh, ánh mắt lộ vẻ hoảng loạn.

Vi Đào nhấp ngụm cà phê, nhẹ nhàng nhìn cô ta, nhưng cô ta lại thấy sự dịu dàng đó như toát ra hơi lạnh cực độ. Khổng Diễm không kịp được rung lên, anh đã biết hết.

“Năm đó đơn xin ra nước ngoài của anh vì sao không được thông qua? Lạc Tịnh nói vì có người chiếm chỗ của anh rồi. Hừ, nếu anh cũng như Tần Châu, có người chủ động dâng cơ hội tới tận cửa, thì anh cũng sẽ vui vẻ chấp nhận.” Vi Đào lặng lẽ nhìn sắc mặt càng lúc càng trắng bệch của Khổng Diễm, khóe môi anh trước sau vẫn nhướng lên.

Mỗi việc làm của Khổng Diễm tuy che giấu rất kỹ nhưng trên đời này chẳng có bức tường nào kín gió. Vì ngăn cản anh ra nước ngoài mà cô ta không tiếc việc tìm người dụ dỗ giáo sư, nhường suất của anh cho một ứng viên khác là Tần Châu. Vi Đào lúc đó hụt hẫng, buồn bã, Khổng Diễm dịu dàng ở bên khiến anh cảm thấy cơ hội ra nước ngoài mất rồi, nhưng cũng có được cái khác bù lại, cuối cùng nghĩ thông suốt. Nhưng khi tình cờ trông thấy vị giáo sư quấy rối cô nữ sinh kia, anh mới nghe được bí mật đằng sau mọi thứ.

Có thể tưởng tượng được khi ấy sự bàng hoàng của Vi Đào hoàn toàn không chỉ là bão cấp mười. Người bạn gái anh tin tưởng, một mặt tiếc nuối thay anh vì mất đi cơ hội, một mặt lại đâm anh thật mạnh từ sau lưng. Vi Đào khi ấy, nhìn nụ cười dịu dàng của Khổng Diễm thì chỉ thấy chạnh lòng.

Anh không chất vấn, mà viện lý do cho Khổng Diễm cơ hội, mong cô ta có ngày đích thân nói cho anh biết, rằng cô ta vì không nỡ rời xa anh mới muốn giữ anh lại. Nhưng Khổng Diễm chẳng làm gì, mà yêu cầu anh tốt nghiệp xong vào công ty của cậu cô ta làm việc. Vi Đào nhớ rõ ngày đó, khi cô ta ở trong lòng anh, chỉ vào tòa nhà tập đoàn mà cậu mình kinh doanh, thực tế là nhà họ Khổng nắm phần lớn cổ phiếu, nói: “Vi Đào, đây là em tặng cho anh, chỉ cần anh vào thì em đảm bảo tương lai tất cả sẽ là của anh”. Cô ta cười rạng rỡ, tim anh càng băng lạnh. Anh là gì, một con rối mà cô ta đã hoàn toàn chiếm lĩnh được ư?

Từ đó, anh không còn thông cảm cho cô ta nữa. Họ cãi nhau, Khổng Diễm càng lúc càng oán trách anh không còn chiều chuộng cô ta như trước kia, không chịu nhường nhịn. Vì Đào cười thầm, cô ta cần anh nhường đến bao giờ? Đến khi chỉ có thể đi theo bước chân cô ta sao?

Những cuộc cãi vã càng lúc càng nhiều, bao ngọt ngào ngày cũ đã tan tác. Vì Đào thường nghĩ, nếu không phải do lần dò hỏi về việc ra nước ngoài, anh sẽ không biết ham muốn không chế mọi thứ của cô ta lại mạnh đến thế. Người tin tưởng nhất lại là người phản bội mình nhiều nhất. Anh không vào tập đoàn nhà họ Khổng như cô ta muốn, mà vào một công ty nhỏ. Đó là một công ty mới thành lập chưa lâu, mọi người đều đang phấn đấu, anh cũng có lý do là chuyên tâm cho công việc. Dần dần, Khổng Diễm bắt đầu oán trách sự lạnh nhạt của anh, trách anh không chịu đón nhận ý tốt của cô ta, mà cứ muốn vất vả. Vì Đào chỉ cười nhạt, liệu sẽ có ngày cô ta không chịu nổi không?

Cuối cùng, đến một ngày, họ cãi nhau dữ dội.

Khổng Diễm vì anh không chịu hẹn hò mà nổi trận lôi đình ở nhà, anh họ cô ta tìm người đến dạy cho Vi Đào một bài học. Vì Đào cuối cùng vẫn không đi khuyên nhủ Khổng Diễm. Khổng Diễm lao tới công ty, trách mắng anh thay lòng, trước kia anh không như vậy. Vì Đào để mặc cô ta quậy phá, chỉ tiếp tục làm việc.

Khổng Diễm không chịu nổi sự thờ ơ của anh, phá tan thành văn phòng, giám đốc bước ra nói cô ta đừng nổi điên lên ở đây, cô ta lại nổi giận mắng giám đốc, rằng đây chỉ là công ty nhỏ, cô ta nói một lời sẽ khiến nó sụp đổ ngay. Giám đốc suýt bị cô ta làm cho tức điên.

Mấy hôm sau, Vi Đào thấy giám đốc nhân nhó mặt mày xuất hiện trước mặt, anh đã hiểu, không nói không rằng, chủ động xin nghỉ việc.

Khổng Diễm vừa phá anh vừa bám riết không buông, cứ nói anh đã thay đổi. Cô ta còn chơi chiêu dụ dằng với bố mẹ anh, thường xuyên mua đồ cho họ, ở cạnh họ. Khi Vi Đào tăng ca xong về nhà, thấy mẹ nắm tay Khổng Diễm ngồi trò chuyện, anh chỉ nói vài câu. Mẹ bắt đầu trách cứ anh, nói Khổng Diễm đối xử tốt với anh như vậy, anh nên biết hưởng phúc.

Anh nên sao? Nên dâng hiến sự chung thủy của mình trong cái dụ dằng của cô ta? Anh chịu đủ rồi.

Cuối cùng Vi Đào ngậm khiêu chiến với anh họ Khổng Diễm, hại nhà họ Khổng mất một đơn hàng lớn. Nhà họ Khổng chỉ trích Vi Đào ăn cây táo rào cây sung. Khổng Diễm cũng chất vấn anh tại sao làm thế, Vi Đào nói có sự nghiệp của mình Khổng Diễm bắt anh chọn, cô ta hay sự nghiệp của anh. Vi Đào cười lạnh nói, nhà họ Khổng có để anh chọn không?

Khổng Diễm tức giận vì anh không hiểu, cố ý tìm người diễn kịch để chọc tức anh, nhưng anh không tỏ ý gì. Khổng Diễm cuối cùng giận dữ đòi chia tay, nói Vi Đào gặp chuyện gì thì cô ta cũng không lo nữa. Nhà họ Khổng bắt đầu gây áp lực lên việc làm ăn của gia đình Vi Đào, ép anh biết khó mà lui, nhưng anh không nhượng bộ. Mẹ trách anh làm Khổng Diễm tức giận bỏ đi, bảo anh tới van xin nhà họ Khổng. Vi Đào lại tìm một công việc khác, đi đến thành phố khác.

Khổng Diễm thấy anh ngay cả chuyện làm ăn của nhà mình cũng không thèm thì tức tối đập đồ đạc ở nhà. Mẹ Vi Đào vì thế mà cắn nhả anh nhẩn tâm, Vi Đào bình tĩnh khuyên mẹ, nếu anh không ở M thì nhà họ Khổng sẽ không làm khó họ nữa.

Khổng Diễm muốn trả thù Vi Đào nên chấp nhận yêu đối tượng mà nhà cô ta sắp xếp cho xem mặt. Lạc Tịnh cũng có khuyên hai người mấy lần nhưng đều phải bỏ cuộc. Vi Đào không muốn nhắc tới chuyện nhà họ Khổng nữa. Giữa anh và Khổng Diễm đã không còn tình yêu trong sáng từ lâu rồi, lẫn vào đó là quá nhiều đòi hỏi và yêu cầu, anh không thể tin tưởng cô ta được nữa.

Về sau Lạc Tịnh gặp anh nói chuyện vài lần, khuyên anh về thành phố M. Công ty nhà họ Lạc đang tuyển người, nếu anh muốn thì có thể thử.

Vi Đào biết rõ Lạc Tịnh đang thay Khổng Diễm khuyên anh về, nên vào làm ở công ty hiện tại. Nhưng anh từ chối những lần gặp mặt mà Lạc Tịnh cố ý sắp xếp, anh và Khổng Diễm vẫn nên giữ khoảng cách thì hơn.

Khổng Diễm sắc mặt tái nhợt, khóe môi run run, cô ta tưởng anh mãi mãi cũng không biết, “Em... em chỉ muốn tốt cho anh”.

Vi Đào cười, “Anh không trách em. Nhưng anh rất thất vọng về em, là tự em phá vỡ niềm tin anh dành cho em”. Cô ta đã cho anh một bài học, tin tưởng chẳng qua là sự bắt đầu của bội phản.

Khổng Diễm vẫn muốn giải thích nhưng Vi Đào đã đưa tay chặn lại, “Anh mong chúng ta chỉ tới đây thôi, em đừng làm khó Cố Tịch, cũng đừng làm khó nhà anh”. Hôm nay anh đến chính là muốn cảnh cáo cô ta, nếu cô ta còn đối phó Cố Tịch, anh sẽ không để cô ta yên.

Khổng Diễm cắn môi, khẽ gằn giọng: “Em không cam lòng”.

Vi Đào hừ lạnh, “Từ khi giở thủ đoạn với anh, em đã không còn tư cách rồi!”. Nhìn sắc máu trên gương mặt Khổng Diễm biến mất, tay cầm ly run bần bật, anh biết câu này nặng nề thế nào. Tiếc rằng, nỗi đau của cô ta đã không còn liên quan đến anh.

Đôi mắt Khổng Diễm rưng rưng, vẻ mặt đau khổ, “Em chỉ muốn giữ anh”. Bây giờ cô ta mới hiểu, anh sẽ không quay lại.

“Không người đàn ông nào chịu nổi khi bị phụ nữ đứng sau lưng khống chế.” Anh là đàn ông, cũng có tự trọng. Cô ta không nên tỏ ra lấn át anh ở mọi nơi mọi lúc.

Vi Đào nhìn thấy vẻ suy sụp trên khuôn mặt Khổng Diễm, trong lòng biết cô ta đã hoàn toàn thất bại, “Cũng đừng lôi kéo Lạc Tịnh, anh không muốn cả tình bạn với cô ấy cũng phải bỏ đi”. Lạc Tịnh là bạn thân của cô ta, nhưng không nên mù quáng trở thành kẻ tiếp tay. Nếu còn có lần sau, anh sẽ không mềm lòng nữa.

Nói xong, anh đứng lên, quay nhìn lại lần cuối, “Không tiễn em nữa”. Sau đó đi nhanh như gió, ném lên quầy một tờ tiền rồi dứt khoát ra khỏi quán.

Khổng Diễm chờ dẫn ngòi đó, đến khi cà phê nguội lạnh. Như trái tim cô ta, lạnh giá tựa băng.

Cố Tịch mở cửa, Vi Đào một tay chống lên khung cửa, thấy cô thì khước môi cong lên. Cố Tịch lùi lại nửa bước, anh vào phòng, tiện tay đẩy cửa sau lưng, đóng lại.

Cố Tịch nhìn vẻ mệt mỏi trong mắt anh thì tim nhói đau, anh đã đi đâu? Trên người có chút vẻ lạnh lẽo, như mùi của gió, anh vừa ra ngoài về.

Vi Đào giơ tay kéo cô áp sát ngực mình, không khí bị ép đi hết, giữa họ chỉ có hơi thở của nhau. Anh vùi đầu thật sâu vào hõm cổ cô, đầu mũi lạnh giá trượt trên làn da cô khiến cô run lên. Cô muốn đẩy nhẹ, anh nặng quá, cái ôm quá chặt. Nhưng tay anh vẫn siết lại, như thể muốn hòa cô vào cơ thể mình. Lồng ngực bị ép tới không thở nổi, cô buộc phải ngước lên, khẽ hỏi, “Sao thế?”.

Vi Đào chỉ ôm chặt cô, không nói, cũng không giảm bớt sức nặng cơ thể. Cô vuốt tóc anh, không hỏi nữa, lặng lẽ chịu đựng sức nặng đó. Những mệt mỏi của anh toát ra như đấm vào tim cô, xót xa quá.

Bên cổ có hơi ấm truyền lại, môi anh nhẹ nhàng chuyển động, “Anh đã đi gặp Khổng Diễm”. Cô cứng người, anh ôm chặt hơn, “Anh không thể để cô ta hại em nữa”. Có những lời cần phải nói rõ ngay từ đầu, nếu cô ta cứ chọc tới cô, anh sẽ đáp trả.

Cố Tịch xúc động, hạ giọng, “Em không sợ”. Dững khí trong cô đều đến tư sự toàn tâm toàn ý của anh.

“Anh sợ”, giọng nói gần như lẩm bẫm của anh bay vào tai cô. Đầu Cố Tịch bỗng trống rỗng, tim co thắt lại, người đàn ông này cũng biết sợ ư? Một nỗi chua xót dâng lên tới mũi, tâm ý của anh, làm sao cô không hiểu, càng bảo vệ thì càng lo lắng.

Cô nâng đầu anh lên, nhìn vào gương mặt đầy xót thương của anh, cảm động ngập tràn. Cô ngắm chăm chú, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua đôi mắt khiến người ta sợ hãi của anh, sống mũi cao thẳng, khóe môi gợi cảm. Nhẹ

nhàng, chậm rãi, dịu dàng áp vào, mang theo vẻ xót xa, làm ấm trái tim băng giá của anh. Đừng sợ, em là Cố Tiểu Tịch dũng cảm của anh, em sẽ bảo vệ anh, bảo vệ tình yêu em dành cho anh.

Trái tim Vi Đào được những dịu dàng ấy làm tan chảy, Tịch Tịch, bảo anh làm sao không yêu em cho được. Khoảnh khắc điên cuồng đã xóa tan sự dịu dàng, anh dùng nụ hôn cuồng nhiệt nhất dẹp đi nỗi lo trong lòng. Cho dù tương lai thế nào, họ sẽ mãi mãi ở bên nhau.

Chương 52: Nghịch lửa

Cuối cùng Khổng Diễm đã quay về M.

Vi Đào nhận được điện thoại của Lạc Tĩnh, cô vẫn nói giúp Khổng Diễm. Anh không phản bác, chỉ im lặng. Cuối cùng Lạc Tĩnh bất lực thở dài, “Diễm Tử gây nhiều chuyện vậy cũng chỉ vì anh thôi”. Vi Đào nói gọn, “Em biết là cô ta chỉ vì bản thân mình”. Lạc Tĩnh nghẹn lời.

Vi Đào chuyển sang vấn đề khác, “Gia Tuấn cũng quý mến Cố Tịch, nó biết em làm khó Cố Tịch sẽ đau lòng lắm”. Lạc Tĩnh im lặng, cho đến khi anh nghe thấy trong điện thoại văng đến tiếng “tút tut”, vậy là cô đã hiểu.

Vi Đào nhìn biển đèn ngoài cửa sổ, ai lợi dụng ai, ai phản bội ai? Anh không muốn so đo nữa, trong lòng chỉ nhớ một người, cô mới là người quan trọng nhất.

Cố Tịch và Phương Phi sau khi làm xong thủ tục bàn giao ở công ty, đã lần lượt đến các trung tâm tiêu thụ.

Trước khi Phương Phi đi, Cố Tịch cùng Vi Đào mở tiệc tiễn cô.

Trong buổi tiệc, Cố Tịch để ý thấy Phương Phi không ngừng nhìn điện thoại trên bàn, trong lòng chua xót, Tiết Khải không tới.

Nhân lúc Phương Phi đi vệ sinh, Cố Tịch kéo tay Vi Đào, “Có cần gọi điện cho Tiết Khải không, Phi Phi thế này đáng thương quá”. Vi Đào vuốt má cô, “Chuyện của họ để họ tự giải quyết, chúng ta không giúp được”. Cố Tịch do dự, nhưng... Phi Phi luôn giúp họ, sao cô có thể nhìn Phi Phi đau lòng buồn bã được?

“Nếu Tiết Khải có ý thì sẽ giữ cô ấy lại”, đàn ông rất dụng tâm với những người phụ nữ mình để ý, trừ phi anh ta không có tình cảm với người ấy thôi.

Cố Tịch lại nhớ tới đôi mắt hối hận của Tiết Khải, từ từ buông điện thoại ra.

Lúc Phương Phi rời khỏi W, Tiết Khải cũng không tới tiễn. Thấy bóng dáng cô đơn của Phương Phi, Cố Tịch nhào vào lòng Vi Đào, rơi nước mắt. Vi Đào ôm cô lặng lẽ thờ dài, cô luôn mềm lòng như vậy với bất kỳ ai.

Bố mẹ Cố Tịch cuối cùng đã biết chuyện hai người đăng ký kết hôn, vì có dì nói trước để làm công tác tư tưởng nên họ cũng không nổi giận, chỉ dặn hai người phải nghe lời dì, trước khi tổ chức tiệc cưới không được làm bậy, Cố Tịch vâng vâng dạ dạ.

Cô cúp máy, thấy Vi Đào ngồi bên cạnh xem báo và cười hì hì, cô nhăn mặt, “Cười cái gì?”.

Vi Đào vể mặt bình thản, buông tờ báo trong tay xuống, “Bố nghĩ nhiều quá, chúng ta xưa nay đều làm rất nghiêm túc mà”.

Đầu óc Cố Tịch từ từ chuyển động, “không được làm bậy”, “làm rất nghiêm túc”. Anh... Mặt cô như đóa hoa bị gió xuân thổi qua, cứ đỏ lên từng chút một, đỏ háo sắc! Cố Tịch xấu hổ chạy ra khỏi phòng. Vi Đào nghe thấy Gia Tuấn kêu lên, “Tịch Tịch, sao chị cướp Coca của em?”. Ánh mắt lại rơi xuống tờ báo, lời di dặn phải nghe, tháng Mười ơi tháng Mười, có phần dài quá!

Giải quyết xong tai họa, cuộc sống hai người dần bình yên, Cố Tịch lại rơi vào sự xấu bụng của Vi Đào, thường xuyên bị chọc đến nhảy dựng lên. Mỗi lần cô nghiêng răng nhìn Vi Đào, Gia Tuấn sẽ thông thả đi qua trước mặt cô, “Cho anh ấy thành thái giám đi chị, em giúp chị”. “A a a!!!”, Cố Tịch chỉ có thể giậm chân hét lên, “Hai người hòa nhau bắt nạt tôi!”.

Vi Đào không ngược lên, “Sáng mai ăn tào phớ hay là váng đậu?”. Bây giờ mỗi ngày anh đưa cô đi làm, đều chuẩn bị sẵn cho cô một phần ăn sáng.

Cố Tịch vốn đang tức tối, nhưng nghe nhắc đến đồ ăn là sắc mặt lại dịu ngay, nghĩ ngợi một giây, “Tào phớ”.

“Bỏ nhiều thứ vào nhé?”, Vi Đào tiếp tục vừa bận rộn vừa hỏi.

Cố Tịch từ từ sán lại gần, “Dạ, phải kèm nhiều quấy nhé”. Cô hoàn toàn quên hình như lúc này vẫn đang giận dữ ai đó.

Vi Đào đợi cô đến gần, tay rất tự nhiên ôm lấy, cô ngồi lên đùi anh, anh áp mặt vào má cô, tiếp tục nhìn máy tính, “Thích loại này không?”.

Cố Tịch nhìn màn hình, “Cái này làm sao treo lên được?”. Thần kỳ quá, cái đồng hồ to như giầu sau bức tường, lóe lên ánh sáng lúc ẩn lúc hiện.

“Không biết. Nếu thích thì chúng ta cũng làm một cái.” Vi Đào vừa di chuyển con chuột máy tính, vừa hôn lên mặt cô.

“Ban công này cũng đẹp quá, em thích”, Cố Tịch chỉ vào một tấm ảnh, khẽ kêu lên.

Vi Đào lưu tấm ảnh lại, tiếp tục xem. Phòng ngủ, phòng ăn, phòng khách, thậm chí cả phòng bếp, chỉ cần Cố Tịch nói đẹp là anh đều lưu lại.

Cuối cùng, Vi Đào ôm Cố Tịch, giọng trầm trầm, “Ngày mai chúng ta đi chọn nhà”.

...

Cố Tịch thực sự muốn đầu óc linh hoạt hơn, nhưng dù nhanh thế nào cũng không bằng sức hành động của ai đó.

Khi Cố Tịch bị Vi Đào dẫn đến trước một tòa nhà mới, cô ngớ người. Anh không chỉ nói suông mà đã chọn nhà từ lâu, choáng váng, liệu có phải mọi việc đều nằm trong kế hoạch của anh không?

Vi Đào thấy cô đờ đẫn thì cúi xuống sát mặt cô, “Không hài lòng chỗ này thì đổi chỗ khác”, vừa nói vừa định ôm cô đi tiếp.

Cố Tịch vội kéo anh lại, “Em không nói là không thích, chỉ có điều chỗ này đắt quá”. Đây là nơi gần sông, lại nằm trong khu cao cấp nhất, nghe nói là giá cả trên trời.

Vi Đào ôm cô, thì thầm bằng giọng chỉ cô nghe thấy, “Nơi này có cửa sổ to chạm đất nhìn ra cảnh sông, buổi tối không kéo rèm cửa cũng không sao”. Tim Cố Tịch thắt lại, anh biết? Có dòng hơi ấm lưu chảy trong tim cô. Cô từng nhắc trong chương trình rằng căn nhà mình thích nhất sẽ có cửa sổ to chạm đất, nhìn qua cửa sổ ra màn đêm, cảm giác thật tuyệt vời. Cố Tịch hoàn toàn chìm đắm trong nỗi xúc động, mà ai đó đang nghĩ trong nụ cười gian xảo rằng, đứng trước cửa sổ và ôm cô liệu có tuyệt vời không?

Cũng may đầu óc bé nhỏ của Cố Tịch không hiểu ngụ ý của ai đó. Vi Đào ôm cô lên xem nhà, cuối cùng lấy một tấm ảnh mẫu nhà hai phòng về.

Cố Tịch cứ bần thần nhìn bảng giá, còn quá đáng hơn cả cướp tiền, tại sao nhà cửa bây giờ lại đắt như thế chứ?

Vi Đào đang thầm tính, bây giờ mua nhà, trang trí thêm ba tháng nữa, chắc có thể kịp dọn vào ở trong tháng Mười. Sau khi ổn định liệu có nên đi chọn vật dụng gia đình nữa? Giường chắc chắn là phải tuyệt nhất. Nghĩ đến giường, trong đầu bất giác hiện lên cơ thể nuột nà của Cố Tịch, bụng đang trào một luồng hơi nóng. Anh lén nhìn một bên mặt Cố Tịch, phần cổ trắng nõn quyến rũ, anh ho khẽ, có phần khó chịu ửng.

Cố Tịch nghe tiếng ho, tưởng Vi Đào không khỏe nên lo lắng vuốt cổ họng anh, “Sao vậy?”.

Vi Đào nuốt xuống, yết hầu di chuyển dưới ngón tay cô, có... phần dẫn vật quá. Anh nghiêm túc, “Thời tiết khô quá”. Cố Tịch nhìn ra ngoài cửa, đúng là có hơi bụi, nhưng hôm qua mới mưa mà, cô không thấy khô hanh gì cả.

Vi Đào nhanh chóng chuyển chủ đề, “Sáng mai em đi công tác à?”.

Cố Tịch gật đầu, “Đi hai ngày”. Gần đây tổng bộ yêu cầu các trung tâm tiêu thụ tiến hành điều tra về hoạt động buôn bán trên thị trường, phần mẫu kiểm tra đã phát xuống. Nhân lực của trung tâm HZ không đủ nên phòng Kế hoạch cũng bị mượn đi. Cô phải theo lãnh đạo trung tâm đi điều tra thị trường.

“Ngày mốt anh cũng phải đến C.” Thành phố C là thị trường vòng ngoài, chắc cô cũng sẽ đi.

Cố Tịch kinh ngạc nhìn đôi mắt mỉm cười của anh, chợt hiểu ra, họ có thể gặp nhau ở C.

Sau khi chia tay hai ngày, Cố Tịch mong đợi gặp lại Vi Đào ở C. Nhưng khi cô nghe giám đốc trung tâm nói, Vi Đào đang đi cùng Tổng giám đốc Hà của đơn vị kinh doanh thuộc thành phố C thì sắc mặt cô như muốn xỉ xuống. Tổng giám đốc Hà là một người phụ nữ khoảng ba mươi lăm tuổi từng ly dị, rất thú vị. Lúc cô còn ở Lương Thịnh thường nghe các nhân viên nghiệp vụ trong công ty bàn tán rằng Tổng giám đốc Hà rất “phụ nữ”. Cố Tịch dùng bữa với giám đốc trung tâm rồi về khách sạn trước, cô ghen rồi!

Khi bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Cố Tịch đang tắm, vội từ nhà tắm đi ra. Cô mặc áo pull rộng, đứng sau cửa hỏi, “Ai đó?”.

“Anh đây”, giọng Vi Đào trầm khác thường.

Cố Tích bĩu môi, “Anh là ai?”, ở khách sạn nơi khác phải chú ý an toàn cho bản thân. Thực ra cô cố ý không mở cửa, hừ, ăn uống no say rồi mới tìm cô.

“Bà xã, mở cửa đi”, Vi Đào cao giọng.

Cố Tích thấy cổ họng nghẹn lại, vội mở cửa, kéo Vi Đào lẫn hành lý vào phòng, đóng rầm cửa lại.

Anh điên rồi, chuyện kết hôn vẫn là bí mật trong công ty, dì nói trước khi đãi tiệc, họ phải giữ kín.

Vi Đào đê cô vào tường, vùi mặt trong tóc cô, thơm quá.

Cố Tích ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người Vi Đào, lại nhớ anh vừa ở cạnh ai kia thì không ngừng chua xót. Cô đẩy anh ra, “Hôi quá, đi tắm ngay!”.

Vi Đào giơ tay ra, không cho cô đi, trán chạm vào trán cô, “Bà xã, tắm cho anh đi”. Cố Tích đỏ bừng mặt, anh... uống say rồi sao? Cô ra sức đẩy anh để có khoảng cách giữa hai người, dỗi dằn, “Đi tắm nhanh, em lấy quần áo giúp anh nhé”, vừa nói vừa đẩy anh vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Anh thở ra hơi rượu nồng nặc có vẻ đáng sợ, hại tim cô đập thành thịch. Cố Tích vỗ vỗ mặt, đem vali của anh vào trong phòng. Nghe trong phòng tắm văng ra tiếng nước chảy róc rách, cô mới thở phào, mở vali lấy ra một cái quần lót đặt sang bên. Nhìn cái quần đó, mặt dần nóng lên. Cô đứng dậy

rót nhanh một ly nước, nhưng cảnh tượng trong đầu vẫn cháy bùng bùng. Tiếng nước trong phòng tắm vẫn chảy, tấm lưng chắc khỏe của anh, bờ vai rộng, và cả làn da nâu bóng... Ngừng lại ngừng lại, Cố Tịch uống hết ly này đến ly khác.

Cô vội vàng đến bên cửa sổ, mở hé ra, gió thốc vào thổi trên mặt cô, mát mẻ cực kỳ. Nhưng sự khác lạ trong cơ thể không lâu sau lại luồn tới, cô bị sao vậy? Toàn thân nóng bức như bị lò nướng hành hạ, cô khó chịu kéo kéo áo pull trước ngực, định để không khí xoa dịu sự nóng bức trong người.

Lúc này tiếng nước ở phòng tắm đã ngừng. Cố Tịch cầm quần áo anh lại đó, gõ nhẹ cánh cửa, “Vi Đào, đồ của anh đây”. Cửa mở ra một khe nhỏ, Cố Tịch đưa chiếc quần qua khe đó. Ngón tay ướt của anh chạm vào tay cô, anh nhận lấy đồ, cô run rẩy định rút tay lại thì ngay sau đó, bàn tay to lớn của anh đã bao bọc lấy tay cô.

Cố Tịch khẽ kêu lên định rút tay lại, cửa phòng tắm đã mở toang, phần eo của anh quấn một tấm khăn, xuất hiện trước cửa, mái tóc ướt đẫm, trên ngực có mấy giọt nước nhỏ xuống từ mái tóc, lăn một đường xuống bụng. Cô đỏ mặt quay đi, tay rút mạnh lại thoát khỏi sự kìm kẹp của anh, nhanh chóng lao vào phòng.

Anh cầm quần ra khỏi phòng tắm, ngồi bệt xuống giường, ném đại lên đó. Cố Tịch đứng trước cửa sổ, nhìn anh từ phía xa, anh ngồi duỗi thẳng đôi chân dài, khăn quấn không chặt lắm, trượt xuống một bên để lộ phần đùi chắc khỏe. Cố Tịch thót tim, vội cup mắt xuống, dưới tấm khăn, anh không mặc gì cả.

Vi Đào ngồi một lúc, bỗng ngước lên, “Nước”. Anh vuốt cổ họng, khó chịu quá. Hôm nay không uống bao nhiêu, tại sao lại chóng mặt như vậy?

Hơn nữa Tổng giám đốc Hà nói loại rượu này chỉ ba mươi chín độ, anh không nên có phản ứng như vậy chứ?

Cố Tịch vội rót nước, mang lại cho anh.

Vi Đào thấy cô đứng xa xa thì khóe môi nhướn lên, “Sao vậy? Sợ anh ăn thịt em à?”. Chưa nói xong, ánh mắt anh đã tối lại, chân cô thật đẹp, thon dài mảnh mai. Anh uống cạn cốc nước, chết tiệt, anh lại nhớ đến cảm giác được cô bám riết. Vi Đào ý thức được sự căng cứng đang thấp thoáng xuất hiện trong cơ thể, hít thở thật sâu, lần đến đầu giường, tốc chân lên rồi chui vào.

Cố Tịch thấy anh ngồi dựa vào đầu giường, trên người đắp chăn thì trong lòng tự dưng hụt hẫng lạ lùng. Cô thầm mắng mình không được nghĩ lung tung, dì đã nói trước khi tổ chức đám cưới nhất định không được. Cố Tịch vào phòng tắm, lấy ra một chiếc khăn sạch đưa cho anh, “Lau tóc đi anh”, nước chảy xuống người rồi.

Vi Đào nghiêng đầu, không nói, ánh mắt vẫn xa xôi.

Cố Tịch khẽ thở dài, đứng cạnh giường, cầm khăn lau tóc cho anh.

Vi Đào ngửi mùi hương quyến rũ của cô, trong lòng lại dẫn vật, nắm tay siết chặt rồi cuối cùng không giơ ra, người là được rồi, đừng khao khát quá, nếu không sẽ không thể đảm bảo mình dừng lại được.

Cố Tịch lau tóc anh, đen và sáng, chất tóc rất tốt. Vài sợi rử xuống trước trán, cô dịu dàng vén chúng sang bên, không phát hiện ra lúc mình hơi nghiêng người tới trước đã khiến phần cổ áo trễ xuống.

Vi Đào thầm rủa một tiếng, cuối cùng túm lấy eo cô, giữ cô trước mặt.

Cố Tịch bị hành động bất ngờ của anh làm giật mình, cầm khăn không dám động đậy. Hơi thở của anh ở ngay trước ngực cô, cô có thể nhạy cảm nhận ra làn hơi nóng đang phả vào ngực mình. Cô ngửi thấy mùi hương ấm áp trên tóc anh, đầu hơi vác vác, liệu anh có ôm cô không? Ôi, suy nghĩ này vừa xuất hiện, Cố Tịch đã xấu hổ đến nỗi toàn thân nóng hực, cô... lại có phần khao khát cánh tay mạnh mẽ của anh.

Vi Đào từ từ dựa vào ngực cô, môi như lướt nhẹ trên đôi gò bồng đào mềm mại qua làn áo pull, giọng khàn khàn cực kỳ gợi cảm, “Tịch Tịch, Tịch Tịch”. Cố Tịch thấy ngực thắt lại, cơ thể trở nên mềm mại vô cùng dưới tay anh, muốn gần gũi anh như trước kia biết bao.

Vi Đào giữ eo cô khoảng mười giây rồi khẽ đẩy ra, “Tịch Tịch, anh buồn ngủ”. Cố Tịch nhìn ngọn lửa trong mắt anh, gương mặt lại tỏ vẻ miễn cưỡng, cô cắn môi, từ từ đứng lên. Nhặt khăn bông rơi xuống cạnh giường, cô đi vào phòng tắm.

Cô vắt khăn trở lại giá, sau đó nhìn mình trong gương, kiêu diễm e thẹn, lồng ngực hơi phập phồng, khát vọng đang trỗi dậy. Anh không ôm cô, anh đẩy cô ra. Cố Tịch không thể nói rõ sự khó chịu trong lòng là gì, lý trí đang nói anh làm đúng, nhưng cơ thể lại oán trách anh quá lý trí.

Đến khi cô ra khỏi phòng tắm thì anh đã nằm trên giường, nhắm mắt.

Cố Tịch tắt đèn, chỉ để lại một ngọn ở lối đi. Nhờ ánh sáng yếu ớt, cô nằm lên giường của mình, quấn chăn, quay lưng lại với anh bên giường kia.

Ánh trăng thuần khiết ngoài cửa sổ, căn phòng lặng lẽ như tờ. Cố Tịch nhắm mắt, nghe hơi thở nặng nề của anh, lòng bứt rứt không yên. Sự nóng bức trong ngực không chỉ không lui đi mà ngược lại càng nhiều thêm, cô cần môi trở mình quay lại.

Còn anh đang ngủ say, hơi thở mỗi lúc một nặng nề.

Cố Tịch thấy quá khó chịu, cuối cùng sau n lần xoay trở, cô ngồi dậy xuống giường.

Cô nhẹ nhàng trèo lên giường anh, lặng lẽ nằm xuống bên cạnh.

Cô nằm nghiêng, lắng nghe hơi thở Vi Đào, gương mặt tuấn tú của anh trong ánh sáng mờ càng quyến rũ. Cố Tịch kê tay sau gáy, lặng lẽ ngắm nhìn.

Ngón tay cô nhẹ nhàng đưa đến mặt anh, đầu ngón tay cách một khoảng cách rất nhỏ, vẽ theo chóp mũi, anh thật đẹp.

Cô nghe thấy hơi thở anh dần nhẹ hơn, thậm chí không thể nghe rõ. Đúng lúc ngón tay cô sắp dừng trên môi anh, thì tấm chăn của anh bỗng chụp lên mặt cô, cô sợ quá hét lên.

“Em đang nghịch lửa hả?”, giọng trầm trầm kìm nén của anh văng vẳng trong bóng tối.

Nhịp tim gấp gáp của Cố Tịch phát ra âm thanh cực lớn, thành thịch, hơi thở ngừng lại. Anh xoay lưng với ánh sáng, cô không nhìn rõ mặt anh,

nhưng phần eo được một cánh tay chắc khỏe vòng ôm, cô biết anh đã tỉnh, hoặc anh căn bản là chưa ngủ.

Cố Tịch đưa ngón tay vẽ lên ngực anh, mời gọi lặng lẽ, cô muốn anh.

Chỉ nghe anh khẽ rủa một tiếng rồi trở mình đè cô xuống, cơ thể chắc khỏe hoàn toàn áp sát, tai cô nóng hực, hóa ra anh đã muốn từ lâu.

Nghe tiếng cười khe khẽ của cô, Vi Đào không cần khách sáo nữa. Tiêu yêu tinh, khiêu chiến giới hạn của đàn ông là chuyện rất nguy hiểm.

Cô chìm đắm trong sự điên cuồng của anh, nhưng vẫn không quên nhắc anh lời dì nói. Anh thầm rủa rồi bịt miệng cô lại bằng môi mình. Lúc này bảo anh làm sao dừng được, Cố Tịch nằm bên dưới nũng nịu van xin.

Thực tế thì cô đã đánh giá thấp khả năng chịu đựng của người đàn ông này, anh không quên lời dì nói. Lúc này khi dự vọng đã bùng nổ nhưng anh vẫn không muốn làm gì để sau đó lại khiến cô lo lắng. Dẫu vậy, được gần sát bên nhau thế này, những đụng chạm da thịt, dịu dàng mơn trớn bên ngoài cũng khiến hai người thỏa mãn được phần nào khao khát.

Cuối cùng hai người dừng lại, hơi ấm của anh áp trên bụng cô, cơ thể nặng nề của anh đè hẳn lên cô.

Anh ôm chặt eo cô, nhẹ nhàng ve vuốt, “Bảo bối, lần sau em muốn nghịch lửa thì sớm hơn nhé”. Anh vốn định nhẩn nhịn là xong.

Cố Tịch run lên, anh đang trách cô quá chậm hay sao?

Cảm thấy cô giã giụa bên dưới, anh cười hì hì, ôm chặt cô, “Anh rất thích”.

Cố Tịch đỏ mặt nằm im, đây là lần đầu tiên cô chủ động.

Tháng Mười ơi, nhanh lên! Lần này là nội tâm Cố Tịch đang gào thét.

Chương 53: Điều động

Công việc của Cố Tịch ở trung tâm tiêu thụ rất bận, cũng may công việc từng làm ở Lương Thịnh chính là lên kế hoạch, nên khi ứng phó cũng chu toàn, đầy đủ. Cô thường xuyên trò chuyện với Phương Phi qua MSN, không hề cảm thấy xa cách.

Nghe Phương Phi nói Tiết Khải đang yêu một người, lại là do mẹ anh giới thiệu, Cố Tịch cứ thấy buồn. Tiết Khải thà đi xem mặt chứ không chịu đón nhận Phương Phi, đó thật sự là vô duyên vô phận hay sao?

Cố Tịch không biết phải giúp bạn thế nào, chỉ có thể ở bên, nhìn Phương Phi tập trung mọi sức lực vào công việc cho quên đi nỗi buồn thất tình.

Cố Tịch và Vi Đào cuối cùng chọn một căn nhà ba phòng ngủ, hai phòng khách. Vi Đào giao toàn quyền trang trí căn nhà cho cô, cứ làm như cô thích. Anh vốn định để công ty trang trí bao thầu hết, nhưng cô chê đắt, bảo sẽ tìm người quen hỏi giá. Vi Đào nói tốn chút tiền cũng không sao, chỉ cần trang trí đẹp. Cố Tịch cau mày nhìn anh, anh không biết bây giờ trang trí

bao nhiêu tiền mà cứ thế đồng ý? Muốn tiết kiệm và tiện sử dụng, đương nhiên phải chính mình chọn cách thiết kế rồi.

Vi Đào không ngờ cô nói thật. Một tuần sau đó, Cố Tịch lên diễn đàn lập một topic, kể rõ tình trạng căn nhà mới, thậm chí còn đăng hình dáng căn nhà lên mạng để mọi người cho ý kiến trang trí.

Rất nhanh đã có nhiều bạn trên mạng nhiệt tình cho ý kiến. đồng thời chia sẻ kinh nghiệm trang trí nhà mình. Cố Tịch ghi nhớ, rồi hỏi thêm những vấn đề sâu hơn. Cô đã làm một bản dự toán trong sự giúp đỡ của mọi người, dưới tiền đề dự toán cho mẫu thiết kế trước đó, giá thành đã được hạ thấp hơn nhiều. Khi cô đưa bản dự toán thiết kế cụ thể cho Vi Đào, gương mặt vốn bình thản của anh đã tỏ ra kinh ngạc, “Tự em làm à?”.

Cố Tịch cười đắc ý, “Sức mạnh của internet rất lớn”, tập hợp lại mới càng hữu hiệu.

Vi Đào bế cô ngồi lên đùi, vừa đọc vừa cọ cọ má vào mặt cô, “Xem ra anh đã cưới được một cô vợ rất biết tiết kiệm”. Bình thường thì khá xuề xòa, nhưng lúc quan trọng lại không hề qua loa, cầu thả.

Cố Tịch ôm cổ anh, “Những món tiền không nên tốn thì đừng tốn”. Ngón tay túm cổ áo anh, giọng nhẹ nhàng, “Hình thiết kế đều làm ra theo ý của em, anh có cần thêm gì vào thì nói với em”. Anh cho cô toàn quyền quyết định, nhưng mỗi một thiết kế cô đều nghĩ tới sở thích của anh.

Vi Đào hôn cô vé thương yêu, “Cái em thích thì anh đều thích”.

Cố Tịch hôn trả lại anh, xấu hổ nói khẽ, “Em thích anh”. Âm cuối bị nổi e thẹn che lấp, cái cô thích thì anh đều thích, mà cô lại chỉ thích có mình

anh.

Vi Đào hơi thở phập phồng, ôm cô chặt hơn, trong lòng chỉ có một nỗi cảm động, có cô là đủ.

Sau khi quyết định cách trang trí, hai người bắt tay vào việc chọn vật dụng gia đình.

Gần đây, buổi tối Vi Đào thường làm thêm giờ, chỉ có Gia Tuấn đi cùng Cố Tịch đến coi nhà mới. Gia Tuấn cứ than vãn, Cố Tịch chỉ mỉm cười, cô có thể làm tốt, không cần anh lo lắng.

Cố Tịch dạo này bận nhà mới nên cơ hội trò chuyện với Phương Phi cũng ít đi.

Hôm nay Phương Phi vừa lên mạng đã hỏi, “Cậu không khuyên Vi Đào nhà cậu à?”.

Cố Tịch thắc mắc, “Khuyên gì cơ?”.

“Khuyên anh ấy đến thành phố H ấy.”

Cố Tịch nhìn câu Phương Phi gửi tới, ngó ra ba giây rồi nhanh chóng gõ lại, “Tại sao anh ấy phải đi H?”.

Phương Phi gửi biểu cảm toát mồ hôi: “Cậu... chắc không phải là chưa biết đó chứ?”.

Cố Tịch gắng bình tĩnh, “Biết cái gì, nói mau”. Phương Phi cứ lòng vòng mãi, cô mới là người toát mồ hôi đây.

Phương Phi vội kể hết cho cô nghe. Hóa ra Vi Đào đến Lương Thịnh làm phó tổng, chính là nhân tài trụ bị của tổng bộ, rèn luyện một thời gian rồi sẽ được phân đến công ty chi nhánh lớn khác để làm tổng giám đốc. Do Vi Đào thành tích vượt trội, lần này được đề đạt sớm hơn, nghe nói lệnh điều động của tổng bộ đã có, chỉ đợi công văn thông báo, Vi Đào được phân về H. Nhưng nghe nói anh đã từ chối.

Cố Tịch bàng hoàng trước tin bất ngờ này tới nỗi tư duy hỗn loạn, anh sắp bị điều đến H, tại sao không nói với cô? Hơn nữa vì sao anh từ chối, chẳng lẽ định bỏ qua cơ hội thăng tiến này? Cố Tịch tâm trạng rối bời, tạm biết Phương Phi rồi đặt trạng thái ỉn.

Cố Tịch định gọi điện cho Vi Đào, nhưng điện thoại cứ báo bận, chứng tỏ anh đang bận bịu lắm. Cô do dự xem có nên nhắn tin không, nhưng nghĩ ngợi rồi từ bỏ, cô muốn hỏi thẳng anh.

Do có tâm sự nên cả ngày cô không thể tập trung làm việc được, cứ nghĩ mãi chuyện anh từ chối tổng bộ. Thực ra, cô biết nguyên nhân. Anh chắc chắn không muốn đi nơi khác, không muốn xa cô. Nhưng anh ra sức làm việc thế này chẳng phải vì muốn được khẳng định nhiều hơn hay sao, bây giờ cơ hội bày ra trước mặt mà anh lại dễ dàng đẩy đi.

Buổi tối, Cố Tịch đứng trước tòa nhà công ty đợi Vi Đào. Thấy xe anh từ từ đến gần, cô nở nụ cười rạng rỡ.

Lên xe, Vi Đào nói muốn đi ăn với cô trước, sau đó cùng đi xem nhà mới.

Cố Tịch yên lặng ngồi, thỉnh thoảng lại nhìn anh. Vi Đào thấy cô chăm chú nhìn mình thì véo nhẹ má cô, “Sao thế?”.

Cố Tịch lắc đầu, “Chỉ muốn ngắm anh thôi”.

Vi Đào vò tóc cô, “Ngốc quá”.

Ngốc quá, Cố Tịch thầm nhắc lại trong bụng, anh mới là đồ ngốc. Anh muốn giấu chuyện điều động, giả vờ như không có gì xảy ra.

Ăn xong, hai người đến nhà mới, các nhân viên làm việc đã rời đi.

Trong nhà là bụi bặm linh tinh, tường vừa được quét sơn vẫn còn nặng mùi.

Vi Đào ôm cô đi vòng vòng trong nhà, “Cuối tháng chắc cũng gần xong”. Cố Tịch gật đầu, tâm sự trùng trùng.

Vi Đào ôm cô đến trước cửa sổ lớn ngoài phòng khách, qua cửa sổ, thành phố rực rỡ động lòng người. Giọng trầm thấp của anh trôi đi trong ánh sáng mờ mờ, “Anh rất thích thành phố này”. Thành phố này có cô, có ngôi nhà tương lai của họ, rất đẹp.

Cố Tịch gật đầu, “Em cũng thế”. Nhưng anh còn có ước mơ, có thể bay xa hơn.

Cố Tịch ve vuốt cánh tay anh đang ôm cô, tựa vào cổ anh, hơi ngửa ra sau, “Vi Đào, cho dù anh đi đâu, em cũng sẽ theo anh”. Cô không muốn trở

thành chương ngại của anh.

Sau lưng im lặng, rồi cánh tay ở eo dần dần siết chặt, anh đã hiểu.

“Em biết rồi sao?”

Cố Tịch gật đầu, “Anh không nên từ chối, thành phố H nghe nói rất tốt”. Thấy Phương Phi bảo, mấy công ty con mới thành lập ở thành phố H có tiềm năng lớn nhất, có không gian phát triển nhiều hơn, rất thuận lợi cho anh.

Vi Đào trầm mặc một hồi, “Chỉ là rất tốt, không phải tốt nhất”.

Cố Tịch quay lại, ôm anh, “Có lẽ, em có thể xin được chuyển đi”. Vì anh, cô nguyện bỏ ba.

Vi Đào nhìn cô, cười rồi lắc đầu, “Em vừa mới tới trung tâm, không thích ứng được với biến động đâu”. Anh đã nghĩ rồi, cô vừa mới tới trung tâm, tổng bộ sẽ không đồng ý thông qua đơn xin chuyển địa điểm công tác của cô. Nếu cô muốn theo anh thì chỉ có thể xin nghỉ, còn không thì đành chia lìa hai nơi. Cái nào anh cũng không muốn, không muốn cô hy sinh, nên anh từ chối đi H.

“Nhưng nghe nói lệnh điều động của tổng bộ hai hôm nữa sẽ có, nếu anh từ chối thì sao không nói với tổng bộ? Hơn nữa nó sẽ ảnh hưởng đến cơ hội thăng tiến sau này của anh.” Cô nghe Phương Phi phân tích những điều lợi và hại, nếu cưỡng lại sự điều động của tổng bộ thì thường trong vòng hai năm, người ta rất khó có cơ hội thăng tiến lần nữa.

Vi Đào vượt má cô, “Đừng lo, anh có cách”. Anh đã bảo Mã Sở Vân phản ánh lên tổng bộ, nói Lương Thịnh gần đây đang làm vài thí điểm về cửa hàng kinh doanh, Vi Đào là người quan trọng trực tiếp làm. Nếu đột ngột điều động sẽ ảnh hưởng đến tình hình tiêu thụ, cũng làm rối các bước tiêu thụ toàn năm của công ty. Nên Vi Đào tạm thời không thể bị thay thế.

Bây giờ Mã Sở Vân đang họp ở thành phố G, tổng bộ đã tiến hành nghiên cứu về đề nghị của anh, chỉ là vẫn chưa có kết luận cuối cùng. Vì thế Vi Đào cũng đang đợi, anh muốn có kết quả rồi mới báo cô biết.

Cố Tịch dựa vào vai anh, “Cho dù anh quyết định thế nào, em cũng sẽ ủng hộ anh, nhưng đừng vì em mà từ bỏ cơ hội”. Cô hiểu sự nghiệp đối với đàn ông có ý nghĩa thế nào, anh phải có sự phát triển tốt hơn.

Vi Đào chỉ nhẹ nhàng hôn và ôm cô vào lòng. Vì cô, mọi thứ đều xứng đáng.

Mấy hôm sau, lệnh điều động của tổng bộ phát xuống, không có tên Vi Đào.

Cố Tịch đọc email, tảng đá đè nặng trái tim đã rơi xuống, nhưng trong lòng vẫn thấy nuối tiếc vì Vi Đào bỏ lỡ cơ hội thăng tiến này.

Phương Phi cũng đọc thông báo, nhắn tin ngay cho Cố Tịch, “Vi Đào nhà cậu thật vĩ đại”. Cố Tịch cười, gật đầu.

Phương Phi lại nói về bí ẩn, “Tịch Tịch, tớ nghe thấy một tin trong hậu trường nhé. Vốn dĩ tổng bộ không chịu thay người, nhưng nghe nói có người thuyết phục mới đồng ý”.

Cố Tịch khựng lại, “Ai?”

“Lạc Tịnh”.

Tim Cố Tịch ngừng đập nửa giây, không ngờ là Lạc Tịnh, trong lòng dần xuất hiện một cái tên khác, có lẽ còn có cô ta nữa.

Buổi tối nhắc chuyện chấp hành nhiệm vụ với Vi Đào, anh tỏ ra bình tĩnh như thường.

“Anh biết là Lạc Tịnh nói giúp anh.” Lưu Chính Cường đã kể anh nghe, anh cũng đoán Lạc Tịnh sẽ làm thế, nhưng có thể còn có ý của một người khác nữa. Anh nhắn tin cảm ơn Lạc Tịnh, những cái khác anh không muốn nghĩ nhiều, cũng chẳng muốn tiếp tục lằng nhằng.

Cố Tịch nhìn anh, “Thực ra cô ta thật sự yêu anh”. Câu này nói ra mà lòng chua xót, chắc hẳn anh biết người cô nói là ai. Tuy thủ đoạn của Khổng Diễm có hơi cực đoan, nhưng cô ta vẫn quan tâm đến Vi Đào.

Khóe môi Vi Đào nhướn lên, “Tình yêu của cô ấy khiến người khác mệt mỏi”. Anh thích như bây giờ hơn, thoải mái không gánh nặng. Cố Tịch chọn tin tưởng anh vô điều kiện, tuy thỉnh thoảng cũng hờn dỗi, nhưng trên những vấn đề thị phi, cô thà bị tui thân chứ luôn chọn đứng về phía anh. Cô càng bỏ ra thì anh càng cho lại, thực ra cô mới là người phụ nữ thông minh nhất.

Phải biết cho đi thì mới có thể có được tình yêu.

Chương 54: Hàm súp

Từ khi Cố Tịch học nấu súp Borscht lần trước, đã muốn nấu cho Vi Đào ăn từ lâu, kết quả là xảy ra chuyện Khổng Diễm nên cô cũng quên mất.

Một buổi chiều nào đó, Cố Tịch bỗng nhớ tới chuyện quan trọng này, quyết định cuối tuần nấu một nồi súp cho anh.

Vừa hay, cuối tuần Gia Tuấn và các bạn đi cắm trại, Chủ nhật mới về.

Sáng thứ Bảy, Cố Tịch dậy rất sớm. Cô biết Vi Đào buổi sáng vẫn phải đến công ty họp, vội chạy sang trước khi anh đi, sau đó nói phải giúp Gia Tuấn sửa máy tính. Vi Đào cũng không nghĩ gì, đưa chìa khóa cho cô. Cố Tịch lúc đưa anh ta cửa đã dụi dằm dặn nhớ về sớm.

Dáng vẻ dụi dằm kiêu diễm đó khiến Vi Đào rung động, anh tìm kiếm một nụ hôn mãnh liệt từ cô rồi mới chịu đi.

Cố Tịch nhìn bóng Vi Đào khuất ở thang máy, vẻ mặt hạnh phúc quay vào nhà, định cho anh một niềm vui bất ngờ.

Cố Tịch một lát sau mới xuống lầu mua đồ, đi một vòng trong siêu thị, mua nguyên vật liệu nấu súp, và cả một ít thức ăn chín. Mua xong cô xách túi quay về nhà Vi Đào.

Rửa rau và cắt gọt xong, cô bắt đầu hầm súp. Nhưng đã cách lần trước một quãng thời gian nên có những bước cô gần như quên mất. Cô luống

cuống gọi điện cầu cứu Phương Phi. Phương Phi chỉ có cô từng bước, Cố Tịch làm theo, cuối cùng đã bỏ tất cả nguyên liệu vào trong nồi.

Nghe Cố Tịch lo lắng, Phương Phi an ủi, đừng căng thẳng, chỉ cần là cô làm thì Vi Đào chắc chắn sẽ thích. Cố Tịch lại nhếch môi ra, vì anh nên cô mới làm, đương nhiên phải làm tốt nhất. Phương Phi chọc cô, nói dù cô có bỏ thuốc độc vào thì Vi Đào vẫn sẽ ăn. Cố Tịch xùy khẽ, mắng Phương Phi nói bậy.

Cố Tịch đeo tai nghe điện thoại, vừa nấu vừa trò chuyện với Phương Phi.

Cuối cùng, hầm mất mấy tiếng đồng hồ, món súp đã hoàn thành. Người mùi thơm đậm đà, Cố Tịch cười, hương vị khá lạ. Thấy sắp tới trưa, cô gọi điện cho Vi Đào, hỏi anh khi nào về. Vi Đào nói đang trên đường rồi.

Cố Tịch thót tim, cúp máy, vội vàng bắt đầu nấu cơm. Mong rằng trước khi anh về, có thể làm xong mọi thứ. Khoảng nửa tiếng sau, Vi Đào về nhà.

Nghe tiếng chuông cửa, Cố Tịch chạy như bay ra mở.

Vi Đào vừa vào đã nhíu mày, món gì thơm quá? Thấy Cố Tịch cười tươi đứng bên cạnh, anh hiểu ra. Cố Tịch đón lấy laptop trong tay anh, đặt ở thềm cửa. Vi Đào ôm cô trong lòng, “Em làm gì thế?”. Cố Tịch cười, “Lát nữa sẽ nói cho anh biết”. Cô đẩy Vi Đào đi rửa tay.

Khi hai người đối diện nhau trên bàn, Vi Đào nhướn mày, “Đâu là em nấu sao?”.

Cố Tịch gật đầu, “Tuy không bằng ngoài quán, nhưng em lấy nhân cách của mình ra đảm bảo là nó ăn được”.

Vi Đào khẽ cười, “Chắc chắn em đã nếm thử, an toàn tính mạng hẳn không thành vấn đề”.

Cố Tịch lúng túng đỏ mặt, anh cười cô.

Vi Đào nhào người qua bàn nắm lấy tay cô, “Anh rất vui”. Anh biết cô không hứng thú chuyện vào bếp, cũng không mong cô sẽ chủ động nấu ăn. Nhưng hôm nay nhìn nồi súp đỏ tươi này, anh biết cô chắc chắn đã bỏ ra nhiều tâm sức. Chỉ điểm này thôi, anh cũng thỏa mãn lắm rồi.

Nhìn Vi Đào nếm một ngụm, mặt không cảm xúc, Cố Tịch căng thẳng hỏi, “Thế nào? Có mặn không? Liệu có quá loãng không?”. Bây giờ cô rất sợ nhìn thấy anh cau mày, súp này đã hầm ba tiếng rồi.

Vi Đào nuốt xuống, vẻ mặt nghiêm túc như đang nếm thử. Cuối cùng anh ngược lên, cười, “Ngon lắm”.

Cố Tịch như cảm thấy đánh đổ lọ mật ong trong tim, ngọt ngào, tuyệt vời.

Vi Đào hôm nay có vẻ vui, đề nghị uống chút rượu. Cố Tịch thấy anh lấy chai rượu vang ta thì căng thẳng lắc đầu, cô uống không tốt lắm. Vi Đào nhượng môi, bảo được nghỉ nên không sao.

Hai người vừa ăn vừa uống, không khí rất tuyệt. Lúc ăn gần no, Vi Đào ra ngoài phòng khách mở loa nhạc, bước đến rất ga lăng, cúi người, chìa

tay ra: “May I?”.

Cố Tịch phì cười trước dáng vẻ của anh, đưa tay ra hỏi khê: “Gì thế?”.

Vi Đào kéo tay về, ôm cô sát bên người, xoay vòng đưa cô ra ngoài phòng khách, “Chúng ta nhảy nào”.

Cố Tịch cười, bám vào vai anh, “Em không biết nhảy”.

“Anh cũng không biết”, Vi Đào chớp mắt, ôm cô chậm rãi xoay tròn.

Cố Tịch chỉ có thể di chuyển nhẹ theo sự chuyển động của Vi Đào, đầu dựa vào ngực anh. Anh có nhịp tim đập mạnh mẽ nhất, lồng ngực vững chắc nhất, và cả hơi thở ấm áp nhất, dẫn lối cô chìm vào say đắm.

Có lẽ do uống rượu, có lẽ do mặt trời hôm nay đặt biệt trong treo, cô nhìn ánh sáng lung linh trên nền nhà, trước mắt hơi choáng váng, chỉ muốn dựa vào vai anh ngủ một giấc.

Vi Đào ôm eo cô, tay nhẹ nhàng ve vuốt, cơ thể cô rất đẹp, từ vai đến eo thon và mỏng, tạo ra một đường cong tuyệt mỹ. Anh có thể cảm nhận được hơi ấm nhẹ nhàng dưới lòng bàn tay, hơi thở của cô phả vào ngực anh, tuyệt diệu.

Vi Đào từ từ lên tiếng, “Tịch Tịch, hôm nay em dùng nước hoa à?”.

Cố Tịch vâng vấp lắc đầu, “Không”.

Vi Đào ngửi mùi tóc thơm của cô, “Vậy tại sao lại thơm như thế?”.

Cố Tịch bị những động tác xoay lắc nhẹ nhàng làm cho gật gù buồn ngủ, vô thức hỏi, “Thơm gì cơ?”.

Môi Vi Đào đã trượt theo tóc cô xuống tai, đầu mũi cọ nhẹ, “Không biết, để anh ngửi”. Anh như đang ngửi thật, theo tai cô xuống cằm, rồi xuống cổ. Cố Tịch bị ép phải ngửa ra sau, chóp mũi lạnh lạnh của anh khiến cô nhồn nhột, cô khẽ cười, ngửa đầu ra rồi kêu lên, “Buồn quá, đừng nghịch!”.

Anh lại như rất nghiêm túc, ngửi nhiệt tình hơn, chóp mũi di chuyển tới hõm cổ cô, miết trên xương quai xanh gợi cảm. Cô khẽ kêu lên, “Em không dùng nước hoa, thật mà”.

Vi Đào siết chặt tay, phồng cô ngửa ra sau nhiều quá sẽ ngã, chóp mũi lại lướt trên cổ cô, tư thế cô ngửa ra sau làm ngực nhô cao, cổ áo bật mở, để lộ đường cong tuyệt mỹ. Vi Đào ngửi thấy mùi hương nhẹ nhàng, dần dần dùng chóp mũi chà sát đường cong ấy.

Khi chóp mũi chạm đến đỉnh cao nhạy cảm, cô run bắn lên, phát ra tiếng rên như mèo kêu. Tay anh ôm chặt eo cô, một tay nhẹ nhàng trườn tới phần hông. Cố Tịch áp vào anh, mở đôi mắt mơ màng nghi hoặc, tại sao lại không nhảy nữa?

Vi Đào ngược đầu lên khỏi ngực cô, ôm lấy cổ cô, mặt kề sát lại, “Vẫn không ngửi ra mùi hương gì”. Cố Tịch thấy nụ cười nghịch ngợm trong đôi mắt ấy mới nhận ra suy nghĩ của anh. Anh nào có ngửi mùi gì, rõ ràng là muốn nếm thử. Cố Tịch đỏ mặt đẩy anh ra, quay người định bỏ đi, “Em... em đi rửa bát”.

Vi Đào siết mạnh, kéo cô lại vào lòng, “Vẫn chưa nhảy hết bài”. Cố Tịch nhìn ánh mắt đen thẫm, nụ cười ồm ờ của anh, trong lòng như có giọng nói đang phóng lớn lên. Đáng vẻ này... chết tiệt, thật quyến rũ!

Vi Đào nhìn hàng lông mi hơi sụp xuống, gò má đỏ hồng, đôi môi hé mở của Cố Tịch, tiểu ác quỷ trong lòng càng lúc càng nhảy múa. Anh ôm cô tiếp tục lắc lư chậm rãi, lòng bàn tay di chuyển sau lưng cô, đầu ngón tay thỉnh thoảng lại vẽ vòng tròn nơi dưới bả vai. Nhìn đôi gò bồng đào phập phồng lên xuống của cô, khóe môi anh từ từ nhếch lên. Anh thích nhất là nhìn cô khi bị kích thích, có một vẻ e thẹn, một chút từ chối, nhưng cơ thể lại phản ứng rất chân thực.

Vi Đào cúi xuống, từ từ hôn lên mặt cô. Nghe tiếng kêu khẽ cô phát ra, hơi thở dần rối loạn, niềm vui thích của anh càng tăng lên.

Khi bờ môi quấn vào nhau, hai người đều cảm thấy một sự thỏa mãn, anh rất nhẫn nại, dịu dàng mút lấy, như thể đôi môi cô là thạch hoa quả ngon lành nhất, nhận lấy từng chút một. Cô chỉ có thể nhắm mắt, ngửa đầu trong lòng anh, nhận lấy sự trân trọng yêu thương dịu dàng của anh.

Đầu lưỡi tham lam bắt đầu tách môi cô ra, nhẹ nhàng vẽ trên những chiếc răng trắng. Cô mê man giữ chặt lấy hàm răng, cơ thể cô trong sự ve vuốt của anh, dần dần nóng hực, không phải là nhảy sao? Tại sao nhảy đến nỗi người mềm nhũn ra thế này?

Phần hông nhói đau, cô khẽ rên, định nói gì nhưng nhanh chóng bị một làn hơi ấm chặn lại, lưỡi anh đã luồn vào trong. Ối ối ối, cô bị anh trêu chọc đến nỗi tê dại, hơi thở nóng ấm đoạt lấy mọi hơi thở của cô, quấn lấy, không trốn tránh được. Cô động đậy lưỡi, quấy lấy anh, anh như được cổ vũ, càng quậy phá hơn, há miệng nuốt lấy môi cô, dẫn dắt lưỡi cô hoạt

động. Khi cô cuối cùng thử đưa đầu lưỡi ra, thoáng cái đã bị đôi môi nóng ấm của anh ngậm lấy, cô thót tim định lùi lại nhưng không thể.

Anh ra sức khuấy động, lòng bàn tay to cũng không còn an phận, từ mép áo lườn lên trên. Ôi, cảm giác tràn căng lan tỏa khắp cơ thể, hai tay cô bắt giác ôm cổ anh, áp sát vào anh.

Cảm giác tê dại ập tới từng hồi, cô đỏ mặt thở dốc, giọng nói hỗn hển đứt quãng, “Vi Đào”. Cô khó chịu quá, nóng nực, bức bối.

Nhưng đúng lúc cô ý loạn tình mê, khao khát nhiều hơn thì bàn tay to lớn đặt trước ngực cô dừng lại, môi lưỡi quấn quýt của anh cũng ngừng động đậy.

Cô nghi hoặc mở to mắt, “Vi Đào?”.

Vi Đào cúi đầu, cau mày, vẻ mặt chịu đựng.

Cố Tịch thót tim, “Anh sau vậy? Có phải chịu đựng khó lắm không? Em... em có thể giúp anh”. Cô nghĩ anh đang nhẫn nhịn vì lời dì nói, trong lòng cuống quýt.

Vi Đào tỏ ra đau khổ, hít thở một hơi rồi gượng nói, “Xin lỗi, anh không nhịn được nữa”.

Cố Tịch xót xa ve vuốt mặt anh, “Đừng nhịn nữa, em sẽ nói với dì”.

Vi Đào đau khổ cố nặn ra nụ cười, hôn mạnh lên mặt cô, “Bà xã... anh xin phép...”.

Trong vẻ sững sốt của Cố Tịch, Vi Đào nhanh chóng bỏ đi.

Rầm! Cửa bật mở, rồi lại đóng mạnh vào! Khiến tim Cố Tịch cũng rung lên theo.

Anh... anh lại...

Lao vào nhà vệ sinh!

Ăn món súp lần đầu Cố Tịch nấu, ai đó đã bị đau bụng!

Chương 55: “Thay máu^[1]”

[1] Thay máu: Ý chỉ quá trình điều chỉnh và đổi mới về mặt nhân sự trong cơ cấu tổ chức.

Vi Đào đáng thương tại sao lại bị đau bụng? Bởi đó là món súp lần đầu bà xã xuống bếp nấu, đương nhiên anh phải nể mặt cô. Một mình ăn hết hơn nửa nồi to, sau đó lại ăn món lòng vịt và cổ vịt mà Cố Tịch đặc biệt mua về. Kết quả là phản ứng ngay tức khắc, cả buổi tối chạy đi vệ sinh mấy lần.

Thấy Vi Đào cuối cùng ráng nở nụ cười bước ra, Cố Tịch xót đến nỗi muốn khóc.

“Ngốc quá, khóc cái gì?”

“Đều tại em không tốt.”

“Rất tốt, như thế mới có ấn tượng khó phai.”

Cố Tích đỏ mặt cúi đầu, cô thật thất bại. Lần đầu nấu súp lại có kết quả thế này.

Vi Đào vuốt má, lau nước mắt cho cô, “Chỉ cần là em nấu thì anh đều thích”.

Về sau Phương Phi biết chuyện này, chỉ có thể thở dài, “Xem ra cứ để Vi Đào nấu cho cậu ăn thì an toàn hơn”.

Cố Tích bất lực tán thành, có lẽ cô chính là kẻ mù nấu nướng bẩm sinh.

Nhà mới đã trang trí xong, hai người định để đó một thời gian rồi sẽ mua vật dụng gia đình sau.

Quãng thời gian đó, Lương Thịnh xảy ra chuyện lớn.

Do phòng giám sát của tổng bộ phát hiện có mấy lô hàng được tuồn ra ngoài từ thành phố W, nên tổng bộ đã cử người xuống điều tra vụ này, yêu cầu Lương Thịnh mua lại tất cả những hàng hóa đã mang ra bán bên ngoài, đồng thời phạt nặng, Lương Thịnh tổn thất nghiêm trọng, Mã Sở Vân và Vi Đào đều bị tổng bộ gọi về làm báo cáo kiểm tra, ra lệnh trong vòng một tháng phải tra cho rõ những thứ hàng hóa đó từ đâu mà ra, rồi xử lý hậu quả. Nếu không hai người đều bị cách chức.

Vi Đào và Mã Sở Vân từ tổng bộ quay về, bắt đầu cho nội bộ điều tra ngầm.

Cố Tịch thấy Vi Đào gần đây hay bực bội thì chỉ có thể ở cạnh an ủi anh.

“Đã tìm ra chưa?”

Vi Đào lắc đầu, “Có chút đầu mối, nhưng hiện tại còn thiếu chứng cứ xác thực”. Muốn bắt trộm thì phải bắt quả tang, không có chứng cứ xác thực, không thể khiến mọi người phục được.

“Công ty chẳng phải có người chuyên ghi lại số liệu hàng hóa hay sao?” Tổng bộ phán đoán là tuần hàng ra, chủ yếu căn cứ vào số hiệu ghi bên ngoài các thùng hàng, hàng hóa bị kiểm tra của lô này đều do thành phố W cung ứng.

Vi Đào ôm cô vào lòng, “Toàn là hàng cũ, lúc đó chỉ ghi số lô, phạm vi số lô lại quá lớn”, anh hôn lên tóc cô, trong đầu vẫn suy nghĩ. Anh và Mã Sở Vân từng bàn bạc riêng, số lượng lớn như vậy nhất định là công ty có người tham gia. Nếu không, chỉ dựa vào bên tiêu thụ, chắc chắn không dám tuần hàng ra nhiều như vậy.

Cố Tịch vuốt mặt anh, xót xa hỏi, “Vậy phải làm sao?”.

Vi Đào nói cho cô nghe nghi vấn đó, bây giờ chủ yếu là phải ra tay với mấy chủ quản nghiệp vụ bị tình nghi. Hành động của mấy người này, bên dưới chắc chắn sẽ có người hiểu nội tình, bây giờ điều họ cần làm chính là tìm cho ra những người biết chuyện.

Cố Tịch nghe anh nói ra những người bị tình nghi thì bàng hoàng, không ngờ đều là các chủ quản cấp nguyên lão của công ty.

“Họ không làm thế chứ? Hơn nữa cũng không phải là đơn vị kinh doanh họ quản lý, làm sao có thể?”, cô có phần không tin.

“Đó chính là điểm gian xảo của họ, nếu họ tuân hàng thuộc đơn vị mình quản lý ra, chắc chắn sẽ bị nghi ngờ. Nên họ có thể đã liên minh với nhau, tuân những hàng khác ra, như thế sẽ không thể nghi ngờ tới họ.” Vi Đào nghĩ mấy người đó ăn của công ty, dùng đồ của công ty, bây giờ lại có người còn thấy chưa đủ mà muốn lợi dụng công ty, thực sự đáng giận.

Cố Tịch an ủi, “Nhân viên nghiệp vụ càng làm thì càng chuyên nghiệp”. Nhưng nghĩ lại, mấy người này có một số là đến Lương Thịnh ngay từ buổi đầu thành lập, không thể nghĩ ra vì sao họ lại phản bội.

Vi Đào cười lạnh, “Tham vọng của con người đều là vô hạn, em càng cho nhiều thì họ càng thấy không đủ”.

Cố Tịch ôm anh, khẽ thở dài.

Mấy hôm sau quả nhiên nghe nói Lương Thịnh có động thái lớn.

Mã Sở Vân tập hợp các đơn vị kinh doanh lại, mở cuộc họp.

Trong cuộc họp, Mã Sở Vân biểu dương vài đơn vị và chủ quản khu vực có thành tích xuất sắc. Tiếp đó nhấn mạnh lần nữa thái độ của công ty đối với việc tuân hàng ra ngoài, tuyệt đối không tha cho hành vi đó. Đồng thời

trong cuộc họp, thông báo quyết định cho nghỉ việc vài chủ quản và thông báo ngưng hợp tác với một số đơn vị kinh doanh.

Tất cả đơn vị kinh doanh đều rúng động, không ngờ lần này thái độ của Lương Thị lại kiên quyết đến vậy.

Sau cuộc họp, những chủ quản bị cho thôi việc đều lần lượt tìm đến Mã Sở Vân. Vi Đào đem chứng cứ mấy người này câu kết với bên kinh doanh ra, đồng thời cho họ xem như báo cáo và hóa đơn ghi lại số hàng, chắc chắn những lô hàng đó đều do họ tuồn ra.

Mã Sở Vân đau lòng chỉ trích họ đã từng chung hoạn nạn với mình, đồng cam cộng khổ gây dựng Lương Thịnh, tại sao đến hôm nay lại làm chuyện đó? Mấy vị chủ quản nghẹn lời, bắt đầu cầu xin Mã Sở Vân niệm tình cũ mà tha cho họ một lần. Mã Sở Vân nghiêm khắc từ chối, ông ta có thể tha thứ cho việc phạm lỗi, nhưng không thể chịu được sự phản bội.

Có hai vị chủ quản lại không hề hối hận, chỉ oán trách chế độ quản lý Lương Thịnh hà khắc. Nhân viên nghiệp vụ mỗi tháng áp lực lớn như vậy, nhiệm vụ bị đặt ra là căn bản không thể hoàn thành, nếu không làm thế thì sao hoàn thành nhiệm vụ?

Mã Sở Vân bị họ làm cho giận điên người, vậy thì có thể tuồn hàng ra ngoài, gây tổn hại lợi ích công ty sao? Loại người này tuyệt đối không thể giữ lại.

Cuối cùng, mọi chủ quản dính dáng đều bị cho thôi việc. Trưởng phòng nghiệp vụ thành phố bị giáng cấp xuống làm chủ quản, thử việc trong vòng ba tháng.

Từ đó, Lương Thịnh bị tổn thất nguyên khí quá nặng, mọi người trong bộ phận Nghiệp vụ thành phố đều bất mãn, rất nhiều nhân viên cũng bỏ công ty đi. Mã Sở Vân ra lệnh phòng Nghiệp vụ của thành phố sẽ do Vi Đào trực tiếp quản lý.

Vi Đào bỗng bận rộn kinh khủng, ngoài kế hoạch nghiệp vụ, phê chuẩn công văn thường làm ra, còn phải xử lý những chuyện lớn bé trong phòng Nghiệp vụ nữa.

Cố Tịch đã liên tục thấy anh về nhà sau mười giờ tối, thương anh quá vất vả.

Cô vừa xoa nắn vai cho anh, vừa thì thầm: “Bây giờ đã ổn hơn chưa?”.

Vi Đào nhắm mắt dựa vào lưng ghế, lắc đầu, “Lần này chặt chém quá nhiều đơn vị kinh doanh, khu vực lại phải chia lại, rất nhiều chủ quản nghiệp vụ cũng mới nhậm chức, căn bản không quen việc”.

Cố Tịch khẽ thở dài, “Các anh liệu có gấp gáp quá không, ‘thay máu’ nhiều như vậy, việc kinh doanh sẽ bị ảnh hưởng”. Cô ở trung tâm cũng nghe các đồng nghiệp bàn tán, Lương Thịnh lần này thay quá nhiều người nên việc kinh doanh sụt giảm thấy rõ.

Vi Đào trầm ngâm hồi lâu, “Không mạnh tay thì không thể diệt trừ họa được”. Mã Sở Vân cũng lo lắng làm vậy sẽ ảnh hưởng tới Lương Thịnh, nên ban đầu lúc muốn đụng đến đám người này, ông ta cũng có phần ngần ngại. Nhưng Vi Đào nói rằng nếu không ra tay gọn lẹ thì chắc chắn sẽ để lại hậu họa, khiến những đơn vị kinh doanh kia lần nữa rấp tâm làm chuyện mờ ám. Đã làm thì làm đến cùng, anh tình nguyện bây giờ gặp gian khó, cũng tuyệt đối không cho phép bọn họ làm loạn quy tắc của công ty.

Cố Tịch nghe những lời giải thích của anh, tuy tán đồng nhưng vẫn cảm thấy như vậy hơi cực đoan. Chín ít, lời những người đó nói cũng phản ánh những lỗ hổng trong quản lý của Lương Thịnh. Nếu công ty không cải thiện thì sau này vẫn có khả năng xảy ra chuyện tương tự. Nhưng cô biết, Vi Đào bây giờ không nghe những lời này, bây giờ anh chỉ có thể cứng rắn đến cùng.

Sau hai tháng chinh chiến, Lương Thịnh cuối cùng đã hồi phục.

Lúc Cố Tịch đọc email của tổng bộ, đã nhận ra thành quả từ thái độ kiên quyết của Vi Đào.

Tổng bộ rất khen ngợi tốc độ và khả năng giải quyết chuyện này của Lương Thịnh, không chỉ giảm một nửa hình phạt ban đầu mà còn có phần thưởng cho mã Sở Vân và Vi Đào.

Chuyện quan trọng nhất là, tổng bộ lại cất nhắc Vi Đào làm nhân tài trụ bị cho chức vụ tổng giám đốc công ty mới.

Cố Tịch nhìn tên Vi Đào trong danh sách, tâm trạng một lần nữa phấp phỏng lo sợ, liệu anh có bị điều đi nữa không? Người tài như Vi Đào, tổng bộ sẽ không để lãng phí.

Buổi tối, Cố Tịch gọi điện cho Vi Đào, chuẩn bị cùng về nhà.

Vi Đào lại nói tối nay tiếp khách, không thể đưa cô về được.

Cố Tịch mỉm cười đáp: “Vâng”.

Buổi tối cô ăn cơm với Gia Tuấn bên ngoài rồi về.

Mười giờ hơn, chuông cửa vang

Cố Tịch mở cửa, Vi Đào vào nhà, cơ thể nặng nề đổ lên người cô.

Cố Tịch vội giữ lấy anh, gồng mình gánh chịu, nặng quá. Mùi rượu nồng nặc, anh uống nhiều! Cố Tịch đóng cửa, dìu Vi Đào đến ngồi xuống sofa.

Cô thấm khăn bông nóng rồi mang ra lau mặt cho anh, Vi Đào lắc đầu tránh né.

Cố Tịch giữ mặt anh lại, “Đừng nhúc nhích”. Cô vừa lau vừa hỏi, “Tự anh lái xe về à?”.

Vi Đào lắc đầu, “Mã Sở Vân đưa anh về”. Cũng may không phải anh tự lái xe, uống say rồi lái xe là điều cô lo lắng nhất.

Cố Tịch lau xong định rót cho anh ly nước. Nhưng cô vừa đứng lên đã bị anh kéo xuống, đầu dựa vào, dụi dụi cổ cô, “Tịch Tịch”.

Cố Tịch nâng đầu anh lên, “Sao vậy?”. Anh hể uống say là lại giống một đứa trẻ, cứ thích bám riết người khác.

Vi Đào bỗng cười, cao giọng, “Tịch Tịch”.

Cố Tịch bị anh làm cho dở khóc dở cười, anh chỉ gọi mà không nói gì, có phải là say quá rồi không?

Vi Đào kéo cô lại, cơ thể nặng nề ập xuống, đè cô xuống sô pha.

Hơi thở nóng hực phả bên tai cô, “Mã Sở Vân sắp di dân”.

Ừm... Cố Tịch ngớ ra, Tổng giám đốc Mã sắp di dân? Tin này thật quá bất ngờ.

Vi Đào tiếp tục phát ra tiếng lảm nhảm, “Anh trai bảo anh rằng ông ta đã chuẩn bị sẵn, lần trước tổng bộ muốn điều anh đi, ông ta không đồng ý, không chỉ vì anh, mà còn vì chính ông ta”.

Cố Tịch lắng nghe, lặng lẽ chịu đựng sức nặng của anh.

“Ông ta muốn tìm một người tiếp quản Lương Thịnh, nếu không tổng bộ sẽ không dễ dàng để ông ta đi. Hừ, mọi người đều có sự ích kỉ của mình”, Vi Đào giọng lạnh lẽo.

Cố Tịch vuốt nhẹ tóc anh, chắc anh cảm thấy bị Mã Sở Vân lợi dụng? Thực ra đó cũng là lợi dụng lẫn nhau, anh không cần đi nơi khác, Mã Sở Vân cũng có thể thoát thân sớm nhất.

“Anh không muốn sao?”, cô khẽ hỏi.

Vi Đào nhúc nhích trên người cô, đè nghiêng khiến cô không thở được, nhưng cô không nói gì, để anh nằm thoải mái hơn.

“Mã Sở Vân sắp đi rồi nên mới đồng ý cho anh ‘thay máu’, vì ông ta biết có lỗ hổng lớn mấy cũng sẽ có anh dọn dẹp.” Vi Đào bực bội, cứ tưởng Mã Sở Vân cố vũ anh là vì lợi ích công ty, khốn kiếp thật, người nào cũng chỉ nghĩ đến mình.

Cố Tịch có thể cảm nhận được sự buồn bực của anh, khẽ nói, “Chắc chắn anh sẽ làm tốt hơn ông ấy”.

Vi Đào ậm ừ, “Đương nhiên”. Anh vì ở lại W mà cuối cùng đã hợp tác với Mã Sở Vân, mua lại cổ phần trong tay ông ta, làm chủ Lương Thịnh.

Cố Tịch mỉm cười, người đàn ông tự tin này sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

Nói ra khúc mắc trong lòng rồi, Vi Đào mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Cánh tay ôm Cố Tịch siết chặt, cô từ từ giãy ra định đứng lên, hôm nay anh nhất định đã uống say, “Vi Đào, em dìu anh ra giường ngủ nhé?”. Hai người chen chúc trên sofa thực sự khó chịu.

Vi Đào ậm ừ, Cố Tịch đẩy anh ra ngồi lên. Vi Đào ôm eo cô, không cho đi.

Cố Tịch dỗ dành, dìu anh ra giường. Hôm nay anh say, vừa nằm lên giường là trở mình ngủ luôn.

Cố Tịch cởi quần áo ra cho anh, sau đó bê một chậu nước ấm tới, dịu dàng giúp anh lau người.

Vi Đào cảm thấy nóng nên phát ra tiếng ậm ừ, không nghe rõ. Cố Tịch nhìn bộ dạng say ngủ đáng yêu của anh thì bật cười khẽ. Bình thường trông

rất nghiêm túc bình thân, lúc này anh lại chu môi giống hệt đứa trẻ, mũi cứ “khịt khịt” liên tục, thật thú vị.

Cố Tịch lau xong phần lưng thì lật anh lại, phát hiện ra “lão nhị” đã thức dậy. Mặt cô đỏ bừng, liếc nhanh gương mặt anh, mắt vẫn nhắm nghiền, anh chưa tỉnh. Nhưng... nhưng ngủ rồi mà sao cơ thể vẫn phản ứng. Cố Tịch đỏ mặt lau nhanh đùi anh rồi bê chậu nước đi.

Lau xong cho anh, cô cũng mệt đến toát mồ hôi nên quyết định đi tắm.

Tắm xong đi ra, thấy Vi Đào nằm trên giường đã kéo chăn lên kẹp vào đùi, lộ ra cả phần cơ thể phía sau.

Cố Tịch khẽ cười, trèo lên giường, rút chăn ra khỏi chân anh rồi đắp lên người. Tay anh hệt hăng nên vô thức huơ tay lên, ôm lấy cô ấn vào trong lòng, ôm chặt, đè xuống phía dưới.

Cố Tịch giật mình nằm im, chỉ sợ anh còn có động tác tiếp theo.

Nhưng anh chỉ ôm chặt cô, tiếp tục ngủ say.

Cố Tịch cẩn thận kéo lại chăn, dựa vào lòng anh, từ từ nhắm mắt.

Sáng hôm sau, khi bị nụ hôn nóng bỏng của ai đó đánh thức, Cố Tịch mới giật mình nhận ra người anh nóng rực. Cô làm sao lại cho rằng ai đó sẽ thỏa mãn với việc chỉ ôm mình ngủ một đêm? Buổi tối bỏ lỡ thì đương nhiên sáng phải bù, mà còn kịch liệt hơn nữa.

Cuối cùng sau khi ai đó “trồng một mảnh vườn dâu đỏ” trên người cô, mới gần lên, lao vào nhà tắm, dội nước lạnh cho hạ hỏa.

Tháng Mười, sắp tới rồi.

Chương 56: Ảnh cưới

Tháng Mười dần đến, lễ cưới của hai người cũng cận kề.

Vi Đào và Mã Sở Vân ngầm thỏa thuận xong xuôi, ông Mã lập tức làm đơn xin từ chức lên tổng bộ. Do liên quan đến tình hình cổ đông của Lương Thịnh, nên tổng bộ nhanh chóng phái tiểu tổ giám sát xuống tiến hành kiểm tra Lương Thịnh, tiếp đó gọi hai người về tổng bộ làm điều tra lần cuối.

Vi Đào tuy ở M nhưng mỗi tối đều lên mạng nói chuyện với Cố Tịch.

Cố Tịch thông báo tiến triển việc chuẩn bị đám cưới, liệt kê những thứ còn phải mua. Vi Đào bảo đừng vội, đợi anh về rồi cùng sắm. Cố Tịch lại không muốn làm anh bận lòng nên nói cuối tuần đi mua với Gia Tuấn cũng được.

Giọng Vi Đào hơi trầm xuống, “Em kết hôn với anh, sao anh có thể để người khác lo giúp được”. Cố Tịch thè lưỡi, ý thức làm chủ của người đàn ông này quá mạnh, tùy anh.

“Hôm nay studio gọi điện đến nói ảnh cưới đã xong, bảo thứ Bảy này đi lấy.” Cố Tịch không biết cuối tuần anh có về kịp không, “Nếu anh chưa về thì em nhờ Gia Tuấn đi lấy với em”.

“Anh sẽ về kịp”, anh không muốn bỏ lỡ việc cùng cô chia sẻ mỗi giây phút ngọt ngào, hơn nữa một mình cô đi lấy ảnh cưới, nhân viên người ta chắc chắn sẽ chê trách anh làm chồng mà không có trách nhiệm.

Cố Tịch mỉm cười, “Anh mau làm việc chính đi, đừng lo ở nhà”. Hai người trong lúc nói chuyện đã bất giác để lộ cảm giác “người một nhà”.

Tối thứ Sáu, Vi Đào vẫn chưa về. Chiều thứ Bảy, Cố Tịch tự tới studio.

Cố Tịch vừa vào đã có một cô nhân viên tiếp đón, nghe cô nói đến lấy ảnh cưới thì bảo cô đợi ở đại sảnh một chút.

Cố Tịch ngồi trên sofa đợi chán quá nên tiện tay lật album để trên bàn ra xem.

Bỗng có một bóng người tới gần, “Chị Vi, chào chị”. Cố Tịch ngẩng lên, là cô nhân viên kinh doanh họ Đinh lần trước đón tiếp họ, “Chào cô”.

Cô Đinh rất nhiệt tình, “Chị đến nhận ảnh cưới ạ?”.

Cố Tịch gật đầu, “Ừ, họ đã đi lấy rồi”.

Cô Đinh thấy Cố Tịch đang buồn chán thì ngồi xuống cạnh, “Chồng chị không đến sao? Ảnh hơi lớn, một mình chị chắc không mang nổi đâu”.

Cố Tịch mỉm cười, “Anh ấy hơi bận”. Cô có thể nhờ xe đưa đến dưới lầu rồi bảo Gia Tuấn xuống giúp.

Lát sau nhân viên xách hai túi ra, trong túi là ba cuốn album, hai cuốn ảnh cưới, một cuốn chụp tự do.

Cô Đinh giúp Cố Tịch lấy ra, để cô lật xem. Cố Tịch nhìn những tấm hình tinh tế trên đó, có một cảm giác vô cùng ngọt ngào.

Di động trong túi đổ chuông, cô lấy ra nghe máy.

“Tịch Tịch, em ở đâu?”, vừa nghe giọng Vi Đào, tâm trạng Cố Tịch tươi tỉnh hẳn.

“Em ở studio, đang nhận ảnh.” Cô rất muốn nói với anh rằng ảnh rất đẹp, anh rất đẹp trai.

“Được, anh về rồi đây, lát nữa gặp”, Vi Đào nói ngắn gọn rồi cúp máy.

Cố Tịch cầm điện thoại, lời muốn nói chỉ có thể nuốt vào. Vốn định nhờ anh đến đón, nhưng nghĩ lại thì anh mới về, chắc hẳn rất mệt, thôi vậy.

Cố Tịch đóng cuốn album lại, sau đó hỏi ảnh lớn đã làm xong chưa.

Cô Đinh nói sẽ lên kia giục giùm cô, sau đó đi lên lầu hai.

Cố Tịch tiếp tục lật xem album.

Lúc này có một cặp tình nhân trẻ đẩy cửa đi vào. Cô ngược lên nhìn rồi tiếp tục cúi xem album. Chủ đề chụp của cô và Vi Đào chọn nghe nói là chủ đề trọng điểm mới nhất mà studio vừa đưa ra, rất duy mỹ, rất thời thượng. Lần đầu cô nhìn đã thích, nhưng cảm thấy giá quá cao nên hơi ngần ngại. Vi Đào lại đồng ý ngay, nói phải chụp đẹp nhất. Quả nhiên bây giờ nhìn thành phẩm, cảm thấy vô cùng hoàn hảo.

Bên cạnh có tiếng xuýt xoa, Cố Tịch ngược lên nhìn, đôi tình nhân lúc này đang đứng cạnh, ngắm nghía album của cô.

“Đẹp quá”, cô gái kéo tay chàng trai, vẻ mặt hâm mộ.

Chàng trai ôm cô gái, chiều chuộng hỏi: “Thích không? Thích thì chụp một bộ”.

Cô gái hưng phấn gật đầu, chàng trai kia gọi nhân viên trong studio lại. Cô gái bước đến gần Cố Tịch, “Anh chị chụp đẹp quá”.

Cố Tịch mỉm cười gật đầu, “Cảm ơn”.

Chàng trai thấy không ai tới thì bước đến quỳ. Cô gái ngồi xuống cạnh Cố Tịch, “Bộ này của chị bao nhiêu tiền thế”. Cố Tịch nói giá cả, cô nàng trợn tròn mắt, “Đắt thế sao?”. Cố Tịch cười khẽ.

Cô gái tiếp tục hỏi cô bộ này chủ yếu chụp những gì, có ưu đãi nào không? Cố Tịch nói cho cô nàng mọi điều cô biết. Anh chàng kia dẫn nhân viên tới, cô nhân viên thấy cô gái đang dò hỏi Cố Tịch thì vội dẫn cô gái đi.

Cố Tịch nghe cô nàng kia than thở với người yêu là đắt quá, hay chọn cái khác đi. Anh chàng nhìn vẻ quyến rũ của người yêu thì nghiêng rằng nói dù đắt mấy cũng chụp, chỉ cần cô ấy thích. Cô gái cảm động ôm ngay lấy chàng trai kêu “Honey”.

Cố Tịch nhìn cặp tình nhân đó, mỉm cười. Vi Đào cũng từng nói thế, cô đã rất hạnh phúc.

Cô Đinh bảo nhân viên khiêng ảnh xuống, Cố Tịch thấy tấm ảnh dựa vào tường thì nói muốn xem. Cô Đinh bảo nhân viên mở ra, bỗng dung mọi thứ sáng lóa, trên tấm ảnh là một đôi tình nhân đẹp vô cùng.

Cô nàng lúc nãy lại hét lên, “Anh xem, người ta đúng là trai tài gái sắc kìa”. Cô Đinh cũng khen ngợi, “Anh Vi và chị thật xứng đôi”. Cố Tịch cười, đang định cảm ơn thì sau lưng vang đến tiếng nói, “Cảm ơn đã khen”. Cô sững sốt quay nhanh lại, Vi Đào bước vào cửa trong ánh sáng cứ như một vị thần, trên người dát đầy ánh vàng. Cố Tịch rung động, nổi xúc động cứ dâng trào. Sao anh lại quay về nhanh như vậy.

Vi Đào bước tới ôm lấy cô, khẽ hôn lên mặt cô rồi mới quay sang nhìn tấm ảnh, cúi đầu dịu dàng hỏi, “Thích không?”. Cố Tịch ngoài gật đầu ra thì không biết làm gì nữa, cô rất thích.

Vi Đào nhìn ra sự kích động trong đôi mắt cô, cười khẽ rồi quay sang cô Đinh, “Cô Đinh, về đề nghị lần trước của cô, nếu vợ tôi không phản đối thì tôi đồng ý?”.

Cố Tịch hơi thắc mắc, còn có chuyện gì mà cô không biết?

Cô Đinh cười tươi nhìn Cố Tịch, “Do anh chị là cặp đôi đầu tiên chụp ảnh với chủ đề này, hơn nữa hiệu quả lại rất tốt, nên công ty định lấy ảnh cưới của hai người làm quảng cáo cho chủ đề này. Không biết chị Vi có đồng ý không ạ?”.

Cố Tịch nhìn Vi Đào, ngần ngừ mấy giây. Muốn bày ảnh cưới của họ ra ngoài sao?

Vi Đào cúi xuống thì thầm bên tai cô, “Đẹp trai có gì sai?”.

Cố Tịch phì cười, người này thật không biết khiêm tốn. Cô do dự chốc lát rồi cuối cùng gật đầu đồng ý. Ảnh chụp rất đẹp, cô cũng rất vui được chia sẻ với mọi người.

Đôi tình nhân phía sau nghe nói hai người có đặc quyền như vậy thì cũng đòi được hưởng thụ. Cô Đinh mỉm cười đáp lại, “Đây là đặc quyền của cặp đôi đầu tiên cho chủ đề này”. Thực ra cô Đinh còn nửa câu sau chưa nói. Người ta là trai đẹp gái xinh, nhìn thế nào cũng thấy vừa mắt, làm quảng cáo sẽ tăng thêm hiệu quả.

Vi Đào nhìn nhân viên khiêng tấm ảnh lên xem, sau đó xách túi rồi choàng vai Cố Tịch ra về.

Cố Tịch cứ ngỡ tấm ảnh chỉ đặt ở trước tòa nhà studio.

Nhưng hai hôm sau, khi Vi Đào nắm tay cô đi dạo, cô bị một tấm quảng cáo cực lớn trên phố đi bộ làm cho rúng động, ngỡ ngàng.

Ảnh cưới của họ lại được biến thành tấm quảng cáo khổng lồ, treo trên bức tường tòa nhà cao nhất, rực rỡ chói sáng.

Nỗi xúc động trong lòng Cố Tịch không thể diễn tả bằng lời, chỉ dờ dẫm nhìn tấm ảnh đó. Anh nhất định là cố ý, cố ý cùng studio giấu cô, cô... cô cứ tưởng chỉ là tấm ảnh nhỏ đặt trước tủ kính của studio. Kết quả... lại là nổi bật thế này. Cố Tịch cắn môi, rất muốn giữ vẻ bình thản, nhưng mắt cứ rung rung, mờ nhòe. Cô... cô thật sự quá hạnh phúc, hạnh phúc đến muốn khóc.

Một bóng đen bao trùm phía trước, anh ôm chặt cô vào lòng, “Ngốc quá, khóc gì chứ?”.

Cố Tịch lắc đầu, không nói nổi, nước mắt thấm ướt áo anh, bàn tay khẽ dấm vào ngực anh, chỉ tại anh lúc nào cũng khiến cô không có sự chuẩn bị. Trước anh, cô lúc nào cũng cảm động bất ngờ đến muốn khóc.

Vi Đào ôm cô, lồng ngực hơi rung rung, cười hài lòng. Gần đây anh quá bận, đám cưới chỉ một mình cô lo liệu. Anh vừa hồ thẹn vừa xót xa, nhưng anh phải nhanh chóng lo xong chuyện làm chủ Lương Thịnh, nếu không sẽ ảnh hưởng tới hôn lễ của họ. Thế nên anh mới vất kiệt đầu óc để cho cô một bất ngờ.

Nghe Cố Tịch nhắc chuyện đi lấy ảnh, anh liền nhớ đến đề nghị lần trước của cô Đình. Lúc ấy anh không muốn quá khoa trương nên từ chối. Về sau anh gọi điện hỏi lại, biết họ không chỉ đặt ảnh bên ngoài studio, mà còn có ý làm bảng quảng cáo lớn. Lúc đó anh quyết định nhờ cô Đình giúp một tay. Cô Đình nghe anh có lòng như vậy, đương nhiên vui vẻ đồng ý.

Khi công ty treo tấm bảng quảng cáo lên, cô Đinh gọi điện cho Vi Đào, Vi Đào liền cố ý dẫn Cố Tịch đi dạo, để cô tự phát hiện. Thấy cô xúc động như vậy, anh vô cùng tự hào, chỉ mong cô lúc nào cũng cảm nhận được tình yêu của mình.

Cố Tịch nhào vào lòng Vi Đào, một lúc sau mới ngừng khóc.

Người qua lại thấy họ ôm chặt nhau đứng giữa đường thì đều nhìn tò mò. Bỗng có người phát hiện ra Vi Đào rất giống nam chính trong tấm bảng quảng cáo cực lớn trên kia, liền không kìm được nhìn thêm chút nữa. Rất nhanh, đám phụ nữ ò lên những tiếng kinh ngạc, “Chính là anh ấy, nam chính trong bảng quảng cáo kia, wow, đẹp trai quá!”.

Vi Đào bị mọi người chú ý nhưng vẫn bình thản mỉm cười, thậm chí còn gật đầu. Đám con gái càng hét lên, tò mò không biết cô gái trong lòng anh có phải nữ chính không.

Cố Tịch không hiểu gì, từ từ ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, giật nảy mình, sao lại có một đám người bao vây họ vậy

Đám con gái thấy Cố Tịch khóc như mưa thì đều hít một hơi, giống thì giống nhưng sao lại khóc? Chắc là quá cảm động? Mọi người bàn tán xì xào.

Cố Tịch bị quan tâm quá, đỏ mặt tía tai, chỉ biết nấp vào lòng Vi Đào.

Vi Đào nói trầm trầm, “Vợ tôi da mặt mỏng”. Mọi người nghe thế đều cười thành tiếng, vẻ thấu hiểu. Cố Tịch càng lúng túng muốn bỏ chạy ngay.

Vi Đào nâng mặt cô lên, lau nước mắt cho cô như thể xung quanh không có ai, ánh mắt dịu dàng như nước. Cố Tịch cũng rung động trước vẻ dịu dàng ấy, chỉ ngơ ngẩn để mặc anh. Đến khi tiếng xuýt xoa bên cạnh biến thành lời ngưỡng mộ, Cố Tịch mới phát hiện họ đang mờ ám thế nào, ngay nơi công cộng mà tình tứ ân ái. Oái! Mặt Cố Tịch lại nóng hực, cúi đầu vùi mặt vào lòng Vi Đào.

Bên tai cô vẫn nghe rõ mọi người cảm thán, “Cô gái này thật hạnh phúc! Ngưỡng mộ chết mất!”. Vi Đào mỉm cười nói, “Người hạnh phúc là tôi”. Ôi ôi, tiếng kêu lại vang lên. Người có bạn trai thì kéo tay bạn trai than vãn, xem chồng người ta oai chưa kìa. Người chưa có bạn trai thì đành kéo tay người xung quanh chỉ trỏ, sao tôi không có phúc như vậy?

Đến khi mọi người dần dần tản mác, Vi Đào mới vỗ vỗ lưng Cố Tịch, “Đừng trốn nữa, không còn ai đâu”.

Cố Tịch từ từ ngược lên, trừng mắt nhìn anh, hôm nay anh bị trúng gió hay sao vậy? Bình thường trước mặt người ngoài mà muốn ngọt ngào lãng mạn, anh đều chú ý đến khung cảnh, hôm nay sao lại sến thế?

Vi Đào nhéo gương mặt nhăn nhó của cô, vẻ mặt đặc ý, “Anh muốn để mọi người biết chúng ta đã cưới nhau”.

Cố Tịch nhìn vẻ tự tin và hạnh phúc trong mắt anh, cảm xúc dâng trào, người đàn ông này mãi mãi có khả năng khiến tim cô loạn nhịp. Dường như mỗi ngày đều là một ngày mới, chỉ duy nhất một thứ không đổi, chính là trái tim chân thành của anh.

Yêu một anh chàng xấu bụng, cần một trái tim vô cùng mạnh mẽ, cô nguyện vì anh mà mạnh mẽ hơn.

Chương 57: Đùa nghịch

Do hiệu ứng quảng cáo mà rất nhiều người trong công ty biết được tin vui của hai người. Họ hỏi khi nào tổ chức hôn lễ. Rất nhiều đơn vị kinh doanh của Lương Thịnh nghe Vi Đào sắp kết hôn cũng đòi đến chúc mừng. Vi Đào nói không muốn làm phiền mọi người, nhưng nhiệt tình của họ vẫn không giảm. Cuối cùng anh đành phải liên hệ với khách sạn đặt thêm phòng bao.

Chuyện thủ tục làm chủ Lương Thịnh của Vi Đào đã đến giai đoạn cuối, Mã Sở Vân bàn giao công việc cực kỳ suôn sẻ. Ông ta rất vui, nói trước khi đi phải chúc mừng Vi Đào kết hôn. Một tuần trước đám cưới, công văn nhậm chức của Vi Đào chính thức phát xuống, anh lên chức tổng giám đốc Lương Thịnh.

Do những rối loạn gần đây của phòng Nghiệp vụ khiến cho việc kinh doanh sa sút, Vi Đào vừa nhậm chức đã lên tinh thần cho mọi người, hứa hẹn hoàn thành nhiệm vụ tháng Mười thì công ty sẽ tổ chức đi du lịch Hải Nam. Quả nhiên vừa tuyên bố xong, mọi người như được tiêm thuốc kích thích, tinh thần hừng hực, tự tin vạn lần.

Cố Tịch bắt đầu nghỉ phép để lo chuyện kết hôn. Nhà mới đã có thể vào ở, đồ dùng gia đình đặt mua cũng được chuyển đến. Cố Tịch thấy Vi Đào bận rộn nên cũng không làm phiền anh, tự mình bố trí nhà mới theo phương án đã bàn trước. Vi Đào thấy cô lo lắng như vậy rất thương xót, Cố

Tịch lại cười an ủi anh, phải có cơ hội cho cô phát huy chứ. Cô không thể giúp anh chia sẻ gánh nặng nhiều hơn, chỉ mong anh toàn tâm toàn ý yên tâm làm việc.

Do cả hai đều không phải người thành phố W, nên họ định tổ chức tiệc cưới ở W trước, sau đó sẽ tới M và N lần lượt tổ chức tiếp. Kết hôn ở nơi khác phiền phức như vậy, gia đình hai bên đều phải chú ý đến, thành phố W lại là nơi sau này họ sinh sống lâu dài, đồng nghiệp bạn bè càng không thể bỏ qua.

Chỉ chuyện viết thiệp mời thôi đã rất phiền toái. Vi Đào chắc chắn không rảnh rỗi, kết quả việc viết thiệp mời lại trở thành cơ hội luyện chữ cho Cố Tịch. Cố Tịch nhờ Vi Đào báo số khách mời, rồi cô in danh sách ấy ra làm hai bản. Phía các đơn vị kinh doanh, Vi Đào không phát thiệp. Anh vừa lên chức, rất nhiều việc muốn kín đáo. Nhưng bọn họ đã biết về hôn sự, đều nói sẽ tới.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Nhà mới sau khi trang trí gần xong, Vi Đào báo Cố Tịch trả lại nhà thuê, dọn đến ở trước. Nhà thuê của Cố Tịch vừa hết hạn nên cô dọn dẹp đồ đạc đưa đến nhà mới luôn.

Vi Đào cũng chuyển đa số đồ đạc tới, mỗi tối đều làm việc ở thư phòng rất khuya.

Cố Tịch rót ly nước cho Vi Đào, xoa xoa huyệt thái dương của anh, bắt anh nghỉ ngơi một chút.

“Đừng có bặt mang như vậy.” Chỉ cần nhắc đến công việc là anh như biến thành người khác, lúc nào cũng căng thẳng.

Vi Đào nhắm mắt, dựa vào lưng ghế da, hưởng thụ sự dịu dàng của những ngón tay thon mảnh, “Không làm xong chuyện thì làm sao đi hưởng tuần trăng mật với em được”. Còn mấy ngày nữa là đám cưới, tiệc ở W vừa xong thì sau đó sẽ làm ở M và N. Đợi hoàn tất tiệc cưới ba nơi, họ sẽ đi hưởng tuần trăng mật, và trong vòng nửa tháng, anh không thể quan tâm tới công việc.

Tình trạng Lương Thịnh hiện nay thực sự không cho phép anh thờ ơ. Anh bắt buộc phải sắp xếp tạm ổn mọi thứ trước khi nghỉ phép, chỉ mong có thể cho cô một tuần trăng mật hoàn hảo.

Cố Tịch khẽ thở dài vẻ thông cảm, “Anh nghỉ thì giao công việc cho ai?”.

“Trương Kiến Dũng”, Vi Đào vuốt ve ngón tay cô, đùa nghịch. Cố Tịch hơi ngạc nhiên, Trương Kiến Dũng vốn là giám đốc nghiệp vụ vòng ngoài, bây giờ đang tranh cử chức phó tổng với các giám đốc kinh doanh khác. Nhưng kinh nghiệm anh ta không nhiều, cũng còn khá trẻ, liệu có ổn không?

Vi Đào biết cô sững sốt, “Anh ta làm việc vững, có thể một mình đảm đương, anh đã thử anh ta lâu rồi”. Tuy làm việc dưới quyền Mã Sở Vân nhưng anh cũng chú ý đào tạo người của mình, Trương Kiến Dũng là người đáng để tin nhiệm.

Khi Vi Đào yêu cầu Trương Kiến Dũng thay anh trong lúc nghỉ phép, Trương Kiến Dũng cũng rất bàng hoàng, hoàn toàn không ngờ Vi Đào lại tin nhiệm mình như vậy. Luận về hồ sơ lý lịch, Lương Thịnh còn nhiều người lớn tuổi, kinh nghiệm hơn anh ta, Vi Đào chỉ nói một câu, “Tôi cần

người trung thành, biết làm việc”. Đối với người mới, ngoài việc xem xét năng lực ra, phần nhiều còn phải có cảm giác tín nhiệm. Trương Kiến Dũng vội cảm kích nói nhất định sẽ không để anh thất vọng.

Vi Đào cùng Trương Kiến Dũng hoạch định chiến lược kinh doanh tháng sau, hơn nữa anh còn cố ý để lại cho anh ta vài vấn đề khó nhằn. Tổng bộ công ty đối thủ gần đây khá mạnh tay, không ngừng giành giật những thị trường khả năng tiêu thụ lớn của Lương Thịnh. Anh giao cho Trương Kiến Dũng một nhiệm vụ, yêu cầu không để mất bất kỳ đơn vị kinh doanh nào trong đó! Nếu không có khả năng giải quyết vấn đề thì Trương Kiến Dũng vẫn cần được rèn luyện.

Cố Tịch nghe Vi Đào lên kế hoạch từng bước thì rất khâm phục, người như anh lúc nào cũng có khả năng nắm bắt mọi thứ.

Vi Đào gập laptop lại, đứng lên chuẩn bị về. Tuy Cố Tịch đã ở đây nhưng anh sợ mấy ngày cuối cùng không kiểm chế nổi, nên kiên trì mỗi tối về nhà Gia Tuấn ngủ.

Cố Tịch thấy anh mệt mỏi thì kéo tay, “Muộn thế này rồi về sẽ làm phiền Gia Tuấn đó”.

Vi Đào khựng lại, nắm chặt tay cô, từ từ quay người lại, “Em đang giữ anh à?”.

Cố Tịch e thẹn nhìn đi chỗ khác, “Anh có thể ngủ ở phòng dành cho khách, em dọn xong rồi”.

Vi Đào bước tới áp sát cô, nâng mấy lọn tóc xõa trước ngực cô lên, cố ý nói trầm trầm, thong thả, “Nghe nói giường nhà chúng ta rất thoải mái...”.

Mỗi lần cô đều mở đầu rồi kết thúc, không biết anh rất khổ cực sao? Nhưng thường thì người xấu hổ cuối cùng đều là cô. Cố Tịch thấy ngực thắt lại, mặt càng đỏ, “Phải... rất... thoải mái”. Vi Đào nhìn gò má đỏ ửng của cô, ngẩn người, cô lại...

Anh rất tự nhiên choàng tay qua eo cô, “Tịch Tịch, đừng khiêu khích anh”. Biết rõ cô chính là ngọn lửa, chỉ cần châm mỗi một chút... Anh đã nhin cả mấy tháng, đừng để anh phá vỡ ở cửa ải cuối cùng.

Cố Tịch đặt tay phải lên vai anh, dịu dàng trượt từ cổ xuống ngực anh,, “Giường dành cho khách cũng rất thoải mái”. Nói xong nhân lúc anh còn ngớ người, cô cười khẽ rồi đẩy anh ra, uyển chuyển rời khỏi thư phòng.

Vi Đào nhìn cửa, cảm thấy hụt hẫng, thầm mắng trong lòng, tiểu yêu tinh!

Anh tranh đấu mất mấy giây rồi đi nhanh ra phòng dành cho khách.

Cố Tịch đang từ trong phòng bước lại, chặn anh ở cửa, ánh mắt như cười, “Không về nữa à?”

Vi Đào liếc nhìn cái giường rộng trong phòng, tỏ vẻ nghiêm túc ho một tiếng, “Nếu đã thoải mái như thế thì anh nên thử”, vừa nói vừa đi vào trong. Cố Tịch lại ngăn anh, hai tay chìa ra, nhún vai, vẻ rất bất lực, “Em quên mất, ga giường hôm nay mới bị thấm ướt, chưa khô”. Vi Đào nhìn vẻ mặt cố nhin cười của cô, lại thầm rửa trong lòng, chọc anh vui lắm chắc?

Anh nhanh chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh, liếc nhìn trên giường chỉ đặt mỗi cái gối, gật gù vẻ rất thấu hiểu, “Vậy thì thôi, anh cứ về là được”, nói xong quay người đi ra ngoài.

Cố Tịch nhìn bóng anh thất vọng bỏ đi thì bật miệng cười trộm, vẻ mặt bất lực của anh thực sự quá thú vị. Trước kia luôn là anh chọc cô, hiếm có cơ hội chọc lại anh, Cố Tịch vừa vui thầm vừa theo Vi Đào ra khỏi phòng.

Cô nén cười, vờ tiếc nuối nói Vi Đào đang đi ra cửa, “Ngày mai ga giường sẽ khô thôi”. Vi Đào lạnh lùng “ờ” một tiếng, giọng trầm thấp. Cố Tịch áp vào tường, gặng nhin cười, nhìn anh thế này thực sự quá vui. Cố Tịch vừa nhin cười đến “nội thương”, vừa nói vẻ giả tạo, “Xin lỗi ông xã, làm anh ảm ức quá”.

Khi cô sắp không tìm được, cười thành tiếng thì Vi Đào đã ra tới cửa. Nhưng anh không mở cửa như cô nghĩ mà bấm khóa lại.

Vi Đào khóa cửa xong ung dung quay lại, tới gần cô, vẻ mặt thản nhiên, “Ý thức an toàn quá kém, sau này nhớ phải khóa cửa”.

Cố Tịch liếc anh, lại nhìn cửa, lẩm bẩm, “Ngày nào em cũng khóa mà”. Cô định đợi anh đi rồi mới khóa.

Vi Đào nhìn tư thế áp sát tường của cô, thần sắc vui vẻ, cố ý liếc nhìn phòng cho khách rời mới nhìn cô, “Phòng đó nếu đã không ngủ được thì vào phòng ngủ chính”, nói xong ung dung đi vào phòng ngủ.

Cố Tịch ngẩn ra mười giây, ba mươi giây.

Khi đầu óc cuối cùng đã vận hành trở lại, cô hét lên và lao vào trong phòng, “Anh... anh không thể ngủ ở đây”.

Nhưng trong phòng ngủ đâu thấy bóng anh nữa. Áo sơ mi trắng và quần âu đen vút bừa lên sô pha, từ phòng tắm văng ra tiếng nước chảy, ai đó đã đi tắm rồi.

Giọng nói uể oải quyến rũ của anh vọng tới, “Mùi đầu gội này thơm quá”. Anh thích mùi thơm tóc cô tối nay, thoang thoảng rung động.

Cố Tịch đã biết sợ, chẳng kịp thu dọn quần áo của anh, vội vàng chạy vào phòng khách, khóa cửa lại.

Cô chọc giận anh, tối nay chắc chắn... chắc chắn rất kinh khủng.

Hôm sau, khi Cố Tịch tỉnh dậy trên chiếc giường lớn, đã vô cùng hối hận ôm lấy chăn.

Sao anh có thể để cô ngủ ở phòng dành cho khách? Khi cô vừa thấp thỏm nhắm mắt, anh đã dùng chìa khóa mở cửa vào. Cuối cùng ai đó thành công ấn cô xuống giường. Đáng sợ nhất là ai đó đã lấy lý do trừng phạt trò đùa dai của cô, cố ý khiêu khích đến mức cô muốn chết đi sống lại. Cuối cùng khi cô nài nỉ van xin, anh mới thỏa mãn thở ra, giường lớn thật thoải mái!

Dù sao, ai đó chẳng đã tắm nước lạnh mấy lần rồi đấy thôi, quen rồi!

Thực ra anh cũng thăm lau nước mắt, bấm đốt ngón tay đếm ngược. Dì ơi, chiêu này của dì quá độc!

Chương 58: Chúc phúc

Các chị em nhà Cố Tịch đều kết hôn rồi, bạn thân nhất của cô ở W là Phương Phi, đương nhiên phù dâu phải là cô nàng. Nhưng Phương Phi chỉ có thể về trước đám cưới một ngày.

Ba ngày trước hôn lễ, Vi Đào vẫn bận rộn ở công ty. Cố Tịch đành một mình đến khách sạn, xác nhận lần nữa chuyện tổ chức.

Khi ra khỏi khách sạn, cô bất ngờ gặp Tiết Khải.

Hai người chạm mặt nhau trên cầu, Cố Tịch hơi ngẩn ngơ, vẫn là Tiết Khải nở nụ cười trước, gọi cô.

Họ đến quán cà phê bên cầu, ngồi xuống trò chuyện.

“Chúc mừng em”, Tiết Khải nói ra câu ấp ủ trong lòng bấy lâu, anh đã nhận được thiệp mời. Nhìn vẻ hạnh phúc rạng ngời của cô, cuối cùng anh cũng yên lòng.

Cố Tịch cười cảm kích, thấy anh không được ổn lắm. Trước kia, tuy ít nói nhưng anh luôn toát lên vẻ nhẹ nhõm thoải mái, ấm áp bình thản. Còn bây giờ cứ có vẻ u buồn, anh không nên như thế. Lẽ nào anh vẫn chưa thông suốt?

“Anh có khỏe không?”, Cố Tịch luôn thấy hổ thẹn với anh, cho dù là vì dì Vương hay Phương Phi. Đặc biệt là anh và Phương Phi trở thành thế này, mỗi lần cô khuyên Phương Phi thử đón nhận người khác, cô nàng lúc nào

cũng cười, không trả lời. Phương Phi trước kia không như thế, phóng khoáng hoạt bát, cô thường nói cô nàng vô tâm vô tư đối với đàn ông. Thực ra cô đã sai, Phi Phi không phải vô tâm vô tư, mà chỉ chưa gặp được người để thực lòng yêu mến. Nhưng, Tiết Khải lại khiến cô ấy tổn thương.

“Vẫn thế.” Tiết Khải nhìn cô, ánh mắt vẫn dịu dàng như nước. Cố Tịch chuẩn bị tâm lý, nếu Tiết Khải nghĩ chưa thông suốt, cô nên khuyên giải anh thế nào? Thực ra, cô chỉ mong có thể làm bạn với anh.

Tiết Khải thấy cô im lặng thì ánh mắt hơi tối lại, “Phương Phi khỏe không?”

Cố Tịch ngạc nhiên ngẩng lên, nhìn thẳng anh, anh lại chủ động hỏi Phi Phi, điều này... khiến cô quá bất ngờ.

“Rất khỏe, cô ấy... ngày một sẽ về, làm phù dâu cho em.” Cố Tịch có ẻ ấp úng, trong lòng vẫn bàng hoàng trước sự chủ động của anh.

“Thế à? Vậy thì tốt quá.” Tiết Khải chỉ nói một câu rồi ngừng. Cố Tịch nhìn anh, trực giác mách bảo anh chưa nói hết.

Quả nhiên Tiết Khải từ từ ngẩng lên, gương mặt lộ vẻ khó đoán, “Gần đây anh luôn nghĩ, anh đã hối hận một lần, liệu còn có phải hối hận lần thứ hai?”. Anh chậm hơn Vi Đào một bước, nên Cố Tịch đã chọn Vi Đào.

Cố Tịch nhìn anh, không biết nên nói gì. Giữa anh và Phi Phi chắc đã xảy ra vài chuyện mà cô không biết.

Tiết Khải nhấp một ngụm cà phê, vẻ mặt không còn u ám mà lộ ra chút nhung nhớ khắc khoải, “Phương Phi là một cô gái rất độc lập, rất có tư tưởng, cá tính”. Cố Tịch thầm tán thành, cuối cùng anh cũng nhận ra. “Lại còn rất cố chấp”, vừa nói, anh vừa cười.

Cố Tịch nhìn ánh mắt anh xa xăm, nụ cười ôn hòa, trong lòng rất khó tin. Tiết Khải không chỉ khen Phương Phi mà còn tỏ ra nhớ nhung, đó có nghĩa là giữa họ đã có chuyện gì rồi? Cố Tịch thấp thỏm đợi anh tiếp tục.

“Có lần anh đi công tác ở S, vô tình nhắc đến chuyện bị bệnh, thế mà cô ấy tranh thủ cuối tuần bay đến thăm.” Cố Tịch thắt tim, Phi Phi vốn là cô gái ngốc như vậy, cô nàng chưa hề nói chuyện này với cô. Tiết Khải cười khẽ, vẻ mặt bỗng có phần cô đơn, “Lúc đó anh thấy cô ấy, tâm trạng rất phức tạp, nên anh vẫn để cô ấy về”. Cố Tịch nhìn biểu hiện của Tiết Khải lộ ra vẻ hối hận, không kìm được thầm kêu than, bất bình thay Phi Phi, anh sao có thể tàn nhẫn với Phi Phi như thế chứ?

“Cô ấy không nói gì, vẫn ở cạnh anh hai ngày rồi mới về. Thực ra khi anh thấy cô ấy cười và tạm biệt, suýt nữa đã muốn gọi lại, nhưng anh không làm gì cả.” Tiết Khải gần đây cứ bất giác nhớ đến nụ cười đó của Phương Phi, có vẻ u buồn, có vẻ thê lương, khiến trái tim anh nhói đau. Vì thế anh hơi bối rối, rõ ràng Phương Phi không hợp với anh, tại sao lại cứ quyến luyến.

Cố Tịch lặng lẽ nhìn, đợi anh nói hết.

“Bây giờ anh không dám đối mặt với cô ấy, có thể cô ấy cũng không muốn gặp anh nữa.” Khi anh đã từ chối cô như vậy, anh tự biết rõ.

Cố Tịch chậm rãi nói, “Anh có thích cô ấy không?”. Đó mới là điều quan trọng nhất, nếu anh có cảm giác với Phi Phi thì tất cả còn chưa muộn. Tuy Phi Phi không nói chuyện này với cô, nhưng cô biết trong lòng bạn mình luôn có anh.

Tiết Khải im lặng, lâu sau mới nói, “Anh có chút nhớ cô ấy”. Cố Tịch hừ thầm trong bụng, tại sao không chịu nói thật là thích? Chính vì tính cách này của anh mới khiến phụ nữ không chắc chắn được, anh phải kiên định hơn chứ.

“Nhớ thì đi tìm cô ấy, cô ấy còn vì anh mà bay đến S được, một người đàn ông như anh tại sao không thể chủ động chứ?” Cố Tịch có phần oán trách sự do dự của anh, cảm thấy không đáng cho Phi Phi.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

“Anh chỉ có phần chưa xác định, vì cảm giác với cô ấy không giống với em...”, Tiết Khải khựng lại, như ý thức được mình vừa nói sai. Anh cười ngượng, cầm ly cà phê lên uống. Anh không nên nói như vậy, nhưng lời trong lòng giữ đã lâu, rồi cũng phải trút ra. Bây giờ người có thể trò chuyện chỉ còn lại Cố Tịch.

Cố Tịch không quan tâm lắm, cười bảo, “Anh đối với em thực ra cũng không có nhiều cảm xúc, vì chúng ta căn bản còn chưa bắt đầu. Có thể có chút cảm giác yêu thích, nhưng cũng chỉ nhẹ nhàng thoáng qua, không sâu sắc lắm”. Họ rất ít khi tiếp xúc, nhiều nhất cũng chỉ là cảm thấy nhau thu hút, anh hẳn có thể nhanh chóng thoát ra. Chỉ là, anh cứ không thừa nhận mà thôi.

“Còn anh vì điều đó mà từ chối Phương Phi, em thấy không nên. Cô ấy thật sự thích anh, lẽ nào anh không cảm nhận được?” Nếu anh thử tìm hiểu

thì đã có thể thấy được tấm lòng của Phương Phi. Cô và Vi Đào sắp kết hôn rồi, chẳng lẽ anh còn muốn viện cớ này để từ chối Phi Phi sao? Mau tỉnh lại đi, phụ nữ tốt không có nhiều đâu.

Tiết Khải nhìn Cố Tịch nghiêm túc phân tích thì cười thầm, cô hiếm khi nói đạo lý như vậy, nhưng thỉnh thoảng nói ra lại rất đầu vào đấy. Trong đầu bỗng hiện ra buổi chiều ấy, cô ngồi trước mặt anh thao thao bất tuyệt kể chuyện ma, lúc đó cô rất đáng yêu.

Tiết Khải sực tỉnh, bỗng chuyển đề tài, “Vi Đào vẫn chưa được nghỉ à?”. Vi Đào nên ở cạnh cô, tại sao cô chỉ có một mình?

Cố Tịch hóm hỉnh, “Anh ấy muốn làm một chú rể thoải mái nhất, lúc đó chỉ cần mặc lễ phục xuất hiện ở tiệc cưới là được”.

Tiết Khải cũng cười, Vi Đào thật hạnh phúc, cho dù anh ta làm gì, Cố Tịch cũng thông cảm.

Cố Tịch nhìn ra thâm ý trong nụ cười đó, vội giải thích cho Vi Đào, “Thực ra anh ấy đang cố gắng kiếm tiền, anh biết đó, bây giờ đồ đạc đắt lắm”.

Tiết Khải không nhịn được, cười to, “Có em tiết kiệm giúp là được rồi”. Cố Tịch mang ma lực như vậy, có thể khiến người xung quanh trở nên nhẹ nhõm thoải mái, anh thích sự nhẹ nhõm đó.

Hai người ngồi trong quán cà phê trò chuyện một lúc nữa rồi mới ra về.

Ở đầu đường, họ chia tay.

Tiết Khải nhìn Cố Tích, mỉm cười, “Nhất định phải hạnh phúc hơn anh nhé”.

Cố Tích gật mạnh đầu, “Anh cũng phải hạnh phúc”. Hy vọng, hạnh phúc của anh cũng chính là hạnh phúc của Phi Phi.

Tiết Khải nhìn cô thật sâu lần cuối rồi xoay lưng trước, sải bước bỏ đi.

Cố Tích nhìn theo bóng anh dần xa, cảm khái trong lòng, thực ra anh cũng là một người đàn ông tốt, chỉ có điều không hợp với cô.

Buổi tối, cô kể Vi Đào nghe chuyện gặp mặt chiều nay, Vi Đào tỏ ra bình thường. Chỉ khi nghe cô nhắc rằng Tiết Khải chắc cũng có cảm tình với Phương Phi, anh mới nói, “Với tính cách đó của anh ta thì Phương Phi cũng chịu đủ”.

Cố Tích nhăn mày, tuy cô biết Vi Đào có khúc mắc với Tiết Khải nhưng chuyện liên quan tới Phương Phi, cô không thể không quan tâm, “Nói không chừng sau này bị Phương Phi thay đổi, anh ấy sẽ khác bây giờ thì sao?”.

Vi Đào hừ khê, “VẬY chúc Phương Phi may mắn”, sau đó tiếp tục làm việc.

Cố Tích làm mặt quỷ sau lưng anh, cứ nhắc đến Tiết Khải là anh không vui, đồ nhỏ mọn.

Cô nên nói chuyện với Phương Phi thì hơn.

Vi Đào thấy cô ra khỏi thư phòng thì nhướn môi, mấy ngày nữa là cưới rồi, cô vẫn còn rảnh rỗi lo cho người khác? Xem ra anh lại phải cố gắng, để khiến cô chuyên tâm hơn mới được.

Chương 59: Hôn lễ

Mỗi một cô gái đều mơ tưởng về ngày hạnh phúc nhất, mặc áo cưới trắng muốt, ngây thơ, nắm tay người mình yêu đón nhận mọi lời chúc phúc từ người thân và bạn bè.

Ngày đó của Cố Tịch cuối cùng đã đến.

Do nhà Cố Tịch không ở W nên nghi thức đón dâu được chuyển sang cử hành tại khách sạn. Đêm trước lễ cưới, Cố Tịch đã vào ở trong khách sạn, bố mẹ cô ở phòng kế bên, còn một phòng nữa là chuẩn bị cho Phương Phi.

Tối đó mẹ cô trò chuyện rất lâu với cô, quyến luyến không nguôi vì con gái cuối cùng đã đi lấy chồng. Mẹ lại dặn những chuyện cần chú ý, đừng ngang bướng làm nũng quá. Cố Tịch ôm mẹ, gật đầu đồng ý, cô sẽ làm một người vợ tốt, yêu thương chồng, chăm sóc gia đình.

Cố Tịch ra khỏi phòng mẹ, định đi tìm Phi Phi trò chuyện, vấn đề về Tiết Khải cô luôn băn khoăn trong lòng. Phương Phi lại giục cô về sớm nghỉ ngơi, ngủ sớm dậy sớm, ngày mai mới có thể làm một cô dâu rạng rỡ xinh đẹp.

Cố Tịch đành về phòng, nhưng nằm trên giường cứ hưng phấn mãi không ngủ được. Nghĩ đến cuối cùng có thể mãi mãi ở cạnh Vi Đào, nỗi kích động trong lòng lại như sóng dâng lên ào ạt vỗ bờ, càng nghĩ càng sung sướng.

Đang lúc nhớ đến Vi Đào thì điện thoại reo vang, một tin nhắn mới. Cô cầm lấy điện thoại, Vi Đào!

“Đừng nhớ anh quá, mau ngủ đi, ngày mai sẽ rất mệt đấy.”

Cố Tịch cầm điện thoại, ôm chăn cười hì hì, người này đúng là đi quá xa rồi, lại còn đoán được cô đang làm gì. Cô trả lời thật nhanh, “Anh cũng vậy, tối nay đừng thức đêm”. Cô biết bạn thân của anh ở M đều đến, nghe nói cứ đòi kéo anh đi dự đêm độc thân cuối cùng. Thật không công bằng, phụ nữ thì phải ngoan ngoãn ngủ sớm, đàn ông lại có thể chơi vui cả đêm.

“Anh không đi, để A Vũ tiếp họ.” Đàm Tinh Vũ thay anh sắp xếp cho đám anh em đó vui chơi, sáng anh phải dậy sớm nên đương nhiên cần ngủ sớm. Hơn nữa, ngày mai còn có chuyện quan trọng hơn, anh không thể gục lên gục xuống được.

Cố Tịch biết anh không đi chơi thì càng vui mừng, “Ngủ ngon nhé, ông xã”.

“Ngủ ngon, bà xã của anh.”

Sáng hôm sau, Cố Tịch bị Phương Phi vỗ cho tỉnh dậy, thợ trang điểm đã tới. Cố Tịch tắm rửa xong bắt đầu mặc đồ, trang điểm. Do hiệu quả quảng

cáo lần trước rất tốt nên studio quyết định miễn phí trang điểm cô dâu cho tiệc cưới. Người trang điểm cô dâu đúng là một đại công thần. Khi Cố Tịch cuối cùng đã chuẩn bị ổn thỏa xong, Phương Phi nằm bò trên giường kêu nho nhỏ, “Họ tới rồi, họ tới rồi”.

Tim Cố Tịch thót lên, Vi Đào tới rồi!

Phương Phi nói bên dưới đã có xe cưới của họ, Vi Đào và các anh em rước dâu đều đứng đợi bên dưới.

Bố mẹ Cố Tịch cũng đến gõ cửa, “Tịch Tịch chuẩn bị xong chưa?”. Cố Tịch căng thẳng gật đầu, cô không biết nên làm gì nữa, tự dưng thấy căng thẳng quá.

Phương Phi nhận ra sự căng thẳng của cô nên vội bước tới, nắm tay cô an ủi, “Đừng hồi hộp, cậu chỉ cần ngoan ngoãn đứng đây là được”.

Sau đó Phương Phi bảo bố mẹ Cố Tịch ngồi xuống sofa, rồi dặn những phù dâu khác khóa cửa, lát nữa nghe mệnh lệnh của cô mới được mở.

Cuối cùng khi Cố Tịch nghe thấy tiếng bước chân như sấm dội bên ngoài, tim bắt đầu đập thành thịch. Cô đan hay tay vào nhau, cố gắng hít thở sâu.

“Cốc cốc cốc”, tiếng gõ cửa như gõ vào tim những người trong phòng, tất cả đều giật mình.

Phương Phi và các phù dâu khác chặn phía sau cửa, cao giọng hỏi, “Ai đó?”.

Vi Đào đáp to, “Là tôi”.

Cố Tịch nghe giọng nói quen thuộc, cuối cùng bật cười.

Phương Phi là phù dâu, đương nhiên không dễ dàng tha cho Vi Đào. Cô và các phù dâu khác cùng làm khó anh. Đầu tiên là hỏi anh sở thích của Cố Tịch, sau đó lại bắt anh khai thật quá trình yêu nhau. Vi Đào đều trả lời tất cả. Nhưng Phương Phi vẫn không tha, lại khen anh hát hay, bắt anh hát một bài biểu lộ tâm trạng lúc này. Vi Đào liền hát một cách thâm tình bài *Ánh trăng nói hộ lòng tôi*. Bài hát thâm tình đến độ khiến Cố Tịch như say, nhưng Phương Phi vẫn chưa thỏa, đòi phải có gì đó bày tỏ tình cảm. Anh sẽ biểu hiện thế nào?

Vậy là các anh em của Vi Đào không ngừng đút phong bao vào khe cửa, rải đầy sàn. Đám phù dâu nhặt lên, đều rất vui mừng, cười khen Vi Đào phóng khoáng.

Các anh em của Vi Đào cuống lên, đòi mở cửa nhanh.

Phương Phi cười và vẫn cố làm khó Vi Đào. Cố Tịch xót anh, khẽ gọi bạn. Cô nàng nhìn Cố Tịch, cười nói với người ngoài cửa, bảo có người xót xa rồi, vừa nói vừa mở ra.

Ầm, người ngoài cửa ào vào.

Vi Đào mặc bộ âu phục màu đen rất đẹp, tay cầm hoa tươi, sải bước tiến về phía Cố Tịch ngồi trên giường với vẻ nặng tình. Cố Tịch xúc động muốn khóc, cô ra sức kiềm chế, hôm nay là ngày vui, không được khóc, nhất định!

Những người đón dâu đều ồ lên, đòi có màn biểu diễn cầu hôn.

Vi Đào quỳ một gối xuống, đưa hoa bằng hai tay lên trước mặt Cố Tịch, “Bà xã, lấy anh nhé!”. Cố Tịch nhận hoa, xúc động gật đầu. Lúc này cô đã không nói được gì nữa.

“Hôn cô dâu, hôn cô dâu, phải cuồng nhiệt nhất nhé!”, đám anh em của Vi Đào lại kêu lên.

Cố Tịch xấu hổ cụp mắt xuống, Vi Đào hơi đứng lên, choàng tay ôm cổ cô, hôn một nụ hôn kiểu Pháp.

Xung quanh rộ lên tiếng hoan hô, Cố Tịch chỉ đắm chìm trong sự ngọt ngào của anh, đôi môi ấm nóng ngập tràn tình cảm như nuốt trọn cô, cô chỉ có thể quẩn quýt lấy anh.

Kết thúc nụ hôn dài đó, Phương Phi ra hiệu hai người kính trà bố mẹ Cố Tịch.

Vi Đào cùng Cố Tịch nửa quỳ trước mặt bố mẹ, lần lượt kính trà họ.

Lúc Vi Đào dâng trà, ông Cố trao cho anh một phong bao thật lớn, vẻ mặt xúc động nói anh nhất định phải đối xử tốt với Cố Tịch. Vi Đào ra sức đảm bảo, nhất định sẽ khiến Cố Tịch mãi mãi hạnh phúc.

Cố Tịch nước mắt rưng rưng kính trà bố mẹ, cảm ơn công dưỡng dục bao năm nay. Bố mẹ nâng mặt cô lên, gật đầu, dặn cô sau này phải nghe lời Vi Đào, làm một người vợ tốt.

Kính trà xong, mọi người giục họ đi. Vi Đào bế Cố Tịch ra ngoài, cô ôm chặt cổ anh, lo lắng hỏi, “Nặng không anh?”. Vi Đào chỉ cười và ôm cô chặt hơn, cuối cùng anh có thể bế cô dâu về nhà rồi.

Phương Phi cùng các phù dâu cố ý không cho Vi Đào đi thang máy, anh đành bế Cố Tịch xuống cầu thang bộ. Cố Tịch khẽ kêu: “Như vậy mệt lắm”. Phương Phi lại cười hì hì, “Phải kiểm tra chồng cậu chứ”.

Vi Đào không để tâm, muốn anh bế chạy ba vòng anh cũng chấp nhận.

Xuống lầu, Vi Đào nhẹ nhàng đặt Cố Tịch ngồi vào trong xe rồi mới đeo giày cho cô.

Đoàn xe bắt đầu đi đến nhà mới.

Cố Tịch nắm chặt tay Vi Đào, tâm trạng vô cùng xúc động.

Thực ra Vi Đào cũng rất xúc động nhưng gương mặt vẫn giữ vẻ bình thản vốn có, chỉ bàn tay nắm chặt tay cô là không giấu được vẻ bất thường của anh.

Đoàn xe đi một vòng, cuối cùng về nhà mới.

Xuống xe, Vi Đào vẫn bế Cố Tịch vào tận trong nhà. Cũng may lần này Phương Phi không ngăn họ đi thang máy.

Vào nhà mới, bố mẹ Vi Đào đang đợi ở trong.

Vi Đào bế thẳng Cố Tịch về phòng ngủ, sau đó nhẹ nhàng khép cửa. Những người khác đều biết ý mà không vào trong.

Vi Đào đặt Cố Tịch xuống, sau đó lấy tấm bùa trong túi ra, bước tới nhét dưới gối. Cố Tịch rất cảm động, hóa ra anh chưa quên. Vi Đào nhìn đồng hồ, vừa đúng lúc, còn hai phút nữa là mười giờ.

Anh bước tới ngắm cô, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, hết lần này tới lần khác.

Cố Tịch bị ánh mắt nồng nàn của anh ngắm đến phát ngượng, nhưng sự mong chờ trong lòng lại bắt cô không được trốn tránh, hai người cứ thế nhìn nhau say đắm.

Vi Đào nhìn giờ. Hay quá, đến giờ rồi!

Hai người lùi ra nửa bước, sau đó bắt đầu làm theo lời dì dặn, cử hành nghi thức.

Đến khi tất cả đã hoàn thành, họ xúc động ôm hôn nhau, vậy là họ có thể ở bên nhau rồi!

Hai người ra khỏi phòng, đến kính trà bố mẹ Vi Đào.

Khi Cố Tịch bưng trà tới, gọi một tiếng đầy tình cảm, “Mẹ, mời mẹ uống trà”, mẹ Vi Đào cuối cùng đã nở nụ cười.

Nghi thức buổi sáng vậy là xong, Cố Tịch vào phòng nghỉ ngơi.

Vi Đào ra ngoài tiếp đón bạn bè.

Buổi tối, bắt đầu đến khách sạn đãi tiệc.

Hai người trang điểm xong, đứng ngoài cổng khách sạn đón khách. Đồng nghiệp trong công ty, các đơn vị kinh doanh đều tới.

Bữa tiệc bắt đầu trong tiếng chúc mừng vui vẻ.

Lúc đi chúc rượu, đám bạn bè của Vi Đào nghĩ ra đủ thứ trò để phá họ.

Cố Tịch hoàn toàn không ngờ Vi Đào bình thường nghiêm túc thế mà hôm nay lại nguyện ra sức phối hợp chơi những trò này.

Khi mọi tiết mục phá phách kết thúc, Vi Đào đỡ Cố Tịch, chỉnh sửa lại quần áo, bình tĩnh nói, “Chơi đủ rồi, buổi tối về tắm rửa, ngủ hết đi”. Cố Tịch mới hiểu ra, anh vì không muốn họ phá cuộc động phòng nên mới chịu phối hợp.

Đám bạn bè đều cười ồ, trêu chọc, “OK, hiếm khi A Đào chịu phối hợp như vậy, tối nay bọn này quyết không quấy rối, để cậu tha hồ mà hưởng thụ”.

Cố Tịch bị bọn họ chọc đến đỏ bừng mặt, chỉ biết núp trong lòng Vi Đào.

Vi Đào nhướng môi, “Xem như các cậu biết điều”.

Cuối cùng đám cưới hoàn tất, họ tiễn khách khứa ra về.

Đến khi hai người về tới nhà, mọi thứ đã yên bình.

Cố Tịch vào phòng ngủ thay đồ ra trước, gấp lại khăn hoàng.

Lúc này Vi Đào cũng bước vào.

Cố Tịch thoáng run, anh hôm nay mặc âu phục quá đẹp trai. Cô mỉm cười bước lại, giúp anh cởi áo ngoài, tháo cà vạt, sau đó treo trên giá.

Vi Đào vừa cởi nút áo trên cùng, vừa từ từ tiến lại gần cô.

Cố Tịch mới quay lại đã rơi vào vòng tay anh, ấm áp và vững chắc.

Hơi thở ấm nóng mang theo hương rượu nồng nàn xộc vào mũi cô, môi anh di chuyển trên cổ cô, giọng khàn khàn, như đang ám chỉ điều gì đó, “Tịch Tịch, chúng ta cuối cùng đã kết hôn rồi”.

Nhịp tim Cố Tịch đập theo từng lời anh nói. Phải rồi, cuối cùng đã kết hôn.

Vi Đào từ từ ngẩng lên, mái tóc rối rĩ xuống trước trán, đầy vẻ hoang dã, ánh mắt cũng sẫm lại, càng sâu thẳm hơn. Cố Tịch nghe trong tim có giọng

nói nào đó đang kêu gào, ở bên nhau, ở bên nhau! Chỉ nghĩ đến ba chữ này mà toàn thân đã run lên, cô cũng muốn ở bên anh.

Vi Đào nhìn cô chăm chăm, đến khi cô cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, anh đột ngột buông cô ra, “Em đi tắm trước”.

Bốn chữ đơn giản lại khiến cô hoảng loạn, cô nghe thấy sự nhẫn nhịn trong đó.

Cố Tịch nhanh chóng cầm quần áo vào phòng tắm.

Vi Đào nhìn cánh cửa phòng tắm đóng lại, khóe môi dần nhướng lên, cuối cùng cũng không bị cấm nữa rồi!

Chương 60: Động phòng

Khi Cố Tịch mặc áo choàng tắm đi ra, Vi Đào đã không còn trong phòng.

Cố Tịch vuốt mái tóc ướt, từ từ bước tới.

“Vi Đào?”

Vi Đào cầm ly nước từ nhà bếp ra, vừa thấy cô, ánh mắt liền tối lại, dừng bước.

Cố Tịch hơi lắp bắp, “Anh... đi tắm đi”.

Vi Đào gật đầu, lại uống ngụm nước, “Đói không?”.

Cố Tịch nghe anh nhắc, lại thấy hình như hơi đói. Tối nay đãi tiệc, hai người căn bản chưa ăn gì.

Vi Đào chỉ vào bếp, “Anh vừa gọi pizza, em ăn chút đi”. Cố Tịch ngạc nhiên lại gần, đúng là trên bệ bếp đặt một hộp pizza. Phía dưới lầu có quán pizza, quả nhiên thuận tiện.

“Anh ăn chưa?”, Cố Tịch vừa mở hộp vừa hỏi.

Vi Đào ôm eo Cố Tịch, kề sát môi sau tai cô, “Anh muốn ăn em!”.

Cố Tịch thót tim, cơ thể run lên, hai chân nhũn ra như mất đi sức lực. Anh... không nên như thế, cô... cô sẽ căng thẳng.

Vi Đào cười khế, ngón tay nhẹ lướt qua vành tai cô, “Đợi anh”. Vừa nói dứt, anh quay lưng đi.

Cố Tịch chống tay lên bệ bếp, tim vẫn đập như sấm dội, gương mặt nhỏ nhắn đã đỏ hồng. Anh nhìn lâu rồi, tối nay chắc chắn sẽ không nhìn nữa. Cô chỉ cần nghĩ đến tấm lưng chắc khỏe, cánh tay mạnh mẽ, và cả đôi chân thon dài của anh, là đã không kìm được nuốt nước bọt. Cô nhớ đến sự xâm nhập mạnh mẽ của anh, cơ thể như có luồng điện quét dọc từ chân lên đỉnh đầu, tê dại.

Trời ơi! Miếng pizza trong tay Cố Tịch rơi lại vào hộp, cô cắn môi xấu hổ, lồng ngực phập phồng dữ dội, hóa ra cô cũng khao khát, khao khát anh dùng nhiệt tình bao bọc lấy cô, chinh phục cô bằng cơ thể mạnh mẽ, để cô hoàn toàn thuộc về anh.

Cố Tịch uống một ly nước lớn, khó khăn lắm mới xóa tan chút ít cảm giác nóng bức trong người.

Cô mang pizza ra phòng khách, ngồi xuống sofa, từ từ nhắm nháp.

Chưa đợi Cố Tịch ăn hết nửa miếng, Vi Đào đã quấn khăn từ phòng tắm đi ra.

Cố Tịch mắc nghẹn, trong lòng kêu gào: Anh đừng quyến rũ như vậy được không, trong nhà vẫn nên mặc đồ chứ! Nhưng chết thật, trong mắt cô sao vẫn hiện ra vầng ngực chắc khỏe, và cả những múi cơ hiển hiện trên vùng bụng phẳng ấy?

Vi Đào bước tới, đón lấy nửa miếng pizza trong tay cô cho thẳng vào miệng, ăn xong còn mút tay cô một cái. Cố Tịch giật bắn người, ngồi lù ra sau, cảm giác tê dại từ ngón tay lan tới tận trong tim, nhịp tim như hẫng mất nửa phách.

Vi Đào cười tủm tỉm, cầm một miếng pizza lên đưa đến miệng cô, “Bà xã, anh đút cho em”.

Cố Tịch nhìn anh, từ từ há miệng, cắn một miếng. Dưới ánh mắt chăm chú của anh, cô nhai khẽ khàng. Vi Đào cũng cắn một miếng, mắt vẫn nhìn cô. Cố Tịch bị cái nhìn nóng bỏng của anh làm đỏ bừng mặt, ánh mắt ấy như sắp nuốt chửng cô vậy.

Vi Đào lại đưa bánh sang, Cố Tịch lại cắn một miếng. Lần này anh không ăn mà từ từ ngời sát lại, hôn lên môi cô, chia sẻ miếng bánh trong miệng cô.

Cố Tịch khẽ kêu, há miệng ra, để mặc anh khuấy đảo. Cô không biết anh muốn ăn thật hay chỉ muốn hôn, dù sao cuối cùng cô đã rối loạn nuốt miếng pizza xuống, cũng nuốt luôn nụ hôn ngọt ngào của anh.

Tiếp đó môi anh không buông môi cô ra nữa. Tay anh cũng bắt đầu du ngoạn, kéo cô sát lại gần.

Cố Tịch mù mẫm cả người, miệng bị lưỡi anh khuấy đảo, đầu óc cũng trở nên nặng nề. Bàn tay anh nhấn nạy vuốt ve cơ thể cô qua lớp áo choàng tắm.

Anh bế cô, đặt ngồi trên đùi mình. Cố Tịch mở đôi mắt ra, có vẻ mơ màng.

Vi Đào nheo mắt, chậm rãi lên tiếng, “Tịch Tịch, anh đói rồi”.

Cố Tịch vô thức lẩm bẩm, “Ăn pizza”. Ôi, có phải lòng bàn tay anh mang theo lửa? Tại sao nóng như vậy? Khiến da cô không chịu nổi.

Vi Đào nhìn vẻ mơ màng trên mặt cô, khóe môi tiếp tục nhướng lên, “Anh muốn một bữa thịnh soạn”.

Cố Tịch từ từ nhắm mắt, “vâng” khẽ, cô cũng muốn.

Vi Đào cuối cùng nở nụ cười, vậy chúng ta cùng ăn nhé.

Anh cởi đai áo choàng tằm, hất ra, áo tuột xuống khỏi vai. Cố Tịch cảm thấy phần trên mát lạnh, khẽ mở mắt, cúi xuống nhìn, áo đã bị anh cởi ra, vẫn còn quấn quanh bên dưới.

Cô đỏ mặt muốn che cơ thể chỉ mặc đồ lót, nhưng anh lại lột áo xuống, chặn tay cô, trói lấy từ phía sau.

Cố Tịch nũng nịu, “Vi Đào, buông em ra”.

Anh chỉ mỉm cười, ngón tay thon dài từ từ đặt lên móc áo lót của cô, cô còn mặc áo cài phía trước. Anh cười khẽ nhìn cô, cô đỏ mặt quay đi, lồng ngực lại bất giác phập phồng.

Vi Đào nhìn đôi gò bồng đảo phía sau áo lót đen, trắng trẻo mịn màng, hơn nữa còn đang phập phồng. Nhìn đến nổi máu anh muốn trào lên, ngón tay linh hoạt hất ra, móc áo đã bung.

Cố Tịch khẽ thở gấp, co người, nhưng chẳng cách nào giữ cho cơ thể không bị phơi bày.

Cô xấu hổ nhắm mắt, cắn môi, chỉ sợ tiếng rên rỉ thoát ra.

Vi Đào nhìn những đường cong xinh đẹp trước mặt, khó nhọc nuốt xuống một cái, thật quyến rũ chết người! Hơi thở anh dần trở nên nặng nề, ánh mắt từ từ lướt qua từng nơi, đến khi dừng lại ở đỉnh núi tuyết đẹp.

Cố Tích nhắm mắt, cơ thể lại như cảm nhận được ánh nhìn nồng cháy của anh, liền run rẩy. Cô xấu hổ không dám nghĩ tiếp.

Anh rửa khế một tiếng, rồi ngậm lấy.

Cố Tích buột miệng kêu lên, cơ thể run rẩy co rút lại, muốn lùi về phía sau. Nhưng môi anh như thổi nam châm hút chặt lấy cô, đầu lưỡi bắt đầu khuấy động. Cô thở gấp, cảm giác khác lạ như những con sóng cứ dồn dập ập tới, rất nhanh lan đi khắp cơ thể, cuối cùng xộc thẳng lên não. Cô bức bối, chỉ muốn hét thật to.

Lòng bàn tay anh cũng không chịu cô đơn mà chuyển sang bên kia, ôm gọn. Hình dáng nơi ấy thật hoàn hảo, căng tròn, mềm mại. Yêu chết được cảm giác này, làn da của cô, mịn màng quá.

Hai tay cô bị giữ lấy, cơ thể chỉ có thể ngả ra sau. Cô muốn thoát khỏi sự dẫn dắt của anh, nhưng anh chỉ dùng một tay đã khống chế được hai tay cô, phần ngực phía trước càng như dâng lên.

Cô khó chịu, vặn vẹo người trên đùi anh.

Anh cảm nhận sự thay đổi trong cơ thể khi được thân hình mềm mại chà xát, vừa hưởng thụ, vừa kìm nén sự hành hạ của cô.

Cảm nhận được thứ quả ngọt nơi cô đã chín, anh từ từ buông ra, nhìn quá dào hồng hào đó, chỉ cảm thấy như muốn bùng nổ.

Anh vuốt eo cô, chậm rãi xoa nắn, nhận ra cô đang run lên dưới bàn tay mình. Cô vẫn nhạy cảm như thế. Môi anh áp lên ngực cô, từ từ trượt xuống,

“Tịch Tịch, da em thật mịn, muốn cắn quá”, vừa nói vừa cắn nhẹ. Anh muốn cắn không chỉ một cái, mà là muốn nuốt toàn bộ, cho tất cả tan chảy vào cơ thể anh.

Cổ Tịch kêu khê, chống cự, cuối cùng cũng biến thành tiếng rên rỉ, hỗn hển.

Vi Đào ôm chặt cô phía trước, chậm rãi gặm nhấm, như thể xem cô là món ăn tuyệt vời nhất mà anh từng thưởng thức. Cổ Tịch chỉ có thể vắn vẹo không ngừng, phát ra những tiếng kháng cự bối rối. Nhưng cô biết cơ thể mình đang thức tỉnh dưới sự khiêu khích của anh. Lần này anh không chỉ dùng tay, dùng môi, mà còn lấy chính cảm giác thực tế mà cô khao khát nhất để lấp đầy cô. Anh đợi thật sự quá lâu rồi.

Vi Đào nhận thấy sự ẩm ướt nơi cô, anh nướng môi cười. Còn Cổ Tịch cũng đã nhạy cảm nhận ra anh “thức dậy” rồi.

Bàn tay anh luồn vào trong áo choàng, ve vuốt xoa nắn cô. Cổ Tịch rên rỉ, cảm giác tê liệt xuyên qua da, toát ra ngoài. Ngón tay thon dài của anh từ từ nắm lấy ven quần lót, kéo xuống từng chút một.

Cô chống cự, muốn phản kháng, nhưng anh lại nâng người cô lên, cởi ra hoàn toàn.

Cô nhắm mắt, tim đập thành thịch, cơ thể đỏ hồng quyến rũ.

Anh ôm ôm phía trước, dùng áo choàng tấm trói tay cô lại, ngược lên nhìn vẻ mặt say mê của cô, càng áp sát hơn.

Cô cảm nhận rõ có sự nóng bỏng của anh, cảm giác căng thẳng cuồng loạn lại khiến tay cô càng bị khống chế trong lớp áo choàng, cơ thể không dám vận vẹo nữa.

Cuối cùng cô không tìm được bật ra tiếng rên rỉ, dừng hành hạ cô nữa, khó chịu quá, trống rỗng quá.

Cố Tịch hơi mở mắt, nũng nịu, “Vi Đào...”.

Anh nhếch môi nở nụ cười gian xảo, cố ý nghi hoặc, “Hử?”.

Cô khó chịu vận người, “Vi Đào... em...”, nóng quá, trống rỗng quá... cô không nói ra được.

Anh lại như rất thỏa thuê hưởng thụ, kề sát tai cô thì thào, “Em sao thế? Nói ra đi, nói ra anh sẽ giúp em”.

A... Cô kêu khẽ, nhăn mày, giọng gấp gáp, “Em... em...”.

“Em làm sao?” Trời ơi, thật yêu chết đáng về cô cắn môi cầu xin. Máu nóng đang sục sôi, điên cuồng chảy trong người, nhưng anh vẫn ra sức kìm nén, hưởng thụ vẻ gợi cảm nhất của cô.

Cô Tịch khó chịu vận eo, giọng đã như muốn khóc, “Vi Đào...”.

Anh lại chỉ nói giọng cảm dỗ, “Bảo bối, cho anh biết suy nghĩ của em, anh thích nghe em nói”.

Hu hu... cuối cùng cô không chịu nổi, áp sát người anh, gục vào cổ anh nói khẽ, “Em... muốn... anh yêu em...”.

Ngoan, anh hôn chụt một cái, nắm lấy eo cô, mạnh mẽ xâm nhập.

Cô căng cứng người, cảm giác như bị lửa thiêu đốt.

Sự tiếp xúc càng lúc càng mạnh mẽ, kích thích mọi giác quan. Cô cảm nhận cơ thể như có pháo hoa nổ vang trong sự gấp gáp đó, giống như kính vạn hoa, mỗi lần xoay chuyển là phát ra muôn vạn cánh hoa rực rỡ, tung bay, rơi xuống. Tiếng kêu của cô càng lúc càng vỡ vụn, cuối cùng ngay cả cô cũng không nhận ra tiếng của mình, chỉ biết trong lòng có một suy nghĩ đáng sợ đang nhảy nhót, cô còn muốn nhiều hơn, nhiều đến mức tiêu diệt cô hoàn toàn.

Anh cảm thấy mồ hôi không ngừng tuôn ra, hưng phấn chỉ muốn hai người mãi mãi như vậy, muốn cô hòa vào máu, thấm vào tim anh. Em là của anh, Tịch Tịch, em mãi mãi chỉ là của anh!

Khi mọi giác quan đạt đến giới hạn, cuối cùng cô không chống cự nổi sự co rút của cơ thể, cả người rúm lại. Cô kìm nén, hét lên, nấc nghẹn, đến khi bị khoái cảm điên cuồng nhấn chìm.

Anh bị sự co rút của cô làm cho đau nhói, nhưng khoái lạc chí mạng cũng trong tích tắc tuôn trào... Cuối cùng, anh giải thoát tất cả!

Anh gỡ áo choàng trên tay cô ra, cô mềm nhũn người gục vào lòng anh.

Khi cô tưởng mọi thứ đã kết thúc, anh bỗng bế cô lên, cô mở đôi mắt mê loạn ra, nhìn nụ cười mơ hồ ấy, bên tai vang lên giọng nói quyến rũ: “Tịch Tịch, chưa xong đâu... Tháng Mười dài lắm”.

Cố Tịch kêu khẽ, “Đừng mà”. Cô mệt rồi, cô không muốn.

Nhưng ai đó đã đè cô xuống chiếc giường lớn vô cùng mềm mại...

Dì ơi, dì ra thời hạn lâu như vậy, cuối cùng người xui xẻo là con đó!

Mọi tiếng khóc của Cố Tịch cuối cùng hóa thành tiếng rên, cuồng loạn dưới cơ thể anh.

Tối đó, khi ai đó đã no say thì trời cũng gần sáng. Cố Tiểu Tịch đáng thương thì mệt đến mức không còn biết gì.

Chương 61: Chiêm bao

“Tịch Tịch, dậy đi!” Cố Tiểu Tịch mơ màng, nghe thấy có người làm nhảm bên tai.

Cô trở mình, vùi mặt vào chăn, tay vô thức huơ huơ, đừng làm ồn!

“Tịch Tịch, không dậy thật à?”

Không dậy, không dậy, chưa ngủ đủ mà. Trong mơ, Cố Tịch nguyên rủa người đã quấy rối giấc mộng đẹp của mình. Cô đang mơ thấy một anh đẹp trai khóa thân bơi trong hồ. Wow! Cơ thể ấy khiến cô không rời mắt được. Nhưng, có con muỗi cứ bay vo ve trước mặt làm cô hoa mắt, không nhìn rõ. Cô cố gắng chìm đắm vào giấc mơ, để cảnh tượng được rõ hơn.

“Tịch... Tịch...”, giọng nói kéo rất dài rất chậm, mang vẻ uy hiếp. Nhưng Cố Tịch ngủ say quá, không hề phát hiện mắt ai đó đang rất gian xảo.

Cố Tịch vừa tiếp tục ngắm anh đẹp trai trong mơ, cười mê mẩn, cười đến nổi hai tay chống cằm, dáng vẻ cực kỳ say đắm.

Nhưng, bỗng cô nhận ra bị ai đó ôm từ phía sau. Ai? Là ai đang ôm linh tinh? Cô bực bội càu nhàu trong mơ, đừng kéo, tôi chưa ngắm đủ, tôi không muốn đi.

Cô ra sức gào thét trong mơ, ra sức phản kháng, bóng anh đẹp trai bị kéo ra xa. Cô tức tối muốn nhìn rõ người phía sau, nhưng dù nhìn thế nào cũng không rõ được, chỉ có thể thấy bàn tay đặt ở eo càng lúc càng hư hỏng. Hơi nóng ập tới, cô mới nhận ra mình đang mặc đồ bơi. Gặp được anh chàng đẹp trai đến thế, cô càng nghĩ càng không can tâm, ra sức nhìn người ta. Lúc này, anh ta đã bơi sang bờ bên kia, đang vịn lan can trèo lên.

Cố Tịch ngừng thở, nhìn thấy rồi, cuối cùng đã thấy. Cơ thể đẹp như thần Apollo, những đường cong rắn rỏi mạnh mẽ, bờ vai và tấm lưng chắc nịch, từ eo tới vai hình tam giác ngược, thêm phần mỏng hẹp và săn chắc, cùng đôi chân thon dài khỏe mạnh. Bóng dáng rất hoàn hảo! Wow wow! Cố Tịch vừa chảy nước miếng, vừa cười si mê.

Cô vừa oán thán đôi bàn tay trên người cứ quấy rầy mình, vừa thao láo hai mắt theo dõi anh chàng đẹp trai kia.

Anh đẹp trai hất tóc với một phong cách rất “cool”, nước văng ra, lóng lánh như pha lê dưới ánh nắng. Cố Tịch nín thở thềm kêu gào, quay lại, quay lại, mau quay lại.

A, anh đẹp trai đang quay mặt lại.

Cố Tịch hứng chí vừa đẩy đẩy bàn tay trên người, vừa kích động, chỉ nhìn nghiêng một bên mặt đã thấy đẹp trai lắm rồi.

Anh đẹp trai, mau quay đầu lại đây!

Cuối cùng, anh đẹp trai như nghe thấy mong muốn của cô, từ từ quay đầu lại.

...

Hơi thở của Cố Tịch như bị ai đó giữ chặt... đẹp trai...

Anh... đẹp... trai... lại... là... ông... xã!

Cố Tịch đang chờ dẫn gọi, “Ông xã”, thì bàn tay kia cuối cùng đã luồn vào trong áo.

"Tĩnh rồi hả?", giọng nói trầm trầm không phải ở bên tai, mà như phát ra từ trái tim, Cố Tịch từ từ mở mắt.

Hả? Hóa ra là một giấc mơ!

Cố Tịch thở dài không khỏi thất vọng, cứ tưởng anh chàng đẹp trai nào, không ngờ lại là Vi Đào. Cái tên đáng ghét, rảnh rỗi tự dưng chạy vào giấc mơ của cô làm gì? Chạy vào trong mơ thì thôi, lại còn bôi khóa thân nữa chứ!

Thấy cô không phản ứng, Vi Đào nhào lên trước mặt cô, có vẻ không vui, chiêm bao đủ rồi đấy. Không biết giấc mộng đẹp gì mà ngay cả trong mơ cũng cười. Lòng oán thán, anh há miệng ra cắn một cái.

Cố Tịch kêu lên, túm tóc anh, "Đau". Trời ạ, tên này là động vật ăn thịt người hay sao? Gặm cô cả đêm mà vẫn chưa chịu chịu thôi?

Vi Đào bị cô túm tóc, hôn lên môi cô. Cố Tịch tránh né, lăm bắm, "Em chưa đánh răng đâu".

"Anh đánh răng giúp em", chưa đợi cô nói xong đã tách môi cô ra, luồn vào. Cố Tịch đành để mặc anh thưởng thức. Kỹ thuật hôn của anh tuyệt đến mức không còn gì để nói, nhưng chỉ mấy giây cô đã biết cách đáp trả, nụ hôn càng cuồng nhiệt.

Khi hai người cuối cùng bị rịn buông nhau ra, cô có phần hụt hơi. Thấy đôi mắt hừng hực lửa của Vi Đào, mặt cô đỏ lên, anh... đáng ghét quá! Đừng nhìn cô như thế chứ.

Cố Tịch trở mình chui vào trong chăn, anh lại từ phía sau vạch chăn ra, "Lúc này em mơ gì đó?", cô cười quá ngọt ngào.

Cố Tịch lặng thinh, cô mơ thấy...

A a, ngay cả nằm mơ mà cô cũng thấy Vi Đào, hơn nữa còn chảy nước miếng khi nhìn tấm lưng trần của anh. Cố Tiểu Tịch, mà quá kém cỏi! Thực tế đã bị anh ăn sạch sẽ, ngay cả trong mơ cũng hoàn toàn bị chiếm cứ, thật quá bi kịch.

Vi Đào lật người cô lại, thấy sắc mặt cô biến đổi liên tục thì ánh mắt tối lại. Cô không nói về giấc mơ cho anh nghe, vậy chắc chắn đó không phải thứ anh mong muốn.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Anh nâng mặt cô lên, "Rốt cuộc mơ thấy gì? Đến nỗi gối cũng ướt rồi này", vẻ mặt anh không vui.

A, Cố Tịch hoảng hốt lau mép, chảy nước miếng thật sao? Đâu có, vẫn khô mà. Cô ngước lên, thấy Vi Đào đang sa sầm mặt.

Tim Cố Tịch đập loạn, sao anh lại bất ngờ nghiêm túc như vậy?

"Còn mơ nữa là chảy nước miếng thật đấy!" Đôi mắt dài của Vi Đào nhìn cô chăm chú.

Cô nhớ tới cơ thể tuyệt đẹp mà lần cuối nhìn thấy trong mơ, mặt lại nóng bừng lên, đôi chân dài kia thật chắc khỏe.

Vi Đào thấy mặt cô càng lúc càng đỏ, sắc mặt anh càng tối sầm. Anh kéo mặt cô lại gần, phả ra hơi thở nóng hổi, "Rốt cuộc là cái gì mà phải đỏ mặt?".

Cố Tịch lắc đầu không nói, mắt cỡ lăm, cô mơ thấy... của ông xã. Nhất định là ký ức quá sâu đậm tới qua khiến cô khó mà kháng cự, trong mơ cũng bị quấy rối thế này.

Vi Đào thấy cô như vậy thì càng không vui, giọng trở nên nặng nề, "Tịch Tịch?".

Cố Tịch lén nhìn anh, lại nhanh chóng cụp mắt xuống, bảo cô nói thế nào đây, thật xấu hổ quá. Cô sắp xấu hổ chết với bộ dạng mê trai của mình rồi.

Vi Đào nhìn thấy hết, càng khó chịu hơn, cô nhất định đã mơ thấy chuyện khó nói với anh. Còn anh thì lại rất quan tâm xem đó là chuyện gì.

Tay Vi Đào từ từ trượt xuống nách cô, ngón tay đùa nghịch uy hiếp, "Tịch Tịch".

Cố Tịch thót tim, muốn lùi ra sau tránh, cô sợ nhất bị nhột, đừng mà.

Ngón tay Vi Đào bám riết không buông, không hỏi cho ra thì đừng hòng anh tha. Cô dám mơ thấy người khác à!

Cố Tịch vội đưa tay lên chặn ngực anh lại, nhìn anh van nài, "Em nói, em nói...".

Vi Đào ngừng tay, nhường mày đợi.

Cố Tịch đỏ mặt tía tai, đôi môi mấp máy nhưng không nói được.

Vi Đào nhìn cô với vẻ hiếu kỳ.

Cố Tịch bị anh nhìn đến tê dại, cuối cùng bất đắc dĩ phải nói. Giọng cô lí nhí như muỗi kêu, "Em... em... mơ thấy... anh".

Vi Đào ngẩn ra nửa giây, cơn giận lập tức bay đâu hết. Cô mơ thấy anh nên mới cười ngọt ngào như vậy, khoe môi cong lên. Nhưng mơ thấy anh thì có gì mà khó nói, tại sao còn đỏ mặt? Anh thầm thắc mắc, lại nhìn gương mặt đã đỏ bừng của cô, một ý nghĩ thoáng qua, chắc cô không... mơ thấy gì đặc biệt chứ?

Nụ cười dần dần nở ra, anh ép cô phải ngược lên nhìn mình, dỗ dành, "Mơ thấy anh gì đấy? Chắc không phải chúng ta đang..."

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Cố Tịch kêu khê, bịt miệng anh, anh tưởng tượng còn ghê gớm hơn cô. "Không phải không phải, là... chúng ta đi bơi".

Vi Đào khựng lại, nụ cười càng đặc ý, hôn lên mặt cô, chậm rãi vuốt ve, "Bơi khóa thân?".

Cố Tịch như con tôm luộc chín, từ đầu tới chân đều nóng bừng, thậm chí đỉnh đầu còn bốc khói nghi ngút. Xấu hổ quá!!!

Vi Đào thấy phản ứng của cô chứng minh mình đoán không sai nên tâm trạng rất vui vẻ, "Bà xã, em muốn đi thì lúc nào anh cũng chiều được". Bà xã đáng yêu quá, ngay cả mơ cũng thấy anh!

Cố Tịch mắc cỡ quát khê, "Vi Đào!".

Vi Đào vô cùng sung sướng, ôm cô nằm thẳng ra, "Đợi làm xong tiệc hai bên rồi, chúng ta đi hưởng tuần trăng mật. Anh nhất định sẽ cho em một hồi ức tuyệt nhất".

Anh ôm cô, xúc cảm trong lòng lại hùng hực. Nhưng, cô đã quá mệt, tối qua anh còn đòi hỏi cả đêm, hại cô ngủ đến tận trưa rồi. Anh xót xa ôm chặt cô, lòng bàn tay đặt trên lưng cô, không dám di chuyển lung tung.

Vi Đào hôn lên tóc Cố Tịch, nói với vẻ cứng chiều, "Dậy thôi, anh đưa em đi ăn".

Cố Tịch lắc đầu, "Em ăn trên giường được không?". Cô mệt đến nỗi không muốn nhúc nhích, hai chân cứ động đậy là đau nhức.

Vi Đào cười hì hì, "Em mà không xuống giường, anh sợ mình sẽ không kiểm chế nổi đâu", vừa nói, tay vừa trượt xuống mông cô, véo nhẹ.

Á! Cố Tịch như con thỏ, chụp lấy chân nhảy bật lên, cô dậy, dậy ngay! Cô còn muốn sống để nhìn thấy mặt trời ngày mai, ngày một, tuyệt đối không thể sa ngã ngay trên giường này được!

Nhìn cảnh xuân trước mặt, hơi thở của Vi Đào bắt đầu nặng nề. Cô ôm chân trước ngực, phần lưng lộ ra hoàn toàn. Ánh mắt anh đặt trên tấm lưng trần của cô dần dần lướt xuống dưới, cuối cùng dừng lại ở phần mông gợi cảm. Anh cố gắng kiểm chế nhìn đi chỗ khác, trong đầu tự giác ôn lại cảm giác mềm mại khi bàn tay chạm lên, cơ thể bỗng như có luồng điện xẹt qua, khó chịu.

Không được, bà xã của anh mệt rồi, còn lao vào nữa chắc chắn cô sẽ không chịu nổi.

Vi Đào xuống giường trước, dùng chăn quấn cô lại, bế vào nhà tắm.

Ngày thứ ba sau đám cưới, Vi Đào đưa Cố Tịch về thành phố M đãi tiệc mời họ hàng, bạn bè.

Không Diễm và Lạc Tịnh cũng tới.

Khi Vi Đào khoác tay Cố Tịch đi kính rượu thì Không Diễm và Lạc Tịnh đứng lên.

Cố Tịch mỉm cười, lặng lẽ quan sát ánh mắt nhìn Vi Đào chăm chú của Không Diễm từ từ chuyển sang mình, nâng ly lên, "Cảm ơn đã nể mặt".

Không Diễm đưa cao ly lên rồi uống cạn. Đặt ly xuống, hai người bốn mắt nhìn nhau.

"Tôi sẽ không chúc phúc cho hai người."

Cố Tịch đọc được ý thù địch trong mắt cô ta, nhưng cười càng rạng rỡ hơn, "Chúc cô Không cũng sớm hạnh phúc như chúng tôi".

Không Diễm thoáng biến sắc, vẻ giận dữ xuất hiện.

Cố Tịch không để tâm, khoác tay Vi Đào, thanh lịch xoay người rời đi.

Nếu không phải Lạc Tịnh kéo Khổng Diễm lại thì có lẽ cô ta đã nổi điên lên. "*Cô nàng Cố Tịch kia đang khoe khoang một cách lộ liễu!*"

"*Đúng, tôi đang khoe khoang đấy.*" Cố Tịch khoác tay Vi Đào, khẽ cười, chớp mắt. Vi Đào yêu thương siết chặt tay cô, "*Em có tư cách để khoe mà*".

Kết thúc bữa tiệc, Vi Đào và Cố Tịch đứng trước cửa tiễn khách. Cố Tịch thấy Khổng Diễm đến chào mẹ chồng, nhưng sắc mặt bà rất dửng dưng, cuối cùng Khổng Diễm đành lủi thủi ra về. Lúc đi ngang qua, họ còn oán hận trừng mắt với Cố Tịch. Cô mỉm cười gật đầu, đi cẩn thận nhé!

Thấy bóng Khổng Diễm đã khuất, Cố Tịch không cười nữa, bữu môi nhìn Vi Đào, "Có phải em không tốt không?".

Đôi mắt anh nheo lại, cười, "Không hề. Anh là của em, người ta muốn dòm ngó thì đương nhiên em phải bảo vệ".

Cố Tịch thấy lòng như nở hoa, anh là của cô, chỉ là của cô! Cố Tịch vui vẻ mặc kệ khách vẫn còn, xúc động hôn một cái lên mặt anh! Chúng ta mãi mãi là của nhau!

Chương 62: Tuần trăng mật

Mỗi cô gái đều mơ ước có một hôn lễ hoàn hảo, càng mong chờ một tuần trăng mật thật lãng mạn.

Cố Tịch cho rằng tuần trăng mật lãng mạn nhất chính là tới Maldives lặn biển, đến Hokkaido ngắm tuyết rơi, hoặc là lang thang ở Provence thưởng thức mùi hoa oải hương, chỉ cần ở những nơi đó thì đã rất lãng mạn rồi.

Nhưng Vi Đào lại không nghĩ vậy, anh luôn thích những thứ khác lạ.

Cố Tịch nghe Vi Đào đã đặt sẵn khách sạn để nghỉ tuần trăng mật, chuẩn bị cho cô một bất ngờ thì bắt đầu đoán già đoán non. Kết quả là những nơi cô nghĩ lãng mạn nhất đều bị anh gạt bỏ. Cô chịu thua, rốt cuộc anh định đi đâu?

Cuối cùng khi cầm vé máy bay trên tay, Cố Tịch mới sững sốt, họ đi Áo!

Trải qua chặng bay dài, họ đã đến nước Áo xinh đẹp.

Sau khi ngồi xe một quãng đường dài, những kiến trúc to lớn nấp sau rừng cây từ từ hiện ra trước mắt họ. Cố Tịch há hốc miệng, hóa ra là chuyến du lịch đi thăm các lâu đài cổ?

Cô hưng phấn ôm chầm lấy Vi Đào, "Sao anh nghĩ ra thế? Lâu đài, trời ơi, thật tuyệt vời!". Quá bí ẩn, quá lãng mạn, đúng là sự hoàn hảo mà cô không tưởng tượng nổi.

Vi Đào rất thích vòng tay ôm chặt của cô, cố ý trầm giọng về thần bí, "Anh muốn nhốt em lại".

Tim cô giật thót, xấu hổ đẩy anh ra, "Nói linh tinh!".

Vi Đào hôn lên mặt Cố Tịch, cùng cô nhìn ra bên ngoài, "Thật, ở đây không có ai quấy rầy chúng ta".

Cố Tịch đỏ mặt nhìn anh, trong đôi mắt đen láy sáng rực là thâm tình ấm áp. Cô cảm động hôn đáp lại, "Ông xã, anh thật tốt".

Vi Đào nắm tay cô, hôn nhẹ, ôm cô chặt hơn.

Vào khách sạn, Cố Tịch vẫn cảm thấy không thể tin nổi, cảnh tượng xung quanh như thể đang ở trong cung điện châu Âu thời Trung Cổ, quá rung động!

Phục vụ nói tiếng Anh với thứ khẩu âm rất nặng, dẫn họ vào phòng. Cố Tịch lắng nghe thật kỹ, đại khái cũng hiểu được, Vi Đào thì có chút không hiểu. Cố Tịch về sau chọc anh, "Tiếng Anh không tốt mà dám tới châu Âu du lịch!". Vi Đào ôm cô, "Có em thì sợ gì?". Ôi trời ơi, người này thật đúng là không phải kẻ xấu xa bình thường!

Phòng của họ nhìn ra cảnh hồ, trước cửa sổ là một màu xanh ngọc, thêm ngọn núi xa xa, khiến người ta thấy tâm hồn rộng mở. Thật quá đẹp, non xanh nước biếc tựa như một mặt gương, lộng lẫy năm đó, cảm dỗ mọi người say mê nó.

Sau khi phục vụ rời khỏi, Cố Tịch hứng chí đi vòng vòng trong phòng. Căn phòng này rộng như một căn hộ chung cư, trang trí kiểu phục cổ, nền nhà lát đá vuông, bức tường cùng màu, đồ vật phục cổ màu đỏ rượu vang, trên giá nền độc đáo có cắm ba ngọn nến vừa được đốt cháy, cùng ban công hướng thẳng ra hồ, thật khiến người ta ngỡ như lạc vào giấc mộng.

Vi Đào bước tới ôm cô, khẽ hỏi, "Thích không?".

Thích, thích lắm, cô hưng phấn đến nỗi hơi thở dồn dập, thật đẹp quá! Dường như họ là chủ nhân của tòa lâu đài cổ, sống một cuộc đời cách biệt với bên ngoài. Nơi này rất dễ khiến người ta say đắm, cứ muốn ở lại mãi. Cô đưa tay ôm cổ anh, ngược nhìn, "Vi Đào, em rất thích nơi này".

Nhìn ánh sáng lấp lánh trong mắt cô, anh cũng có phần cảm động, buột miệng, "VẬY ĐỢI KHI VỀ GIÀ, ĐI KHÔNG NỔ NỮA, CHÚNG TA SẼ ẨM CƯ Ở GẦN ĐÂY NHÉ?".

Cố Tịch xoay người dựa vào lòng anh, ôm chặt cổ anh, "Chỉ cần ở cạnh anh thì ở đâu cũng được". Hạnh phúc của cô không phải lâu đài này, cũng không phải mặt hồ này, ngọn núi này, mà là trái tim anh! Chỉ cần trong tim anh có cô thì ngày nào cũng là hạnh phúc, nơi đâu cũng lãng mạn.

Vi Đào cảm động hôn lên má cô, tìm kiếm môi cô, chậm rãi đòi hỏi.

Anh chỉ cần cô vui, những giọt nước mắt cảm động của cô, so với những thành công trong sự nghiệp, còn khiến anh có cảm giác thành tựu hơn, càng lúc càng cảm kích vì đã có được cô. Sau mỗi tình khiến trái tim nguội lạnh, anh từng tập trung toàn bộ cảm xúc vào công việc, thậm chí cảm thấy tình yêu có cũng được mà không cũng chẳng sao, và càng cho rằng đã không còn tồn tại thứ tình yêu trong sáng nữa. Nhưng sau khi gặp cô, màu u ám trong lòng anh từ từ bừng sáng, khao khát mong mỗi được ở bên cô càng lúc càng lớn. Anh lại dừng cảm chấp nhận thử thách, giam cầm trái tim cô, có được tình yêu của cô.

Sự thực chứng minh, quyết định này thật sáng suốt. Càng ở bên cô lâu, anh càng bị hấp dẫn. Mỗi lần thấy dáng vẻ có chút đáng yêu có chút ngốc nghếch của cô, ý muốn đùa dai lại bất giác xuất hiện, anh cứ muốn bắt nạt cô cả đời, thương yêu cô cả đời.

Lúc Vi Đào ôm Cố Tịch đi vào phòng ngủ mộng ảo, cô đã bị thu hút hoàn toàn.

Chiếc giường lớn chắc chắn, đầu giường bài trí lãng mạn nhưng lát thanh lịch được ngọn đèn mờ tối chiếu vào, toát ra bầu không khí mờ ảo như trong mơ. Bức màn màu xanh nhạt bao phủ cả chiếc giường lớn, nổi bật giữa giường là một hộp sô-cô-la hình trái tim.

Cô bàng hoàng nhìn anh.

Vi Đào chỉ cười, "Anh đặt phòng cho trăng mật", nói xong còn nhìn chiếc giường vẻ ẩn ý sâu xa, sau đó mới thì thầm, "Cái giường này anh rất thích".

Cố Tịch sụp mắt xuống, tai lại nóng bừng lên. Anh... chỉ quan tâm chuyện đó.

Vi Đào nhận ra sự e thẹn của cô nên ôm cô đi ra khỏi phòng ngủ. Hai người ngồi trên sô pha, anh bắt đầu giới thiệu. Lâu đài này có lịch sử rất lâu đời, tên là Schloss Fuschl. Bộ phim nổi tiếng *Hoàng hậu Sissi* đã được quay tại đây. Nghe nói nơi này được xây dựng dựa theo kiến trúc tòa lâu đài Schloss Possenhofen ở quê hương Freistaat Bayern của Hoàng hậu Sissi. Nhìn cảnh đẹp ven hồ, dường như những phân đoạn lãng mạn trong phim đang hiện ra mồn một.

Cố Tịch vui mừng kêu lên, đây chính là bộ phim cô thích nhất, vẻ đẹp và sự ngây thơ của nàng Sissi khiến người ta khó mà quên được.

Vi Đào giữ lấy người phụ nữ đang kích động, "Trong máy tính của em luôn có bộ phim này, anh đoán chắc chắn em rất thích, và hẳn sẽ không cảm thấy xa lạ với nơi đây".

Đúng, sau vô số lần xem lại, cô đã yêu mến cảnh sông núi xinh đẹp nơi đây. Cô từng nói với Phương Phi rằng, nếu có thể đến đó cùng người yêu, nhất định sẽ hạnh phúc cả đời. Bây giờ giấc mơ ấy đã thành hiện thực, thật khó tin.

Cố Tịch hóa vụn lời muốn nói thành nụ hôn dịu dàng, chủ động dâng hiến. Trong lúc quấn quýt, anh nghe thấy tiếng nói từ trái tim cô, "Rất yêu, rất yêu anh". Anh cười, "Anh cũng yêu em".

Bữa tối, hai người đến nhà hàng của lâu đài. Không gian ở đây cũng được bố trí rất lãng mạn, mỗi bức tường đều có cửa sổ, bên khung cửa đối diện mặt hồ Fuschl xinh đẹp, du khách có thể vừa thưởng thức ẩm thực vừa ngắm cảnh.

Ăn xong, hai người ra ngoài dạo bộ. Do trời tối nên họ không dám đi quá xa, chỉ vòng vòng quanh lâu đài. Về phòng được một lúc thì phục vụ gõ cửa, Cố Tịch nghe thấy Vi Đào bước ra mở, sau đó nói chuyện một hồi rồi mới vào. Cô nghe không rõ lắm, vẻ như anh muốn tặng thêm món quà lãng mạn gì đó.

Cố Tịch nhìn Vi Đào, "Có chuyện gì thế?".

Vi Đào giơ quyển sổ trong tay lên, "Phục vụ đề cử những loại hình phục vụ tuyệt hơn". Hóa ra khách sạn còn cung cấp dịch vụ tắm hơi cao cấp, quy cách đều cực chuẩn.

Cố Tịch cứ nghĩ anh sẽ để người khác mát-xa nắn bóp mà nhăn mặt, hừ khê, "Cái đó em cũng biết".

Vi Đào thấy cô không vui thì bước tới ngồi cạnh, "Vậy tối nay làm phiên phu nhân rồi", giọng nói có vẻ đùa bỡn.

Cố Tịch bĩu môi véo vào eo anh, giọng nói mang vẻ chua chát, "Không chừng là mỹ nữ tóc vàng, anh không đi thử xem?".

Vi Đào nén cười, ung dung bảo, "Anh thích nhất là bà xã mát-xa cho anh". Vừa nói, bàn tay nắm tay cô của anh từ từ trượt dọc theo đùi. Cố Tịch đỏ bừng mặt, vừa kêu: "Đồ háo sắc", vừa chạy ra khỏi phòng. Không thèm mặc bẫy đâu, mát-xa cho anh cuối cùng nhất định sẽ biến thành bị mát-xa, rất đáng sợ.

Quả nhiên, bị Cố Tịch đoán trúng rồi.

Khi cô bị đẩy ngã ra giường, trước mặt chỉ thấy bức màn màu xanh nhạt. Gió thoảng qua, bức màn khẽ lay động, giống như non xanh nước biếc buổi chiều cô nhìn thấy, lặng lẽ đứng đờ. Cuối cùng cô mới nhận ra, thực ra là giường đang rung lắc, phát ra những tiếng kêu "cọt kẹt".

Cố Tịch nhắm mắt ôm chặt anh, đón lấy từng đợt từng đợt sóng mạnh mẽ. Bên tai ngoài tiếng thở nặng nề của anh, tiếng rên rỉ của cô, dường như còn có tiếng ào ào của cành lá ngoài kia. Trong lâu đài cổ xưa này, từng diễn ra rất nhiều câu chuyện tình yêu, và họ lại có vinh hạnh được trải

nghiệm. Cô cảm động ôm chặt anh, chìm đắm hoàn toàn, buông thả mọi cảm xúc để đáp lại. Anh như cảm nhận được, càng trở nên hoang dại, tiếng thở cũng nặng nề hơn, như muốn vắt cạn chút hơi sức cuối cùng của cô.

Đêm, trong lâu đài lãng mạn, đang diễn ra cảnh yêu đương quần quýt rung động nhất. Khi tình yêu thăng hoa thành tâm linh kết hợp, mọi cảm xúc đều là đặc ân mà Thượng đế ban cho.

Chương 63: Mang thai

Hưởng tuần trăng mật về, hai người lại chuyên tâm vào công việc.

Vi Đào nghỉ phép nửa tháng, công việc chất thành núi. Cố Tịch cũng không khá hơn, vừa về thì tổng bộ đã mở cuộc họp kinh doanh, cô bị cử tới công tác tại thành phố S ở miền Nam.

Hai người mới hưởng tuần trăng mật về, làm sao chịu được cảnh chia cách. Mỗi ngày, phí điện thoại của cả hai tăng vùn vụt. Về sau, khi Cố Tịch dạy Vi Đào dùng được webcam rồi, họ bắt đầu trò chuyện qua webcam. Cô đi công tác bốn ngày thì anh nhớ nhung cả bốn ngày.

Buổi tối ngày thứ tư xa cách, khi Vi Đào cuối cùng đã thấy bóng Cố Tịch ra khỏi sân bay, mọi nỗi nhớ đều tan thành cát bụi. Anh cảm nhận được rằng, mình không hề muốn xa cô một phút nào.

Cố Tịch đến gần, nụ cười của anh càng tươi, hai tay ôm siết cô vào lòng, hơi vận sức bế bổng cô lên.

"Vi Đào", Cố Tịch khẽ gọi, vòng tay anh mạnh mẽ, mũi chân cô đang lơ lửng trên không. Cô có chút kinh ngạc, rung động, cuối cùng mọi thứ dần hóa thành cảm động, nỗi nhớ của anh bộc lộ qua vòng tay đó. Cô để mặc anh ôm chặt, lúc anh vất vả nhất, cô lại không thể ở cạnh anh.

Mũi chân Cố Tịch vừa chạm đất, cánh tay anh đã vòng ra sau gáy, nhẹ nhàng giữ lấy đầu cô, rồi môi anh ập đến, quấn quýt, ẩm ướt, nóng bỏng, hoàn toàn bịt kín miệng cô.

Cố Tịch vẫn có vẻ xấu hổ, đây là sân bay, nơi người qua lại đông đúc. Anh... dù nhớ mấy cũng không nên như thế...

Nhưng anh chỉ ôm đầu cô, hôn mạnh hơn, để sự ngọt ngào bao vây lấy cô.

Khi Cố Tịch được hít thở, mở mắt ra, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt đen nhánh chăm chú của anh, mọi lời nói đều chẳng bằng một ánh mắt thâm tình.

Anh ôm eo cô, đi ra phía ngoài.

Lái xe rời khỏi sân bay, anh mới hỏi, "Mệt không?".

Cô mỉm cười lắc đầu, tay anh vẫn nắm chặt tay cô. Không biết từ lúc nào, chỉ cần anh lái xe là thích nắm lấy tay cô, cô cứ lo không an toàn, khuyên anh buông ra để tập trung lái. Nhưng anh buông ra một chút lại bắt

giác nằm lấy, nhẹ nhàng xoa nắn, như một sợi dây thừng quấn lấy cô. Bây giờ cô cũng quen rồi, chỉ dặn anh đừng điều khiển xe quá nhanh.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Anh đưa tay lên nhẹ nhàng xoa mặt cô, từng chút từng chút, rất nhẹ nhàng.

Trong xe vô cùng yên tĩnh, hai người hưởng thụ phút giây tĩnh lặng và ấm áp này.

Đến nhà, Vi Đào nhường Cố Tịch tắm trước, còn anh hâm nóng lại thức ăn đã chuẩn bị sẵn.

Cố Tịch tắm xong, cảm thấy thoải mái nhẹ nhõm hẳn.

Nhưng có lẽ do nước ấm quá dễ chịu nên cô tắm xong lại thấy rất ể oải.

Cố Tịch vừa dùng khăn bông lau tóc, vừa ngồi dựa vào đầu giường, mấy phút sau mí mắt cô từ từ sụp xuống. Cô ngủ thiếp đi khi tóc vẫn còn ướt.

Vi Đào thấy Cố Tịch mãi không ra thì vào phòng ngủ.

Cô đang dựa nghiêng người, ngủ thiếp đi, tóc vẫn còn ướt, nước nhỏ xuống sàn nhà.

Vi Đào ngẩn ra, xót xa vô cùng.

Anh bước tới, đặt cô nằm ngay ngắn lại, tóc xõa bên giường. Cổ Tịch "ừm ừm" mấy tiếng, chẳng mở nổi mắt, lại tiếp tục ngủ.

Vi Đào cầm khăn bông, nửa quỳ cạnh giường, nhẹ nhàng lau tóc cho cô, động tác dịu dàng đến nỗi cô không nhận ra. Anh vừa lau tóc vừa ngắm gương mặt say ngủ đáng yêu đó. Cô lúc ngủ thường quen kê một tay dưới mặt, như cảm thấy làm vậy mới an toàn, gương mặt bị tay ép lại trông phúng phính đáng yêu, môi cũng hơi nhướn lên, rất dễ thương.

Có mấy lần Vi Đào tỉnh dậy vào sáng sớm, đều không tìm được mà ngắm nhìn dung nhan say ngủ của cô. Tại sao ngay cả lúc ngủ mà cô cũng khiến người ta cảm thấy cô đang mỉm cười, đường cong nhỏ nhỏ nơi khóe môi cứ thoát ẩn thoát hiện. Khoảnh khắc đó, anh lại nhớ đến lúc cô kể chuyện, vẻ mặt rất phong phú, ánh mắt rực sáng. Lẽ nào ngay cả khi nằm mơ cô cũng tuyệt vời thế sao?

Vi Đào nhìn Cổ Tịch mãi, cuối cùng ôm lấy cô. Khi cô cảm nhận được hơi ấm mà chui vào lòng anh, cảm giác thân mật gần gũi đó khiến anh vô cùng hạnh phúc và mãn nguyện.

Thấy chân hơi tê, Vi Đào mới nhận ra mình đã quỳ quá lâu.

Anh sờ thử tóc cô, đã khô hơn nửa. Anh đứng dậy kéo chăn đắp lên người Cổ Tịch rồi đem khăn vào treo trong phòng tắm.

Lúc ra, anh cất đồ ăn lại vào tủ lạnh. Tịch Tịch nửa đêm nhất định sẽ đói mà tỉnh dậy, đợi lúc đó hâm nóng lại cho cô ăn. Dọn dẹp xong, anh tắm rửa rồi đi nghỉ.

Lên giường rồi, Vi Đào nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Cô động đậy trong lòng anh, tìm vị trí thoải mái nhất.

Anh ngửi thấy mùi hương chỉ có ở cô, tham lam hít thở, môi bất giác áp lên, nhớ cô quá!

Mấy hôm Cố Tịch đi, anh cứ suy nghĩ mãi. Tịch Tịch là người phụ nữ độc lập, biết mình cần gì, có cuộc sống và thói quen riêng. Giống như cô thích làm chương trình, cho dù kết hôn rồi cô cũng chỉ nghỉ phép, không hề có ý định bỏ ngang. Anh không phản đối cô có công việc riêng, sở thích riêng, nhưng anh mong cô có thể ngày ngày ở cạnh anh, mỗi tối có thể ôm cô ngủ, hơn nữa, cũng không mong cô mệt mỏi như bây giờ.

Tịch Tịch, anh có nên để em nhẹ nhõm hơn không?

Vi Đào vừa nghĩ vừa cười nức nở áo choàng tắm của cô.

Sửa tắm cô mua thật tốt, hương thơm vô cùng quyến rũ. Anh sờ lên làn da mịn màng, lòng bàn tay như có luồng điện chạy qua. Cảm giác tê dại từ dây thần kinh truyền thẳng vào tim, trái tim tự động ra lệnh, máu và các tế bào đều chạy nhanh, anh... lại muốn rồi.

Cố Tịch đã quá mệt, ngủ say sưa, không hề cảm nhận được lòng bàn tay nóng hổi của anh đã không còn thỏa mãn với việc vuốt ve trêu mếu, lực tay dần mạnh. Cô chỉ cảm giác nhói đau nên rên rỉ vài tiếng rồi lại ngủ.

Anh biết không nên làm cô mệt thêm, chỉ muốn ôm cô, hôn cô, nhưng... nhưng... hễ bắt đầu là không ngừng lại được. Chút nữa, chút nữa thôi, anh thầm nói chỉ cần chút nữa thôi.

Thế nhưng anh càng tiếp tục, thì "chút nữa" đó càng khao khát. Cuối cùng, anh đè cô xuống, dịu dàng tiến vào.

Cố Tịch khẽ kêu trong giấc mộng.

Cô mơ thấy mình đang ngủ ngon, không biết tự dưng thế nào mà giường lật xuống, cả cái giường đè lên người cô, nặng nề bức bối. Cô muốn kêu nhưng cảm giác cổ họng không có sức, không kêu được. Cô muốn trở mình ngồi dậy nhưng cũng không nhúc nhích nổi.

Cơ thể cô như bị một hòn than đốt cháy, mỗi một nơi đều bỏng đến mức phát đau. Cô rất muốn đưa tay sờ, nhưng cơ thể cứ như không phải của cô vậy, toàn thân bải hoải. Cảm giác nóng bỏng và tê dại cắn riết làn da cô, từng tắc một, du ngoạn trên cơ thể, cô khó chịu quá, chỉ có thể ra sức hét lên.

Anh nhìn cô đỏ bừng mặt, thở hổn hển, rên rỉ, cơ thể vận vẹo, cô chưa tỉnh nhưng cơ thể đã bắt đầu thức giấc. Anh đã cảm thấy được phản ứng của cô.

Anh cực kỳ dịu dàng, khơi gợi mọi cảm xúc của cô, nhưng vẫn không đánh thức cô dậy. Dường như cô chỉ đang nằm mơ, một giấc mơ quẩn quýt và ướt át, còn anh chính là chủ nhân giấc mơ đó!

Khi Vi Đào cuối cùng không chịu nổi mà bắt đầu bùng nổ, vẻ mặt Cố Tịch cũng thay đổi. Theo sự tiếp xúc càng lúc càng mãnh liệt, tiếng kêu của cô càng trở nên không chân thực. Một giây trước khi cô mở mắt, anh hôn cô thật say đắm.

Á... Cô bừng tỉnh giữa cơn sóng hoang dại, chỉ thấy anh đang đê mê ngây ngất, dáng vẻ thỏa mãn.

Cố Tịch thở hổn hển, sao anh có thể nhân lúc cô ngủ mà... bắt nạt cô?

Nhưng những mệt mỏi của cơ thể cộng thêm việc mất sức vừa rồi khiến cô yếu ớt tới độ không nói nổi, chỉ có thể trừng mắt nhìn anh. Anh hơi nhích cơ thể đang đè nặng lên cô ra một chút, đầu lưỡi thương yêu liếm vành tai cô, "Sinh một đứa nhé".

Cô run lên, anh... chẳng phải anh đã nói không gấp hay sao? Sao bây giờ lại bất ngờ muốn có con?

Ngón tay cô luồn vào tóc anh, nhẹ nhàng vuốt xuống, "Anh đã nói muốn một chút mà?".

Anh vừa hôn vừa lẩm bẫm, "Em không muốn ư?".

Tay cô ngừng lại, "Cũng không phải... không muốn, chỉ là... chưa sẵn sàng". Nếu bây giờ mang thai, rất nhiều việc sẽ bị gián đoạn, cô phải nghĩ kỹ.

"Ừ, nghe theo em." Anh không tiếp tục vấn đề này, chuyển sang hôn cô chăm chú.

Trước khi Cố Tịch lại lần nữa chìm đắm, chỉ sức nhớ ra một vấn đề, "Anh không mang bao à?".

Anh dùng nụ hôn trả lời, "Em vừa mới hết mà, không sao đâu".

Cô mơ màng tin ngay.

Kết quả một tháng sau, khi "ngày ấy" chưa tới, Cố Tịch mới hoảng hốt.

Nhìn que thử thai trong tay hiện hai vạch, cô choáng váng!

Anh... lại lừa cô!

Kết quả của việc lừa đảo lần này hơi nghiêm trọng, mang thai rồi!

Khi Cố Tịch hùng hổ tức tối cầm que thử thai vào chất vấn anh, anh lại mở to mắt vẻ vô tội, "Em có thai rồi à?".

Cô thấy anh giả vờ như thật thì hừ một tiếng rồi quay đi, mặc kệ anh.

Anh ôm cô trong lòng, vô cùng bình tĩnh, "Nếu đã có rồi thì tốt. Công việc gác được thì gác sang bên, nghe nói mẹ em gần đây rảnh rỗi tới độ không muốn đánh mặt chược nữa, bây giờ vừa hay bà có việc để làm rồi".

Cố Tịch tức tối đấm ngực anh, "Anh khai thật đi, có phải anh âm mưu trước rồi không?".

Vi Đào nắm lấy tay cô, hôn dịu dàng, "Tuyệt đối không, chẳng phải anh luôn dùng bao hay sao?".

Cô nhú mày, cũng đúng, luôn dùng bao thì làm sao có thai? Lẽ nào là lần cô vừa công tác về? Nhưng lần đó cô vừa hết, không thể mang thai, rồi

cuộc là sai sót chỗ nào?

Vi Đào thấy cô nghiêng đầu nghĩ ngợi với vẻ mờ mịt, vừa hôn cô vừa cười thầm. Tối đó không có vấn đề, không có nghĩa sau đó không có vấn đề.

Anh lần nào cũng dùng bao, nhưng hình như thứ đó... anh bắt cần làm rách mấy cái. Có lẽ... có thể... hà hà...

Cố Tiểu Tịch vẫn đang khổ sở suy nghĩ thì Vi Đào lại thành công bế cô đến giường.

Anh chẳng qua là muốn cô không phải mệt mỏi như vậy nữa. Công việc à, sinh một đứa con rồi vẫn làm được; chương trình phát thanh à, cô muốn làm lúc nào cũng OK. Nhưng mang thai rồi thì không thể đi công tác, cũng không thể chạy khắp nơi, anh không cần suy nghĩ linh tinh nữa.

Chương 64: Ai xấu bụng nhất

Nếu bạn có một ông chồng rất xấu bụng, liệu có đau khổ không? Cố Tịch do dự ba giây, cũng tạm, không đến nỗi.

Nếu bạn còn có một đứa con trai nhỏ xấu bụng, liệu có đau khổ hơn không? Cố Tịch lần này do dự lâu hơn, ừm... cũng... tạm. (Rõ ràng câu này rất miễn cưỡng, nhưng nếu cô đã nói rồi thì chúng ta có quyền xem như cô nói thật.)

Nhưng, nếu bạn còn có một đứa con gái còn xấu bụng hơn thằng con trai, lẽ nào thật sự không đau khổ? Cố Tiểu Tịch lần này hoàn toàn không do dự nữa, rất đau khổ!!!

Cố Tiểu Tịch nhìn đứa bé, con gái Duyên Duyên, nửa mơ nửa tỉnh nằm bên giường, con trai Lương Tử vẻ mặt chăm chú đùa giỡn với mái tóc của cô bé. Cô rất lo lắng, muốn đến ngăn con trai.

Lương Tử đã quay mặt lại nhìn cô, vẻ suy nghĩ, "Đầu em gái hình như không linh hoạt".

Cố Tiểu Tịch khựng lại, thằng bé còn muốn linh hoạt thế nào?

Lương Tử quay đi, tiếp tục hất tóc qua lại, lẩm bẫm, "Đầu Hoa Hoa linh hoạt hơn".

...

Cố Tiểu Tịch bắt đầu toát mồ hôi, Hoa Hoa là con chó nhà hàng xóm, một con chó Bắc Kinh trắng muốt. Hoa Hoa đã bị Lương Tử đùa nghịch tới độ hể thấy thằng bé là nó quay đầu lui đi. (Xin chú ý, không phải chạy, không phải trốn, mà là lui đi với tốc độ nhanh nhất.)

Cố Tiểu Tịch hít một hơi thật sâu, cố nở nụ cười, dạy con thì nhất định phải nhẫn nại, mình rất nhẫn nại. Từ khi làm mẹ, đây là câu mỗi ngày cô nhắc nhiều nhất để tự thôi miên mình.

"Lương Tử, em gái còn nhỏ, không thể đẩy đầu em qua lại như vậy được, sẽ choáng đấy, biết chưa?" Cố Tiểu Tích bước tới, trước khi con trai lại ra tay, cô nhanh chóng bế con gái vào lòng. Duyên Duyên thật lợi hại, bị đẩy đầu qua lại như vậy mà vẫn ngủ ngon lành.

"Lương Tử, lại bắt nạt em gái à?", giọng Vi Đào từ bên ngoài vọng vào.

Lương Tử thấy bố xuất hiện, lập tức nở nụ cười nịnh nọt. "Mẹ nói em gái ngủ quá lâu, bảo con gọi em dậy, con đang giúp mẹ mà", giọng nói non nớt tỏ ra vô cùng ngây thơ.

Híc... Cố Tiểu Tích thấy ngực nặng trĩu, thẳng bé này... giống ai nhỉ? Cô nhìn Vi Đào, nở nụ cười thấu hiểu, con trai không giống bố thì giống ai. Vi Đào ngoắc tay với Lương Tử, cậu bé cười hì hì bước lại. Anh bế bổng nó lên, nhìn cô đang bế con gái, "Thế sao em gái còn chưa thức?".

Lương Tử không ngờ bố đột nhiên hỏi vậy, nghĩ ngợi, "Để con thử lại", vừa nói vừa định giơ tay về phía Duyên Duyên.

Cố Tiểu Tích vội bế con gái tránh xa, trừng mắt nhìn Vi Đào, anh nhướng môi, "Em gái vốn sắp thức rồi, bị con lắc mạnh quá lại ngất đi đấy".

Bàn tay Lương Tử khựng giữa không trung, nghi ngại nhìn bố mẹ. Em gái vẫn nằm trong lòng mẹ ngủ ngon, bàn tay nhỏ đã tự động đút vào miệng mút.

Vi Đào bắt đầu dạy con trai bằng thực tế, đẩy đầu con trai qua lại. Không đến nửa phút, Lương Tử đã choáng váng.

Cố Tịch quát khẽ, "Vi Đào".

Vi Đào nheo mắt nhìn mặt con trai đã xuất hiện vẻ sợ hãi, hài lòng ngừng tay, "Lần sau không được đẩy em gái nữa, muốn thì đẩy Hoa Hoa ấy". Lương Tử dưới ánh mắt áp bức của bố, len lén gật đầu.

Cố Tịch dờ khóc dờ cười nhìn hai bố con, Hoa Hoa cũng không được đẩy đầu linh tinh chứ.

"Ừm...", Duyên Duyên đã tỉnh, Cố Tịch vội mỉm cười nhìn con gái, "Duyên Duyên".

Đôi mắt đen láy của cô bé đảo đảo, thấy bố và anh trai, cuối cùng dừng ánh mắt trên mình bố, "Bố ơi, bế!".

Vi Đào không hề do dự, chẳng đợi Lương Tử than vãn, anh đã đặt con trai xuống đất, đón lấy con gái từ Cố Tịch.

Tay Cố Tịch đơ ra giữa không trung, con gái sao có thể như vậy, hể tình dậy là gọi bố, lúc ngủ mới bám mẹ.

Lương Tử bị bỏ rơi cũng bất mãn, trừng mắt nhìn cô em được bố bế, đôi chân nhỏ bé mồm mĩm đung đưa trước mặt, "Bố ơi, con cũng muốn".

Vi Đào bế Duyên Duyên hơi cúi xuống, "Lương Tử là con trai, đừng tranh giành với em gái", rồi vừa dỗ dành vừa bế cô bé ra khỏi phòng ngủ.

Gương mặt nhỏ bé của Lương Tử sắp nhăn tít lại, ánh mắt nhìn theo bố, thấy em gái rạp mình trên vai bố len lén làm mặt hề với mình. Á... Em gái lừa đảo!

Cố Tịch thấy con trai không vui thì vội cúi xuống, ôm thẳng bé từ phía sau mà an ủi, "Lương Tử ngoan, em gái nhỏ hơn con phải nhường chứ".

Lương Tử bấm ngón tay bắt đầu đếm, một, hai, ba... Cố Tịch thắc mắc, "Lương Tử, con đếm gì thế?".

Lương Tử xòe năm ngón tay ra trước mặt Cố Tịch, vẻ nghiêm túc.

Cố Tịch càng không hiểu, nắm lấy tay thẳng bé, "Gì thế này?".

Lương Tử xòe tay ra rồi nắm lại, "Em gái chỉ nhỏ hơn con năm phút".

...

Cố Tịch lại cứng người, con trai mới ba tuổi mà đã hiểu điều này? Là thiên tài nào đã dạy thế?

Cố Tịch lắp bắp hỏi, "Ai nói con biết?".

Lương Tử rút tay lại, bĩu môi, "Bà nội".

Cố Tịch càng toát mồ hôi lạnh, bà nội hiếm khi đến W, đám trẻ ở cạnh bà chưa tới một tháng, thế mà những gì bà dạy nó lại nhớ hết.

Lương Tử cau mày trầm tư như một ông cụ non, "Bà nội nói con và em gái là song sinh, nó nhỏ hơn con năm phút, nên nó là em gái". Cố Tích đành gắng chấp nhận trí thông minh của con trai, gật đầu lia lịa, đúng, con trai, con vừa thông minh vừa nhớ dai.

Lương Tử nói xong, giọng bỗng vút cao, "Mẹ, tại sao mẹ không để em gái lớn hơn con năm phút?".

Cố Tích mắt đứng hình, câm nín! Đâu tới lượt cô chọn, rõ ràng là nó chạy nhanh hơn mà. Bác sĩ đã nói khi trẻ con sinh ra, con trai sẽ nặng hơn con gái, rõ ràng đứa ở trong bụng mẹ ăn nhiều hơn là con trai, đương nhiên sẽ chạy nhanh hơn đứa kia rồi.

Vi Đào bế Duyên Duyên quay lại phòng, nghe con trai thắc mắc với Cố Tích chuyện đó thì lắc đầu, Cố Tích không trị nổi thằng bé này.

"Con trai", Vi Đào gọi.

Lương Tử quay lại, thấy em gái vẫn nằm trong lòng bố thì bĩu môi rõ dài.

Vi Đào quỳ xuống, đặt Duyên Duyên trên nền đất rồi vẫy gọi Lương Tử, thằng bé nhanh chóng lại gần.

Vi Đào mỗi tay ôm một đứa, nói nghiêm túc, "Lương Tử, nếu em gái lớn hơn con năm phút, thì con là em trai rồi".

Lương Tử nghĩ một giây rồi gật đầu.

Vi Đào sờ đầu con trai, tiếp tục nói về hiền hòa, "VẬY con sẽ gọi Duyên Duyên là chị".

Lương Tử do dự ba giây, gật đầu.

"Ra ngoài chơi phải theo sau Duyên Duyên, vì em trai phải nghe lời chị."

Lương Tử lại do dự một phút, rồi gật đầu khó nhọc.

Tốt, Vi Đào càng cười tươi.

"Lúc con chưa ngủ dậy, chị con có thể sẽ đẩy đầu gọi con dậy", vừa thị phạm, vừa thăm nghĩ, cho con bắt nạt em gái này!

Lương Tử có vẻ sợ hãi, không gật đầu cũng chẳng lắc.

"Nếu đến nhà bà ngoại, con phải chơi với bà ngoại, chị con có thể cùng bố mẹ tới công viên giải trí. Người nhỏ nhất phải ở với bà ngoại, đúng không?" Gần nhà Cố Tích ở N có một công viên giải trí lớn, mỗi lần dẫn đám trẻ đến thăm ông bà, hai vợ chồng đều nhân tiện đưa chúng vào đó chơi. Nhưng lần nào Duyên Duyên cũng ở lại với ông bà ngoại, chỉ có Lương Tử cùng đi với bố mẹ. Thực ra chủ yếu do Duyên Duyên hay ngủ nướng, nên ông bà mới giữ lại trông giúp. Lương Tử không hiểu, tưởng là người nhỏ tuổi phải ở lại với ông bà.

Sắc mặt Lương Tử không còn do dự, mà là giăng co. Cuối cùng nhìn Duyên Duyên không nói gì. Thằng bé quyết định, "Bố, con là anh trai vẫn hơn".

"Ngoan", Vi Đào vò đầu con trai, "VẬY sau này không được bắt nạt em gái".

Lương Tử gật mạnh đầu, "Con hứa".

Duyên Duyên cười, nhón chân, hôn chụt lên má bố một cái, phát ra tiếng kêu rất to.

Sau đó quay sang, cũng hôn anh trai một cái, "Anh ơi, giỏi". Lương Tử cười.

Cố Tích đứng sau lưng họ, ngó người.

Tại sao cô lại có cảm giác rợn người, vì cô thấy con gái mỉm cười với mình, hai mắt híp lại.

Chương 65: Phần kết

Cố Tích xoa đầu Lương Tử, đắp lại chăn, rồi nhìn Duyên Duyên, con gái cũng đang ngủ ngon lành. Lúc này mới kể chuyện cho hai đứa, làm chúng không muốn ngủ trưa nữa. Hai đứa này càng lúc càng thích nghe cô kể chuyện, khiến cho kho truyện của cô đã sắp cạn kiệt. Hơn nữa, lúc cô chọn truyện còn phải chú ý không được kể quá phức tạp, quá "già". Bởi vậy, gần đây điều khiến cô khá đau đầu là lên mạng tìm những câu chuyện phù hợp để kể các con nghe.

Vả lại hai đứa này thích nhất là hỏi, mà lại thường xuyên hỏi những câu cô không trả lời được. Lần nào cô cũng mỉm cười kiên nhẫn giải thích, khi gặp những điều không biết, đành thành thực nói với chúng rằng mình không rõ, đợi bố về thì hỏi bố. Sau đó, khi Vi Đào tan sở về nhà, cô sẽ nói anh biết, nếu anh rõ sẽ giải thích, nếu ngay cả anh cũng không biết thì lên mạng tìm. Thế là bọn chúng cứ tưởng điều mẹ không biết thì bố chắc chắn sẽ biết, bố cái gì cũng làm được, y hệt siêu nhân vậy.

Cố Tịch dịu dàng hôn lên trán hai đứa, rồi mỉm cười ra khỏi phòng.

Hai đứa trẻ hơn ba tuổi, hằng ngày đều đến trường mẫu giáo, cuối tuần mới ở nhà.

Chủ nhật là ngày thân thiết của họ và con cái. Nhưng do trường mẫu giáo đã nuôi dưỡng thói quen ngủ trưa, nên lúc ở nhà cô cũng bắt chúng ngủ đúng giờ.

Cố Tịch đi qua thư phòng, Vi Đào vẫn đang chăm chú làm việc trước máy vi tính. Lương Thịnh từ khi Vi Đào làm chủ, kinh doanh càng lúc càng phát, liên tiếp hai năm đứng đầu cả nước về lượng tiêu thụ, trừ hết số tiền bồi hoàn cho tổng bộ, khoản thu nhập này vẫn là rất khả quan. Nhưng do mở rộng nên trách nhiệm cũng càng nặng. Cố Tịch sinh con xong đã rời khỏi trung tâm tiêu thụ, vào làm việc cho một doanh nghiệp kinh doanh văn hóa phẩm do tư nhân và nhà nước hợp tác, công việc nhẹ nhàng hơn trước nhiều.

Bây giờ trách nhiệm chủ yếu của cô, ngoài việc chăm sóc hai đứa bé ra, còn hỗ trợ sự nghiệp của Vi Đào.

Do rất hiểu về tình hình Lương Thịnh, nên Cố Tịch thường xuyên đề ra những phương pháp hữu hiệu trong việc quản lý cho Vi Đào. Đặc biệt là năm đầu, khi anh tiếp quản công ty, họ mới kết hôn, sau đó cô lại nhanh chóng có thai. Mang thai được nửa năm, cô đã xin nghỉ để ở nhà.

Lúc Vi Đào mới bắt đầu quản lý Lương Thịnh, anh còn trẻ, nhiệt huyết bùng bùng, nên cách quản lý có phần hơi cứng nhắc. Hơn nữa, lúc Mã Sở Vân đi, một số bộ phận cũ cũng rời khỏi công ty, những người ở lại vì vậy mà có nhiều kẻ không phục anh.

Cố Tịch hiểu tình hình nên đề ra kế sách cho anh, chủ yếu là bắt tay vào việc nhân tính hóa quản lý. Đề ra mức lương mới để cổ vũ khích lệ, điều chỉnh lại một số chế độ phúc lợi cho nhân viên, đồng thời hoạch định sẵn những phần thưởng lớn dành cho họ, hứa hẹn mỗi năm sẽ đi du lịch ở tỉnh khác một lần. Những chế độ này lần lượt đưa ra, tâm lý nhân viên có sự thay đổi rõ rệt. Đặc biệt là phần quà lớn dành cho những nhân viên xuất sắc, đã kích thích mạnh mẽ tính tích cực của mỗi người.

Cô còn bảo Vi Đào đừng suốt ngày tỏ ra nghiêm nghị, phải học cách bình thản mỉm cười. Lãnh đạo không cần bề ngoài kiêu ngạo, chỉ cần giữ một độ cao nhất định, để cấp dưới cảm thấy sếp nhìn xa trông rộng hơn, họ tự nhiên sẽ càng tin phục.

Vi Đào thử làm theo, lúc họp anh cũng lựa lời khen ngợi. Các quản lý cấp trung cảm nhận được sự khác biệt rõ rệt ở anh, cũng muốn trao đổi, bàn bạc nhiều hơn.

Cố Tịch mỗi ngày ngoài chăm sóc cho cái thai, thì còn giúp anh sắp xếp, chỉnh đốn lại những vấn đề tồn đọng và khó khăn trong công việc.

Vi Đào đôi lúc khó mà không lo âu, cô cứ như thế liệu có ảnh hưởng đến hai đứa trẻ sau này hay không?

Cố Tịch nói phải rèn luyện cho con động não. Khi suy nghĩ, cô thường đặt mình vào vị trí của anh, nếu là anh, phải làm thế nào cho phải? Làm thế nào để đạt được hiệu quả trong quản lý, lại có thể khiến cấp dưới tâm phục khẩu phục?

Sau khi bọn trẻ ra đời, Cố Tịch hy vọng có thể giúp Vi Đào giải tỏa lo âu, nên rời khỏi trung tâm tiêu thụ. Dù sao anh đã là tổng giám đốc của Lương Thịnh, cô còn ở lại thì rất dễ bị đồn thổi.

Cố Tịch lấy quần áo bẩn của bọn trẻ từ thùng giặt ra, bắt đầu vò tay. Về mặt chăm sóc trẻ con, cô luôn cố gắng học làm một bà mẹ mẫu mực. Từ lúc lọt lòng tới khi đầy hai tuổi, bọn trẻ đều do mẹ cô tới chăm nom. Giờ bọn trẻ lớn hơn, cuối cùng cô đã có thể độc lập chăm sóc chúng.

Để gần gũi hơn với con, Cố Tịch chưa từng bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để thân mật với bọn trẻ. Cô luôn cho rằng, con cái và bố mẹ là thân thiết gần gũi nhất, mọi sự giáo dục đều không quan trọng bằng việc giáo dục đầu tiên của gia đình.

Nên vì con cái, thậm chí cô còn học nấu ăn, làm việc nhà. Vi Đào mỗi cuối tuần chỉ cần không đi đâu thì nhất định sẽ đích thân xuống bếp, giảm nhẹ gánh nặng cho cô.

Khi bọn trẻ bập bẹ học nói, đều là cô nhẫn nại chỉ dạy chúng. Tiếng cười và tiếng hát của cô thường vang vọng trong phòng suốt buổi tối. Vi Đào dù bận mấy cũng cố gắng kết thúc công việc trong tám tiếng đồng hồ, chỉ cần

về tới nhà là nhất định sẽ tham gia hoạt động gần gũi với con trẻ. Vì vậy, giữa bọn trẻ và họ không có bất kỳ sự xa lạ hay khoảng cách nào.

Cố Tịch chưa từng đối các con, nếu cô không làm được thì nhất định sẽ nói thật nguyên nhân không làm. Hơn nữa, cô cũng chưa từng bực bội vì bọn trẻ cứ hỏi mãi. Vì Đào ban đầu thỉnh thoảng vẫn sa sầm mặt, giả vờ hung dữ để dọa chúng. Cố Tịch nói với anh, "Con trẻ rất hiểu biết, chỉ cần anh chịu nói chuyện có lý với chúng thôi". Cô luôn cho rằng không nên đả kích bọn trẻ, cũng không thể tỏ ra bực bội. Trong tâm hồn bé bỏng của chúng, bố mẹ chính là tất cả, chúng cảm thấy tò mò, mới lạ với mọi thứ xung quanh nên mới hỏi đủ thứ chuyện như vậy. Bố mẹ đương nhiên có trách nhiệm giải đáp, đồng thời dạy chúng phải trái đúng sai. Nếu bọn trẻ nói những lời thật lòng với bố mẹ, mà bố mẹ lại tỏ ra bực bội, hoặc trả lời qua loa, thì lần sau chúng sẽ không nói cho bố mẹ nghe những bí mật trong lòng nữa.

Nên hai đứa bé tuy già dặn sớm hơn tuổi, thỉnh thoảng cũng xấu bụng, nhưng đều rất bám Cố Tịch. Hơn nữa chúng rất thích bộc lộ rõ bản thân trước mặt cô. Mỗi lúc như vậy, Cố Tịch đều khen ngợi chân thành. Trong lòng cô, hai đứa còn rất nhỏ, rất nhiều việc chưa biết, nhưng trái tim chúng là trong trẻo và chân thành, chúng dùng ánh mắt phản ánh thế giới này, nên đừng viện cớ chúng còn nhỏ mà lấp liếm cho qua.

Vi Đào dưới ảnh hưởng của Cố Tịch cũng học được cách trò chuyện với bọn trẻ. Anh ngày càng gần gũi hơn với chúng, nên thường xuyên nhìn thấy những gì bọn trẻ bộc lộ, giúp Cố Tịch dạy dỗ chúng.

Thực ra chăm sóc con cái là chuyện rất vất vả, đặc biệt là khi chúng ốm, cảm giác khó chịu khiến chúng cứ la khóc mãi. Nhưng dù là lúc đó, Cố Tịch vẫn rất kiên nhẫn, chỉ cần nghĩ rằng con trẻ đang phải chịu đựng, là cô

lại thấy xót xa. Nên cô thường dỗ dành, an ủi chúng bằng giọng dịu dàng nhất, ngọt ngào nhất. Vi Đào nhìn dáng vẻ dịu dàng của vợ thì trái tim cũng mềm hơn, Tịch Tịch đúng là một người mẹ tốt!

Vi Đào vào phòng ngủ, không thấy Cố Tịch đâu, nghe trong phòng tắm vang ra tiếng nước chảy thì mắt dịu lại, đi về phía phòng tắm.

Anh vào trong, thấy Cố Tịch đứng bên bệ rửa mặt, vò quần áo của bọn trẻ, vẻ chăm chú. Mái tóc mềm mượt xõa trước trán, trông rất yếu ớt.

Anh bước lại, nhẹ nhàng ôm eo cô, mũi áp vào sau gáy, hít ngửi mùi thơm mái tóc cô, đó là hương hoa nhài nhẹ nhàng.

Cố Tịch sững người, rồi từ từ thả lỏng, dựa vào lòng anh, quay sang đón lấy nụ hôn của anh.

"Bọn trẻ ngủ rồi sao?", Vi Đào hôn lên má cô, vô cùng trìu mến.

"Vâng, Lương Tử chưa chịu ngủ, nhóc này càng lúc càng nghịch ngợm", cô vừa nghĩ đến con trai thì ánh mắt càng dịu dàng.

Vi Đào vô cùng rung động, hôn nhẹ lên mí mắt cô, "Duyên Duyên vẫn ham ngủ".

Cố Tịch cầm quần áo lên, tiếp tục vò, "Anh làm việc xong chưa?".

"Xong rồi", Vi Đào chậm rãi vuốt ve mặt cô, vẫn mềm mịn như xưa. "Bà xã, em vất vả quá." Xưa nay đều do cô chăm sóc bọn trẻ, lúc anh xem tài

liệu vẫn nghe thấy cô dịu dàng kể chuyện cho chúng. Nghe mãi nghe mãi, anh chỉ muốn bỏ công việc để thành thánh giả.

Cố Tịch hôn trả lại anh, "Anh cũng vất vả quá". Sự xót thương của anh, cô rất hiểu, nhưng ở cạnh bọn trẻ là niềm vui, cô không thấy mệt.

Hai tay Vi Đào từ từ siết lại, ôm cô chặt hơn. Cô mãi mãi cho rằng dốc hết lòng chính là hạnh phúc, bảo anh làm sao bớt yêu cô được?

Vi Đào không kiềm chế nổi cảm giác xúc động, nhẹ nhàng hôn lên gáy cô. Tịch Tịch, tại sao anh cứ thấy hạnh phúc ở xung quanh? Nhất định là em, là em đã dùng hạnh phúc ôm chặt lấy anh.

Cố Tịch cảm nhận nụ hôn ngày một dày đặc của anh, bàn tay ở eo cũng không an phận nữa mà từ từ luồn sâu vào áo.

Cô kêu khẽ, định ngăn lại, hai tay khép chặt không cho tay anh tiếp tục, "Vi Đào, em đang giặt quần áo".

Vi Đào ngược lên, khựng lại khàn giọng nói, "Anh biết". Nhưng tay vẫn không dừng, giọng trầm khàn bám riết quanh tai cô, "Tịch Tịch, anh muốn em".

Ừm...

Cố Tịch cầm quần áo ngậy ra. Anh... rõ ràng thấy cô đang làm việc mà lại... lại dùng giọng nói cảm dỗ đó để kích thích cô. Mặt cô từ từ đỏ bừng tai càng nóng hơn trong hơi thở phả ra của anh.

Ngón tay Vi Đào từ từ đùa nghịch, "Tịch Tịch". Anh đi công tác mấy ngày, vốn đã nhớ cô, nhưng về thì lại đúng lúc Duyên Duyên ốm, mỗi tối cô đều vất vả chăm con, anh có muốn cũng phải kìm nén. Thấy cô mệt đến mức hai mắt trũng xuống anh chỉ có thể ôm cô ngủ say.

Khó khăn lắm con mới hết ốm, việc của anh cũng đã xong, thấy bóng dáng mảnh mai của cô, anh lại không kìm được muốn ôm chặt lấy.

Cơ thể Cố Tịch nóng hực, giãy giụa trong lòng anh, quần áo trên tay đã rơi xuống, cô ngần ngại quay lại, định ngăn anh, "Vi Đào, bây giờ... không được".

Vi Đào rút tay ra khỏi áo cô, nắm lấy bàn tay đầy bọt xà phòng của cô để dưới vòi nước rồi rửa sạch, môi áp vào, thổi bên tai cô, "Chúng ngủ cả rồi".

Cố Tịch ngại ngần nhìn anh, nhưng bây giờ vẫn là ban ngày, bọn trẻ lúc nào cũng có thể tỉnh dậy, vẫn... không nên.

Vi Đào rửa tay cho cô xong, rút khăn xuống lau khô, vừa lau vừa nhìn cô chăm chú, ánh mắt nóng bỏng.

Cố Tịch cắn môi, cái nhìn của anh như có luồng điện phóng thẳng vào cô, cả gương mặt, cơ thể đều bị điện giật cho không nhúc nhích nổi.

Vi Đào ngấm cô say sưa, chậm rãi vén lọn tóc xõa bên trái ra sau tai, ánh mắt không rời khỏi mắt cô giây phút nào. Cố Tịch cảm thấy hơi thở của mình đã biến mất trong ánh mắt nóng bỏng đó, lồng ngực bắt đầu phập phồng khó nhọc.

Đúng lúc cô tưởng mình sắp tan chảy thì anh từ từ lùi lại một bước, sau đó đóng và khóa cửa phòng tắm lại.

Cố Tịch nuốt nước bọt, anh... chắc không muốn ngay bây giờ chứ?

Vi Đào chậm rãi tiến lại, từng bước một như bước lên trái tim cô theo từng nhịp đập. Cố Tịch căng thẳng thở mạnh, tiếng thở trong căn phòng kín mít yên tĩnh bỗng thật rõ ràng. Cô đỏ mặt, nín lặng, không dám phát ra âm thanh nào.

Anh bước tới, hai tay từ từ vuốt quanh eo cô, hơi vận sức bế bồng cô ngồi lên bệ, Cố Tịch thót tim, chậu đồ vẫn ở ngay bên cạnh.

Anh mắt anh cũng quét qua, khoe môi cong lên. Anh đặt chậu đồ xuống sàn, sau đó rửa sạch bọt xung quanh, rồi cầm khăn lau sạch mặt bệ.

Cố Tịch đỏ mặt ngồi trên đó nhìn anh làm hết mọi thứ, như thể anh đang chăm chú chuẩn bị cho nghi thức nào đó.

Làm xong, anh từ từ rửa tay sạch sẽ.

Vi Đào ngược lên nhìn, im lặng, chăm chú, từ từ di chuyển đến trước mặt cô.

Cố Tịch nuốt xuống khó nhọc, lúc anh im lặng, toàn thân tỏa ra một vẻ bí ẩn khiến người ta mê đắm.

Anh mỉm cười nhìn cô, ánh mắt từ từ dịch xuống dưới, phần cổ mịn nhẵn, khuôn ngực hoàn hảo, và cả đôi chân dài. Tay anh từ từ trườn lên cổ

cô, nhẹ nhàng vuốt ve. Cố Tịch khẽ kêu lên, tiếng thở văng vẳng trong phòng, chỉ số mờ ám tăng lên cực độ.

Anh mỉm cười, ánh mắt càng sâu thẳm, đôi môi mỏng mấp máy, "Tịch Tịch, anh muốn ngắm em".

Cố Tịch đỏ mặt hơi quay đi, không phản đối. Về mặt này, anh rất kiên nhẫn, rất chuyên tâm tạo ra bầu không khí mờ ám kích thích, nhen nhóm ngọn lửa từng chút một. Ban đầu cô thường bị anh trêu chọc đến nổi mặt mày đỏ lựng, về sau dần dần quen với tiết tấu chậm của anh, cô cũng biết hưởng thụ vẻ khác biệt đó, rồi còn cảm thấy lãng mạn.

Ngón tay anh linh hoạt cởi từng nút áo của cô, khi không khí khiến làn da trần trước ngực mát lạnh, cô lại thấy ngực mình như giấu một ngọn lửa, nóng hừng hực. Anh từ từ cởi áo cô, nhìn đôi gò bồng đảo trắng muốt căng tròn kiêu ngạo, ánh mắt anh càng đen thẳm. Anh hơi lùi ra nửa bước, ngón tay chậm rãi vẽ trên da cô một đường dọc theo quai áo. Cố Tịch chỉ cảm thấy nhịp tim dần đập rất nhanh, ngón tay anh lạnh quá, lạnh đến nỗi ngực cô hơi thắt lại.

Anh ngược lên nhìn mặt gương to sau lưng cô, quan sát móc áo sau lưng, ngón tay tìm đến chính xác, nhẹ nhàng dùng sức mở ra.

Cố Tịch thấy phần ngực đột ngột thả lỏng thì kêu khẽ, "Không", tay cũng bất giác che lại.

Tay Vi Đào từ từ trượt xuống sau lưng, luôn ra phía trước, chậm rãi gỡ tay cô, "Tịch Tịch, em đẹp quá".

Cố Tịch đỏ mặt nhắm mắt, hai vai hơi run. Cô như cảm nhận được ánh nhìn của anh đang dừng trước ngực mình, nơi nhạy cảm đó dần dần thức tỉnh.

Vi Đào buông tay cô, khẽ nâng cằm cô lên, trầm giọng nói, "Mở mắt ra".

Mí mắt Cố Tịch run run, từ từ hé mở. Đôi mắt đen nhánh của anh lấp lánh, tràn đầy khát khao, tim cô vô thức rung động.

Tay anh nhẹ nhàng vuốt ve má cô, khoe môi, cằm, cổ, xương quai xanh, như đang vuốt ve món đồ sứ yêu thích nhất, chỉ sợ động tác mạnh một chút sẽ làm nó nứt vỡ. Cô co rúm người, không dám thở mạnh, nhưng hơi thở dồn nén cứ khiến lồng ngực phập phồng dữ dội. Tay anh sau khi vuốt qua xương quai xanh của cô thì từ từ trượt xuống, rồi lại đưa lên, trườn theo đường cong cơ thể cô. Cô bám chặt bệ đá, mắt mơ màng, đầu ngón tay anh lạnh đến nỗi cô muốn run rẩy.

Khi ngón tay lạnh ngắt chạm vào đỉnh núi, cảm giác kỳ lạ đó khiến cô tê dại, cả người lại run lên, vai hơi co giật.

"Tịch Tịch, em hoàn toàn không giống người phụ nữ đã sinh con", Vi Đào ngắm đôi gò bồng đảo bằng một vẻ tôn sùng. Làn da vẫn mịn màng như xưa, nhưng so với trước khi kết hôn, cơ thể càng đầy đặn, toát ra một vẻ phụ nữ riêng có, quyến rũ, yêu kiều. Do Cố Tịch phải cho con bú nên anh thường xuyên mát-xa cho cô, gò ngực không chỉ không bị xệ mà ngược lại càng căng tròn, cơ thể rất nóng bỏng.

Cố Tịch khẽ lẩm bẩm, "Vi Đào...". Giọng anh còn chí mạng hơn cả những tiếp xúc cơ thể, khiến cô thấy rung động toàn thân.

Anh như lúc bình thường, xoa bóp nhẹ nhàng trườ mển, cô nhắm mắt, hai tay vòng qua cổ anh, cơ thể dần mềm nhũn. Anh mới bắt đầu mà cô đã yếu ớt tới độ ngồi không vững nữa.

Hai tay anh đùa nghịch, môi ngậm lấy tai cô, cơ thể cô bắt đầu thức giấc, hơi nóng dâng cao. Anh thích kích thích cô đến độ khó chịu đựng được, vẻ mặt kiềm chế mà khao khát. Cô không hề bảo thủ, thỉnh thoảng cũng biết phối hợp với sự điên cuồng của anh. Nhưng đa phần thì cô dần dần hòa nhập theo sự dẫn dắt, giống như bình rượu quý ủ lâu ngày, biến thành đóa hoa kiều diễm.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Cổ Tịch ôm cổ anh, từ từ chặt hơn, động tác anh càng nhẹ nhàng thì nhiệt độ trong người cô càng tăng nhanh, có chút trống rỗng xen lẫn gấp gáp kỳ lạ, không kìm nổi mà thở hỗn hển.

Anh chen vào giữa hai đùi cô, cơ thể dần cọ sát. Cô càng siết chặt hơn. Anh rất thích cảm giác này, dường như chỉ đợi cô mở miệng cầu xin. Kết quả luôn như vậy, lần nào cũng là cô đầu hàng trước.

Cổ Tịch áp má vào đầu anh, khó nhọc rên rỉ, "Vi Đào...", giọng nói toát ra vẻ không thể kiềm chế.

Cô đưa tay cởi cúc áo anh, ánh mắt anh vẫn dính chặt lấy cô, bàn tay tiếp tục vuốt ve dịu dàng. Sự kích thích từ anh khiến tay cô run bắn, không cởi nổi cúc áo, nhưng vẫn cố tiếp tục. Anh gắng chờ đợi, nhìn phần cổ trắng nõn của cô biến thành màu đỏ hồng. Anh thích khơi gợi ham muốn của cả hai đến cực điểm.

Cô vất vả kéo áo sơ mi của anh xuống, lúc chạm vào thắt lưng, cô khựng lại. Anh áp sát, cắn vào vai cô, "Tiếp tục đi". Cô run rẩy cời thắt lưng, âm thanh kim loại vang lên rất rõ trong phòng.

Khi hai người chỉ còn mặc đồ lót, anh quấn chân cô quanh eo mình, cơ thể không ngừng chà xát. Ngực cô tì vào khuôn ngực rắn chắc của anh, cảm giác khác lạ truyền thẳng tới tim. Cô ôm đầu anh, luồn tay vào mái tóc, từ từ xoa vuốt, giọng như vỡ vụn, "Vi Đào... nhanh...". Cơ thể cô đã nóng đến khó chịu.

Anh nhắc cô lên, áp sát hơn, loại bỏ thứ chướng ngại cuối cùng của cả hai, rồi chậm rãi tiến vào. Cô thỏa mãn phát ra một tiếng thở dài, ngón tay bầu chặt. Anh mút môi cô, cuốn lưỡi cô vờn đùa, ẩm ướt, cô không ngừng hít vào hơi thở của anh, trong đầu bị sự xâm nhập của anh chiếm đóng hoàn toàn.

Anh rất kiên nhẫn, mỗi động tác đều nhẹ nhàng chậm rãi, đến độ cô muốn hét lên, nhưng cảm giác xấu hổ đã ngăn cô lại, chỉ có thể cắn lấy môi anh, bộc lộ sự cuống quýt. Anh không ngại, tiếp tục đùa giỡn. Cô túm chặt tóc anh, phát ra âm thanh bất mãn.

Rồi tiếng rên của cô không còn kìm nén, văng vẳng trong phòng. Anh chỉ chăm chú hôn môi cô, hưởng thụ, anh thích nhìn cô bối rối run rẩy như thế.

Động tác của anh càng lúc càng khiến cơ thể cô không ngừng hồi thúc, tiếng rên của cô bắt đầu nhẹ bằng, cô túm chặt tóc anh, cắn lên vai anh, van nài, "Vi Đào... nhanh... em... em khó chịu quá...".

Anh giữ eo cô, từ từ nhanh hơn. Nơi trống rỗng trong cô dần được lấp đầy mạnh mẽ, khát vọng của cơ thể dâng trào, cô kêu lên, nức nở...

Bỗng, bên ngoài vang lên tiếng gọi non nớt, "Mẹ ơi".

Cơ thể Cố Tịch co thắt lại, mắt mở bừng, lại thấy Vi Đào đang hít mạnh, phát ra tiếng rên khê. Anh cảm thấy rất dễ chịu.

"Mẹ ơi", giọng nói bên ngoài lại vang lên, Cố Tịch tỉnh hẳn, bọn trẻ dậy rồi, đang tìm cô.

Cô khẽ đẩy Vi Đào, ra hiệu bọn trẻ đang ở ngoài.

Vi Đào chớp mắt, tiếp tục động tác, cô cắn chặt môi, hưởng thụ những cơn sóng mạnh mẽ, tiếng rên rỉ bị nuốt vào trong.

"Mẹ không có ở đây", giọng Duyên Duyên vang lên.

"Bố cũng không có, họ đi đâu rồi?", giọng thắc mắc của Lương Tử sát ngay cửa phòng tắm.

Hai người đều nín thở, Cố Tịch ôm chặt anh hơn, dỏng tai lên nghe.

Âm thanh vặn cửa vang lên, cơ thể họ căng cứng, bất động.

Lương Tử nói, "Không mở được".

"Bố mẹ chắc chắn đang chơi trốn tìm với chúng ta, chúng ta đi tìm đi", giọng Duyên Duyên rất bình tĩnh.

Lương Tử khựng lại, "ừ", vừa nói xong, tiếng bước chân nhẹ nhàng xa dần.

Cố Tịch thở phào, ôi, cơ thể bỗng bị va đập mạnh mẽ, anh lại tiếp tục.

Cô cắn vai anh, vùi hết mọi tiếng kêu vào đó, yếu ớt, vỡ vụn, nổ rộ!

Khi mọi cảm quan đều bị anh đưa lên thiên đường, đầu óc cô trống rỗng, mọi sự căng cứng đều bùng nổ ở một điểm nào đó, những cơn sóng cuộn trào trong cơ thể, mỗi sợi dây thần kinh đều bị cuốn lên. Cảm giác mãnh liệt khiến tay chân cô co rút, cơ thể run lên dữ dội.

Họ cuối cùng mệt mỏi dựa vào nhau, mồ hôi tuôn ra, rơi xuống bệ đá.

Lúc hai người tắm rửa xong ra khỏi phòng tắm, bọn trẻ vẫn đang tìm họ khắp nơi. Trông thấy bố mẹ, chúng hưng phấn lao tới, hét lên, "Bố, mẹ!".

Cố Tịch đỏ mặt nhìn Vi Đào, anh lại vui vẻ ôm lấy Lương Tử chóp chóp mắt, vẻ mặt rất hài lòng.

Buổi tối, Cố Tịch và Vi Đào kể chuyện cho con nghe.

Duyên Duyên bỗng nhảy xuống giường, chạy tung tăng ra ngoài, lát sau cầm một chai thuốc chống muỗi^[1] vào.

[1] Sản phẩm thuốc chống muỗi vừa có tác dụng chữa vết muỗi đốt, vừa khiến lũ muỗi không dám đến gần.

Cố Tịch thắc mắc nhìn con gái, "Duyên Duyên, con bị muỗi đốt à?".

Duyên Duyên lắc đầu, đưa chai thuốc cho cô, cô đón lấy vặn nắp ra.

Duyên Duyên thò tay, Cố Tịch đỡ một ít lên ngón tay cô bé, con gái rất hiểu biết, bị muỗi đốt thì sẽ bôi thuốc ngay.

Duyên Duyên vươn tay về phía cổ cô, non nớt nói, "Mẹ ơi, bị muỗi đốt rồi này".

Cố Cố Tịch lạnh ngắt, đã hiểu, Duyên Duyên tưởng cô bị muỗi đốt. Vi Đào đứng kế bên khẽ cười, "Duyên Duyên ngoan quá".

Cố Tịch trừng mắt nhìn anh, tại anh mà ra, trên cổ toàn là dấu hôn anh tạo. Lần trước con gái hỏi là gì, cô không thể nói rõ, đành bảo là bị muỗi đốt.

Lương Tử thấy động tác của Duyên Duyên thì cũng học theo, đưa tay đòi. Cố Tịch đành chấm cho nó ít thuốc, thằng bé cũng bôi lên cho cô.

Vi Đào cười càng vui vẻ, "Lương Tử cũng ngoan lắm".

Cố Tịch nói với bọn trẻ, "Bôi luôn cho bố đi, tiêu diệt con muỗi lớn".

Bọn trẻ ngoan ngoãn tiến lại chỗ Vi Đào, kết quả là anh dang tay ra, ôm luôn hai đứa vào lòng. Ba người lăn tròn, bọn trẻ hứng chí cười khanh

khách.

Cố Tịch nhìn ba bố con chơi vui như vậy thì cũng mỉm cười.

Vi Đào kéo cô vào đám hỗn loạn, cả nhà bốn người bắt đầu đùa nghịch, trong phòng vang lên tiếng cười nói hạnh phúc.

Yêu một anh chàng xấu bụng, cần có một trái tim mạnh mẽ. Cố Tịch ngoài mạnh mẽ ra còn dịu dàng, lương thiện, anh chàng xấu bụng cũng khó mà chạy thoát.

Ngoại truyện

Ăn cá

Một hôm nào đó, Tiểu Tịch muốn ăn cá, nên kéo Vi Đào vào siêu thị gần nhà, hai người nắm tay nhau đến quầy thức ăn tươi sống. Nói trước là Cố Tiểu Tịch hôm nay đeo kính sát tròng, nhưng gần đây mắt có chiều hướng tăng độ nên thỉnh thoảng nhìn không rõ cũng là chuyện bình thường.

Cố Tiểu Tịch vừa bóp mũi, vừa lôi Vi Đào đi vòng vòng quanh quầy hàng tươi sống để ngắm, cô ghét mùi cá tanh nhưng lại thích ăn canh cá, quái nhân! Bỗng, Cố Tiểu Tịch phát hiện ra một thứ lạ lẫm, kéo Vi Đào đi nhanh đến đó. Cô chỉ vào nó trên quầy đông lạnh, hỏi Vi Đào: "Đây là cá gì, tại sao đầu lại to như vậy? Hơn nữa, anh nhìn này, miệng nó còn há ra, hình như vẫn còn sống".

Vi Đào liếc nhìn bảng tên, cá XXX tươi, anh vỗ mạnh Cổ Tịch gần như đang áp sát mũi vào con cá đó một cái. Cô giật mình hét lên, nhào vào lòng anh. Vi Đào lạnh lùng nói: "Nó còn sống". Không thể, Cổ Tiểu Tịch giãy ra, lại chạy đến, mặt vừa kề sát thì "Phì!". Chỉ thấy mặt lạnh ngắt, con cá đó đã nhả ra bong bóng vào ngay mặt cô.

Cổ Tiểu Tịch từ từ quay lại, mặt mày đau khổ, nó còn sống thật.

Vi Đào dờ khóc dờ cười kéo cô vào lòng, lấy khăn giấy ra lau sạch cho cô, bất lực lắc đầu, "Người ta đã viết rành rành ra đấy rồi còn gì". Cổ Tiểu Tịch nhăn nhó, "Em... em có nhìn thấy đâu"

Vi Đào đành chịu thua, "Ừ, vậy đem nó về được chưa, bà xã đại nhân?". Cổ Tiểu Tịch lập tức chuyển buồn thành vui, gật đầu liên tục, nhả bong bóng vào ta, xem ta ăn nhà người nhé!

Sau đó thấy hai người vừa đẩy xe vừa nghiên cứu ba mươi sáu món cá, bạn cá kia vẫn còn giãy giụa chống đối trong túi. Rõ ràng là cô nàng ngốc nghếch muốn tôi hù dọa cơ mà, tại sao kẻ ác còn kiên cáo trước? Thế giới này có còn công bằng nữa không?!

Bao cao su

Nghe nói kẻ xấu bụng gần đây bỗng thấy hứng khởi tuôn trào, thường xuyên ra tay với Cổ Tiểu Tịch, cô cứ hể bất cần là bị đưa lên giường ngay.

Cổ Tiểu Tịch lần nào cũng sau khi xảy ra chuyện mới nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề. Mấy lần anh đều không dùng bao. Thế... thế

chẳng phải là rất nguy hiểm ư. Vấn đề này... phải nói chuyện nghiêm túc mới được.

Sau đó, vào một hôm nào đó, trước khi kẻ xấu bụng kia lại tiếp tục ra tay, Cố Tiểu Tịch đã kêu lên. Kẻ xấu bụng đè cô xuống mà lòng nghi hoặc, "Làm gì thế?".

Cố Tiểu Tịch chỉ chỉ đầu giường, kẻ kia liếc nhìn rồi thản nhiên nói, "Không cần tắt đèn, anh thích có chút không khí".

Cố Tiểu Tịch nuốt nước bọt, trừng mắt nhìn anh, tiếp tục chỉ vào đầu giường.

Kẻ xấu bụng nhìn lên cao hơn, đến cửa sổ, nói, "Đối diện không có nhà, sợ gì, có chút gió để không bị thiếu oxy", dừng lại nửa giây rồi nói tiếp, "Ánh trăng nhìn thấy cũng không sao".

Phụt! Cố Tiểu Tịch suýt sặc, trừng mắt nhìn anh, chỉ vào đầu giường, nghiến răng nghiến lợi nói, "Tủ đầu giường".

Kẻ xấu bụng cuối cùng đã hiểu, hóa ra Tiểu Tịch muốn anh đi lấy, anh rất không tình nguyện trở mình trèo ra đó, miệng vẫn làu bàu, "Không cần đạo cụ đâu, sợ em không chịu nổi".

Cố Tiểu Tịch túm lấy ga giường, muốn khóc mà không ra nước mắt: "Đạo cụ cái đầu anh, nói linh tinh em xử anh bây giờ!".

Đến khi kẻ xấu bụng lấy ra hộp bao cao su mà Cố Tiểu Tịch đã chuẩn bị sẵn, ánh mắt trở nên khó đoán, rồi giơ cao lên nhướn mày với cô, "Lẽ nào

em thích mùi chanh này?”.

Cố Tiểu Tịch then quá hóa giận hét lên, "Liên quan gì tới anh!".

Kẻ xấu bụng vừa cầm bao cao su vừa dịch lại gần, đè cô xuống ung dung nói, "Nghe bảo đeo bao cũng có thể tăng hưng phấn, nên người ta mới làm ra đủ loại mùi như vậy".

...

Cố Tiểu Tịch suy sụp. Sau đó, ai đẩy đã thành công quăng cái hộp bé nhỏ sang một bên, bắt đầu làm việc!

Đến khi Tiểu Tịch thức dậy vào hôm sau, mở hộp bao cao su ra, đã phần nộ bất bình quyết định rằng, không thể lãng phí được. Kết quả, trong cơn bồng bột, cô đã đeo vào cho ai đó vẫn đang say ngủ.

Cuối cùng, cuối cùng, ai đó tỉnh dậy, cô lại bị đè xuống, hơn nữa ai đó sau cùng còn than vãn mặc "áo mưa" thật khó chịu. Cố Tiểu Tịch mệt đến mức không còn thần trí nào nữa, mặt trời còn đang chiếu vào nhà, mưa ở đâu ra?

Sau n lần n lần, Cố Tiểu Tịch mới hiểu ra, "áo mưa" chính là bao cao su!

Giành máy tính

Kẻ xấu bụng mù máy tính, nhưng dưới sự dạy dỗ cấp phổ thông của Cố Tiểu Tịch thì tiến bộ thần tốc. Kết quả là, phát triển đến mức kẻ xấu bụng bắt đầu giành máy tính với Cố Tịch.

Cố Tiểu Tịch đang chế tác phim truyền hình, anh thì bảo muốn chơi game, chơi máy bàn đã hơn laptop, đòi đổi. Được, Cố Tiểu Tịch chuyển sang dùng laptop. Vừa làm chưa được nửa tiếng, kẻ xấu bụng lại nói muốn xem phim, nằm trên giường thoải mái hơn. Cố Tịch trừng mắt, tức giận không nói, cuối cùng đành chuyển công việc đang làm giữa chừng sang máy bàn.

Công việc vốn chỉ cần hai tiếng đồng hồ, bị anh phá như vậy nên đến mười hai giờ vẫn chưa xong. Kẻ xấu bụng vừa xem phim vừa phàn nàn công nghệ máy tính quá lâu, phải nghỉ ngơi đi. Cố Tiểu Tịch mặc kệ anh, tiếp tục làm việc.

Kẻ xấu bụng chỉnh âm thanh lớn lên, cô dù chăm chú làm cũng nghe thấy. Anh... anh đang xem phim gì thế? Sao nghe kỳ quặc vậy, như tiếng rên rỉ và thở hổn hển ấy. Cố Tiểu Tịch trừng mắt nhìn ai đó đang nằm trên giường, mắt không rời đi, càng nghĩ càng thấy kỳ quặc. Ồi ối, anh dám lên xem phim A!

Cố Tiểu Tịch giận dữ lưu file lại, gập máy tính, bay đến, "Dám xem phim A trước mặt em!". Cố Tiểu Tịch chống nạnh đứng bên giường.

Nhưng khi đứng trước màn hình máy tính, cô chờ ra. Đây... có phải là phim A đâu, chỉ là một video nhảm nhí nào đó, cảnh một người đàn ông đang ăn xúc xích, ăn rất say mê, cố ý phát ra âm thanh khiến người xem hiểu lầm. Cô đỏ mặt, nhìn kẻ xấu bụng đang giương mắt nhìn mình, hóa ra vợ thích xem phim A, nói sớm đi rồi chúng ta cùng xem.

Sau đó công việc mà Cố Tiểu Tịch nhận lời giao trước mười hai giờ đêm cho tổ trưởng đã bị bộ phim đầy kịch tính làm cho quên sạch. Và rồi ai đó

nhân lúc cô đang xem đến đoạn cao trào mà dụ dỗ thành công. Phiên bản thực tế của bộ phim đã diễn, tối đó, hai người sáng tạo vô biên, quả nhiên thứ mới lạ luôn cần phải nếm trải.

Bị mang thai

Cố Tiểu Tịch dạo này ăn hơi tạp, dạ dày lại bắt đầu khó chịu.

Kẻ xấu bụng vừa xoa bụng cho cô, vừa nheo mắt lại, chậm rãi hỏi: "Lần trước em 'bị' lúc nào?".

"Ngày Hai mươi tháng trước."

"Hôm nay đã Hai mươi hai rồi..."

"..."

"Nên... em có chắc em chỉ bị đau bụng?"

"... Cổ họng cũng hơi đau, mắt cũng hơi khô." Cố Tiểu Tịch suy nghĩ còn chỗ nào đau không, đúng, còn có chân, hôm nay đi bộ cả ngày, chân cũng đau.

Tay của kẻ xấu bụng dừng trên bụng cô, từ từ trượt xuống, đặt lên bụng dưới, thông thả hỏi, "Lẽ nào...?".

Cố Tiểu Tịch nhảy dựng lên, "Không thể!".

Gần đây anh chẳng phải đều "mặc áo mưa" hay sao? Thỉnh thoảng mấy lần không dùng thì đều là kỳ an toàn của cô. Không thể, không thể! Cố Tiểu Tịch tuy nói thế nhưng tay bất giác sờ xuống bụng dưới, có thể nào?

Kẻ xấu bụng nhìn vẻ mặt của cô, không nói gì, mà xuống giường, cầm điện thoại lên gọi.

"Anh gọi cho ai?" Cố Tiểu Tịch rất tò mò, muện thế này còn có phòng khám nào không?

Kẻ xấu bụng nhìn cô, "Mẹ em".

"Á á... Tại sao???" Cố Tiểu Tịch xông đến, "Em có thai thật đâu mà, đừng gọi". Cô quờ quạng muốn giật điện thoại của anh kẻ xấu bụng một tay ôm cô, tay kia vẫn bấm máy, cao giọng nói "Mẹ, Tịch Tịch gần đây không được khỏe lắm, khi mẹ thấy tiện thì đến W một chuyến ạ, giúp con chăm sóc Tịch Tịch".

Bà Cố nghe thế, cao giọng đáp, "Mẹ lúc nào cũng rảnh. Có phải là có rồi không? Tốt quá, tốt quá! Ông nó ơi, đến đây, Tịch Tịch chắc là có rồi".

Cố Tiểu Tịch trừng mắt nhìn nụ cười đáng ghét của anh, anh... anh đang tạo tin đồn! Cô vừa định phủ nhận thì kẻ xấu bụng đã bịt miệng cô, trả lời, "Mẹ, Tiểu Tịch cũng không có gì, chỉ là dạ dày không khỏe, buổi sáng thỉnh thoảng buồn nôn".

"Anh..." Cố Tiểu Tịch giãy giụa quát khê, còn quá đáng hơn nói dối nữa, anh không thể nói thẳng ra là cô ăn nhiều hay sao?

Bà Cố không nói gì nữa, hạ lệnh ngay, "Vi Đào, đặt vé máy bay cho bố mẹ, ngày mai", sau đó cúp máy.

Xem ra bố mẹ cô đã quyết tâm tới. Cố Tiểu Tịch kéo mạnh tay kẻ xấu bụng, "Anh thật trơ trên!".

Kẻ xấu bụng ôm eo cô, "Hình như mẹ gần đây tìm được thuốc tốt, có thể bồi bổ sức khỏe. Dạo này anh cũng thấy không khỏe lắm, vừa hay...".

Cố Tiểu Tịch cắn lên cánh tay anh, đáng ghét đáng ghét, tại sao lại gọi bố mẹ đến, cô lại bị quản thúc mà không được ăn uống tự do nữa.

Kẻ xấu bụng bế bổng cô lên, đặt xuống giường, đầu áp vào bụng cô, bỗng thì thầm, "Rất mong là có thật".

Cố Tiểu Tịch ngẩn ngơ, không giăng co nữa, sau đó mê muội. Mê muội trong sự dịu dàng bất ngờ của ai đó. Sinh một đứa con thực ra cũng tốt. Có mũi của anh, lông mày của anh, và đôi môi gợi cảm của anh, giống y hệt anh. Cố Tiểu Tịch cười rất ngọt ngào.

Ăn Châu Hắc Áp^[1]

[1] Châu Hắc Áp: Công ty Thực phẩm nổi tiếng của Hồ Bắc, chuyên về các loại thực phẩm từ vịt, ngỗng...

Ai đó cứ mãi miết ngồi làm việc trước máy tính, nhưng thỉnh thoảng vẫn chú ý đến ai kia cứ lẩn lộn trên sô pha.

Cô ấy lại sao rồi? Mới ăn cá hồng nướng xong, còn đói gì nữa? Anh tiếp tục làm báo cáo phân tích tình hình kinh doanh, không nói gì.

"Lưỡi vịt, cánh, xương... ừm... tại sao miệng em cứ thấy nhạt nhẽo thế nhỉ?", cô lăn qua một bên sô pha, ngược lên nhìn anh.

Anh tiếp tục gõ chữ.

"Em muốn ăn Châu Hắc Áp!", sự phớt lờ của anh cuối cùng khiến ai kia nổi đóa.

Anh gạt đầu, tiếp tục gõ chữ.

"Em muốn ăn Châu Hắc Áp!", cô thấy anh gạt đầu thì giọng trở nên vui hơn.

Anh lại gạt gù, liếc nhìn cô, "Ừ".

Cô cười rồi bò dậy, bay lại, ôm cổ anh rồi gọi thân thiết, "Mua cho em".

Anh liếc nhìn mưa to gió lớn bên ngoài, ánh mắt bình thản, "Ngày mai".

Mặt nhăn nhó, "Không, em muốn ăn bây giờ cơ, lưỡi của người ta đang phản đối đây này", Cô biết làm nũng luôn có tác dụng, càng rúc vào lòng anh, cắn anh gõ chữ.

Anh đơ người, ánh mắt nhìn đôi môi đỏ của cô, "Để anh xem".

Cô lập tức ngoan ngoãn há miệng, thè đầu lưỡi nhỏ xinh ra, đôi mắt tròn nhìn anh, vẻ van nài.

Ai đó khước môi mấp máy, không do dự cúi xuống, ngậm lấy. Mùi vị cá hồng nướng rất tuyệt, hình như còn lén ăn ô mai, chua chua ngọt ngọt.

Ừm... Ai kia rất muốn kháng cự nhưng lại nhận ra càng tránh né càng bị anh tấn công sâu hơn.

Đến khi anh đổi hết mùi vị trong miệng cô thành của anh, mới lưu luyến tha cho cô, hơi thở nóng ấm trượt qua tai, "Muốn thử thứ khác không?", dừng lại một chút, "Bảo đảm hoành tráng".

Ai kia chưa kịp phản ứng, trời đất đã xoay chuyển.

Nếu cô không định để anh làm việc, chi bằng tìm chút chuyện có ý nghĩa để chơi cùng cô. Có lẽ khi cô nàng mệt quá không mở nổi mắt, chắc sẽ không nghĩ nổi tới món vịt nữa.

Barcelona

Cố Tịch thấy Phương Phi đi phía trước, hứng chí cảm thán, "Đẹp quá, đẹp quá!". Thật quá đẹp, trước khi đến Barcelona ở Tây Ban Nha, họ cũng lên mạng xem hình ảnh, biết nơi này nổi tiếng nhất là các kiến trúc của Gaudi. Nhưng khi bạn thật sự đặt chân lên đó, mới có thể cảm nhận được thế nào là hoành tráng.

Đặc biệt là nhà thờ Thánh Gia trước mặt, rung động, xúc động, kiêu ngạo... tất cả đều rất chân thực. Hùng vĩ như thế, huyền ảo siêu hiện thực,

dường như không phải được tạo nên bởi con người, nhưng đó lại chính là kiệt tác của kiến trúc sư kiệt xuất nhất, Gaudi, người con của Barcelona. Được xây từ năm 1898, nhà thờ có ba cổng lớn, trên mỗi cổng có bốn tháp nhọn giống như bắp ngô, tổng cộng mười hai cái đại diện cho mười hai đệ tử của Chúa Jesu, tháp cao nhất đạt đến một trăm hai mươi lăm mét. Nghe nói đến nay vẫn chưa hoàn thành. Đúng thế, một kiến trúc vĩ đại như vậy e rằng phải mất thêm mấy chục năm nữa.

Phương Phi xúc động chạy đến cạnh Cố Tịch, ôm chặt tay cô, "Chúng ta đi chụp ảnh thôi". Cố Tịch mỉm cười đi theo bạn. Họ tạo dáng trước nhà thờ, chỉ muốn giữ lại thật nhiều kỷ niệm ở mọi góc độ.

Đến lúc chụp ảnh chung, Phương Phi nhờ du khách xung quanh giúp đỡ, nhưng có một cặp vợ chồng trung niên do khác biệt ngôn ngữ nên không nhận lời ngay. Phương Phi chỉ biết tiếng Anh đơn giản, cô nàng vừa cầm máy chụp ảnh vừa ra dấu, vừa nói "Please". Nhưng cặp vợ chồng đó vẫn ngần ngại. Cố Tịch đang định bước đến thì một người đàn ông ngoại quốc cao lớn đã tiến tới chỗ họ, dùng tiếng Tây Ban Nha lưu loát giải thích, cặp vợ chồng đó cuối cùng đã hiểu. Phương Phi cười cảm kích, Cố Tịch thấy người đàn ông đó cầm lấy máy chụp ảnh của Phương Phi, cười rạng rỡ với cô nàng. Lát sau Phương Phi chạy tới chỗ Cố Tịch, anh chàng kia cầm máy, cười ra hiệu với họ.

Phương Phi ôm Cố Tịch, hét to "Cheese", cười tươi rói.

Anh chàng kia chụp hai tấm rồi cầm máy lại chỗ họ.

Cố Tịch lúc này mới nhìn rõ anh ta, mũi cao, mắt sâu, gò má trắng như ngọc, đẹp trai cực kỳ, chắc anh ta là người Tây Ban Nha, trên mình toát lên vẻ phong tình quyến rũ của miền Nam châu Âu.

Anh chàng đó mỉm cười, đưa máy lại cho Phương Phi. Cô nàng nhìn không chớp mắt, vội cảm ơn bằng tiếng Anh. Người kia dụi dằm bảo không có gì. Sau đó liếc nhanh Cố Tịch và Phương Phi, mỉm cười lên tiếng, mà điều khiến hai cô kinh ngạc là anh ta lại nói tiếng Trung. "Hai bạn là người Trung Quốc à?" Phương Phi ngớ ra nửa giây rồi sung sướng gật đầu, "Vâng, vâng. Anh biết nói tiếng Trung? Giỏi quá". Anh chàng kia nói không lưu loát lắm, hơn nữa khẩu âm nước ngoài rất nặng, nhưng vẫn có thể nghe hiểu. Anh chàng nở nụ cười tươi, "Một chút". Phương Phi sáng mắt lên, "Anh là người Tây Ban Nha?", lúc cô nàng nói "người Tây Ban Nha" còn cố ý nhấn mạnh. Anh chàng gật đầu, "Chào hai bạn, tôi tên Oscar".

Phương Phi tỏ ra nhiệt tình bất bình thường với Oscar, hai người nhanh chóng bắt chuyện làm quen. Cố Tịch chỉ cười phụ họa, hóa ra Oscar từng đến Trung Quốc học một thời gian ngắn, biết được chút tiếng Trung đơn giản. Nghe anh nhắc đến Bắc Kinh, Thượng Hải và Tây An, Cố Tịch cười thầm, ấn tượng về Trung Quốc, người nước ngoài thường bắt đầu từ ba thành phố này. Anh ta nói rất hứng thú với Trung Quốc, nên thường xuyên đến thăm thú thắng cảnh ở Barcelona để có thể gặp được người Trung Quốc. Thỉnh thoảng anh ta còn làm hướng dẫn viên, như vậy càng có cơ hội tiếp xúc với tiếng Trung nhiều hơn.

Phương Phi thấy anh chàng yêu mến nước mình thì càng thích thú, vội bày tỏ hành trình tiếp theo rất hoan nghênh anh ta gia nhập. Cố Tịch hơi lo lắng kéo áo bạn, dù sao cũng mới quen, cô nàng không sợ gặp kẻ xấu sao? Nhưng Phương Phi hưng phấn tới độ không nhận ra, chỉ nói tiếng Trung với Oscar, có những lúc nói nhanh quá, anh ta nghe không hiểu thì nhìn cô nàng vẻ nghi hoặc, Phương Phi lại cố gắng nói lại lần nữa, đến khi anh ta hiểu mới thôi.

Nhận lúc Oscar đi trước, Cố Tịch kéo bạn thì thầm, "Như vậy không tốt đâu, hoàn toàn không quen mà". Phương Phi cười thản nhiên, "Bọn mình cứ đi theo lịch trình, anh ta chẳng qua là người đi chung, không sao. Yên nào, chúng ta có hai người, không sợ. Ai bảo Vi Đào nhà cậu không theo chứ". Cố Tịch thấy khóe môi giật giật, bất lực nhún vai, anh bạn, bạn đi họp với mỹ nữ.

Cũng may là Oscar rất lịch sự, ngoài việc giới thiệu thẳng cảnh cho họ ra, còn giải thích lịch sử của chúng bằng giọng nửa Trung nửa Tây Ban Nha. Họ cũng không hiểu lắm, nhưng dù sao vẫn tốt hơn là tự đi. Oscar cũng rất ham học, chỉ đủ thứ và hỏi tiếng nói thế nào? Ba người đã dùng ngôn ngữ đơn giản nhất để giải thích, cho đến khi đối phương hiểu ra.

Oscar biết họ còn ở lại Barcelona ba ngày thì chủ động xin làm hướng dẫn viên miễn phí, chỉ cần họ dạy anh ta tiếng Trung, Phương Phi tất nhiên đồng ý, Cố Tịch lại ngần ngại. Họ đi chơi vốn là để xả stress, bỗng có thêm một người đàn ông nên cứ thấy kỳ cục thế nào ấy.

Buổi tối về khách sạn, Phương Phi lưu hình ảnh vào laptop. Vừa xem vừa cảm thán Oscar thật đẹp trai, sao Tây Ban Nha chỗ nào cũng thấy trai đẹp vậy? Cố Tịch tắm xong ra ngoài, vừa bôi kem dưỡng da, vừa chọc bạn, "Có phải đã thấy rung động rồi không?".

Phương Phi chẳng ngại ngần, "Nếu anh ấy chưa có bạn gái, tớ không ngại có mối tình vượt biên giới đâu". Cố Tịch hừ khê, thật không biết ngại là gì.

Cố Tịch nằm trên giường, dấm bóp hai đùi đau nhức.

"Vẫn giận à?", Phương Phi dựa vào ghế nhìn cô. Vi Đào vì phải về tổng bộ họp khẩn cấp, bất đắc dĩ đành hủy bỏ chuyến đi Barcelona với Cố Tịch, đổi cho Phương Phi đi cùng. Cố Tịch tuy nói không sao nhưng Phương Phi biết cô luôn buồn bực. Hình như còn nghe nói, bạn gái cũ Khổng Diễm của Vi Đào mấy hôm trước còn gọi điện cho anh.

Cố Tịch cười khẽ, "Được vui chơi còn giận gì?". Cô nằm nghiêng, chui vào chăn. Anh không đến thì thôi, phải đi gặp Khổng Diễm thì cứ gặp, không liên quan đến cô. Người đẹp cảnh đẹp thế này, cô phải hưởng thụ chứ.

Phương Phi thấy bộ dạng hờn dỗi của Cố Tịch thì rất buồn cười, rõ ràng là hậm hực mà giả vờ như không có gì. Cô nàng nhìn bức ảnh Oscar và Cố Tịch chụp cùng nhau trên màn hình máy tính mà một suy nghĩ thoáng qua, khóe môi nhướng lên.

Hôm sau Oscar quả nhiên y hẹn, đến đi cùng họ. Đầu tiên là tham quan công viên Guell, sau đó là trường đấu bò theo kiểu nhà thờ Hồi giáo, tới lúc hoàng hôn thì đi dạo trên những con đường lãng mạn. Vẻ phong tình đặc biệt của Barcelona lan tỏa dưới từng bước chân, họ không cảm lòng được mà yêu mến thành phố xinh đẹp này. Đặc biệt là buổi tối, khi họ đi qua khu phố mang phong cách Gothic, những con hẻm nhỏ xưa cũ toát lên một hơi thở lịch sử đặc biệt, cứ cảm thấy vài ký ức nào đó chôn sâu trong trái tim bỗng hòa vào nhau, khiến họ vô cùng say đắm.

Đi dạo đến tận tối, Oscar mới đưa họ về khách sạn.

Cố Tịch mệt mỏi, tắm rửa rồi ngủ sớm. Phương Phi vẫn rất hào hứng ngồi tải ảnh vào máy.

Hôm sau, Oscar đưa họ đi trải nghiệm mỹ vị địa phương, nhìn đủ mọi loại thức ăn đồ uống trong khu chợ nhỏ, hoa tươi bày đầy trong các sạp mà tâm trạng Cố Tịch trở nên vui vẻ hơn.

Cố Tịch đi cả buổi sáng nên mệt quá, cô ngồi đợi Oscar và Phương Phi trong quán cà phê, họ đòi tham quan các điểm ở gần đó.

Cố Tịch ngồi bên cửa sổ, lật xem tạp chí, tuy không hiểu tiếng Tây Ban Nha nhưng hình ảnh rất đẹp, cô từ từ chìm đắm.

Bỗng thấy trước mắt tối lại, có một bóng đen che phủ bên trên, cô ngược lên định bảo người chặn ánh sáng lui ra. Nhưng khi chạm vào đôi mắt đen của người đó, cô sửng sờ. Luôn biết rằng mắt anh rất đen, đen như than đá vậy, nhưng tại sao lúc này cô mới biết than đá đó không phải chỉ thuần màu đen mà còn lấp lánh màu tím nữa.

Ví Đào giơ tay, giữ lấy gáy cô đang ngửa ra sau, không thấy đau cổ sao? Anh lo cô sẽ ngã ngửa ra mất.

Sắc mặt Cố Tịch thay đổi liên tục, cuối cùng mỉm cười lên tiếng, "Tiên sinh, chào anh". Tiếng Tây Ban Nha tuyệt diệu nhẹ nhàng thốt ra, toát lên vẻ kiêu diễm lạ lùng.

Vi Đào khựng lại, rồi cười ấm áp, kéo cô lên trước ngực, giọng khàn khàn thì thầm vào tai cô, bay vào tận tim cô, "Người đẹp, anh bị lạc đường, có thể giúp đỡ không?". Vừa nói xong, anh đã ôm cô ra khỏi quán cà phê.

Cố Tịch tựa vào lòng anh, ngửi thấy mùi hương quen thuộc, mùi đàn ông thuộc về riêng anh. Cô len lén hít thở, đến khi sự oán trách trong lòng dần dần biến mất.

Anh đưa cô đến một khách sạn, hình như không xa chỗ cô ở. Từ lúc vào thang máy cho đến khi tới tận cửa phòng, hai người đều không nói gì, cô chỉ nhìn một bên khuôn mặt anh, lặng lẽ ngắm.

Kéo cô vào phòng, anh tiện tay đóng cửa lại. Cố Tịch từ từ bước vào trong, một phòng tiêu chuẩn, bên ngoài là cảnh biển rất đẹp, bầu trời một màu xanh lam, thật tuyệt vời. Rèm cửa đang lay động trong gió, quét qua sofa vang lên tiếng "soạt soạt".

Cố Tịch đang định quay lại nhìn anh thì eo bỗng bị siết chặt, anh từ phía sau đã ôm lấy cô. Cô bị ôm chặt đến nỗi khó thở, như thể không khí sắp bị đẩy ra hết, cố gắng hít hà định cự nự. Tay anh nhanh chóng vòng lên ngực khiến cô run bắn, tim đập thành thịch, cơn đau và hưng phấn trong tích tắc ập tới.

Cô chống cự, nói đứt quãng, "Đừng.. đừng..."

Nhưng động tác của anh như cố ý làm trái lời cô, anh ôm cô, ép cô vào tường. Cô bắt đầu tức tối, giãy giụa đẩy anh ra sau, "Vi Đào! Dừng lại!".

Trọng lượng cơ thể anh đè xuống như quả núi bất di bất dịch. Cô trở mình muốn quay nhìn anh nhưng anh lại áp sát đôi môi nóng ấm nhẹ nhàng thổi ra sau phần tai nhạy cảm của cô: "Tịch Tịch, anh nhớ em". Nhớ em, nhớ em, như lời nguyện len lỏi vào tim, hóa thành một cái kén tằm, tim cô dần dần co rút. Cô cũng nhớ anh, nhưng anh không biết, mà lại muốn đi gặp Không Diễm!

Động tác của anh càng nhanh hơn, cô run rẩy ý thức được âm mưu của anh, xấu hổ quá, không được! Nhưng cô càng vùng vẫy thì mọi thứ càng

trở nên dữ dội, hơi thở anh càng lúc càng nặng nề.

"Em không muốn", cô thốt lên. Không muốn mà được à, động tác anh càng nhanh, "rẹt" một tiếng, cô xấu hổ tới mức toàn thân đỏ bừng. Anh... dám xé rách tất da của cô, cơn mát lạnh ở chân khiến cô hoảng hốt. Anh áp sát về phía cô, cô nhắm mắt cắn môi, không dám tưởng tượng, nhưng sự thay đổi của cơ thể lại vô cùng rõ ràng. Cô bất giác hóp bụng lại, thở hổn hển. Thậm chí còn xấu hổ khi nghe tiếng kéo khóa quần, trong lòng vừa kháng cự vừa chờ đợi mà ép sát vào tường.

Khi anh cuối cùng đã tiến vào, toàn thân cô căng cứng, siết chặt tay. Sự căng thẳng và đau đớn ban đầu dần thay thế bởi hưng phấn, cô ngây ngất, nghi ngờ rằng anh đã sớm mai phục ở đây, nếu không, trải qua hành trình dài như vậy làm sao có thể vẫn hùng hực, nồng cháy đến thế.

Cơn đau giữa hai chân khiến chúng không thể gánh nổi trọng lượng cơ thể, cả người cô chỉ có thể mềm rũ trên cánh tay anh, và cả sự tiếp xúc liên tục khiến cô co giật mạnh.

Cuồng phong bão táp, sấm vang chớp giạt... cảm giác mà cô có thể tưởng tượng được cứ bay qua trong đầu, nhưng sự căng tràn nảy nở trên cơ thể thì không thể hình dung bằng từ nào. Cô cảm thấy như đang ở trên một chiếc máy xoay rất nhanh, cứ xoay theo vòng, lao vụt trong không trung, sự kích thích như luồng điện lan tỏa tứ chi, tê dại. Cô kêu khẽ, muốn thoát ra nhưng nơi nào đó của cơ thể lại khao khát càng nhiều, càng nóng bỏng càng mạnh mẽ, cô điên cuồng phối hợp với anh, giọng nói cuối cùng đã khàn đi.

Khi cô mềm rũ người dựa vào tường thở hổn hển, cơ thể anh vẫn ở phía sau. Tiếng sột soạt nhắc cô nhớ, sau màn kích thích đó, quần áo của họ vẫn nhăn nhúm ở nguyên trên người!

Cô không biết rằng nỗi nhớ của anh lại nhiều đến thế, tất cả được phản ánh qua những hành động mạnh mẽ ấy. Hết lần này đến lần khác bị nhấn chìm, cô không còn nhớ nổi người phụ nữ tên Khổng Diễm đã từng đến tìm anh. Trong đầu, trong tim, trong cơ thể, tất cả đều chỉ có Vi Đào!

Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập:
<http://www.dtv-ebook.com>

Table of Contents

- [Chương 1: Mới quen](#)
- [Chương 2: Gượng gạo](#)
- [Chương 3: Điều kiện](#)
- [Chương 4: Đùa giỡn](#)
- [Chương 5: Bối rối](#)
- [Chương 6: Tin đồn](#)
- [Chương 7: Đáng hận](#)
- [Chương 8: Tây Cỗ](#)
- [Chương 9: Tặng ca](#)
- [Chương 10: Liếc trộm](#)
- [Chương 11: Cảm ơn](#)
- [Chương 12: Viện cớ](#)
- [Chương 13: Phơi bày](#)
- [Chương 14: Tiết khải](#)
- [Chương 15: Hát karaoke](#)
- [Chương 16: Tình ca](#)
- [Chương 17: Sắp xếp](#)
- [Chương 18: Chấn động](#)
- [Chương 19: Vì em](#)
- [Chương 20: Khăn quàng cổ](#)
- [Chương 21: Pháo hoa](#)
- [Chương 22: Quay lại](#)
- [Chương 23: Tỏ tình](#)
- [Chương 24: Đi dạo quanh hồ](#)
- [Chương 25: Sưởi ấm](#)
- [Chương 26: Quan tâm](#)
- [Chương 27: Tài bếp núc](#)
- [Chương 28: Tiêu rỗi](#)
- [Chương 29: Thừa nhận](#)

[Chương 30: Không Diễm](#)

[Chương 31: Đợi chờ](#)

[Chương 32: Tập thể dục](#)

[Chương 33: Tác hợp](#)

[Chương 34: Ra mắt](#)

[Chương 35: Đại Liên](#)

[Chương 36: Dã thú](#)

[Chương 37: Phụ huynh](#)

[Chương 38: Cầu hôn](#)

[Chương 39: Phim ma](#)

[Chương 40: Nhân](#)

[Chương 41: Biến cố](#)

[Chương 42: Thất sát](#)

[Chương 43: Cảnh báo](#)

[Chương 44: Tranh tuyên](#)

[Chương 45: Lạc Tịnh](#)

[Chương 46: Y Liên](#)

[Chương 47: Phật ý](#)

[Chương 48: Đế tâm](#)

[Chương 49: Phản kích](#)

[Chương 50: Lập mưu](#)